

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av Margot Wallström på Taras Sjevtjenko-universitetet i Kiev

Publicerad 03 juni 2019

Kiev, Ukraina, 31 maj 2019. Det talade ordet gäller.

Don't envy, friend, a wealthy man:
A rich man's life is spent
Without a friend or faithful love --
Those things he has to rent.

Don't envy anyone my friend,
For if you look you'll find
That there's no heaven on the earth,
No more than in the sky.

Do you recognise it? Nje zavíduj bahátomu – of course, in your beautiful university, I had to cite Taras Shevchenko.

This is not only because I am a guest in Kyiv today. In fact, I often read from poems in my speeches, and there is a reason for it. Poetry, culture and music bring people together.

They help people to get to know and better understand each other. And isn't that what we need in foreign politics?

The topic of today is “The future of Ukraine in Europe and the Eastern Partnership”. To me Ukraine is already European and I am optimistic about the future of your country, because you – the vibrant young generation – are the ones who will shape it.

But of course, there are challenges. In this address, I would like to point to three issues that must be solved if we want prosperity for Europe and for Ukraine: to overcome polarisation, to increase equality and to build trust in

public institutions. I will talk more about Europe and Ukraine and less about the Eastern Partnership.

Firstly, looking at Europe today, we see a growing polarisation. Just take issues such as migration, climate change or gender equality as an example. There are really two opposing sides that both feel a kind of momentum.

Unfortunately, the public debate about these issues, especially on the internet, is often becoming poisoned by hatred and agitation.

In Ukraine, language and culture are being used to create artificial dividing lines in society. Also, the media landscape, where each candidate has their own TV channel, makes it difficult for people to evaluate parties and candidates.

We must overcome this polarisation, because it threatens to tear our societies apart. Our response should be to seek strength in diversity – to recognise that differences in backgrounds, opinions, worldviews, make us stronger together.

There must be forums where we can talk to each other in a respectful way. We are financing a project to strengthen public service in Ukraine. We hope that this will promote political discussions in Ukraine, and that it will reach all Ukrainians, regardless of their native language.

Secondly, we must deal with social inequality. The wealth of this world is unprecedented, and yet, in Europe, many people live under social and economic conditions that are unacceptable.

Sometimes people talk about inequality as if it were something modern, something good for business, for entrepreneurship. But let me tell you this – those who say so have not experienced poverty themselves. Social security and equality is about dignity, and it is about giving people the same opportunities to do what they want in life.

I know that the EU, the IMF and other donors are demanding that Ukraine carry out difficult reforms. Let me underline that the point of these conditions is to make life better for ordinary Ukrainians.

When talking about giving people equal opportunities, I mean the whole population. Not just fifty per cent.

We are strong advocates for gender equality in Sweden. It is the right thing to do, because how can we talk about democracy and human rights, if we leave half the population aside?

And it is the smart thing to do, since all studies show that societies where women and men have the same rights, representation and resources are more prosperous, happier and more secure.

There has recently been a strengthened focus on gender equality within the Eastern Partnership, and we will push for more. In Ukraine, there has been good progress in the last few years. I hope the President and the next parliament will build on it.

The third issue is to build trust in public institutions. This is important in Ukraine, and it is something which is very close to the painful subject of corruption and rule of law.

How can you trust an institution if you suspect that its staff are filling their pockets and not doing their jobs?

Why pay taxes, if you don't have to, and if you suspect that your money is being misused in shady procurement schemes?

Why care about politics and reforms if you don't trust politicians?

To build trust takes effort and time. There must be a genuine willingness from the top to deal with it – and I hope that there is with this new administration – as well as a pressure from civil society and media. Looking at Ukraine, the conditions are there, and we will do all we can to help you with it.

This would be challenging enough for a country that was not exposed to external aggression. We condemn the Russian aggression and the illegal annexation of Crimea. We will maintain sanctions until Moscow changes its behaviour, and we stand with Ukraine in solidarity.

Besides the military aggression, Ukraine and other European countries are

exposed to disinformation and hybrid activities. What I've just mentioned: polarisation, social inequality and mistrust, are precisely the factors that hybrid warfare targets and fuels. So, these are not just issues that are important because they make you feel good, they are important parts of building resilience and security.

To finish, let me repeat that we have these challenges in common, and we must tackle them jointly. By supporting and learning from each other and by strengthening the values that underpin the European cooperation. This – to tackle challenges together – is also the cornerstone of the Eastern Partnership, and indeed, of our Swedish-Polish visit to Ukraine.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid Arktiska Rådets utrikesministermöte i Rovaniemi, den 7 maj 2019

Publicerad 07 maj 2019

Excellencies, colleagues, Arctic friends,

I have listened carefully to the wise words expressed by all friends of the Arctic gathered around this table - Arctic states and Permanent Participants. All in the presence of excellent, hardworking Arctic Council experts and dedicated observers.

The message I hear is clear.

I hear a testimony about the importance of the Arctic Council. To help keep the Arctic a region of peace, stability and international cooperation.

I hear a testimony about the opportunities this cooperation creates to realize the great potential inherent in this region.

But first and foremost, I hear a testimony about a region of continued challenges and change. And yes – the scientific findings are robust: a climate crisis in the Arctic is not a future scenario – it is happening as we speak. It affects all the people who exist and work here, their everyday lives and prospects for the future.

In Fairbanks two years ago, I posed the question what Mother Earth would say if she had a seat at our table.

That she perhaps would remind us how the Arctic functions as our cooling system, perhaps how concerned she would be by the fact that things are

changing so fast.

That only two decades from now, the Arctic Ocean could be largely free of ice in the summer.

That our planet has done all she can to dampen and absorb, to keep Greenland and the permafrost in Siberia intact. That she has sent us no invoices. But that this is about to change.

If anything, this has become clearer since we last met in Fairbanks.

The IPCC 1,5 degrees report speaks volumes.

On my way here, I read the Arctic Climate Change Update 2019, highlighting new findings. Annual air temperatures in 2014 to 2018 were all greater than any year since 1900. Sea ice volume in September declining by 75 percent since 1979.

This all demonstrates the importance of a fact and science based approach and the urgency of action.

Needless to say, making observations are not the same thing as taking action. Our current and future to-do-lists are daunting.

But something has happened. Perhaps a global tipping point of awareness and dedication has been passed with the emergence of an inspiring new generation of climate activists - the Greta Thunberg's of this world.

And the fact that climate change is manmade, should paradoxically give room for some optimism. It's in man's and women's hands to do something about it.

As always, the voices of indigenous people remind us that we are links in a chain. I hope that my grandson will grow up and still be able to see living polar bears.

Friends,

We all know the Arctic region is not an isolated land of ice.

It is not only wild nature and harsh landscapes.

It is a region very much defined by the people living there.

The Swedish Arctic is reindeer herding, important mining and top universities.

It is breath-taking environments and popular tourist destinations, high-tech IT installations and space industry.

I invite you to come and see for yourselves. In October, Sweden is pleased to co-host - with the European Union - an Arctic Forum in our northern city of Umeå, back-to-back with the Barents Euro-Arctic Council Ministerial. I hope to see you there.

The North should develop and its people be able to lead good lives. Just as in any other part of our communities.

This underlines the need for sustainable development - economic, social and environmental.

With science-based policies and with the Paris agreement and the 2030 Agenda in place, we have a solid base from which to do so.

Our common goal, to save the Arctic, requires new scientific research, business innovation, shared priorities and a political will.

We need to take many determined steps towards a sustainable future.

And largely, over the years, I think the Arctic Council has succeeded in building a political environment that generates win-win solutions. So it's with regret I note that this year we did not manage to agree on a joint declaration.

The challenges in the Arctic will require an even closer cooperation. I pledge that Sweden will continue to support a strong Arctic Council.

Dear Timo, I want to thank you and your team for a job very well done and for your generous hospitality. And I want to support your Chairman's Statement from this meeting.]

And to Gudlaugur, good luck! And count on us. We're in this together!

Thank You!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid UD:s folkrättsdag 2019

Publicerad 08 april 2019

Stockholm den 5 april 2019 Det talade ordet gäller

Välkommen till årets folkrättsdag.

Jag är glad att så många kunde komma till årets folkrättsdag på temat ”Samarbete i en ny tid: regler eller den starkes rätt?”

Temat kan låta som en retorisk fråga men det är viktigt att vi ser också frågor oss vad den utvecklingen vi ser idag innebär för folkrätten. När allt fler autokratiska ledare ser nationens styrka som ett argument för att kunna agera helt i enlighet med egenintresset och utan tankar på vilka långsiktiga konsekvenser det kan ge. Då behövs den här diskussionen.

Till att börja med skulle jag därför vilja låna några ord från den berömde folkrättsjuristen Louis Henkin. Folkrätten följs nästan alltid och nästan av alla.

Folkrätten är basen för internationellt samarbete. Vi reglerar våra gränser med grannländer genom folkrättsliga avtal. Folkrätten reglerar hur vi länder ingår avtal med varandra, det sker löpande och på alla möjliga samhällsområden.

Parisavtalet om skydd för klimatet är ett sådant. MR-konventioner som skyddar individens rättigheter är andra viktiga exempel. Folkrätten möjliggör global handel och tvistlösning över gränser som är grundläggande för Sveriges ekonomi. Genom folkrätten har vi reglerat diplomatiska förbindelser, havsrätten, den humanitära rätten med skydd för krigens offer, ansvarsutkrävande genom den internationella brottmålsdomstolen ICC.

Folkrätten ger länder verktyg för att lösa konflikter på fredlig väg och om krig ändå utbryter så har folkrätten regler för att skydda civilbefolkningen och om vilka vapen som får användas i väpnad konflikt.

Folkrätten påverkar också våra vardagliga liv. Den ligger till grund för att vi ska kunna resa, skicka brev eller ringa över världen. Den reglerar immaterialrätten bakom appar, musik och filmer, men även livsmedelssäkerhet och miljöskydd. Vårt kulturarv i Visby, Birka eller pyramiderna i Egypten skyddas så att vi kan ta del av det även i kommande generationer.

Som jag sa i årets utrikesdeklaration så inleder regeringen nu en demokratioffensiv för att motverka den auktoritära utveckling som vi ser i många länder. Det finns en tydlig koppling mellan folkrätt och demokrati.

Demokratiska länder går inte i krig med varandra. Demokratiska länder samarbetar bättre med varandra, och kan ha en friare och ärligare dialog med varandra. Fristående rättssystem kan implementera folkrättsliga regler på ett oberoende sätt. Det är för mig självklart att folkrätten är ett instrument för demokratisk utveckling.

Precis som i alla rättssystem har folkrätten alltid debatterats och kränkningar har skett.

Jag vill särskilt uppmärksamma att det i helgen är 25 år sedan folkmordet mot tutsis i Rwanda inleddes. Det var den yttersta konsekvensen av det internationella samfundets misslyckande. Vi hedrar offren genom att aldrig glömma, och att oförtrutet fortsätta arbeta för mänskliga rättigheter.

Men på den senaste tiden ser vi en negativ trend på flera håll i världen, där de gemensamma reglernas giltighet ifrågasätts allt oftare.

Låt mig ta några exempel:

Vi konstaterar att en del länder, såsom Kina, inte alltid accepterar resultatet av skiljedomar och domstolsprocesser, vilket undergräver grundprinciperna om fredlig lösning av tvister.

USA har frånträtt Parisavtalet, den kärntekniska överenskommelsen med Iran och lämnat FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Både USA och Ryssland har lämnat nedrustningsavtalet INF efter ryska avtalsbrott.

Vi fördömer den ryska aggressionen i östra Ukraina, och den illegala annekteringen av Krim. Dessa flagranta brott mot folkrätten är det mest allvarliga hotet mot den europeiska säkerhetsordningen sedan kalla krigets slut.

Sverige erkänner aldrig olaglig annektering av territorium. Världssamfundet har en tydlig, enad och folkrättsligt grundad linje om Golanhöjderna: vi erkänner inte israelisk suveränitet över de territorier Israel ockuperar sedan 1967. Detta är en diskussion som blivit aktuell de senaste dagarna.

De gemensamma handelsreglerna åsidosätts allt oftare och världshandelsorganisationen WTO – som är själva fundamentet för en fungerande och rättvis världshandel – ifrågasätts.

Vi ser hot i nya former – hybridhot i form av bl a cyberhot, desinformation och andra slags påverkanskampanjer. Det är viktigt att de folkrättsliga reglerna upprätthålls i denna nya, breddade hotmiljö.

Journalister, förtroendevalda och människorättsförsvarare trakasseras, förföljs och dödas. Hets och hat förgiftar samhällsdebatten. Demokratiska processer undergrävs.

Vi ser att de mänskliga rättigheterna och MR-försvarare utmanas, angrips och fängslas, såväl i enskilda länder som i de internationella systemen.

Vi ser ökande motstånd i frågor såsom sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter i givna länder. Attacker mot kvinnors rättigheter är något många auktoritära ledare gör först av allt då de tar makten.

Vi ser slutligen försök att förändra de grundläggande principerna om individen som rättighetsbärare och stater som de primära ansvarsbärarna. Ett fundament för den folkrättsliga regleringen av de mänskliga rättigheterna.

Så vad gör vi en sådan allvarlig situation?

FN-stadgans folkrätt står självklart i centrum för en regelbaserad världsordning. De nya hot vi ser innebär inte att vi har ett nytt eller överhängande behov av nya folkrättsliga instrument. Reglerna och verktygen finns där. Det vi framför allt behöver är att de används och implementeras på rätt sätt.

Sammanhållning inom EU och med våra nordiska grannar är särskilt viktig. EU är en viktig aktör för de mänskliga rättigheterna och rättsstatens principer inte bara ibland medlemsstaterna utan även externt genom bistånd och politisk dialog i många delar av världen.

Arbetet i vår äldsta institution, Europarådet, är av central betydelse för att värna mänskliga rättigheter.

OSSE en viktig regional organisation vars grundläggande dokument bygger på folkrätten. OSSE skapar också en direkt koppling mellan staters säkerhet och respekten för MR, demokrati och rättsstatens principer.

Det regionala samarbete som utvecklas under lång tid måste fortsätta värnas och vårt närområde är i många avseenden folkrättsligt unikt.

Östersjöns havsgränser är reglerade i gränsavtal, skyddet av havsmiljön är utvecklad kontinuerligt via samarbetet i HELCOM och i Östersjöstaternas råd.

Arktis är en annan del av vårt närområde som kan framhållas som ett exempel på regionalt samarbete där folkrätten har respekterats och bidragit till att behålla regionen som ett lågspänningsområde. Detta trots en snabb förändring när klimatförändringarnas effekter blir allt tydligare. Isen smälter och ett antal stater satsar stort på oljeutvinning, sjötransporter och stärker sin militära närvaro.

Sverige kommer under året att inleda arbetet med att förnya sin Arktisstrategi och stå värd för EU:s första Arktiska forum, som ska genomföras i Umeå.

Under Sveriges medlemskap i FN:s säkerhetsråd 2017–2018 var folkrätten en självklar utgångspunkt i allt vi gjorde, och FN-stadgan en kärna i detta arbete. Vi tog avstamp i vad vi kallade för en ”bottenplatta” av folkrätt, mänskliga rättigheter, jämställdhet och humanitärt perspektiv.

Detta var vägledande för Sverige och en utgångspunkt för alla förhandlingar och diskussioner i säkerhetsrådet. En logisk ansats, eftersom den regelbaserade världsordningen har kännetecknat svenskt agerande i FN genom decennier.

I praktiken handlade det folkrättsliga arbetet i säkerhetsrådet om de dagliga insatser som gjordes av våra folkrättsjurister i Stockholm och på FN-representationen i New York. Från anföranden till beslut om positioner i

olika centrala frågor granskades med folkrättsliga glasögon.

Vårt konsekventa arbete för folkrätten i säkerhetsrådet fick genomslag. Några exempel som jag vill lyfta fram är att vi genomgående drev frågor om ansvarsutkrävande, inklusive för brott som begåtts i Syrien och Myanmar. Vi bidrog till starkare mandat för skydd av civila och mot sexuellt och genderbaserat våld i resolutioner om FN:s fredsinsatser. Vi drev tillsammans med Nederländerna en resolution om konflikt och hunger.

Vi fortsätter att engagera oss och investera i det multilaterala systemet med EU, OSSE, Europarådet och FN i centrum. Ett exempel är att Sverige tar över ordförandeskapet för IAEA:s styrelse i september. De internationella mellanstatliga organisationerna är centrala arenor för att implementera folkrätten.

Detta är vad vi har, detta är våra verktyg. Men det behövs också en politisk kraft och det kan vara svårt att mobilisera. Det är därför oerhört viktigt att vi alla höjer våra röster för folkrätten och de mänskliga rättigheterna.

Sveriges röst i världen behövs. Den behövs för att tala för dem vars röster hotas att tystas. Den behövs till försvar för en världsordning som grundar sig på överenskomna regler och inte den starkes maktpolitik.

Men Sveriges röst innebär mer än regeringens. Alla civilsamhällesorganisationer, akademiker och aktivister där ute måste fortsätta uppmärksamma frågor om mänskliga rättigheter och folkrätt. En aktiv utrikespolitik förutsätter en folklig acceptans och ett folkligt stöd.

Ordens makt är stor, inte minst inom politiken. Ni om några vet att vad som sägs och vilka ord som väljs är av största möjliga betydelse. Låt mig därför få avsluta med några ord av Tage Danielsson som jag tycker summerar detta väl.

Vi som satts att leva i besvikelsens epok
– ja, vad gör vi nu? Vad ska vi tala på för språk?
Ett sätt är att, även om det blåser lite kallt,
tro på det vi trodde på – trots allt!

Tack för att ni lyssnat.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid lansering av rapporter om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer

Publicerad 20 februari 2019

Uppsala universitet den 20 februari 2019 (Det talade ordet gäller) Jag frågar: vilket är finast, att ha peng eller att ha svans? Den som inte har svans har sannerligen ingenting att skryta över. Jag vill rikta en kraftig maning till alla att i morgon bitti klockan sju samlas i Slottsbacken och protestera mot denna katts irriterande skrytsamhet.

Det är kanske lite enkelt att inleda ett anförande i Uppsala med Pelle Svanslös; i det här fallet med en insändare som Måns skriver i Katternas Dagblad. Men nu är det inte bara så att det utspelar sig i de här kvarteren – faktum är att de första Pelle Svanslös-böckerna kom för 80 år sedan och delvis var en satir över den politiska utvecklingen i Europa. Böckerna fångar in dåtidens stämning, och mycket av det känns igen i vår tid. Syndabocken och avundsjukan. Klasskillnader. Ja-sägarna och den tysta massan. Naiviteten inför elakhetens strategier.

Så det kändes ändå som en ganska bra inledning, när vi idag i Uppsala ska släppa uppdaterade rapporter om MR, demokrati och rättsstatens principer för 29 länder i Europa.

UD har tagit fram offentliga rapporter om MR, demokrati och rättsstatens

principer sedan Anna Lindh var utrikesminister, i början av 2000-talet. Nu publicerar vi landrapporterna löpande och regionvis för de länder där Sverige har permanent närvaro. Det är ett stort arbete som inkluderar alla våra ambassader i världen. Denna omgång avser rapporterna alltså 29 länder i Europa.

Rapporterna ger oss kunskap och analys och är viktiga underlag för vårt samarbete med enskilda länder. Vi är också glada över att de är så välanvända inom utbildningsväsendet, både inom skolan och på universitetet.

Jag ska dela in det här anförandet i tre delar. Först kommer jag att tala om den gradvisa urholkning av demokratin som sker i Europa och i världen. Sedan kommer jag att berätta om de rapporter vi offentliggör idag och den bild de ger. Avslutningsvis kommer jag att säga några ord om vad regeringen gör för att möta utvecklingen.

Efter det ser jag fram emot en intressant diskussion med er studenter.

1. Demokratin på tillbakagång

När jag för en vecka sedan läste upp regeringens utrikespolitiska deklARATION inledde jag med att konstatera att demokratin i världen är på tillbakagång, och att fler människor idag lever i länder med auktoritära tendenser än i länder som gör demokratiska framsteg.

Konkret kan det betyda att det blir svårare för journalister, förtroendevalda och människorättsförsvarare att arbeta; att de riskerar trakasserier, förföljelser och till och med att mördas. Det kan betyda att samhällsdebatten blir hårdare när lögnen och hat får överhanden och fakta blir sekundärt. Att regeringar blandar sig i hur domstolar dömer och att man påverkar utfallen i val.

Tillbakagången av demokratin är större i Europa än någon annan region i världen. Den våg av frihet som gick genom Centraleuropa efter 1989 har inte bara ebbat ut, utan på sina ställen även tryckts tillbaka.

Idag utmanas och ifrågasätts de principer om mänskliga rättigheter,

demokrati och rättsstatens principer som EU är byggd på även av vissa av EU:s medlemmar.

I Freedom House' rapport 2019 klassades för första gången ett av EU:s egna medlemsländer, Ungern, som endast "delvis fritt". Även andra medlemsländer backar i rankningen, så som Polen och Rumänien. Detta är en varningsklocka.

Visst finns det länder i världen och i Europa där situationen är långt värre – utan tvekan. Men ett EU-land spelar i en annan liga. EU:s medlemmar borde uppträda exemplariskt i fråga om mänskliga rättigheter och rättsstatens principer.

En trend som är typisk för vår tid, är att urholkningen av demokratin ibland sker på laglig väg. Det är parlament och regeringar som beslutat om att inskränka domstolars självständighet, att göra det svårare för oberoende medier att verka och för civilsamhället att agera fritt.

Det här är regeringar som har ett starkt stöd, bland välmående och ofta välutbildade européer. Vi som står för pluralism och tolerans måste nog erkänna att det här är ett misslyckande.

En annan aspekt som är intressant att diskutera i sammanhanget är EU:s status som förebild. Ett möjligt EU-medlemskap har fått regeringar och befolkningar att acceptera omfattande reformer av ekonomier, institutioner och lagar. EU är i världen en stark röst för MR och demokrati. Men hur tydliga kan vi vara mot andra, om vi själva inte håller vårt hus rent? Hur effektiva blir våra budskap, när de kan bemötas med ett enkelt "ni själva då?"

För övrigt märker vi av denna trend i förhandlingar i EU, där vi nu mer aktivt måste kämpa för normer och principer– till exempel om migration och mänskliga rättigheter, inklusive hbtq-rättigheter, som vi tidigare alltid tagit för givet.

2. Mer specifikt om rapporterna

Om vi går över till de uppdaterade rapporter som vi lanserar idag, för 29 länder i Europa, så är bilden kontrastrisk.

Variationen är ganska stor för flesta faktorerna vi tittar på, exempelvis

graden av valdeltagande, korrupktion, tillit till politiska institutioner, mediefrihet och rättssystemens integritet. Friheten för civilsamhället att verka, situationen för minoriteter, och ekonomiska och sociala frågor.

Först får vi konstatera att situationen för mänskliga rättigheter och rättsstatens principer överlag är god bland EU:s medlemmar. Så ska det vara. Det gäller förstås också närstående länder som Norge, Island och Schweiz. Det är också positivt att i flera av EU:s nyare medlemmar finns exempel på en positiv utveckling om exempelvis minoriteters rättigheter.

Men jag har också nämnt tre EU-länder – Ungern, Polen och Rumänien – där våra rapporter tyvärr konstaterar att utvecklingen går bakåt.

Den krets länder på västra Balkan som aspirerar på medlemskap i EU, har kommit olika långt. Det handlar om Serbien, Kosovo, Makedonien, Albanien, Montenegro, och Bosnien - Hercegovina.

I Turkiet, som också omfattas av denna omgång rapporter, har respekten för de mänskliga rättigheterna försämrats avsevärt de senaste åren, med långtgående konsekvenser för landets demokratiska system.

För att lyfta några specifika områden, så kan jag börja att nämna civilsamhället. I många länder används administrativa hinder och lagstiftning för att försvåra organisationers möjligheter att verka fritt. Lagar om så kallade "utländska agenter" används för att tysta eller omöjliggöra utländsk finansiering av det civila samhället. Det här förekommer t.ex. i Turkiet, Ungern, Rumänien, Serbien, Kosovo och Albanien.

Religions- och övertygelsefrihet respekteras i regel i Europa, men det förekommer diskriminering. Ofta finns i dessa frågor komplexa och kontroversiella gränsdragningar. Förbud, exempelvis mot att bära slöja eller niqab, finns t.ex. i Frankrike, Österrike, Danmark och Lettland. De här är svåra frågor, men det är viktigt att de behandlas enligt rättsstatens principer och på ett transparent sätt.

Det finns stora sociala klyftor inom Europas länder. Den här ojämlikheten samspelar med folkens tillit till de demokratiska systemen. Regeringarna i dessa länder har inte förmått tillgodose hela befolkningens behov. Man kan fråga sig om våra system har lyckats att leverera till de grupper som har det sämst.

I många fall har respekten för utsatta personers rättigheter fortsatt allvarliga

brister. Det gäller t. ex. migranter och asylsökande, det gäller romer, det gäller hbtq-personer.

Mäns våld mot kvinnor är ett fortsatt problem. Människohandel och prostitution förekommer i samtliga länder. Vi ser också att kvinnor är underrepresenterade i beslutsfattandet och folkvalda församlingar, även om den politiska representationen uppvisar en positiv trend i flera länder har vi långt kvar.

3. Regeringens insatser

Regeringen har kraftsamlat för arbetet för mänskliga rättigheter.

Vi har till exempel ökat stödet till civilsamhället och människorättsförsvare inom biståndet. Vi har drivit en feministisk utrikespolitik. Vi har arbetat hårt för ett starkare MR-perspektiv i FN:s säkerhetsråd och bjudit in civilsamhället till öppna möten. Vi har ökat våra insatser för kvinnor och flickors sexuella och reproduktiva hälsa och rättigheter. Vi har satsat på yttrandefrihetsfrågor och journalisters säkerhet. Vi har också återinfört en ambassadör för MR, demokrati och rättsstatens principer som besöker länder över hela världen för att diskutera dessa frågor.

En stor del av arbetet görs genom våra ambassader. Exempelvis i Baltikum har vi ordnat evenemang om antidiskriminering, yttrandefrihet och hbtq-rättigheter; vi ger stöd till oberoende ryskspråkig media för att se till att ländernas minoriteter får opartisk information. I Tjeckien har ambassaden samarbetat med fackföreningar och ordnat seminarium om föräldraledighet och jämställdhet. I Polen har man gjort skolprojekt om media och desinformation. I Bosnien och Hercegovina stödjer vi romers rättigheter, och finansierar utbildning av domare i frågor om könsbaserat våld.

Framåt behöver vi ge ännu större kraft åt demokratifrågorna. I utrikesdeklarationen förra veckan lanserade vi en demokratioffensiv. Och jag bad riksdagen att göra det gemensamt med oss och andra länder att följa oss.

Vi ska öka demokratibiståndet, och stödja demokratins försvarare och institutioner.

Vi ska ställa krav på att demokratin och rättsstatens principer respekteras av samtliga EU:s medlemsstater. Vi behöver markera tydligare mot EU-länder

som bryter mot unionens värderingar och rättsstatens principer. Det ska finnas kännbara konsekvenser.

Vi behöver satsa mer på mellanfolkliga kontakter till länder där demokratin går bakåt, och vi behöver ge ännu bättre stöd till civilsamhället och positiva krafter i dessa länder.

Vi fortsätter och utvecklar också vår feministiska utrikespolitik.

Avslutning

För att avsluta vill jag påminna om en viktig sak. Att allt jag har sagt idag gäller inte bara någon annan. Det gäller också er.

Ni, som medborgare, som akademiker, är alla med och bär upp vår demokrati. Stå upp för den. Var med i samtalet om hur den kan utvecklas. Ge stöd och hjälp åt vänner från andra länder där utvecklingen ser annorlunda ut.

Visst kan man få en känsla av Weltschmerz, som tyskarna säger, när man tittar på utvecklingen. Men glöm inte, att vi är en del av den. Vi kan vända den. Det kommer att krävas mod och det kommer att krävas tålamod. Men låt oss lova varandra att inte ge upp.

I och med detta så lanserar vi nu rapporterna!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesdeklarationen 2019

Publicerad 13 februari 2019 Uppdaterad 13 februari 2019

Regeringens utrikesdeklaration presenterades av utrikesminister Margot Wallström vid 2019 års utrikespolitiska debatt i riksdagen onsdagen den 13 februari. Det talade ordet gäller.

Herr talman, ärade ledamöter, representanter för diplomatiska kåren, kära åhörare,

Sveriges trygghet börjar i Europa. EU-samarbetet ger oss fred, stabilitet och tillväxt. Det är avgörande också för att möta klimathotet.

Samtidigt är det Europa vi känner under förändring.

Vi kan inte längre ta för givet att alla EU:s medlemmar tror på de värderingar som ligger till grund för det europeiska samarbetet.

Nationalister och extremister utmanar politiska system över vår kontinent, över världen.

Vi som har framtidstro behöver nu samla oss för att bekämpa otryggheten.

I en föränderlig omvärld är vår uppgift att föra en utrikespolitik som skapar trygghet i Sverige och runtom oss.

För att göra detta kommer utrikespolitiken under mandatperioden att ha tre prioriteringar: främjandet av demokrati, ett delat ansvar för fred och säkerhet och en aktiv diplomati.

Herr/fru talman,

Demokratin i världen är på tillbakagång. I dag lever fler människor i länder med auktoritära tendenser än i länder som gör demokratiska framsteg.

Journalister, förtroendevalda och människorättsförsvarare trakasseras, förföljs och dödas. Hets och hat förgiftar samhällsdebatten. Demokratiska processer undergrävs. Många förlorar förtroende för det demokratiska systemet när den globala eliten blir allt rikare och de sociala klyftorna växer.

För att möta utvecklingen startar vi nu en offensiv för demokratin. Vi vill göra detta gemensamt med riksdagen, och ska verka för att fler länder ansluter.

Herr/fru talman,

Vår demokratioffensiv kommer att märkas i all vår utrikespolitik. Det handlar om att ge stöd och näring överallt där demokratin kan växa och vara kritiska när den utarmas.

Vi ska öka vårt demokratibistånd och stå upp för demokratins försvarare och institutioner.

Vi behöver engagera fler unga i debatten om demokratin som den bästa samhällslösningen.

Och vi ska ställa krav på att demokratin och rättsstatens principer respekteras av samtliga EU:s medlemsstater.

Herr/fru talman,

Fullt fungerande demokrati är omöjligt utan de mänskliga rättigheterna och Sverige har ett avgörande ansvar för att främja dessa.

Vi fortsätter att ta fram landrapporter om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer. Inom kort publicerar vi uppdaterade rapporter om 29 länder i Europa.

På många håll i världen sker förföljelser av religiösa minoriteter, det är oacceptabelt. Vi stärker arbetet mot antisemitism och arrangerar en internationell konferens om Förintelsen år 2020.

Vi protesterar när yttrandefriheten begränsas, när journalister tystas och när försvarare av mänskliga rättigheter och hbtq-personer förföljs.

Herr/fru talman,

Det finns ett samband mellan växande sociala klyftor och en minskande tilltro till demokratin. Därför behöver vi mer jämlikhet och mindre klyftor inom länder.

Världens resurser behöver fördelas solidariskt. Sveriges mål med biståndspolitiken är att minska fattigdomen. När andra länder drar ner fortsätter Sverige att avsätta en procent av BNI till biståndet. Fokusområden är demokrati och mänskliga rättigheter, konfliktförebyggande, klimat, miljö och jämställdhet. Vi fortsätter att bygga hållbar fred genom att länka ihop humanitärt bistånd och långsiktigt utvecklingssamarbete.

Agenda 2030 och utvecklingsmålen kan bara uppnås genom samverkan mellan ekonomisk, miljömässig och social hållbarhet.

Vi måste förbättra den sociala dialogen mellan stater, arbetsgivare och arbetstagarorganisationer. I detta är inte minst hundraårsjubilerande Internationella arbetsorganisationen, ILO, en viktig aktör. När nu OECD blivit hem för statsministerns initiativ Global Deal ska det utvecklas och få ännu större genomslag. Så bygger vi rättvisa samhällen.

Herr/fru talman,

En viktig del av vår demokrati-offensiv är ett fortsatt arbete för att kvinnor ska åtnjuta samma rättigheter, resurser och representation som män.

Regeringen fortsätter att driva en feministisk utrikespolitik – med full kraft världen över. Vi ser hur allt fler länder inspireras och tar efter.

Sverige är ledande för att temat kvinnor, fred och säkerhet får större uppmärksamhet inom FN, EU och OSSE. Vårt nätverk av kvinnliga medlare utvidgas, och får efterföljare, bland annat i Afrikanska unionen. De agerar för konfliktlösning i ett antal länder.

Vi fortsätter vårt omfattande stöd till sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter, exempelvis genom att finansiera insatser för laglig abort, preventivmedel och sexualkunskap.

Vi ska arbeta mot människohandel, bekämpa våld mot kvinnor och sprida erfarenheter om den svenska sexköpslagen.

Vi främjar kvinnors politiska engagemang och ekonomiska egenmakt.

Regeringens internationella jämställdhetskonferens följs upp i Tunisien i vår och Sverige bidrar till genomförandet.

Herr/fru talman,

Vår andra prioritering är ett delat ansvar för fred och säkerhet.

Klimatförändringarna, kärnvapnen och terrorismen känner inga landsgränser.

De behöver därför bemötas genom ett delat ansvar för vår gemensamma säkerhet.

Klimatet är vår tids ödesfråga. Forskningen förutspår en skrämmande utveckling om vi inte agerar. Vi är ännu långt ifrån att kunna möta utmaningen.

Sverige ska fortsätta att visa ledarskap i det internationella klimatarbetet och bli världens första fossilfria välfärdsland. Vi ska söka samarbete för att tackla de klimatrelaterade säkerhetsriskerna.

Ambitionerna i klimatarbetet måste öka för att världen ska kunna nå målen i Parisavtalet. Sverige uppfyller sina åtaganden om internationell klimatfinansiering och fortsätter engagemanget för haven och den biologiska mångfalden. Genom biståndet satsar vi på förnybar energi, energieffektivisering och ett klimatanpassat jordbruk. På FN:s klimattoppmöte i höst ska Sverige vara pådrivande i rollen att visa på möjligheterna att förena klimatåtgärder med ekonomisk utveckling.

Herr/fru talman,

Sveriges säkerhetspolitiska linje ligger fast. Vår militära alliansfrihet tjänar oss väl och bidrar till stabilitet och säkerhet i norra Europa. Den förutsätter en aktiv, bred och ansvarsfull utrikes- och säkerhetspolitik i kombination med fördjupade försvarssamarbeten, särskilt med Finland, och en trovärdig nationell försvarsförmåga.

Sveriges utrikes- och säkerhetspolitik bygger på sammanhållning i EU och ökat samarbete på bred front: i Norden och Östersjöområdet, inom FN och OSSE, och genom partnerskapet med Nato.

Sverige kommer inte att förhålla sig passivt om en katastrof eller ett angrepp

skulle drabba ett annat EU-land eller ett nordiskt land. Vi förväntar oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas. Vi ska därför kunna ge och ta emot stöd, såväl civilt som militärt.

Vår säkerhet är beroende av att den europeiska säkerhetsordningen respekteras, och vi ska verka genom EU samt i OSSE och Europarådet för att upprätthålla den.

Den transatlantiska länken är av avgörande betydelse för Europa. Vi ska värna den bilaterala relationen till USA, och samarbeta baserat på värderingar och intressen. Vi beklagar att USA har valt att frånträda ett antal internationella avtal.

Det nordiska samarbetet är prioriterat för regeringen och ska stärkas ytterligare. Vi ska verka för konkreta förbättringar för oss som bor, jobbar och studerar här, till exempel genom att ta bort fler gränshinder. Detta gör vår region tryggare och mer hållbar.

Herr/fru talman,

Regeringens Rysslandspolitik bygger på två spår:

I kraft av folkrätten fördömer vi den ryska aggressionen i östra Ukraina som resulterat i tiotusentals dödsoffer och den illegala annekteringen av Krim. Det är ett brott mot internationell rätt och utmanar den europeiska säkerhetsordningen. Vi kritiserar attacker som den i brittiska Salisbury förra året. Vi är pådrivande för att EU:s sanktioner mot Ryssland ska bibehållas så länge skälen till att de infördes består. Vi stödjer reformansträngningarna i Ukraina.

Samtidigt har vi, liksom EU, kontakter och dialog med Ryssland och det ryska samhället. Vi behöver samarbeta där vi har gemensamma intressen. Vi stödjer det ryska civilsamhället och strävar efter stärkta mellanfolkliga kontakter. Östersjöstaternas råd, Barentsrådet och Arktiska rådet är format där vi har konkreta samarbeten.

Arktisfrågorna är viktiga för den globala säkerheten. Sverige kommer under året att förnya sin Arktisstrategi och stå värd för EU:s första Arktiska forum.

Det viktiga Östliga partnerskapet fyller tio år i år. Vi stöttar partnerländernas utveckling mot stabila demokratier.

Ett delat ansvar för fred och säkerhet handlar också om att gemensamt

bemöta försök att skapa splittring och instabilitet i våra samhällen. Regeringen arbetar tillsammans med andra länder också mot icke-militära hot, som terrorism och på cyber- och hybridområdet.

Jämlikhet och demokrati har en viktig roll i byggandet av gemensam säkerhet. Ett samhälle präglad av social rättvisa och tillit till institutionerna kan bättre stå emot vår tids säkerhetsutmaningar.

Herr/fru talman,

EU är vår viktigaste utrikespolitiska arena. Ett starkt och enigt EU är avgörande i ett osäkert omvärldsläge.

Vi behöver stärka den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Vi vill vässa EU:s instrument, såsom diplomati, militära och civila krisinsatser och bistånd och handel. Vi bidrar till samarbetet PESCO som stärker den operativa förmågan och effektiviteten på försvarsområdet. Vi har spelat en avgörande roll för den europeiska pakten för civil krishantering.

Regeringen ska fortsätta verka för att alla medlemsstater respekterar och upprätthåller EU:s gemensamma värderingar.

Valet till Europaparlamentet i maj blir viktigt. Vi behöver ett Europa för rättvisa jobb, en mer ambitiös klimatpolitik, jämställdhet och jämlikhet. Klyftorna måste minska och välförhållandet öka.

Det är också viktigt att EU får ett gemensamt asylsystem som är rättssäkert, humant och långsiktigt hållbart, där alla länder tar sitt ansvar.

Vi beklagar Storbritanniens beslut att lämna EU, och arbetar för att utträdet ska ske under ordnade former. Det ger de bästa förutsättningarna för att Storbritanniens framtida relation med Sverige och EU blir nära och förtroendefull.

Det ska finnas ett tydligt EU-perspektiv för länderna på västra Balkan, men det ställer krav på fortsatta reformer som stärker ländernas institutioner och utvecklar demokratin – ett arbete som tar tid, och som vi stödjer.

Utvecklingen i Turkiet är mycket oroande. EU ska både samarbeta med och ställa krav på Turkiet.

Herr/fru talman,

Globala problem kräver globala lösningar. Sverige är en vän av FN, och ser behovet av reform.

Vid årsskiftet lämnade Sverige FN:s säkerhetsråd där vi var djupt engagerade för världens allvarligaste kriser.

I ett polariserat säkerhetsråd har Sverige stått upp för folkrätt, mänskliga rättigheter, jämställdhet samt humanitärt ansvar. Vi har satt kopplingen mellan klimat och säkerhet på rådets agenda.

I början av medlemskapet var Sverige ofta en ensam röst för kvinnors deltagande i freds- och säkerhetsarbete. Idag ser allt fler rådsmedlemmar nödvändigheten att inkludera kvinnor och flickor för hållbar fred.

FN:s och andra internationella fredsinsatser fyller en viktig funktion i krigshärjade områden och Sveriges bidrag är uppskattade.

Herr/fru talman,

I snart 80 år har människan levt under hotet från kärnvapen. De senaste decennierna har det begränsats genom olika avtal. Det har bidragit till en säkrare värld.

Förutom att ett mänskligt misstag kan orsaka en mänsklig katastrof står vi inför ett antal problem:

För det första ökar spänningen mellan stormakterna när USA och Ryssland lämnar nedrustningsavtalet INF efter ryska avtalsbrott. Säkerheten i vårt närområde försämras. Kärnvapenländerna behöver ta gemensamt ansvar och göra konkreta nedrustningsåtaganden.

För det andra är det mest centrala avtalet, icke-spridningsavtalet NPT, i fara av att kärnvapenstaterna utvecklar nya förmågor och inte lever upp till överenskommelsen om nedrustning.

För det tredje är Nordkoreas kärnvapen- och missilprogram ett allvarligt hot mot internationell fred och säkerhet.

Slutligen riskeras nu den kärntekniska överenskommelsen med Iran. Landets kärnvapenförmåga har minskat avsevärt sedan avtalet slöts. EU tar nu konkreta steg för att skydda överenskommelsen.

Utredningen om konventionen om kärnvapenförbud har lämnats på remiss.

Regeringens mål är fortsatt en kärnvapenfri värld. Vi kommer därför att ta ett nytt initiativ och samla en bred krets länder i arbetet för ett delat ansvar för kärnvapenedrustning.

Herr/fru talman,

Vår tredje prioritering är diplomatin. Det innebär att vi söker dialog och samarbete, även med länder vars värderingar vi inte delar till fullo. Vi prioriterar vårt deltagande i multilaterala organisationer och står till förfogande att delta i fredsprocesser.

Ett välfungerande internationellt samarbete är grunden för en regelbaserad världsordning byggd på folkrätten.

Sverige är nu en plats för samtal om nedrustning och fredlig konfliktlösning på koreanska halvön. Med träget diplomatiskt arbete och goda relationer med alla inblandade fortsätter vi bidra till att försöka undanröja ett allvarligt hot.

Den politiska processen för fred i Jemen tog ett avgörande steg med Stockholmsöverenskommelsen i december 2018. Vi fortsätter vårt engagemang. Om några veckor står vi för tredje gången värd för en humanitär givarkonferens i Genève. Lidandet måste få ett slut.

När regeringen under förra mandatperioden lanserade en handlingsplan för relationerna med Latinamerika och Karibien hade demokratiutvecklingen varit positiv under många år. Sedan dess har läget försämrats.

Venezuela är ett av de länder där demokratin har urholkats under mycket lång tid. Läget är desperat. EU agerar nu gemensamt och med latinamerikanska länder för en fredlig och demokratisk lösning. Sverige deltar i den nya kontaktgruppen.

Regeringen verkar för en tvåstatslösning baserad på folkrätten i Israel-Palestina konflikten. Sverige ser, liksom övriga EU, Jerusalem som framtida huvudstad för två stater. Vi har ett långvarigt vänskapligt engagemang med Israel och Palestina. Regeringen bidrar till ett demokratiskt statsbyggande i Palestina. Vi står upp för Israels legitima säkerhetsbehov.

Sveriges breda engagemang i Afghanistan fortsätter, bland annat genom att stärka kvinnors deltagande i fredsprocesser.

Sverige stödjer den nya irakiska regeringens reformansträngningar. Relationerna mellan landets olika etniska och religiösa grupper, som exempelvis de kristna, samt kurdernas ställning är avgörande för långsiktig fred och stabilitet i Irak.

13 miljoner människor är på flykt i Syrien. Sverige har bland annat gett över tre miljarder i humanitärt stöd sedan kriget bröt ut och stöttar den FN-ledda processen för att nå en hållbar fred.

Jag kommer aldrig att glömma rohingyakvinnornas fasansfulla vittnesmål från övergreppen i Myanmar. Sverige driver på för att ansvar ska utkrävas.

Herr/fru talman,

Vi förstärker vårt partnerskap med afrikanska länder och med Afrikanska unionen.

Vårt arbete i säkerhetsrådet följs upp på Afrikas horn. Den långvariga konflikten mellan Etiopien och Eritrea har förbytt i en historisk fred.

Regeringen har beslutat att dubbla biståndet till Somalia, där situationen är sårbar. Vi ska fortsätta verka för en positiv utveckling i regionen kring Röda havet. Våra breda relationer ger oss goda förutsättningar att bidra till försoning och utveckling.

DR Kongo har genomgått ett historiskt maktskifte men landets utmaningar består. Sverige verkar för kvinnors politiska deltagande och ett starkt civilsamhälle.

Herr/fru talman,

Indien spelar en allt större roll i världen och är en viktig samarbetspartner för Sverige inom handel och innovation.

Kinas stärkta internationella ställning innebär både möjligheter och utmaningar. Handeln med Kina bidrar till jobb och tillväxt i Sverige. Situationen för demokrati och mänskliga rättigheter i Kina är mycket allvarlig. Regeringen arbetar med att ta fram en Kinastrategi.

Men protektionistiska vindar blåser allt starkare. Handelskonflikten mellan USA och Kina är ett hot mot den multilaterala handelsordningen.

Diplomati är också främjande av vår handel. Under den förra mandatperioden ökade exporten. Regeringen lanserade en exportstrategi

med en rad initiativ för att stärka näringslivets internationalisering och våra ekonomiska relationer med omvärlden. Strategin ska nu utvecklas med fokus på ekonomisk, social och ekologisk hållbarhet.

Sverige står upp för fri och rättvis handel. Vi värnar det multilaterala handelssystemet där WTO är en central del.

Utrikesförvaltningen hanterar flera konsulära ärenden. Vissa av dem är politiskt svåra. De flesta hjälps i tysthet. Vi agerar alltid med deras bästa för ögonen. Arbetet med att hjälpa svenskar i nöd utomlands pågår dygnet runt, årets alla dagar.

Herr/fru talman,

Världens oro kan ibland få det att kännas som om domedagen var nära.

Men världen kan göras tryggare. Med mer demokrati, mer solidaritet, mer samarbete, mer hållbarhet.

Hopp är inte en känsla utan ett sätt att handla.

Låt oss inte glömma det. Låt oss bekämpa domedagskänslan med en politik för hopp och framtidstro. I Sverige och i världen.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid seminarium om Förintelsens minnesdag

Publicerad 29 januari 2019

(Det talade ordet gäller) Ers kungliga höghet, era excellenser, mina damer och herrar, kära vänner! Jag vill hälsa er välkomna till Utrikesdepartementet och till 2019 års föreläsning till minne av Förintelsen.

Lås oss börja med att minnas och hedra Förintelsens många offer med en stunds tystnad. Får jag be er som kan att resa er upp. [...]

Tack – och tack för att ni har kommit hit och tillsammans med oss visar att det är absolut nödvändigt att vi minns Förintelsen – ett avskryvärt brott mot mänskligheten som fortfarande saknar motstycke och ett förödande sår i mänsklighetens historia.

Den svenska regeringen är djupt engagerad i kampen mot antisemitism och mot alla andra former av rasism, mot våldsbejakande extremism och mot diskriminering och våld med rasistiska eller religiösa motiv. När statsministern läste upp regeringsförklaringen förra vecken tog han upp kampen mot antisemitismen som ett prioriterat område för regeringen, och han berättade om den internationella konferens om hågkomst av Förintelsen som vi anordnar 2020.

Idag har vi tillfälle att få höra professor Deborah Lipstadts tala om antisemitism och uppmaningar till våld och hat, och jag vill tacka henne för att hon tackade ja till vår inbjudan att komma till Stockholm.

Igår var det 74 år sedan förintelselägret Auschwitz-Birkenau befriades. Här i Stockholm inbäddat i vinterkyla kan vi knappt föreställa oss de sista dagarna

där i förintelselägret. Tanken på hur de överlevande tvingades ut på dödsmarscher västerut genom snön, en del utan skor, skakar oss ända in i själen.

Bilderna och vittnesmålen från Auschwitz och andra nazistiska koncentrationsläger är fasansfulla. Världen fick se Förintelsens ofattbara fasor med egna ögon. De här brotten var resultatet av en grasserande antisemitism i Europa på 1930- och 1940-talen. Men det var naturligtvis inte nazisterna som uppfann antisemitism, och inte heller försvann den i och med andra världskrigets slut. Antisemitismen stöder sig på tusenåriga stereotyper, myter och konspirationsteorier, och en del av dessa är tyvärr högst levande ännu idag. Vi måste bekämpa detta – beslutsamt och med alla våra krafter.

Just nu ser vi ju hur intoleransen och hatet ökar i Europa och i resten av världen – på internet, på gatorna och kring religiösa institutioner. De våldsincidenter och attacker riktade mot judiska institutioner runt om i världen är för många för att räknas upp här. Sveriges regering fördömer entydigt detta våld. Intolerans mot minoritetsgrupper som judar är ett hot mot oss alla och mot de demokratiska samhällen som vi genom åren arbetat hårt för att bygga upp.

Det judiska är en del av det svenska samhället, och den judiska kulturen är ett viktigt inslag i den europeiska sociala och kulturella väven.

Alla som bor i Sverige ska kunna leva ett liv som bygger på jämlikhet, trygghet och värdighet – utan fruktan eller hot när man utövar sin religion. Religionsfrihet och trosfrihet är mänskliga rättigheter.

En rad åtgärder har vidtagits för att skydda det judiska livet i Sverige; låt mig bara nämna ett par av dessa:

- Utbildning och bättre kunskaper om historia och Förintelsen i skolorna, med ekonomiskt stöd till skolor för att besöka platser som är förknippade med Förintelsen.
- Ökad säkerhet för religiösa institutioner.
- Regeringen har nyligen gett ökat stöd för att stärka säkerheten kring judiska byggnader. Som jag sa inledningsvis så har statsministern aviserat att Sverige år 2020 ska anordna en internationell konferens om hågkomst av Förintelsen. Det är då tjugo år sedan International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) grundades genom

Stockholmsdeklarationen.

Antisemitism är ett globalt problem som inte är begränsat till ett visst nationellt eller regionalt sammanhang.

Under århundraden har judar varit utsatta för orättvis skuldbeläggning, falska anklagelser, oersonligt hat och våld – enbart för att de är judar. Antisemitismen har djupa historiska rötter och den har antagit många olika skepnader.

Men sedan internet kom till har det skapats nya gränslösa och anonyma miljöer där gamla konspirationsteorier kan ta sig nya uttryck. Därför är det viktigt att understryka att mänskliga rättigheter är lika giltiga online som offline, och att de ska främjas, skyddas och tryggas i båda dessa sammanhang.

Att bekämpa antisemitism på internet är en enorm utmaning för den öppna och demokratiska världen.

Här behöver regeringarna samarbeta med medierna, civilsamhället och experter. Företag som är stora inom sociala medier, som Facebook och Twitter, har ett ansvar i dessa frågor. Antisemitism är inte bara ett angrepp på judar utan den hotar vår demokrati i grunden genom att utmana våra grundläggande mänskliga rättigheter.

EU:s uppförandekod om olaglig hatpropaganda på nätet är ett viktigt steg, men mycket arbete återstår när det gäller uppföljning, genomförande, ansvarsutkrävande och verkställande.

Det är viktigt att det internationella samarbetet fortsätter. EU, FN och IHRA har en avgörande roll i detta arbete. År 2016 utsåg jag en ambassadör för mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer, som nu leder den svenska IHRA-delegationen. Samma år utsåg jag även för första gången ett särskilt sändebud för interkulturell och interreligiös dialog och för arbetet med att bekämpa antisemitism och skydda religiösa minoriteter på internationell nivå. Båda är med oss här i dag.

Bilaterala samråd och samarbete med Israel, Förenta staterna och europeiska samarbetspartner måste prioriteras även i fortsättningen.

De pågående krigen runt om i världen och de fortsatta terroristattentaten visar med all tydlighet att vi behöver agera vid brott mot och kränkningar av de mänskliga rättigheterna, och ta itu med de bakomliggande orsakerna till

intolerans, hat, våld och väpnade konflikter.

Det är tydligt att inget enskilt land kan lösa eller bekämpa dessa problem på egen hand.

Det är också tydligt att ingen grupp med länder eller regeringar kan lösa dessa frågor utan ett nära samarbete med civilsamhällesorganisationer.

Ett aktivt civilsamhälle är avgörande i detta arbete. Utbildning och dialog är utan tvekan de viktigaste hörnstenarna i ett fredligt, inkluderande och tolerant samhälle.

Jag vill återigen tacka er för att ni vill vara en del av samtalet här i dag – och med det lämnar jag över ordet till professor Deborah Lipstadt och 2019 års föreläsning till minne av Förintelsen på temat antisemitism. Varsågod.

Regeringskansliet

Tal, Artikel från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallström värd för seminarium om Förintelsens minnesdag

Publicerad 28 januari 2019

Måndag 28 januari var utrikesminister Margot Wallström värd för ett seminarium på UD med anledning av Förintelsens minnesdag den 27 januari. H.K.H. Kronprinsessan Victoria deltog och huvudtalare var den amerikanska historikern och författaren Deborah E. Lipstadt.

Utrikesminister Margot Wallström öppnade seminariet. Därpå följde en stund av tystnad för att minnas offren av Förintelsen.

– Den svenska regeringen har ett åtagande att kämpa emot anti-semitism och alla andra uttryck av rasism, våldsam extremism och annan på grund av ras eller religiöst motiverad diskriminering samt våld. Statsministern nämnde i förra veckans regeringsförklaring bekämpning av antisemitism som ett prioriterat område för regeringen, berättade utrikesministern.

Margot Wallström tackade Deborah E. Lipstadt för att hon kommit till Stockholm för att tala om antisemitism.

Utrikesministern talade vidare om den judiska kulturen som ”en tråd i vår europeiska sociala och kulturella väv”.

– Alla som bor i Sverige borde kunna leva ett liv baserat på jämställdhet, trygghet och värdighet – och utan rädsla eller hot vid utövande av sin religion. Rätten till religionsfrihet eller tro är en mänsklig rättighet, menade Margot Wallström.

Bidrag till skolor för besök av minnesplatser samt konferens i Stockholm 2020

Hon nämnde vidare åtgärder för att skydda judiskt liv i Sverige, bland annat ekonomiskt bidrag till svenska skolor för att ge elever möjlighet att besöka minnesplatserna i Europa, skydd av judiska byggnader samt nämnde en internationell konferens om Förintelsen som planeras i Stockholm 2020.

– Anti-semitism är ett globalt problem, inte begränsat till någon nation eller regionalt sammanhang, tillade utrikesministern.

Hon talade vidare om bekämpning av antisemitism online, vilket är en stor utmaning för den öppna och demokratiska världen samt att regeringar behöver samarbeta med exempelvis civila samhället och experter. EU:s uppförandekod för att motverka olaglig hatpropaganda online är ett viktigt steg men mycket återstår att göra.

– Ett aktivt civilt samhälle är nyckeln till detta arbete. Utbildning och dialog är utan tvekan viktiga hörnstenar i ett fredligt, inkluderande och tolerant samhälle, menade Margot Wallström.

"Rasism och antisemitism kan vara svårt att upptäcka"

Deborah E. Lipstadt definierade antisemitism, dess ursprung, hon tog upp fördomar och stereotypa beskrivningar och ställde sig frågan. "Hur känner vi egentligen igen antisemitism? När det handlar om rasism och antisemitism menade Deborah E. Lipstadt:

– Detta är inbäddat i samhället och kan vara svårt att upptäcka.

Hon talade om sin roll i "Irving-rättegången" och i samband med detta att vända på frågeställningar när det handlar om antisemitism.

Hon berättade om sin nya bok "Antisemitism Here and Now". Boken beskriver dagens antisemitism, vad människor säger och gör och även i ett framtida perspektiv. Projektet med boken beskrev hon som en utmaning. Från att ha ett mer traditionellt upplägg övergick hon till att skriva i form av brevväxling mellan henne själv och två personer vid universitetet, där de diskuterar antisemitism av idag. Föreläsningen på UD avslutades med frågor och svar.

För den breda allmänheten är Deborah E. Lipstadt mest känd för sin roll i "Irving-rättegången", en rättslig process år 2000 i London, där hon kämpade

för historisk sanning genom att bevisa att Förintelsen inträffat. Rättegången blev även film, ”Denial”, med premiär 2016. Den 29 januari lanseras Deborah E. Lipstadts bok: ”Antisemitism Here and Now”.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

2019

Publicerad 09 januari 2019 Uppdaterad 09 januari 2019

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid Anna Lindh-professor Annick Wibbens installation vid Försvarshögskolan den 9 januari 2019. Det talade ordet gäller.

Vice Chancellor Enmark, Professor Wibben, dear friends,
Thank you for inviting me to speak today at this inaugural lecture. I know it is not your first time here, but welcome to Stockholm, professor Wibben. And warm congratulations on your appointment. And congratulations to the Swedish Defence University, for receiving a professor with such excellent qualifications in research on security and military studies, international theory, and feminist international relations.

I'm delighted that the idea of an Anna Lindh Professor at the Swedish Defence University has now become a reality. It was an idea that Robert Egnell and I came up with when we sat in my office discussing the best ways to advance the cause of women, peace and security. As many of you already know, one of my highest priorities during the past four years has been to pursue a feminist foreign policy.

I am going to keep this short, as I know that everyone, myself included, is eager to hear Professor Wibben's lecture. However, I would like to say a few words about Anna Lindh and her legacy. I would also like give an example of why I think a feminist foreign policy is so important: namely, the role played by women in the Colombian peace process.

Anna Lindh was a close friend of mine, and I still miss her immensely following her brutal murder in 2003. Unfortunately, her time in this world was all too short.

Anna once took her young sons with her to New York, where they visited

the UN Headquarters. She showed them the General Assembly, they walked in the corridors and looked at art from all over the world, and they went to the Security Council. Anna's sons really enjoyed the visit and were interested in everything they saw. But they soon noticed that wherever they went there were lots of men in dark suits. Anna's youngest son finally asked: "Are the women arriving later?"

Sometimes it takes a child to speak the truth, and this surely was one of those occasions. "Where are the women?" is a phrase I have used too many times in my political life. The lack of women in everything from decision-making to peace negotiations and economic life is still outrageous, and is something I know inspired much of Anna Lindh's work.

You are perhaps aware that when the formal peace talks between the Colombian Government and FARC began in Havana, Cuba, in November 2012, only one of the 20 negotiators around the table was a woman. A year later, civil society leaders organised the first-ever National Summit of Women and Peace and out of that summit came a clear demand for an inclusive peace process. Two years later, women made up 20 per cent of the Government's negotiating team and 43 per cent of the FARC delegates.

So, what happened? By organising themselves, these women contributed in crucial ways to the peace-making effort, including by broadening the agenda. Women addressed some of the primary grievances of affected communities, such as land restitution and the right to justice and reparations for victims. Women also negotiated local ceasefires, which improved the local security situation in towns and villages across the country.

Because of demands by women negotiators and civil society, FARC undertook several confidence-building measures, such as an apology process and the release of child soldiers. Finally, women built coalitions and rallied public support in favour of the peace talks. By repairing relations in communities affected by the conflict, women and civil society laid the groundwork for the peace-building efforts necessary for the agreement's long-term success.

The peace agreement in Colombia serves as a model of inclusion. Women were key to its success, and their continued involvement will be key to the implementation of the peace process and to consolidating peace.

This is just one of the many ways in which gender equality is not just a

women's issue – it's a peace and security issue. Again, I am very happy and proud that Sweden now has an academic centre for women, peace and security studies here at the Swedish Defence University. And I am convinced that this will contribute to advancing gender equality in peace processes and security policy, thus contributing to peace itself.

With that, I give the floor to Professor Annick Wibben.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid MR-dagarna 2018

Publicerad 15 november 2018 Uppdaterad 15 november 2018

Stockholm, den 15 november 2018. Om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i svensk utrikespolitik

Tack för inbjudan.

Jag är glad över att vara här idag på Nordens största forum för mänskliga rättigheter. Det gör gott att se så många goda krafter samlas kring något så angeläget – och anständigt – som att försöka bidra till att vår nästa generation har det drägligt under vår gemensamma stund på jorden.

Vi alla här inne vet att det behövs, kanske mer än på många år.

Sveriges röst i världen behövs. Den behövs för att tala för dem vars röster hotas att tystas. Och den behövs till försvar för en världsordning som grundar sig på överenskomna regler och åtaganden och inte den starkes maktpolitik.

Jag vill tala om varför det är så viktigt att vi, Sveriges regering, och ni, i civilsamhället, fortsätter att med full kraft försvara de mänskliga rättigheterna.

Ibland tillsammans, ibland inte – men alltid mot samma mål och med samma utgångspunkt: att de mänskliga rättigheterna gäller alla, överallt och hela tiden. Att vi aldrig tillåter krafter som försöker kompromissa bort universaliteten i de mänskliga rättigheterna.

Eller som Martin Luther King en gång uttryckte det:

”En orättvisa någonstans hotar rättvisan överallt”

Det vill jag förmedla till er, liksom något om vad regeringen har åstadkommit under mandatperioden.

Men låt mig börja med några ord om vår omvärld.

Det är ett faktum att vi lever i en mer osäker omvärld än på många år. Demokratin utmanas. Rättsstatens principer undergrävs. De mänskliga rättigheterna ifrågasätts och utmanas, både i länder och i det system där MR förhandlas, granskas och övervakas.

Antidemokratiska krafter söker skapa misstro och splittring. De sprider information – eller desinformation – som påverkar idéer, attityder och värderingar för att på sikt skapa en politisk förändring.

Demokratibegreppet relativiseras och nedvärderas. Högerextremistisk och islamistisk våldsbejakande extremism ser våld som ett medel för att uppnå förändringar i samhället.

Fler stater rör sig idag i negativ riktning. Färre gör framsteg. Auktoritära och repressiva regimer får ökat inflytande, både över sina egna medborgare och i världen. Vi ser det i alla världsdelar.

Vi ser hur utrymmet för det civila samhället krymper. Stater och icke-demokratiska krafter försöker tysta avvikande röster och skrämja MR-försvarare, journalister, forskare och konstnärer som lyfter fram obekväma sanningar, korruption, maktmissbruk eller valfusk. Som hävdar medborgarnas rättigheter och ställer de styrande till svars.

Vi ser hur kvinnor – oavsett om de är MR-försvarare, journalister, urfolk eller vanliga medborgare - som alltid är särskilt utsatta för hot och trakasserier.

Även i vårt närområde kan vi konstatera hur den öppna demokratin utmanas.

På flera håll i Östeuropa fortsätter utrymmet att krympa för det civila samhället att arbeta med frågor som uppfattas som ett hot mot makten. Rysslands olagliga annektering av Krim och aggressionen mot Ukraina har skapat helt nya utmaningar, inte minst i de konfliktområden som nu ligger utanför den ukrainska statens kontroll.

En ny och farlig utveckling är att demokratin i vissa fall tycks erodera inifrån. Den negativa utveckling vi kan se på många platser i dag sker inom ramen för de demokratiska system som är satta att försvara och upprätthålla

våra rättigheter.

Vi kan se hur lagstiftning som undergräver rättsstaten och civilsamhällets möjligheter att verka fritt och som även inskränker yttrande- och tryckfrihet sprids.

Och kanske är det just med demokratiska medel som dagens auktoritära ledare enklast underminerar grundläggande demokratiska principer. Att det kan vara vid valurnorna snarare än med stridsvagnar som demokratin hotas idag.

Det finns dock ljuspunkter. Såsom att vi idag ser fler och fler kvinnor i parlamentariska församlingar, många MR-försvarare som oförtröttligt trotsar auktoritära regimer mot alla odds, liksom ett ökat engagemang från privata aktörer för att stärka och främja respekten för MR och demokrati.

Ett konkret exempel på en mer positiv utveckling hittar vi på Afrikas horn. I Etiopien har en ny premiärminister inlett reformer mot ökad demokrati, yttrandefrihet och jämställdhet. Den långa gränskonflikten mellan Etiopien och Eritrea är över och familjer och vänner har kunnat återförenas.

Så här ser det ut i världen idag.

Det är trots dessa ljuspunkter lätt att bli nedslagen och fråga sig hur det kunde bli så här. Den frågan bör vi naturligtvis ställa oss, men än viktigare är: hur vänder vi den här utvecklingen?

Jag hävdar att det finns mycket som ett litet land med en ambitiös utrikespolitik kan göra. Och vi har åstadkommit mycket under mandatperioden. Jag ska ge några exempel på det.

Låt mig först nämna något om Sveriges medlemskap i FN:s säkerhetsråd. Med avstamp i svenska kärnvärderingar som folkrätten, upprätthållandet av mänskliga rättigheter, jämställdhet och ett humanitärt perspektiv har vi snart suttit två år i rådet. Vi har jobbat transparent och med tydligt resultatriktat fokus. Transparent genom att inkludera civilsamhället i de briefings som genomförts och resultatriktade på de områden vi haft särskilt ansvar.

- o Kvinnor fred och säkerhet
- o Klimat och säkerhet
- o Barns rättigheter i väpnade konflikter

o Landsituationer: Myanmar, Syrien, Jemen, Nordkorea, Sydsudan, Israel/Palestina, Eritrea/Etiopien, Colombia, DRK osv.

- Vi har tagit ett helhetsgrepp om MR i utrikespolitiken. Ett förändrat världsläge kräver ett förändrat förhållningssätt. Vi presenterade därför 2016 en skrivelse om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i utrikespolitiken till riksdagen.
- Vi har vässat ambitionerna i arbetet med våra landspecifika rapporter om MR, demokrati och rättsstatens principer. Att kontinuerligt publicera dessa rapporter är en del av Sveriges signum att bidra till öppenhet och transparens i vitala frågor om utrikes- och säkerhetspolitik.

Landrapporterna är helt centrala i vårt arbete för att leva upp till den ambitionen. De ger oss kunskap och ligger till grund för vår analys. Förra året publicerade vi 135 rapporter från samtliga världsdelar, i år har vi uppdaterat rapporterna för 19 länder från Amerika och östeuropa-regionerna och kommer till årsskiftet att uppdatera ytterligare 29 rapporter om länder i Europa

- Vi har antagit en strategi för utvecklingssamarbetet som ger Sida tydliga instruktioner vad gäller MR, demokrati och rättsstatens principer.
- Vi har återinfört tjänsten som ambassadör för MR, demokrati och rättsstatens principer.
- Vi har ökat stödet till civilsamhället, inkl MR-försvare, genom att fokusera regeringens arbete för att motverka det krympande demokratiska utrymmet, bland annat genom att lägga tonvikt vid detta i regeringens strategier för utvecklingssamarbetet. Ett arbete som också är viktigt i Sverige där vi tagit ett stort ansvar för att inkludera det svenska civilsamhället i briefings och samtal. Det är avgörande att vi får era synpunkter och förslag på vår politik.
- Vi har lanserat och förverkligat en feministisk utrikespolitik, som utgår ifrån allas lika värde och rättigheter, och som nu inspirerar andra länder att göra likadant.
- Vi har i stark global motvind ökat våra insatser för kvinnors och flickors tillgång till sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter
- Sverige ska fortsatt vara en stark röst för hbtq-personers fulla åtnjutande av de mänskliga rättigheterna. Ingen människa, oavsett sexuell läggning eller könsidentitet, ska utsättas för kränkningar, våld eller diskriminering.

- Vi har genomfört en särskild satsning på det fria ordet; yttrandefriheten som är en förutsättning för att skydda alla mänskliga rättigheter, och på journalisters och mediearbetares säkerhet. Vi har bland annat deltagit i anordnandet av ett särskilt möte för att belysa situationen för kvinnliga journalister. Medieinstitutet Fojo har också nyligen presenterat en intressant studie om hur man kan bekämpa och förebygga hot och hat på nätet mot journalister, främst kvinnliga journalister.

Låt mig slå fast: vår styrka är vår värdebaserade utrikespolitik.

Respekten för och skyddet av de mänskliga rättigheterna är en hörnsten och en utgångspunkt i Sveriges utrikespolitik. Det är ett perspektiv och en metod som präglar hela vårt utrikespolitiska engagemang och vår dialog med omvärlden.

Jag kan inte nog understryka vikten av att också bygga allianser med andra stater såväl som civilsamhället, som strävar åt samma håll. Ju fler vi är desto starkare blir vi.

Politiken för mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer har blivit vår utrikespolitiska identitet. Den har bidragit till Sveriges trovärdighet och vårt internationella genomslag. Den har medfört respekt, trovärdighet och förväntningar.

Det är därför det är så viktigt att Sverige fortsätter att argumentera för en regelstyrd världsordning där principer och värderingar är utgångspunkten för det internationella umgänget. Alternativet är en värld där den starkes rätt gäller, en situation som kraftigt skulle missgynna en stor majoritet av världens befolkning.

I våra kontakter med omvärlden har vi kunnat hävda att det är genom att anlägga ett MR-perspektiv i vårt samhällsbygge som vi gjort det framgångsrikt, inte minst ekonomiskt.

Sverige kan vara en stark röst för MR. Och vi ska vara det. Vår röst behövs.

Vi ska inte rygga tillbaka inför svårigheterna och anpassa oss efter ett nytt läge som av andra kan ses som normalt.

Vi måste ta gemensamma tag och stå upp för vad som är rätt, även när det kan kännas tungt och svårt.

Därför är det så gott att se er alla här idag och känna att vi är många som på

olika sätt arbetar för mänskliga rättigheter och för demokrati. Ibland drar vi åt olika håll, och det är precis så det ska vara. Demokrati ska vara en sund oenighet.

Kära åhörare,

När den universella förklaringen om de mänskliga rättigheterna antogs fanns det bara två kvinnor som deltog i den kommission som ansvarade för att utarbeta deklARATIONEN.

Många av er känner till den första, Eleanor Roosevelt. Den andra var Hansa Mehta, en indisk författare och självständighetsaktivist.

När kommissionen föreslog uttrycket "alla män är bröder", invände Hansa Mehta. Hon noterade att detta kan tolkas i vissa länder som en anledning att utesluta kvinnor.

Hansas insisterande på att införliva ett uttryck som fullt ut erkände jämställdhet mellan kvinnor och män, vilket resulterade i den text som slutligen antogs för artikel 1 som lyder: "Alla människor är födda fria och lika i värde och rättigheter".

Var och en av er här, och alla tillsammans, har möjligheter till inflytande. I dina samspel och diskussioner med andra eller i de organisationer där ni är aktiva.

På olika sätt kan vi alla höja våra röster och spela en roll. Ibland tar det 100 år och miljoner män och kvinnor ska ändra historiens gång.

Ibland tar det en person och ett ögonblick.

Hansa Mehta var bara en kvinna, men hon hade en plats vid bordet och hennes handlingar säkerställde att den allmänna förklaringen om mänskliga rättigheter blev verkligt universell.

När jag ser mig omkring är salen full av systrar och bröder som Hansa Mehta. Som inte är rädda för att stå upp mot orättvisor, oavsett var de sker. Använda den styrkan.

Tack för att ni har lyssnat.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid Stockholm Forum för Fred och Utveckling den 7-9 maj

Publicerad 16 maj 2018

On behalf of the Swedish Ministry for Foreign Affairs, I am delighted to welcome you all to the Stockholm Forum on Peace and Development.

I would like to extend a special welcome to Somali Minister of Justice, Hassan Hussein Haji, and Afghan Deputy Foreign Minister, Adela Raz. We are very happy and grateful to have you with us, and to be able to benefit from your valuable knowledge and experience.

It is also a pleasure to see the familiar faces of our many bilateral, multilateral and civil society partners. Thank you for taking part in this event;

I also want to welcome my friend and colleague H.E. Miroslav Lajčák, President of the UN General Assembly.

I would like to congratulate you on the very successful High-Level Meeting on Sustaining Peace in New York two weeks ago. Your leadership, together with the reform commitments of the UN General-Secretary António Guterres, is central to addressing the challenges facing the world today. We are looking forward to your keynote address and participation in the panel.

I would also like to thank the competent and professional staff of SIPRI for an important partnership in exploring the linkages between peace and development. We appreciate the thought leadership that you provide, and we look forward to important discussions over the next few days.

How do we make peace? This is a question as old as humanity itself. Philosophers, politicians and diplomats have asked this question for centuries, yet the answer still eludes us. Perhaps we have been asking the wrong question. Instead of asking how to make peace, we should focus on the building blocks for conflict prevention. That is why this forum is so important.

Together we have the tools. We have the knowledge. We have the will. We also have power to effect change, to change the direction the world is taking. There are many things that need to be done, and I would like to point out three.

First: Address the root causes of conflict

We need to take a serious look at the root causes and drivers of conflict. Economic and social inequality, corruption, gender inequality, lack of access to education and information, lack of respect for human rights, sexual and gender-based violence, cross-border armed groups, refugees, land rights, trade in arms, drugs and minerals, and climate change are some of the often interwoven internal and external causes of conflict.

Addressing root causes and how they affect the population differently creates conditions conducive to peace.

We need more conflict analysis – and with a gender perspective. I recently participated both in the Stockholm Forum for Gender Equality and the High-Level Meeting on Sustaining Peace in New York. It is clear to me that these agendas are interrelated. To address root causes we need to involve the entire the population.

We also need to build on positive experiences of peace and peacebuilding. We need to support research that identifies mechanisms that support peace. We need to work with civil society and local communities. We need to look at what binds communities and societies together. In short, we need to build on what works and seek to understand why it works.

Second: Take steps to create lasting peace.

Violent conflict erupts between communities or countries, or between leaders – not in a vacuum. Conflicts are supported or opposed by different members of communities, countries and parties. It is our duty as an international community to identify those who obstruct and those who support negotiations, peacebuilding and reconciliation, and to strengthen

important actors.

Women's participation is essential to creating lasting peace. New research from European universities supports the idea of a robust relationship between women signatories and the durability of peace. Peace agreements signed by women have a significantly higher rate of success after 10 years, and researchers argue that interaction between women civil society groups and women signatories contributes to better agreements. This, in turn, contributes to longer-lasting peace. Then there is the obvious: making up half of the population, women should be involved in peacebuilding.

I will continue to promote and support inclusive peace processes, through women's mediation networks, support to civil society, international political advocacy, and by promoting the incorporation of a gender perspective.

Third: Use diplomacy.

Sweden is a small country. But small countries can make a big impact. It is important to speak out and stand up for what we believe in. We need to speak with each other instead of at or about each other. To foster conversations – and real listening.

We were proud to host the UN Security Council at Dag Hammarskjöld's farm, Backåkra, in April. We believe that meeting outside our usual meeting rooms brings about new ways of thinking, speaking and interacting.

Or as Dag Hammarskjöld himself put it: "The silence breaks through the armour of the mind."

That is why this SIPRI Forum is so important. A place where women and men of all ages can meet across sectors, experience and agendas.

On behalf of the Swedish Government, I wish you forward-looking discussions, interesting panels and enjoyable coffee breaks.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid ministerdebatt i säkerhetsrådet om konfliktförebyggande och hållbar fred

Publicerad 07 maj 2018

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid den första öppna debatten på ministernivå i FN:s säkerhetsråd under svenskt ordförandeskap. New York, den 10 januari 2017. Det talade ordet gäller.

Herr generalsekreterare,

Tack för att ni påminner oss om allt som Förenta nationerna har åstadkommit under de senaste 70 åren, och för att ni presenterar er vision om ett FN som är väl rustat att hantera de konflikter och den instabilitet som i dag påverkar flera miljoner människors liv.

Ett nära och proaktivt samarbete mellan generalsekreteraren och säkerhetsrådet är avgörande för den här organisationens förmåga att skapa varaktig fred och säkerhet. Vi ser fram emot att bygga upp en stark och förtroendefull relation med er, inte minst för att förbättra FN:s kapacitet att agera tidigt och förebygga våldsamma konflikter.

Vi har diskuterat dagens ämne – konfliktförebyggande arbete – många gånger i den här kammaren. Men utvecklingen går långsamt. Jag ska tala om vad som behöver förändras.

Herr generalsekreterare, medlemmar i rådet,

Under 2016 såg vi att det finns ett akut behov av en global nysatsning på säkerhetssamarbete och multilateral konfliktlösning – i synnerhet konfliktförebyggande arbete. Det här rådets dagordning domineras av fasorna i Syrien och Jemen, liksom av det instabila läget i exempelvis Demokratiska republiken Kongo. Har vi råd att låta listan över kriser som ger upphov till våldsamma konflikter och mänskligt lidande bli allt längre?

FN:s humanitära och fredsbevarande instrument har satts under enorm press. 22,2 miljarder amerikanska dollar i biståndsappeller. Mer än 100 000 män och kvinnor i FN:s fredsbevarande styrkor. Samtidigt visar forskning att konfliktförebyggande åtgärder i genomsnitt bara kostar en tiondel så mycket som återhämtningsinsatser efter konflikter. Att investera i konfliktförebyggande arbete är inte bara moraliskt rätt – det är smart, ekonomiskt och hållbart.

Vi måste motverka grundorsakerna till konflikter innan de hamnar på tidningarnas förstasidor eller det här rådets dagordning. Det behövs inkluderande, nationellt ledda processer som skapar starka institutioner och som stöds av ett organisationsövergripande engagemang. Agendan för hållbar fred och de globala målen för hållbar utveckling ger oss både en plattform och en plan för hur vi går framåt.

Samtidigt kräver FN-stadgans sjätte kapitel, om fredlig lösning av tvister, att parterna i en tvist ska eftersträva fredliga lösningar såsom förhandling, förlikning eller ett rättsligt avgörande.

Vi har verktygen. Det vi behöver nu är politisk enighet om att arbeta konfliktförebyggande.

Jag vill lyfta fram några förslag på insatser som kan främja det.

För det första: Gör konfliktförebyggande arbete till en prioritering för hela FN-systemet. Ställ krav på att alla FN-organ bidrar. Se till att FN har ett nära samarbete med andra internationella, regionala och subregionala aktörer. Ett bra exempel är de insatser som ECOWAS och FN:s kontor för Västafrika och Sahel tillsammans genomför för Gambia.

För det andra: Förbättra FN:s kapacitet att identifiera och motverka grundorsakerna till konflikt genom ökat samarbete mellan FN-systemets olika grundpelare, mandat och organ. Vi ser positivt på de konkreta åtgärder som ni, herr generalsekreterare, redan har vidtagit för att effektivisera sekretariatets arbete.

För det tredje: Förbättra den systemövergripande analysen och välkomna självständiga, tydliga råd från generalsekreteraren, bland annat om nya hot och risker som växer fram, såsom klimatförändringar. Det stärker våra gemensamma strategiska planer och åtgärder. Säg det vi behöver veta – inte det vi vill höra.

För det fjärde: Ta tillvara kvinnors förmåga för att skapa hållbar fred genom inkluderande processer. Erfarenhetsutbytet inom det nätverk av kvinnliga fredsmedlare som jag har initierat bekräftar hur viktigt kvinnors deltagande är.

Slutligen vill jag påminna om vad generalsekreteraren sade: att det inte finns några humanitära lösningar på politiska kriser. Humanitära åtgärder kan aldrig ersätta politisk dialog och medling.

Kollegor,

Vi bör lyssna på generalsekreterarens uppmaning till en kraftigt stärkt fredsdiplomati.

Därför ska Sverige bidra till ett säkerhetsråd som ger generalsekreteraren möjlighet att vidta snabba, tydliga och effektiva åtgärder för att lösa tvister och förhindra att konflikter bryter ut.

Jag hoppas att andra medlemmar i rådet kan dela denna ambition. Vi ska göra allt vi kan för att skapa en öppen, respektfull och ärlig dialog runt det här bordet.

Herr generalsekreterare,

Vi har hört er uppmaning till ett konfliktförebyggande arbete som uppfyller sitt syfte, och vi vet att ni behöver medlemsstaternas politiska stöd.

Vi måste därför bidra till att skapa enighet om att arbeta konfliktförebyggande. Vi åtar oss att överbrygga våra meningsskiljaktigheter och arbeta tillsammans.

Vi måste göra det för Förenta nationerna och för de människor som vi representerar.

Vi måste göra det för världen.

Låt oss enas om att freden är viktigast.

Tal

Anförande vid säkerhetsrådsmöte om Nordkorea

Publicerad 07 maj 2018

Utrikesminister Margot Wallström i New York den 15 december 2017. Det talade ordet gäller.

Herr ordförande,

Situationen på Koreahalvön är det största hotet mot internationell fred och säkerhet som världen står inför i dag. Nordkoreas program för kärnvapen och ballistiska robotar visar, som ni redan hört, på deras fullständiga likgiltighet inför sina internationella skyldigheter. Nordkorea har vid upprepade tillfällen brutit mot internationell rätt, bland annat flera av säkerhetsrådets resolutioner. Deras handlingar strider också mot den globala normen mot provsprängningar, som kommer till uttryck i Fördraget om fullständigt förbud mot kärnsprängningar samt i globala icke-spridningsnormer.

Säkerhetsrådet har flera gånger sammankallats – jag tror att det här är det sextonde mötet i år – för att diskutera Nordkoreas illegala kärnvapensprängningar och avfyrningar av ballistiska robotar. Vid varje möte har rådets medlemmar unisont fördömt dessa provokationer i starka ordalag.

Världen tolererar inte Nordkoreas program för kärnvapen och ballistiska robotar, och det är av yttersta vikt att vi fortsätter stå enade.

Herr ordförande,

Jag vill tacka er för att ni kallat till det här viktiga mötet. Jag välkomnar särskilt att representanterna från Sydkorea och Nordkorea närvarar här i dag. Jag hoppas att det här mötet ska bidra till att inleda en dialog.

Jag har fem budskap till Nordkorea som jag vill passa på att förmedla till er.

För det första: Upphör med alla provokationer.

För det andra: Delta i en trovärdig och meningsfull dialog.

För det tredje: Följ säkerhetsrådets resolutioner och fullgör era internationella skyldigheter.

För det fjärde: Avveckla ert program för kärnvapen och ballistiska robotar på ett fullständigt, kontrollerbart och oåterkalleligt sätt.

För det femte: Återanslut er till icke-spridningsfördraget och tillåt IAEA:s kontroller.

Herr ordförande,

Antagandet av resolution 2375 tidigare i år skärpte de riktade sanktionerna mot Nordkorea. Sanktionsregimen är nu den strängaste som FN någonsin har inrättat.

För att sanktionerna ska ha avsedd verkan måste vi snarast se till att de genomförs fullt ut. Därför behöver vi förstärkt kapacitet på alla nivåer, bland annat bättre kontroll och riktad kapacitetsuppbyggnad. Genom Europeiska unionen deltar vi aktivt i det arbetet.

Den här veckan har rådet diskuterat både det akuta människorättsläget och de vanskliga humanitära förhållandena i Nordkorea. Den humanitära situationen för den nordkoreanska civilbefolkningen är fortfarande mycket oroväckande. Ansvaret för det nordkoreanska folkets välfärd vilar tveklöst på den nordkoreanska regeringen.

Samtidigt är det av största vikt att de humanitära undantagen i sanktionsregimen upprätthålls. Därför är det viktigt att uppmärksamma rapporterna om att internationella humanitära organisationers möjlighet att bistå med hjälp har begränsats. Som generalsekreteraren har påpekat finns det även ett akut behov av medel till humanitärt bistånd i Nordkorea för att rädda liv.

Herr ordförande,

Under det senaste året har spänningarna på Koreahalvön fortsatt öka. Läget har nu blivit väldigt farligt. Och jag tror att vi alla är överens om att det här

är en brådskande fråga. Provokationerna har åtföljts av en alltmer konfrontativ retorik. När en sådan stämning råder är risken för misstag, missförstånd och felbedömningar hög.

Parallellt med att vi genomför sanktionsregimen måste vi fortsätta arbetet med att minska spänningarna för att öka chansen till en genomgripande överenskommelse. Den nuvarande situationen kan inte lösas med enbart sanktioner. Det finns ett akut behov av intensifierade och kreativa diplomatiska insatser som kan bana väg för en fredlig, diplomatisk och politisk lösning.

Situationen måste hanteras utan förutfattade meningar, och vi måste vara öppna för både nya och tidigare förslag och överenskommelser. Här finns det även ett behov av att utforska möjligheterna till regionalt säkerhetssamarbete och regionala säkerhetsarrangemang. Sverige bidrar till de här diplomatiska insatserna, och vi välkomnar undergeneralsekreterare Feltmans nyligen genomförda besök i Nordkorea.

Herr ordförande,

Det här rådet ansvarar för att upprätthålla fred och säkerhet. Över hela världen följer folk vad som händer här, och de är oroliga för vad konsekvenserna blir om krisen på Koreahalvön eskalerar. Vi måste utnyttja alla tänkbara möjligheter till diplomati och dialog. Det är bråttom. Om vi misslyckas kan följderna bli katastrofala.

Tack för ordet.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Margot Wallströms tal vid FN:s säkerhetsråds debatt om resolution 1325 om kvinnor, fred och säkerhet

Publicerad 07 maj 2018

New York den 27 oktober 2017 Det talade ordet gäller.

Herr ordförande, kollegor, vänner,

Jag kommer direkt från ett besök i Herat och Kabul i Afghanistan. Där träffade jag kvinnor och flickor som befinner sig mitt i konflikten. De kämpar för att få vardagen att gå ihop och för att skydda sina familjer. De löper ständigt risk att utsättas för sexuellt våld.

När jag pratade med de här kvinnorna tänkte jag: "Vad gör agendan för kvinnor, fred och säkerhet för dem?"

Den ska göra så att de kvinnor som jag träffade, till exempel de som arbetar i säkerhetssektorn, får fler kvinnliga kollegor och slipper bli utsatta för trakasserier i sitt arbete.

Den ska göra så att de kvinnliga fredsmedlare som Sverige har utbildat kan ha verkligt inflytande och inte behöver arbeta i skuggan av dödshot.

Den ska också göra så att flickor som den 18-åriga flicka jag träffade – bortgift vid 13 års ålder och med fem barn – kan få ytterligare tio år att växa som personer, utbilda sig och förverkliga sina drömmar.

Kvinnoförtrycket är ett globalt gissel. Över hela världen ser vi att kvinnor är systematiskt underrepresenterade i beslutsprocesser, att kvinnor får mindre resurser och att kvinnor saknar grundläggande rättigheter på flera områden.

Herr ordförande,

Sexuellt våld, som ett vapen i krig, är ett fasansfullt uttryck för kvinnoförtryck.

Jag fick se det på nära håll när jag för några år sedan, som ni kanske minns, var FN:s generalsekreterares första särskilda representant i frågor som rör konfliktrelaterat sexuellt våld. Jag brukar säga att det var ett uppdrag som gav mig tyngre hjärta, men också hopp inför framtiden.

Jag insåg att vi gör tre misstag i den här frågan. Vi tenderar att se den som något ofrånkomligt, tabubelagt och som ett mindre allvarligt brott.

Jag hade det uppdraget 2010–2012 när resolution 1325 fyllde tio år. I dag har den funnits i 17 år. Ytterligare sju resolutioner har tillkommit. Trots det återstår fortfarande mycket arbete innan vi kan utrota dessa fruktansvärda övergrepp. Det gör mig sorgsen. Men det stärker också min beslutsamhet.

Herr ordförande,

För att agendan för kvinnor, fred och säkerhet ska kunna ge verkliga resultat måste vi arbeta systematiskt. Vi måste ha ett genusperspektiv på alla aspekter av fredsbyggande.

Jag vill lyfta fram tre viktiga aspekter.

För det första: data och analys. Vi kan göra mycket mer åt situationen ute i fält om vi tar fram och använder oss av könsuppdelad statistik. Det kan till exempel handla om utbildning, internflyktingar eller könsfördelningen inom polisen.

När vi väl har de här uppgifterna måste vi studera dem noggrant innan vi drar några slutsatser. Rapporteringen bör genomsyras av ett genusperspektiv, som i sin tur kan lyftas i generalsekreterarens rekommendationer och slutsatser. Kvinnoorganisationer i civilsamhället befinner sig ofta i främsta ledet och kan bidra med värdefull kunskap.

Sverige står redo att samarbeta med FN för att förbättra insamlingen och analysen av könsuppdelad statistik.

För det andra: sakkunskap. Många rapporter har lyft fram hur jämställdhetsexperter bidrar till att göra FN-insatser mer framgångsrika. Jag är orolig för att budgetnedskärningar och minskad specialisering kan leda till att vi förlorar viktig jämställdhetskompetens i FN-insatserna. Det skulle innebära att vi riskerar att förbise halva mänskligheten i vårt viktiga arbete med att skydda civila och stärka rättsstatens principer. Och vi måste alla bli bättre på att utbilda och rekommendera fler kvinnor för FN:s fredsinsatser.

För det tredje: kvinnoorganisationer och kvinnonätverk.

Kvinnorganisationer får oproportionerligt lite utvecklingsfinansiering. Det måste ändras. Inom offentlig, privat och ideell sektor finns det nätverk med kvinnliga aktörer på freds- och säkerhetsområdet. Vi bör stödja kvinnoorganisationer och kvinnonätverk där vi kan, och göra det möjligt för dem att vara fullt delaktiga på både lokal, nationell och internationell nivå.

Herr ordförande,

Sverige tog plats i säkerhetsrådet med två övergripande prioriteringar: konfliktförebyggande arbete och kvinnor, fred och säkerhet. Vi har hela tiden strävat efter att praktiskt driva agendan för kvinnor, fred och säkerhet. Vi har till exempel sett till att jämställdhetsrapportering inkluderats i olika insatsers mandat och att kriterier om sexuellt och könsbaserat våld lagts till i sanktionsregimer. Vi kommer att arbeta vidare med stort engagemang – inte bara i dag, utan varje dag.

Det ger mig hopp att den nya FN-ledningen lägger stor vikt vid genus i sin fredsdiplomati.

Det ger mig också hopp att läsa generalsekreterarens rapport, som understryker att kvinnors meningsfulla deltagande ökar hållbarheten och genomslagskraften i fredsprocesser, ekonomisk utveckling och social välfärd.

Just nu finns det en stor drivkraft att få in fler kvinnor i fredsprocesser. Vi bör dra nytta av det och göra kvinnors fulla åtnjutande av sina rättigheter till en kärnfråga i det internationella arbetet för fred och säkerhet. Det här är inte en kvinnofråga. Det är en fråga om fred och säkerhet. Det är en nödvändighet för att rådet ska kunna hantera de många kriser som pågår i världen. Ramverken och verktygen finns redan – nu måste vi se till att gå från ord till handling.

Vi vet vad som krävs. Politiskt utrymme. Aktiva civilsamhällesorganisationer. Ständig kapacitetsuppbyggnad.

Och det finns flera goda exempel. I Afghanistan, där det omstrukturerade Höga fredsrådet består av 13 kvinnliga och 39 manliga ledamöter, har Sverige hjälpt lokala kvinnliga ledare att stärka sin egen kapacitet att delta i medlings- och dialogprocesser.

I Somalia lyckades man med hjälp av den politiska viljan från det nationella ledarskapsforumet införa en kvot för kvinnor i parlamentet – trots att det fanns ett motstånd mot att låta kvinnor delta.

I Colombia banade kvinnoorganisationer väg för kvinnors deltagande i fredsprocessen.

Herr ordförande,

Verklig förändring kan bara uppnås med starkt och modigt politiskt ledarskap. Vice generalsekreterare Amina Mohammed banade väg med FN:s och Afrikanska unionens gemensamma högnivådelegation till Nigeria och Demokratiska republiken Kongo, som fokuserade på kvinnor, fred och säkerhet samt utveckling. Vi bör bygga vidare på det här goda exemplet och använda samma metod vid framtida landbesök.

Jämställdhet skapar fredligare samhällen. Eller som jag brukar säga: Fler kvinnor – mer fred. Vi i säkerhetsrådet måste visa prov på ledarskap. Inte bara i dag, utan också i de landspecifika frågorna och i alla delar av vårt arbete.

Herr ordförande,

Låt oss minnas Dag Hammarskjölds ord:

"Ingen vila som ej är allas, ingen stillhet förrän allt är fullbordat."

Tack för ordet.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid säkerhetsrådets briefing om fred och säkerhet i Afrika

Publicerad 07 maj 2018

Margot Wallström, New York, 30 oktober 2017. Det talade ordet gäller.

Herr ordförande,

Vi ser med allt större oro på situationen i Sahel. Den påverkar inte bara de miljontals människor som lider av otrygghet och hunger, utan även hela regionen och hela världen. Grundorsakerna är komplexa och gränsöverskridande. Utbredningen av våldsbejakande extremism, organiserad brottslighet, klimatförändringar, ett försämrat människorättsläge och svaga institutioner ger effekter som förstärker varandra. Det har förödande konsekvenser för folket i Sahel och visar på de traditionella fredsbevarande insatsernas begränsningar. Lösningen måste vara en kombination av kortsiktigt och långsiktigt arbete. Vi är djupt engagerade genom vårt utvecklingssamarbete och humanitära bistånd, liksom genom vårt bidrag till MINUSMA och EU-insatsen.

Stabilitet i Mali är avgörande för hela Sahelregionen. Vi måste fortsätta prioritera att stödja ett fullständigt, inkluderande och effektivt genomförande av fredsavtalet, inte minst i ljuset av det kommande valet. Det är vår bästa chans att bygga hållbar fred och förhindra att instabiliteten ökar. Sanktionsregimen som inrättats i enlighet med resolution 2374 bör användas som ett verktyg i vårt arbete för att nå fred och stabilitet i Mali. Men sanktioner är inte ett självändamål. De är ett sätt att skapa politisk drivkraft.

Herr ordförande,

Jag vill uppehålla mig vid frågan om kvinnors deltagande. När medlemmarna i säkerhetsrådet besökte Mali för inte så länge sedan träffade de kvinnliga

företrädare för civilsamhället. På frågan om den politiska ledningen i landet var tillgänglig svarade de att de inte bara ville ha tillgängliga politiker, utan att de själva ville bli beslutsfattare och vara representerade på samma villkor som män.

Lagen om en kvot på 30 procent är visserligen ett steg i rätt riktning, men kvinnor är fortfarande till stor del utestängda från den politiska sfären, liksom från organ som arbetar med genomförandet av fredsavtalet. Som vi sade i fredags är kvinnors representation inte bara en fråga om rättvisa; det handlar om ändamålsenlighet och om att öka sannolikheten för att fredsavtalet varar.

Men politisk representation blir ett abstrakt mål om du är rädd för att lämna ditt hem och gå och hämta vatten några kilometer bort, eller om ditt barn hindras från att gå i skolan under flera år. Så ser verkligheten ut i centrala Mali, liksom på många andra platser runtom i Sahel. För mig är kopplingen mellan säkerhet, mänskliga rättigheter och utveckling uppenbar. Utan säkerhet sker ingen utveckling. Utan full respekt för mänskliga rättigheter är allt säkerhetsarbete dömt att misslyckas, vilket skapar ett ännu större avstånd mellan folket och staten.

Herr ordförande,

G5 Sahel-ländernas ansträngningar för att intensifiera utvecklingsarbetet och gå mot fullständig operationalisering av den gemensamma G5 Sahel-styrkan är därför mycket berömvärda. De har vårt fulla stöd. Med tanke på de komplexa utmaningarna i området kommer styrkans agerande att vara avgörande för resultatet.

Jag vill lyfta fram tre områden som bör vägleda vårt fortsatta samarbete med den gemensamma G5 Sahel-styrkan.

För det första är den gemensamma G5 Sahel-styrkan ett av många instrument som tillsammans utgör ett integrerat, hållbart och regionalt sätt att bemöta situationen i Sahel. Politikens företräde bör vägleda detta arbete, och det är mycket viktigt att se till att ett övergripande politiskt ramverk utarbetas.

Fortsatt enighet mellan länderna i G5 Sahel och det internationella samfundet är avgörande. Vi uppmuntrar också ett starkt engagemang från Afrikanska unionen, inte minst när det gäller att samordna med andra regionala initiativ och ramverk och försäkra fortsatt integrering inom

Afrikanska unionens freds- och säkerhetsstruktur. Det här är en chans för FN, Afrikanska unionen och subregionen att samarbeta med varandra och med exempelvis EU.

För det andra kommer styrkans resultat att vara beroende av lokalbefolkningens stöd. Det gäller särskilt i områden där beväpnade terroristgrupper är rotade hos lokalbefolkningen och utnyttjar statens frånvaro. Därför är det mycket viktigt att ha ett gediget ramverk som främjar respekt för de mänskliga rättigheterna, inte minst för att återupprätta förtroendet för statliga institutioner och undvika att bidra till ökad radikaliserings och destabilisering. Länderna i G5 Sahel har erkänt detta behov i den gemensamma styrkans operativa koncept. Nu måste vi inrätta mekanismer som förhindrar och motverkar brott mot de mänskliga rättigheterna och internationell humanitär rätt.

Det är viktigt att styrkans verksamhet har ett jämställdhetsperspektiv både under planeringsfasen och i specifika skyddsåtgärder. Den gemensamma styrkan kan också komma att möta barn som ingår i beväpnade grupper. Därför behövs det tydliga rutiner för hur den här frågan ska hanteras, bland annat genom samarbete med rådgivare i frågor som rör skydd av barn.

Slutligen vill jag säga att samarbete är bästa vägen till fred. Vi måste se till att våra upprepade uppmaningar om regionalt ägarskap, våra förväntningar på styrkan och våra krav på ansvarsskyldighet åtföljs av tillräckligt med resurser och stöd.

De förslag på stöd som presenterats av generalsekreteraren visar att det finns många möjligheter.

Tillförlitligt och hållbart FN-stöd är nödvändigt för att styrkan ska kunna uppfylla sina mål. Sverige är redo att utforska alla modeller, även de mest ambitiösa. Om FN har en stödjande roll kan det bidra till ett starkare politiskt ramverk, bland annat genom FN:s integrerade strategi för Sahel och genom ömsesidigt ansvarsutkrävande. Utöver det stöd vi redan ger genom EU överväger Sverige olika möjligheter att stödja FC-G5S bilateralt, i synnerhet när det gäller att förhindra och motverka brott mot de mänskliga rättigheterna och internationell humanitär rätt.

Herr ordförande,

År 2017 kommer uppskattningsvis 30 miljoner människor i Sahel att gå hungriga. Samtidigt fortsätter terrorister i regionen att hota människors liv

och förstöra deras möjligheter att försörja sig.

Resultatet av våra ansträngningar i Sahel kommer att bedömas utifrån hur vi lyckas förbättra tillvaron för dem som bor där. Den gemensamma G5 Sahelstyrkan är ett välkommet initiativ för att öka säkerheten, komplettera MINUSMA:s arbete och sätta stopp för terrorhotet. Den förtjänar vårt fulla stöd. I kombination med gediget och meningsfullt utvecklingsarbete för att motverka grundorsakerna till konflikt och instabilitet har styrkan en chans att leda regionen mot hållbar fred.

Tack för ordet.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid Stockholm Forum on Gender Equality, 16 april 2018

Publicerad 18 april 2018

Stockholm, 16 april 2018. Det talade ordet gäller.

Excellencies, ministers, parliamentarians, activists, ladies and gentlemen,
friends,

I stand on the sacrifices
Of a million women before me
Thinking
What can I do to make this mountain taller
So the women after me can see farther...

These are the words of Indian-Canadian poet Rupi Kaur, a young woman
with millions of followers.

It is an honour to stand before you today. For those who arrived this
morning, a warm welcome to Stockholm and to the Stockholm Forum on
Gender Equality.

* * *

Three and a half years ago, we launched our feminist foreign policy. In fact,
we invented the feminist foreign policy. We were the first in the world.

The reason was simple. The world would be a better place if women and
men enjoyed the same rights, and had the same representation and resources.

It would certainly be a better place to live for half of the world's population: 3.5 billion people.

And if that is not enough to convince some people – it would become a better place for the other 3.5 billion people as well.

Because let's not forget the overwhelming evidence that gender equality is not only fair, but also of benefit to society. It has a positive impact on economic growth, health, education and peace.

So, in one way, gender equality seems to be the simplest thing there is. And at the same time, it can be the hardest thing in the world. Just think of the resistance and reluctance of some of those who would have to share their money, their power, their positions. Or of the excuses when you ask "Where are the women?"

That was the backdrop of our feminist foreign policy.

I will not go into too much detail about this policy. These three days will be full of information for you. But I would like, once again, to mention our analytical framework. I have spoken about it many times already, but "repetition is the mother of learning", as Aristotle said.

These are the three Rs: rights, representation and resources.

What this means is that anywhere we look, anywhere we work, we start by asking three questions.

Do women have the same rights as men? This could concern the right to go to school, the right to open a bank account or the right to marry the person you love.

Are women represented in decision-making processes? Are women present when decisions are made that concern them and their future – or in the leadership of international organisations, in governments and parliaments?

Do women get the same resources as men do? How do we budget? What and whose interests are served by the way we allocate our resources?

It often starts with another R: reality check. What does the situation look like? What are the statistics and facts?

Over time, yet another R has become relevant: results. The Rs seem to be reproducing themselves here...

I would like to take this opportunity to say something about what we have achieved, what I am proud of. The list is long, but here are just a few examples.

Through our policies, we have prevented hundreds of thousands of unsafe abortions in East Africa.

We have taken initiatives against violence, including sexual violence against women.

We have increased women's participation in peace processes and initiated networks of women peace mediators.

We have worked through our embassies to spread our prostitution legislation, which bans the buying – not the selling – of sexual services. The victims of prostitution should not be made criminals. More countries, including France and Ireland, are adopting this principle because of the effects that the law has had, for instance, on reducing the demand for prostitution.

Recently, we ran a global campaign to increase the visibility of women in Wikipedia, where four out of five articles about people are about men. Our initiative has so far generated more than 2 500 new articles about women.

And then there is this conference, which is also an example of our feminist foreign policy in action. I am proud to see people from all over the world establishing new contacts, sharing examples and stories, building friendships.

My good friend and predecessor Anna Lindh, who tragically lost her life, once shared a funny story with me.

She had taken her sons to the United Nations General Assembly. And during the meeting, when all the delegates and world leaders were gathered in the hall, her youngest son looked around and asked:

"Where are the girls? Will they come later?"

The clarity with which children see the world...

I wonder what a child of that age would say about this conference. Not that there aren't any girls here at least!

I spent a long day here yesterday – I don't know what time I got home – chatting to participants from all over the world. Let me just mention a few thoughts that came to my mind.

I think it was Charlotte Isaksson who said, during a panel on women and security, "Just imagine having this discussion 15 or 20 years ago – back then it didn't exist at all". This makes you think. For all the challenges and problems there might be, there has been tremendous progress over the last few decades. Let us remember that, and build on that positive feeling.

Another thing, and I mentioned this yesterday, is that I am more and more convinced of the importance of concreteness. It has become even clearer during my conversations with people at this conference.

We – politicians, activists, academics – must not lose touch with the real world, with the real problems of real people. Let me again highlight the World Bank's report on Women, Business and the Law. Please do read it.

Excellencies,

I sometimes say that the world is awful and wonderful at the same time.

It is awful because of the limitless cruelty of the human mind. Because of starvation and poverty, war, violence.

Wonderful, because of the limitless empathy that is shown in the hardest of times. Because of those whose belief in what is right makes them defy fear and danger.

And I am confident that history belongs to those who work to make the world a little bit more wonderful.

I am confident that gender equality is one of the defining issues by which future generations will judge our performance as leaders, activists and citizens.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid Nordens dag

Publicerad 23 mars 2018

Stockholm, 23 mars 2018. Det talade ordet gäller.

Det är en strimma hav, som glimmar grå
vid himlens rand,
den har en mörkblå vägg,
som liknar land,
det är där min längtan vilar
innan den flyger hem.

Dessa rader skrev den finlandssvenska poeten Edith Södergran år 1916.

Edith Södergran levde i ett Norden som vi knappast skulle ha känt igen. Våra länder var bland de fattigaste i Europa. I början av seklet fanns det risk för inbördeskrig mellan Sverige och Norge. De växande spänningarna i Europa slet till slut isär kontinenten i första världskriget. Hennes hemland Finland drabbades av ett blodigt inbördeskrig efter revolutionen. Och vilka plågor hann hon inte se, eftersom hon dog år 1923, bara 31 år gammal.

Det är långt ifrån det Norden vi känner idag: en region med ett världsledande välstånd öppenhet och samarbete. En region med världsledande trygghet.

Jag pratar ofta om trygghet, eftersom jag anser att det är bland det viktigaste vi kan göra för människan: att skapa trygghet. Trygghet är målet med en socialdemokratisk politik.

Och att idag fira nordens dag, är att fira den trygghet som vi gemensamt har skapat – genom en kultur av samarbete och en politisk tradition där välfärd och jämlikhet har varit vägledande.

Vilken symbolik, för övrigt, att vi gör det här på Stockholms centralstation.

Härifrån ligger Oslo och Köpenhamn bara några timmar bort.

Utanför UD flaggar vi med de nordiska flaggorna idag.

* * *

Jag ska fatta mig kort, och ge tre framåtblickande ambitioner med det nordiska samarbetet.

För det första vill jag att Norden ska vara en förebild för resten av världen. Genom vårt engagemang i klimatfrågan. Genom vår politik för jämställdhet och jämlikhet, och genom vårt kunnande när det gäller innovation och digitalisering.

För det andra vill jag att vår region ska bli gränslös på riktigt. Människor som rör sig mellan våra länder ska inte bromsas av hinder och snårig byråkrati. Vi och våra myndigheter arbetar ständigt med att röja gränshinder, och det ska vi bli ännu bättre på. Det kan handla om utbildning och rätt till CSN, om förskoleplatser, om skoterkörning och om skattefrågor.

För det tredje vill jag slå ett slag för den nordiska kulturen och utbytet mellan våra människor. Jag ska vara ärlig: jag tycker att det är synd när unga svenskar och danskar idag umgås på engelska. Och det är synd att vi svenskar kan så lite finska och isländska. Men nog finns det hopp – det verkar som att en hel generation unga svenskar har lärt sig norska genom tv-serien Skam!

* * *

På det sättet – både genom att ta sig an de stora frågorna, och genom att jobba med de konkreta detaljerna – kan vi tillsammans fortsätta att se till att Norden ska vara tryggaste och kanske till och med bästa platsen på jorden att leva på.

Tack!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande vid Barnforum på Fryshuset

Publicerad 23 mars 2018

Stockholm, 22 mars 2018. Det talade ordet gäller.

Hej allesammans!

Vilken ära att få vara med er här idag, jag riktar mig speciellt till er barn. Jag har sett fram emot att få höra om era erfarenheter och förslag. Jag vet att ni har arbetat hårt inför det här barnforumet. Det ska bli fantastiskt att få dela denna dag med er.

I would also like to welcome our guests here today, the United Nations Secretary General's Special Representative for Children and Armed Conflict Virginia Gamba, Lieutenant-General Roméo Dallaire, and of course all other participants at this Child Forum.

Barn borde aldrig vara med om krig. Barn har all rätt att få vara just barn, utveckla sig till det de vill, gå i skolan, ha vänner och få leka. Men, nu ser inte världen ut så. Över 250 miljoner barn i världen påverkas av krig och konflikt. Barnen ni såg på filmen nyss, är bara några utav dem. Krig och konflikt tvingar också många barn och deras familjer på flykt. Ungefär hälften av alla som flyr idag är barn.

Barn fortsätter att användas som barnsoldater i krig och konflikt. Barn kan utsättas för sexuellt våld och barn kan även frihetsberövas. Vi ser hur skolor, sjukhus och bostadsområden bombas och blir förstörda. Några av er har kanske kommit i kontakt med krig och konflikt genom nyhetsrapporteringen, andra kanske har egna erfarenheter och några andra har kanske föräldrar, vänner eller grannar som flytt på grund av krig.

Krig är en katastrof för människor och samhällen, och ofta är det barnen som drabbas värst. Det är därför vi har valt att speciellt arbeta med barn och

väpnad konflikt.

Sverige har länge arbetat med barns rättigheter. Både här hemma, inom FN och EU. Jag vet att det här arbetet kan kännas väldigt långsamt med tanke på hur många barn som är drabbade. Men det görs en hel del. Vi samarbetar inom FN, med barnrättsorganisationer och enskilda för att ta tillvara rättigheter och öka skyddet för barn.

Ett positivt exempel är de cirka 120 000 barnsoldater som frigivits. Det är viktigt att de får återvända till sina familjer och samhällen, att barnen får det stöd och den hjälp de behöver för att ta igen sin förlorade barndom.

I FN:s säkerhetsråd finns en särskild grupp som arbetar med barn och väpnad konflikt. Sverige är under sin tid i säkerhetsrådet, 2017–2018, ordförande i den här arbetsgruppen. Bara under förra året lyckades arbetsgruppen under Sveriges ledning ta fram konkreta rekommendationer för fem länder i konflikt – Colombia, Somalia, Sudan, Filippinerna och Nigeria.

Sverige ledde också en resa för säkerhetsrådets medlemmar till Sudan, för att diskutera hur regeringen där bäst kan förhindra att barn rekryteras till barnsoldater.

Vi har samlats här idag för att lyssna på er. Era tankar och era erfarenheter är värdefulla för oss och vårt arbete här hemma i Sverige, och i världen. Ni har nu i över en månad lärt er om vad Sverige gör i världen, i FN, vad barn och väpnad konflikt är för någonting.

Ni har haft kontakt med barn i krigsdrabbade områden. Så det är dags att lyssna på era erfarenheter, era behov och era drömmar för att vi politiker ska kunna ta rätt beslut. Ni barn har så mycket klokt att säga oss vuxna. Era röster måste räknas.

Ni har tittat på fyra område som Sverige arbetar med för skydd av barn i väpnad konflikt:

- Arbetet i FN
- Barns möjlighet att få sin röst hörd
- Barns rätt till utbildning
- Barns rätt till hälsa, inklusive mental hälsa.

Och även vi här hemma på Utrikesdepartementet arbetar hela tiden utifrån de här fyra områdena. I höstas anordnade Sverige bland annat barnkonsultationer, liknande det ni har gjort idag, i Beirut, Libanon, och i

Bogotá, Colombia. Fokus var då flyktingbarn och barn i fredsförhandlingar.

Era förslag tar jag med mig till FN:s säkerhetsråd när jag reser till New York nu i juli under det svenska ordförandeskapet. Men, som ni vet, kan det ta tid att förändra världen och vi måste därför börja med att så ett frö av förändring. Jag brukar alltid säga att i politik behöver man ha både mycket mod men också en hel del tålamod.

Vi kommer fortsätta kämpa för barns rättigheter, inte minst barn drabbade av konflikt.

Det är vi vuxna som har ansvaret att skydda er, så att ni kan skydda oss i framtiden!

Tack för att ni har lyssnat!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av Margot Wallström vid UNRWA-konferens i Rom

Publicerad 15 mars 2018

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid ministerkonferensen "Preserving dignity and Sharing Responsibility – Mobilizing Collective Action for UNRWA" i Rom den 15 mars 2018. UNRWA är FN:s hjälporganisation för palestinska flyktingar.

Mr Secretary-General, Guterres
High Representative Mogherini,
Minister Shoukry,
Minister Safadi,
Commissioner-General Krähenbühl,
Director-General Da Silva,
Excellencies,
Ladies and Gentlemen,

We have gathered here today because over the last few years, we have witnessed how UNRWA and its vital humanitarian work have been jeopardised time and again due to insufficient funding. We have seen how some countries take great financial responsibility for the organisation while others do not. We are here because this is an organisation we care deeply about and that carries a mission of great importance and that is a lifeline for millions of Palestinian refugees, an organisation that has undergone challenging transformations over the past year in order to enhance efficiency and reduce costs. A work that needs to continue.

This commitment means that the funding of UNRWA is our shared responsibility, both for the countries in the region as well as for the rest of the world. Despite the disappointment of this unprecedented funding crisis,

the international community's strong commitment to UNRWA demonstrated in this room today fills me with hope.

I have co-chaired similar meetings on UNRWA's financial situation to ensure that more than half a million children would receive their basic education, to safeguard access to health care for 3.4 million people, and to uphold the rights and dignity of more than 5 million Palestine refugees.

I am deeply concerned about the situation that UNRWA and Palestine refugees are facing today. In the last 70 years we have been witnessing an ever-worsening situation on the ground: the increasing pace of settlement expansion and continued violence and demolitions are destroying the hope of a viable and sustainable two-state solution.

We need to remember that UNRWA is of strategic importance to all of us, exerting a stabilising influence on a region severely affected by conflict and extremism. By providing education, health care, countering hateful propaganda and upholding human dignity.

For those considering the financing of UNRWA too costly I ask of you to consider the costs of doing nothing. Because there are consequences if we fail the young generation of Palestinians. Consequences that could lead to regional instability, security threats and radicalization. We must instead do our part to bring hope to the young generation.

Despite all the efforts of host countries, donors and others, UNRWA is facing an unprecedented shortfall of USD 446 million. This is simply unacceptable. Through the mandate given to UNRWA by the General Assembly, we have all committed to supporting the Agency until a negotiated, lasting and just solution to the Palestine refugee situation is reached.

I am very pleased to see that Sweden is not alone in its long-standing and firm commitment to this goal. I would like to thank Jordan and Egypt for co-chairing this meeting with us. I am also very grateful for the strong commitment and leadership of the Secretary-General, for the support of the High Representative, and to all of you who have come here today.

In response to UNRWA's call for donors to front-load their donations, Sweden contributed USD 58.5 million in January this year. Finding long-term solutions and predictable and sustainable funding of UNRWA is more important than ever. To help ensure this, Sweden will enter into a multiyear

agreement with UNRWA this year.

However, alternative funding solutions alone will not save UNRWA. Commissioner-General, we commend your efforts and hard work to enhance efficiency, but also recognise that more work is required. In this process, you can count on our support.

A sustainable solution to the Israel-Palestine conflict, including the final status issues, must be at the core of all our efforts, and will serve to bring new hope to the young generation of the region. Let all of us here today make this collective action for financing UNRWA a success.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid #WikiGapSthlm på Kungliga Tekniska högskolan (KTH)

Publicerad 08 mars 2018

Stockholm, 8 mars 2018. Det talade ordet gäller.

Wikipedia är världens största uppslagsverk. Det är den webbplats vi automatiskt går till, när vi behöver information om vad som helst.

Det finns dock ett problem. Som resten av världen, är Wikipedia långt ifrån jämställt.

Det finns fyra gånger fler artiklar om män än om kvinnor. Fyra gånger.

Nio av tio artiklar skrivs av män.

När kvinnor blir osynliga, oavsett om det är inom politiken, inom kulturen eller – som vårt fokus idag – inom vetenskapen, går vi miste om halva befolkningens potential.

Denna obalans är visserligen inte särskilt överraskande, för det avspeglar ju bara ett faktum som vi redan känner till: att kvinnor är förbisedda överallt i samhället – när det kommer till rättigheter, resurser och representation, på samma sätt som när det gäller vår roll i historien.

Som kvinna i politiken och diplomatin påminns jag om det här varje dag. Och jag är övertygad om att det inte finns en enda kvinna i det här rummet, som inte har samma upplevelse.

Jag tror på konkreta insatser. Jag tror på att försöka riva hinder, istället för

att bara prata om dem. Och jag tror att WikiGap – denna kampanj som vi idag driver över hela världen – är ett perfekt exempel på hur man med konkreta metoder kan skapa förändring i världen.

Titta på kartan bakom mig. Det här är alla de länder där vi och våra ambassader idag anordnar WikiGap-events ihop med Wikimedia och lokala samarbetspartners.

Här kan man verkligen tala om att vi är en del av någonting globalt.

Idag skriver jämställdhetskämpar i New York om kvinnor och ledarskap. I Colombia lyfts kvinnor i fredsprocesser. I Lusaka skriver man om kvinnors roll i Zambias samhälle. Zagreb, Moskva, Lusaka, Abu Dhabi. Och vi är här på KTH, där fokus är på kvinnor inom teknikvärlden.

I över femtio länder kommer man att skriva Wikipediaartiklar om kvinnor som är och har varit en del av vår samtid och historia.

Wow!

Låt mig säga något kort om hur det här projektet började. Förra året anordnade vi vår första skrivarstuga till Wikipedia på vår ambasad i New Dehli. Det blev startskottet till den globala WikiGap-satsningen som vi idag deltar i.

För UD började det med att organisationen Feminism in India uppmärksammade oss på en rapport som pekade på att endast tre procent av indiska skribenter på Wikipedia var kvinnor. Tre procent.

Organisationen bestämde sig för att göra något åt det och försöka minska obalansen. Sedan dess anordnar de månatliga events med syfte att öka både antalet artiklar om kvinnor och antalet kvinnliga skribenter och redaktörer. Svenska ambassaden i New Delhi var medarrangörer till det mest framgångsrika hittills, på temat #IndianWomenInScience.

Sedan dess har våra ambassader i Pretoria och Washington inspirerats och genomfört liknande evenemang. Och nu idag, alltså, på ytterligare 50 platser.

För något mer än tre år sedan lanserade jag den feministiska utrikespolitiken. Skälet att det behövs är enkelt:

Över hela världen är kvinnor förbisedda vad gäller rättigheter, resurser och representation.

Låt mig säga något kort om de här tre orden, som alla börjar på R.

Rättigheter kan handla om något som enkelt som rätten att inte bli bortgift, rätten till skolgång, rätten att öppna ett bankkonto eller bedriva ekonomisk verksamhet.

Representation handlar om att kvinnor måste få en röst – i styrelserummen, i regeringar och i parlament. De måste vara representerade där man fattar beslut om dem och deras framtid.

Resurser är en fråga om hur budgetmedel fördelas. Går de till de behov som kvinnor och flickor har?

Det är en utmaning att förvandla dessa abstrakta begrepp till konkreta resultat, men vi måste. För så fort vi tappar konkretionen, förlorar vi också vår relevans.

Vårt fokus har hela tiden varit att uppnå verkliga resultat. I Östafrika har vi förebyggt 745 000 osäkra aborter. Vi har ökat kvinnors deltagande i fredsprocesser och startat nätverk med kvinnliga medlare. Vi har inspirerat länder till att anta en sexköpslagstiftning enligt svensk modell, och vi har utbildat kvinnliga politiska kandidater och hjälpt dem att komma fram.

Och nu har vi WikiGap-kampanjen. Vi kommer att kunna mäta, i siffror, vilket genomslag den har fått, och detta genomslag kommer direkt att bli verklighet för alla som använder internet.

I mitten av april står jag värd för en stor internationell konferens om jämställdhet: Stockholm Forum on Gender Equality. Målet med konferensen är att sprida erfarenheter och inspirera civilsamhällen och politiska ledare från hela världen. Vår insats idag kommer att lyftas fram som ett exempel på hur man konkret kan arbeta för jämställdheten, och jag är säker på att många kommer att inspireras till att själva ta liknande initiativ.

Till er studenter som är här vill jag särskilt säga: framtiden tillhör er. Det är både en stor möjlighet och en börda. Ni kommer tyvärr att behöva reda upp alla de misstag som min generations politiker har ställt till med. Men ni kommer också att ha möjligheten att forma världen så som ni vill att den ska se ut.

Det lär vara en myt att Ghandi sade "be the change you wish to see"

Det var säkert en kvinna som sade det. Oavsett vilket, så sammanfattar dessa

ord ganska väl kärnan i vad vi gör idag – här och över hela världen.

Låt mig tacka er alla för ert engagemang, och önska er ett stort lycka till – idag och i framtiden.

Tack!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande vid seminarium för humanitära sanktionsexperter

Publicerad 08 mars 2018

Stockholm, 8 mars 2018. Det talade ordet gäller.

Dear experts, friends,

Welcome to Stockholm and this workshop for humanitarian and international humanitarian law experts of the United Nations sanctions committees' panels.

One year ago, almost to the day, Zaida Catalán and Michael Sharp were found brutally murdered in the Democratic Republic of the Congo.

The loss has been deeply felt. In Sweden, Zaida was important to many people. Before becoming an international civil servant, she had been a youth leader of one of the political parties now in government, the Greens. Indeed, she was always on a mission to change the world for the better; to make it more just, equal and dignified. She was energetic, with contagious enthusiasm and an unwavering commitment to her ideals and service.

The investigation into the murder of Zaida and Michael has not yet been completed. Sweden supports the work of the follow-on mechanism appointed by the Secretary-General to assist Congolese investigative authorities.

I am aware that further international investigation may be necessary. And if so, I will call for it and work to ensure it is carried out. No stone should be left unturned in this work.

This is important not only for the sake of achieving justice for Zaida and

Michael. It also matters because they worked for the UN, as members of a group mandated by the Security Council.

Your safety must be ensured. As an organisation, the UN needs to draw conclusions from what went wrong. The recommendations contained in the report of the UN Board of Inquiry must be followed-up.

I believe that we need a criterion for listing persons and entities that have attacked UN personnel and experts. Sweden took the initiative to include such a specific criterion in the sanctions regimes for the DRC and Mali.

Dear experts, friends,

From my experience as foreign minister as well as a previous SRSG (Special Representative of the Secretary-General) on Sexual Violence in Conflict, I know that sanctions can be an effective tool for peace and security. But there is quite a lot we could do to enhance their effectiveness. Let me examine four aspects.

Firstly, sanctions must be part of a wider strategy.

Acting under Chapter 7 of the UN Charter, the Security Council has a range of enforcement options that do not involve the use of armed force. Sanctions come in many forms, in pursuit of a variety of objectives. The Council has applied sanctions to support peaceful transitions, deter non-constitutional changes, constrain terrorism, protect human rights and promote non-proliferation.

However, sanctions do not operate, succeed or fail in a vacuum. Sweden firmly believes that sanctions are most effective when applied as part of a comprehensive strategy – a strategy that also encompasses tools such as political dialogue or mediation and, importantly, addresses the root causes of conflict.

Contrary to the assumption that sanctions are punitive, many regimes are designed to support governments and regions working towards peaceful transition. The Libya and Mali sanctions regimes are examples of this approach.

Secondly, we must ensure fair and clear procedures for both imposing and lifting sanctions. We need to ensure due process in the use of sanctions.

Sweden has long been engaged in this work, both at UN and EU level. During our current tenure on the Security Council, we seek further

improvements to due process.

I would be the first to admit that we face challenges. But there are positive developments to build on, such as the Office of the Ombudsperson.

Thirdly, we need to avoid the possible adverse, indirect impacts of sanctions on the humanitarian situation in the countries concerned or in the delivery of humanitarian assistance.

Reports on the reduced ability of humanitarian organisations to respond to humanitarian needs, such as in the case of the Democratic People's Republic of North Korea, are of great concern.

Sweden is therefore actively engaged in upholding the humanitarian exemptions.

We hosted a seminar in Brussels in October 2017 with the panel of experts of the 1718 Committee on DPRK. More than a hundred experts from EU Member States and institutions shared information, practices and experiences to improve implementation of the DPRK sanctions regime – which is much needed – without jeopardising humanitarian efforts.

Furthermore, Sweden has successfully worked for a listing criterion in the Mali sanctions regime regarding obstruction of humanitarian assistance.

Fourthly, we must update the scope and objective of sanctions as our understanding of conflicts becomes more sophisticated and comprehensive.

This is particularly evident in terms of the women, peace and security agenda. When applied to the sanctions instrument it has, for instance, led to the introduction of sexual and gender-based violence as a listing criterion.

Sweden called for such a separate listing criterion in the sanctions regime on Central African Republic. We also encouraged the Security Council to request that the SRSG (Special Representative of the Secretary-General) on Sexual Violence in Conflict continue to share information with the sanctions committee on CAR. The Council also requested the inclusion of gender expertise in the corresponding panel of experts.

Dear experts, friends,

Sweden is strongly committed to the work of UN sanctions committees. As an elected member of the Security Council, we chair the sanctions

committees on Libya and Mali, and actively participate in all the others.

We are therefore honoured to host this workshop. I wish you two productive days of sharing experiences, lessons learned and key information in the company of renowned Swedish experts on topics such as the investigation of international crimes. We will try to ensure that initiatives such as this will be considered a standard within the UN and encourage other Member States to follow this example. In that vein, similar workshops could be of benefit to you and other experts, and also help with implementation of sanctions.

And lastly: did you think I would forget to mention what day it is? Of course not!

Today is the 8th of March, International Women's Day. We celebrate gains, find strength in each other and resolve to take on the many tasks ahead to achieve gender equality – and indeed make our world more dignified and just. That is what the Swedish feminist foreign policy is all about.

In other words, it provides a good setting for today's discussion.

Once again, welcome!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Declaración de Política Exterior, 2018

Publicerad 21 februari 2018

Sra Margot Wallström, Ministra de Asuntos Exteriores
Declaración política del Gobierno en el debate
parlamentario de Asuntos Exteriores, miércoles, 14 de
febrero de 2018. (Utrikesdeklarationen 2018 i
översättning till spanska.)

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Déclaration de politique étrangère, 2018

Publicerad 21 februari 2018

Mme Margot Wallström, Ministre des Affaires étrangères
Déclaration du Gouvernement à l'ouverture du débat de
politique étrangère au Parlement, mercredi 14 février
2018. (Utrikesdeklarationen 2018 i översättning till
franska.)

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesdeklarationen 2018

Publicerad 14 februari 2018 Uppdaterad 14 februari 2018

Regeringens utrikesdeklaration presenterades vid 2018 års utrikespolitiska debatt i riksdagen onsdagen den 14 februari. Det talade ordet gäller.

Herr talman, ärade ledamöter, representanter för den diplomatiska kåren, kära åhörare,

I år är det 100 år sedan riksdagen beslutade om allmän och lika rösträtt för män och kvinnor.

Det är ett bra tillfälle att påminna om det som ger vår demokrati dess liv: de människor som bär upp den. Folket. Politiker och tjänstemän. Journalister. Civilsamhället. Vi här i kammaren.

Jag säger det här, därför att olyckskorparna nu kraxar om att den stundande valrörelsen kommer att bli smutsig.

Då vill jag svara: det måste inte bli så. Det bestämmer vi ju själva.

Vi, här inne, kan välja att bedriva politiken med värdighet. Vi kan välja att debattera med respekt – för varandra, och för sanningen.

Demokratin är kärnan i Sveriges utrikespolitik. Dess uppgift är att skapa trygghet när omvärlden är orolig. Utrikespolitiken hanterar de förändringar som sker runtom oss:

Klimatet, som hotar vår säkerhet.

Länderna som sluter sig inåt.

Människorna som flyr.

Vår uppgift kan sammanfattas på följande sätt:

Det främsta målet med Sveriges utrikespolitik är att värna om vårt lands och vårt folks trygghet.

Vi gör det gemensamt med andra, genom en aktiv utrikespolitik där diplomati, dialog och samarbete är våra viktigaste verktyg.

Vårt engagemang för frihandel, jämlikhet och jämställdhet och vårt omfattande bistånd är viktiga delar i denna politik.

* * *

Herr/fru talman,

Sveriges säkerhetspolitiska linje ligger fast. Vår militära alliansfrihet tjänar oss väl och bidrar till stabilitet och säkerhet i norra Europa. Den förutsätter en aktiv, bred och ansvarsfull utrikes- och säkerhetspolitik i kombination med fördjupade försvarssamarbeten, särskilt med Finland, och en trovärdig nationell försvarsförmåga.

Sveriges utrikes- och säkerhetspolitik bygger på sammanhållning i EU och ökat samarbete på bred front: i Norden och Östersjöområdet, inom FN och OSSE, med Nato och genom en stark transatlantisk länk.

Sverige kommer inte att förhålla sig passivt om en katastrof eller ett angrepp skulle drabba ett annat EU-land eller ett nordiskt land. Vi förväntar oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas. Vi ska därför kunna ge och ta emot stöd, såväl civilt som militärt.

Vår säkerhet är beroende av att den europeiska säkerhetsordningen respekteras, och vi ska verka genom EU samt i OSSE och Europarådet för att upprätthålla den.

* * *

Herr/fru talman,

Sveriges trygghet börjar i vårt närområde. Vår region ska kunna stå emot påfrestningar och motverka försök att skapa splittring och instabilitet. Regeringen arbetar aktivt mot sådana hot, oavsett om de orsakas av terrorism, på cyber- och hybridområdet eller militärt.

Våra relationer till Estland, Lettland och Litauen är viktiga. I år

uppmärksammar vi att det är 100 år sedan de utropade självständighet. Under 2018 har Sverige ett särskilt ansvar för samarbetet mellan länderna runt Östersjön. Vi är ordförande i Nordiska ministerrådet, Barentsrådet och Östersjöstaternas råd, och leder de nordiska och nordisk-baltiska utrikespolitiska samarbetena. Vi vill göra vår region tryggare och mer hållbar, till exempel genom ungdomsutbyten, innovation och digitalisering, klimatsmarta städer samt genom att motverka människohandel.

Ryssland deltar i flera av dessa format. Sverige och EU söker dialog och samarbete med Ryssland inom områden av ömsesidigt intresse – exempelvis klimat, handel och katastrofinsatser. Sådana kontakter bidrar också till vår säkerhet.

Ryssland bär ansvaret för konflikten i östra Ukraina som resulterat i över 10 000 dödsoffer. Vi fördömer den ryska aggressionen, inklusive den illegala annekteringen av Krim. Dessa flagranta brott mot folkrätten är det mest allvarliga hotet mot den europeiska säkerhetsordningen sedan kalla krigets slut. EU:s sanktioner ska bibehållas så länge skälen till att de infördes består. Även den inrikespolitiska utvecklingen i Ryssland är negativ.

* * *

Herr/fru talman,

EU finns till för Europas medborgare. Om vi glömmer det riskerar vi att tappa folkets förtroende. Därför måste sociala frågor, rättvisa jobb och god arbetsmiljö få större plats i EU-samarbetet. Det var även temat för EU-toppmötet i Göteborg i höstas.

EU-samarbetet ger oss fred, trygghet och tillväxt. Sverige är aktiva medlemmar i EU, och vi är bekymrade över en växande intolerans och den minskande respekten för rättsstatens principer i vissa medlemsländer.

EU är vår viktigaste utrikespolitiska arena. Vi arbetar för ett EU som är aktivt i världen – i fråga om utrikes- och säkerhetspolitik och med en politik för fri och rättvis handel. EU ska ha en ambitiös klimatpolitik och stå upp för ingångna klimatavtal. Det är också viktigt att EU får ett gemensamt asylsystem som är rättssäkert, humant och långsiktigt hållbart, där alla länder tar sitt ansvar.

Nu utvecklas EU:s gemensamma försvars- och säkerhetspolitik. Vi bidrar till samarbetet PESCO som stärker den operativa förmågan och effektiviteten på

försvarsområdet. Tillsammans med Finland och Tyskland leder vi utvecklingen av EU:s civila förmåga att förebygga och hantera konflikter.

Vi beklagar Storbritanniens beslut att lämna EU, och önskar att det sker under ordnade former, samt att EU och Storbritannien fortsatt ska ha en nära relation.

EU-perspektivet ska vara tydligt för länderna på västra Balkan, men det ställer krav på fortsatta reformer – ett arbete vi stödjer. Vi stödjer även länderna i Östliga partnerskapets ambitioner att närma sig EU och genomföra nödvändiga reformer.

Utvecklingen i Turkiet, inklusive återkommande konflikter med kurdiska grupper, är djupt oroande. Det gäller också attackerna i Afrin i norra Syrien. EU ska samarbeta med, men också ställa krav på Turkiet. EU bör inte stänga dörren till medlemskap.

* * *

Herr/fru talman,

Globala utmaningar kräver globalt samarbete. Sverige försvarar en regelbaserad världsordning, och vi stödjer FN:s generalsekreterares reformplaner av FN.

Sverige har suttit ett av två år i FN:s säkerhetsråd, där vi deltar i arbetet med att förhindra krig och konflikt.

Vi gör skillnad. Just nu förhandlar vi om en resolution om eldupphör i Syrien, för att fortsätta säkra humanitär hjälp till de miljontals behövande. Vi har en ledande roll i frågor om barn i väpnad konflikt. Vi har väsentligt stärkt FN:s arbete med kvinnor, fred och säkerhet.

På svenskt initiativ har ett enat råd fördömt våldet mot rohingyer i Myanmar. Vi arbetar för att krisen ska få en lösning och för att de som är skyldiga till brott mot mänskligheten ställs inför rätta.

En brännande fråga på rådets dagordning är Nordkoreas kärnvapenambitioner. Landets kärnvapen- och missilprogram är ett allvarligt hot mot global fred och säkerhet. Vi driver på för en fredlig lösning och för att sanktionerna mot landet ska genomföras.

* * *

Herr/fru talman,

Den så kallade domedagsklockan, som visar risken för en global katastrof såsom kärnvapenkrig, ställdes nyligen fram till två minuter före midnatt.

Idag moderniserar nästan alla kärnvapenstater sina innehav. Orosmoln hänger över det viktiga kärntekniska avtalet med Iran.

Den här regeringen arbetar med nedrustning och icke-spridning av kärnvapen, genom att överbrygga motsättningarna inom icke-spridningsfördraget, NPT, och stärka dess nedrustningsdimension. Vi kommer även att gå fram med åtgärder för riskreducering och ökad transparens.

Kärnvapenmakterna, i synnerhet USA och Ryssland, har ett särskilt ansvar. Det är allvarligt att användandet av taktiska kärnvapen diskuteras som en möjlighet. Vi uppmanar dem båda att istället förhandla om nya nedskärningar av kärnvapenarsenalerna och efterleva avtalet för stopp av markbaserade medeldistansrobotar.

Ett nytt initiativ i nedrustningsarbetet är FN-konventionen om ett kärnvapenförbud. En utredning kommer att se på konsekvenserna av ett eventuellt svenskt tillträde.

* * *

Herr/fru talman,

Hösten präglades av en enastående rörelse. Den sammanfattas i två ord: Me too.

Över hela världen är kvinnor förbisedda vad gäller resurser, representation och rättigheter.

Det är den enkla anledningen till att vi driver en feministisk utrikespolitik. Med full kraft, över hela världen.

I Saudiarabien och Iran utbildar vi kvinnor så att de får större makt över sin ekonomi. I Rwanda har vi skapat samhällsdebatt om papparollen. Medlemmar i vårt kvinnliga medlingsnätverk arbetar med Syrien, Afghanistan, Colombia, Ukraina.

Sverige är en av de största givarna till sexuell och reproduktiv hälsa och

rättigheter, genom preventivmedel, mödrahälsovård och säker abort. Vi arbetar mot kvinnlig könsstympning.

Det är några exempel på vår feministiska utrikespolitik. Och vi ser hur länder tar efter.

Nu bygger vi fler allianser, stärker fler kvinnorättsaktörer, och gör livet bättre för fler människor.

Det finns fyra gånger fler artiklar om män än kvinnor på Wikipedia. På internationella kvinnodagen ordnar UD och ett femtiotal ambassader skrivarestugor för att öka antalet artiklar om kvinnor.

I april anordnar regeringen, i samarbete med Svenska institutet och i dialog med riksdagen, Stockholm Forum on Gender Equality: en stor internationell jämställdhetskonferens, dit gräsrotter och högnivådeltagare från hela världen är bjudna. Målet är att sprida resultat, lära av varandra, och inspirera politiska ledare.

* * *

Herr/fru talman,

Demokratin, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer motarbetas i världen. Det betyder att människor får mindre inflytande över sina samhällen, och mindre utrymme att forma sina liv. Tryggheten i världen minskar.

Denna bild bekräftas av de 135 landrapporter om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer som UD presenterade förra året. Rapporterna är en grund för vår dialog med de berörda länderna. Vi har även tillsatt en MR-ambassadör och lagt fram en skrivelse till riksdagen om samma frågor.

Sverige står upp mot alla former av rasism och hat. I vårt arbete världen över stödjer vi MR-försvarare, hbtq-aktivister, journalister och andra som är utsatta. Vi accepterar aldrig attacker på grund av etnicitet eller religion.

Fackliga rättigheter är en demokratifråga. Statsministern har lanserat Global Deal för att främja goda relationer på arbetsmarknaden. Idag är över 75 aktörer anslutna, inklusive 18 länder. Under året etablerar vi en långsiktig struktur för arbetet.

* * *

Herr/fru talman,

Sverige har bilaterala relationer med nästan alla världens länder. Genom dialog, både med nära vänner och med dem vars värderingar vi inte delar, gör vi Sverige tryggare.

Relationen med USA är av stor vikt för Sveriges utrikes- och säkerhetspolitik och för vår tillväxt. Därför ska vi fortsätta att utveckla den, baserat på gemensamma intressen och värderingar.

Latinamerika gör framsteg. Vi vill fortsätta att stärka våra relationer med regionens länder, och därför presenterar vi nu en handlingsplan för samarbete med Latinamerika.

Medan fredsprocesserna i Colombia har väckt hopp, är situationen i Venezuela mycket allvarlig.

Utvecklingen i Asien öppnar nya möjligheter. Vi ökar det politiska och ekonomiska utbytet med Indien och Japan. Vi är starkt pådrivande i EU:s handelsagenda med Asien och Oceanien.

Vår relation med Kina är omfattande. Landets roll i världen växer, och med det följer ett ökat ansvar inklusive med skydd för de mänskliga rättigheterna.

Vi fortsätter vårt långsiktiga åtagande i det hårt prövade Afghanistan. Genom vårt stöd stärker vi stats- och fredsbyggande, och kvinnors deltagande.

Listan över konflikter i Mellanöstern är lång. Lidandet de har orsakat kan inte mätas.

Vi stödjer en inkluderande process i Syrien för en politisk lösning där kvinnor deltar i förhandlingarna och beslutsfattandet. Vi är en av de största humanitära givarna i Syrienkrisen.

Sverige verkar för försoning och stabilisering i Irak efter att Daesh besegrats. Det gäller också relationen mellan Bagdad och den självstyrande kurdiska regionen. Vi bidrar med militär utbildning, säkerhetssektorreform och bistånd.

Vi är aktiva i FN:s säkerhetsråd för att hitta en långsiktig politisk lösning i Jemen och lindra den akuta humanitära krisen.

De ökande spänningarna mellan Saudiarabien och Iran bidrar till växande instabilitet i Mellanöstern. Det behövs en politisk dialog dem emellan.

Regeringen verkar för en tvåstatslösning baserad på folkrätten i Israel-Palestinakonflikten. Sverige ser då, liksom övriga EU, Jerusalem som framtida huvudstad för två stater. Vi har ett långvarigt vänskapligt engagemang i Palestina. Vi bidrar till dess demokratiska statsbyggande och med stöd till flyktingar genom UNRWA. Vi är en vän till Israel och står upp för dess legitima säkerhetsbehov.

Utvecklingen i Afrika är mångskiftande. Några länder har stark tillväxt. Afrikanska unionen stärks och det regionala samarbetet ökar. Samtidigt fortsätter krig och humanitära kriser att tvinga människor på flykt.

Konflikter och klimatförändringar förvärrar säkerhetssituationen i Sahelområdet. Instabiliteten är en grogrund för radikaliserings. Vi tror på samarbete, och deltar i FN:s och EU:s insatser i Mali, stödjer uppbyggnaden av Sahel-ländernas egen säkerhetsstyrka och ökar biståndet till regionen.

Vi ser positiva tendenser i Somalia, samtidigt som Afrikas horn också lider av utdragna konflikter och spänningar. Vi ökar biståndet, och är aktiva för att förebygga konflikter och stärka utsatta grupper.

Maktskiftet i Zimbabwe är en historisk möjlighet. Den nya regeringen måste nu infria sina löften om politiska och ekonomiska reformer.

I DR Kongo råder akut politisk och humanitär kris. Vi verkar för ett fredligt och demokratiskt maktskifte och lyfter särskilt vikten av kvinnors deltagande.

Förra året mördades FN-experterna Zaida Catalán och Michael Sharp på uppdrag i DR Kongo. Vi arbetar outtröttligt för att morden utreds och de ansvariga ställs inför rätta.

* * *

Herr/fru talman,

När vi verkar för hållbar utveckling och fattigdomsminskning sprider vi trygghet i världen. Därför ska Sverige vara ledande i genomförandet av Agenda 2030.

Vi är ett av få länder som ger en procent av vår bruttonationalinkomst till

bistånd, och vi arbetar för att fler länder ska nå upp till FN:s mål om 0,7 procent av BNI.

Skatteintäkter är grunden till att bygga ett fungerande samhälle. I maj arrangerar regeringen en internationell konferens om att förbättra utvecklingsländers kapacitet att ta upp skatt.

Klimatet har blivit en av våra största säkerhetsutmaningar. Extrema väderförhållanden tvingar människor att fly, och brist på naturresurser ökar risken för konflikt och krig. Gapet mellan nuvarande åtaganden och nödvändiga utsläppsminskningar för Parisavtalet är "alarmerande stort" enligt forskningen.

Sverige tar ansvar. Vi har världens mest ambitiösa klimatlag och vi ger stora bidrag till utvecklingsländernas klimat-, miljö- och havsinsatser.

* * *

Herr/fru talman,

Sveriges utrikeshandel ger oss 1,4 miljoner jobb. Handeln bidrar till vårt folks trygghet.

Ibland ifrågasätts fördelarna med frihandel och fri rörlighet, och protektionismen ökar. Vi går inte den vägen. Vi ska stå upp för frihandeln, samtidigt som vi främjar social trygghet och en ambitiös miljöpolitik.

Genom exportstrategin stödjer regeringen svenska företags möjligheter att exportera mer och nå ut till nya marknader. Vi vill ha fler goda investeringar i Sverige.

Regeringens avsikt är att Sverige ska delta vid världsutställningen i Dubai 2020.

* * *

Herr/fru talman,

Utrikesförvaltningens medarbetare arbetar oförtrutet och dygnet runt, bland annat med stöd till svenskar i nöd- och krissituationer utomlands. De flesta hjälps i tysthet.

Vi hanterar flera mycket svåra ärenden, och ett antal namn är välkända för

alla i den här kammaren. Vi agerar alltid med deras bästa för ögonen.

Under året kommer vi att inleda en konsulär satsning inom området familjekonflikter, med fokus på frågor om barn- och tvångsäktenskap.

En modern utrikesförvaltning bör avspegla det moderna Sverige. Vi ska ta ytterligare initiativ för att personer med olika bakgrund rekryteras till UD.

* * *

Herr/fru talman,

Samma dag som andra världskriget bröt ut skrev Astrid Lindgren följande mening i sin dagbok.

Jorden kunde vara en ljuvlig plats att leva på.

Är inte det, trots allt, vad alla människor önskar? Att i trygghet få forma och leva sina liv.

Låt oss inte nöja oss med mindre. Låt oss agera med mod och tålamod, och låt oss möta världens oro med en politik för trygghet och framtidstro. I Sverige och i världen.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid UD:s Folkrättsdag

Publicerad 02 februari 2018

Stockholm, 1 februari 2018. Det talade ordet gäller.

Colleagues, friends,

I would like to wish you welcome to International Law Day at the Ministry for Foreign Affairs 2018.

I am happy to see so many people here today. This international law day is an annual event. It is an opportunity to reaffirm the importance of international law to Swedish foreign policy. But also to engage with experts in this field – from civil society and academia. It is an opportunity for principle and practice to meet.

This afternoon we have two panels discussing two different topics.

The first topic is Sweden and international law in the UN Security Council. I am happy to welcome a distinguished guest, Dr Helen Durham, Director for International Law and Policy at the International Committee of the Red Cross. Over many years of close cooperation, Dr Durham has helped to shape our thinking and our action in support of international humanitarian law. The work we have done together on a gender perspective on IHL has been particularly important.

The second topic is how protection of medical care can be strengthened in armed conflicts.

The first panel will be held in English and the second in Swedish.

There are many crises and security threats in the world today.

Since the end of the Cold War it has perhaps never been as difficult for the UN Security Council to live up to its task – maintaining international peace

and security.

The Security Council is central to the rules-based international system. But this system is increasingly questioned and challenged.

Let me be clear: for Sweden, it is of fundamental importance to protect this system. The rules-based system is essential for the safety of the world, but also for the safety of Sweden.

...

We are now halfway through our two-year membership of the Security Council.

Sweden's tenure on the Council is firmly rooted in the priority we give to international law, human rights, gender equality and a humanitarian perspective.

We have worked hard to establish ourselves as a credible and influential member with a principled stance on international law. Achieving results requires sound and active diplomacy combined with political courage.

I would like to give some examples of how Sweden has stood up for and promoted international law, human rights and gender equality.

My first point concerns the promotion of human rights and international humanitarian law.

The Security Council's mandate is to maintain international peace and security. This mandate must be based on ensuring respect for international law, including IHL, and human rights. This is a cornerstone in achieving peace.

Early warning mechanisms and relevant and independent information from the field are crucial in order for the Security Council to work effectively. This means assessing risks and addressing, preventing and responding to conflicts and threats to international peace and security.

This is why Sweden is working to improve information-sharing between UN bodies and the Security Council. We maintain close contacts with the ICRC and other humanitarian actors to ensure that relevant information on IHL is available to the Council.

Delivering on a priority to integrate international law into Sweden's work on

the Security Council means integrating an international law perspective in the Ministry's day-to-day work on Security Council issues. Our international lawyers are part of deliberations on every text and every item on the Security Council agenda.

Let me give you some concrete examples:

One of the best examples of the importance of law in conflict prevention concerns the Gambia.

As President of the Security Council in January 2017, we were extensively involved in the Council's contribution to peaceful developments in the Gambia's post-election crisis one year ago.

The situation was as follows. A newly elected president who was prevented from entering the Gambia, a former president who refused to resign and regional troops on their way in to support the newly elected president. A potentially volatile situation for the Security Council to handle which raised important legal issues, such as the rules governing military intervention and the right to invite foreign forces.

A unanimous Security Council adopted a resolution that expressed support for the democratically elected President as well as full political support for the regional and sub-regional efforts to ensure a peaceful change of power.

A possible outbreak of violence was prevented. One year later, we hardly remember how close the situation came to evolving in the wrong direction.

Yemen is currently the scene of one of the world's worst humanitarian disasters. Sweden is working to foster more forceful engagement on the part of the Council to secure humanitarian access and de-escalate the situation.

We were instrumental in formulating a Presidential Statement in June 2017 which demanded that the parties respect international humanitarian law and protect civilians, civilian objects and medical care, and do not recruit or use children as soldiers.

In November, I visited both Myanmar and Bangladesh, where I met some of the members of the Rohingya community who had fled from Myanmar. Many of them now live in an extremely dire and vulnerable situation. The humanitarian situation is acute.

There have been many different descriptions of the atrocities in Myanmar.

From Sweden's point of view, I have been clear that the situation gives every indication of crimes against humanity – the violence in Rakhine state is systematic, widespread and coordinated.

In the Security Council, Sweden has initiated several meetings on Myanmar, and we actively contributed to a presidential statement on the situation as well as to establishing that the Council needs to continue to monitor the issue closely.

The violations in Myanmar must be investigated and those responsible must be held accountable. Impunity is not an option.

My second example is Sweden's work on women, peace and security.

This is central to Sweden's feminist foreign policy.

UN Security Council resolution 1325 on women, peace and security states the key role of women in international peace and security.

It has been a top priority for Sweden to advance the role and participation of women in peace and mediation efforts.

Sweden has systematically strengthened the Council's resolutions and statements by including references to women's participation in decision-making. In 2017, all (100%) of presidential statements adopted in crisis situations by the Council made reference to women, peace and security.

We also need to do more to combat sexual and gender-based violence. We must recognise that sexual and gender-based violence in conflict is a security challenge and a threat to development. Sexual violence in conflict is a tactic of war. It is a threat to security and durable peace that requires an operational security and justice response.

In the Security Council, Sweden has contributed to efforts to strengthen the prevention of, and accountability for, sexual and gender-based violence. For example, a separate listing criterion for sexual and gender-based violence was introduced in the Central African Republic sanctions regime last year.

By raising its voice in the Security Council against all kind of sexual exploitation and abuse in a UN context and strongly supporting the Secretary-General in his initiatives to fight such acts, Sweden has also contributed to making the Security Council take a clearer stance against sexual abuses committed by UN staff.

Together with others on the Council, Sweden has also given priority to work on strengthening the protection of civilians and the protection of health care. Here we see violations of the most basic rules of IHL. The ICRC rightly pointed to the use of an ambulance in the horrific attack in Kabul last Saturday as an example of this. Our second panel will focus in more detail on this. This is a priority for us in the coming year.

Turning to an area where the Council faces serious challenges, I would like to comment on accountability, which is my third and final example of the work Sweden is doing. This is perhaps one of the most difficult issues to obtain support for in the Security Council.

The obvious case in point is Syria: so far, systematic violations of humanitarian law and chemical weapons attacks in Syria and Iraq have largely been committed with impunity. As far as Syria is concerned – despite general agreement on the importance of accountability – a number of serious attempts to move forward have been thwarted. This is highly regrettable.

The EU continues to believe that the situation in Syria should be referred to the ICC. Until that is possible, we should prepare the ground for accountability in the future.

While the Security Council has been blocked, we have managed to move forward in other parts of the UN system. The UN Human Rights Council has established a Commission of Inquiry for Syria, and the UN General Assembly has established the International, Impartial and Independent Mechanism on International Crimes Committed in Syria.

Information collected by these organs could be used in other states and by international tribunals and courts, as we have seen here in Sweden. A number of individuals have been convicted of war crimes in Swedish courts based on our application of universal jurisdiction.

To conclude:

2018 will be a demanding year: the Korean Peninsula, the Middle East region, the Horn of Africa, the increasingly noticeable effects of climate change – the list is long. But we are addressing these challenges.

We enter our second year on the Council with determination, and with the aim of achieving concrete results. But also for helping the Council to fulfil its mandate to maintain international peace and security. In these troublesome

times it is even more important to protect our global norms and institutions.

When the world becomes insecure, it is not possible to detach and withdraw from the international arena. The Swedish Government will continue its international work for a safer world – based on international law and with more cooperation. This will also make Sweden safer. We continue the struggle for sustainable peace and security in tempestuous times.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Inledningstal av Margot Wallström vid UD:s seminarium inför Förintelsens minnesdag

Publicerad 31 januari 2018

Stockholm, 26 januari 2018. Det talade ordet gäller.

Excellenser, damer och herrar, kära vänner,

Jag vill önska er välkomna till Utrikesdepartementet och till 2018 års föreläsning till minne av Förintelsen. Vi börjar med att hedra de många offren med en stunds tystnad. [...]

Tack för att ni har kommit hit och tillsammans med oss visar hur viktigt det är att minnas Förintelsen, som är ett avskryvärt brott och ett förödande sår i mänsklighetens historia.

I dag har vi glädjen att höra professor Yehuda Bauer dela sina tankar om Förintelsen och om en av de viktigaste frågor han behandlat i sitt livslånga arbete: hur vi kan förhindra att folkmord någonsin händer igen.

Jag vill tacka Yehuda Bauer för att han har kommit till Stockholm och för att han har tackat ja till att föreläsa för oss. Vi ser fram emot att höra dina tankar och diskutera med dig.

Den här veckan, i synnerhet i morgon den 27 januari, minns vi Förintelsen extra tydligt. Den 27 januari 1945 var, som ni alla vet, dagen då Auschwitz befriades. Det är nu 73 år sedan.

Bilderna och vittnesmålen från Auschwitz och andra nazistiska koncentrationsläger är fasansfulla. Världen kunde – och kan fortfarande – se Förintelsens exempellösa och ofattbara fasor med egna ögon. Det är en mörk period i mänsklighetens historia då judar, romer, hbt-personer och personer

med funktionsnedsättning föll offer för folkmord, massmord och förföljelse.

"Aldrig mer" är ord som ofta har yttrats med hänvisning till Förintelsen, men det måste finnas ett gemensamt internationellt engagemang som befäster den föresatsen. Brotten mot mänskligheten upphörde inte med Förintelsen. Som Yehuda Bauer skriver i en av sina böcker: "Folkmordet finns bland oss". Yehuda Bauer kommer att tala om de mekanismer som ligger bakom fasansfulla massövergrepp världen över efter andra världskriget: i Afrika, i Asien, på Balkan och så vidare. Vi tvingas inse att världen inte har dragit tillräcklig lärdom under de 73 år som har gått sedan Förintelsen.

Samma attityder, rörelser, hat och konspirationsteorier som en gång orsakade Förintelsen är fortfarande synliga i samhället.

Just nu ser vi en ökning av intolerans och hat i Sverige, i Europa och i resten av världen – på internet, på gatorna och kring religiösa institutioner. Vi har nyligen bevittnat förfärliga brott mot synagogan i Göteborg och fortsatta hot mot andra religiösa institutioner och individer. Denna intolerans riktas mot minoritetsgrupper, bland annat mot judar, men de är ett hot mot oss alla och mot de demokratiska samhällen som vi i Europa har arbetat hårt för att bygga upp.

Sverige är ett pluralistiskt och demokratiskt land, och vi är fast beslutna att skydda dessa grundläggande värderingar i vår kultur och i vårt samhälle. Vi arbetar på alla områden för att skapa en mer jämlik, demokratisk och fredlig värld som styrs av dialog och idéutbyte och där krig, terrorism och våld inte tolereras. Vi måste stärka rättigheterna för kvinnor, minoriteter och unga världen över.

Judarna är en del av det svenska samhället, och den judiska kulturen är en viktig beståndsdel i den europeiska sociala och kulturella strukturen.

Alla som bor i Sverige ska kunna leva ett liv som bygger på jämlikhet, trygghet och värdighet – utan att behöva vara rädda eller utsättas för hot när de fredligt utövar sin religion. Religionsfrihet och trosfrihet är grundläggande mänskliga rättigheter.

Den svenska regeringen fördömer klart och tydligt hot och våld mot religiösa institutioner och mot människor som fredligt utövar sin tro eller religion: vi tolererar inte detta.

En rad åtgärder har vidtagits för att skydda judar i Sverige. Vi har särskilt

fokuserat på utbildning, mediekunskap, historiekunskap och kunskap om Förintelsen. Vi har även arbetat med att stärka demokratin, bygga upp det civila samhället och öka säkerheten för religiösa institutioner, för att nämna de viktigaste åtgärderna. Regeringen har nyligen gett ökat stöd för att stärka säkerheten kring judiska byggnader. Regeringen har också anslagit ekonomiskt stöd till skolor för att de ska kunna besöka minnesplatser över Förintelsen och öka kunskapen om detta folkmord.

Dessutom antog regeringen 2016 en ny nationell plan för att bekämpa rasism och hatbrott, som också omfattar den antisemitism som judarna utsätts för.

För ett år sedan meddelade statsministern att Sverige år 2020 ska anordna en internationell konferens till minne av Förintelsen. Det är viktigt att det internationella samarbetet utökas.

Antisemitism är ett globalt problem som inte är begränsat till ett visst nationellt eller regionalt sammanhang.

Under århundraden har judar varit utsatta för orättvis skuldbeläggning, falska anklagelser samt oresonligt hat och våld – enbart för att de är judar.

Antisemitismen har djupa historiska rötter och har antagit många olika skepnader. Nazisterna är inte ensamma om den antisemitism som orsakade Förintelsen.

Detta hat mot andra människor har alltid haft både lokal och internationell karaktär.

Sedan internet kom till har det emellertid bildats nya, gränslösa miljöer där gamla konspirationsteorier tagit sig nya uttryck. Det är viktigt att betona att de mänskliga rättigheterna gäller likaväl på som utanför internet.

Att bekämpa antisemitism på internet är en enorm utmaning för den öppna och demokratiska världen.

Här behöver regeringarna samarbeta med mediebranschen, det civila samhället och experter.

EU:s uppförandekod om olaglig hatpropaganda på nätet är ett viktigt steg, men mycket arbete återstår när det gäller kontroll, genomförande, ansvarsutkrävande och verkställande.

Det är viktigt att det internationella samarbetet fortsätter. EU, Förenta

nationerna och International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) har en avgörande roll i detta arbete. År 2016 utsåg jag en ambassadör för mänskliga rättigheter, som nu leder den svenska delegationen i IHRA. Samma år utsåg jag även för första gången ett särskilt sändebud för arbetet med att bekämpa antisemitism och islamofobi på internationell nivå.

Bilaterala samråd och samarbete med Israel, Förenta staterna och europeiska samarbetspartner måste prioriteras även i fortsättningen.

Antisemitism måste också betraktas mot en bredare bakgrund av hat och intolerans, både på och utanför internet.

Vi ser hur antisemitism frodas i samma miljö som våldsbejakande extremism – på platser där demokratiska värderingar byts ut mot våld.

De krig som pågår runtom i världen, de fortsatta terroristattacker mot städer i Afrika, Mellanöstern, Asien och Europa samt den pågående flyktingkrisen är alltför tydliga signaler om att vi behöver ta itu med grundorsakerna till intolerans, hat, våld och beväpnade konflikter.

Genom internationellt samarbete inom EU och Förenta nationerna – i frågor som rör utbildning, rättsliga åtgärder och ökad säkerhet – måste vi långsiktigt arbeta med förtroendeskapande, konfliktlösning och dialogfrämjande med respekt för de mänskliga rättigheterna i alla sammanhang.

Det är tydligt att ett enskilt land inte kan lösa eller motverka dessa problem på egen hand.

Det är också tydligt att en uppsättning länder eller regeringar inte kan lösa dessa frågor utan ett nära samarbete med civilsamhällesorganisationer.

Ett aktivt civilsamhälle är avgörande i detta arbete. Utbildning och dialog är utan tvekan de viktigaste hörnstenarna i ett fredligt och tolerant samhälle.

Jag vill återigen tacka er för ert deltagande i diskussionen här i dag – och med det lämnar jag över ordet till professor Yehuda Bauer och 2018 års föreläsning till minne av Förintelsen.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid konferens mot straffrihet för användning av kemiska vapen

Publicerad 26 januari 2018

Paris, den 23 januari 2018. Det talade ordet gäller.

Foreign Minister Le Drian; Director-General Üzümcü; Excellencies; Dear Colleagues,

- Let me begin by thanking you, Minister Le Drian, for taking this timely initiative, and for inviting Sweden to the inaugural meeting of the "International Partnership against Impunity for the Use of Chemical Weapons". Ensuring accountability for those responsible for serious crimes under international law is a priority for Sweden, not least as a member of the UN Security Council and the OPCW Executive Council, dealing with the issue of chemical weapons.
- This year, we will celebrate the 100th anniversary of the end of World War I, the most significant peace treaty of which was signed not far away from where we are sitting today. The end of World War I, and the ensuing ban against the use of chemical weapons in war, raised the hope of an end to the horrors of chemical warfare. This hope seemed born out 75 years later, when Paris stood host to the signing conference of the Chemical Weapons Convention.
- A farewell to chemical arms should have been one of the achievements to be celebrated as part of the Great War centennial. Sadly, that was not to be. Just when we thought that chemical warfare could be relegated to the history books, its spectre has reared its ugly head once more.

- The UN investigation led by Dr. Åke Sellström following the nerve gas attack at Eastern Ghouta in 2013 precipitated the Syrian accession to the Chemical Weapons Convention. Since then, however, the Syrian government has been implicated in numerous cases of alleged use of chemical weapons against its own people, including four cases substantiated by the Joint Investigative Mechanism. This includes the horrendous sarin attack at Khan Sheikhoun last April.

- Proliferation of weapons of mass destruction to terrorists and other non-state actors has been an international concern for some years, as expressed in UN Security Council resolution 1540. Yet, today we are faced with the very real and serious threat of chemical weapons in the hands of a terrorist group that has demonstrated a total disregard to common decency and a will to commit and encourage atrocities against innocent civilians.

Mr. President,

- So far, chemical weapons attacks in Syria and Iraq have largely been committed with impunity. As far as Syria is concerned – despite general agreement on the importance of accountability – a number of earnest attempts to move forward have been thwarted. The repeated use of veto powers in the UN Security Council to prevent moves towards accountability for chemical weapons use in Syria is highly regrettable.

- The OPCW/UN Joint Investigative Mechanism was a new and innovative tool designed to bring to justice the perpetrators and sponsors behind confirmed chemical weapons attacks in Syria. Sweden was pleased to provide political, technical and financial support to its important work. However, in a highly politicized environment, the Council was not able to act on its reports and ultimately to extend its mandate. Sweden – like several of the countries represented here today - took active parts in efforts to find a way forward that would ensure the extension of the JIM, regrettably to no avail. This, however, cannot be the end of the story. We must intensify our efforts to set up a new mechanism for attribution as more reports from the OPCW Fact-Finding Missions become available.

- Meanwhile, the Human Rights Council Commission of Inquiry and the International, Impartial and Independent Mechanism on International Crimes Committed in the Syrian Arab Republic are collecting information required once the international community is ready to move forward on accountability. Such reliable and validated information is indispensable, and let me once again welcome the initiative by Minister Le Drian in founding this partnership focused on information exchange and documentation. We

trust that this will be an important and useful way to support and complement the multilateral processes. Ultimately, we must learn the lessons of history and ensure that, 100 years after the end of World War I, there can be no impunity for the use of chemical weapons.

Thank you, Mr. President.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande vid Folk och Försvar

Publicerad 14 januari 2018

Tema: Säkerhetspolitiska utmaningar i en globaliserad värld. Det talade ordet gäller.

Eders Majestät,
excellenser,
bästa åhörare.

"Det angår också dig om det brinner hos grannen."

Sade den romerska poeten Horatius för ungefär två tusen år sedan. Detsamma gäller idag, även om säkerhetsutmaningarna blivit globala och mycket mer komplexa.

Klimatförändringar, smittsamma sjukdomar och brist på vatten är idag reella hot på samma sätt som traditionella hot från militära konflikter, terrorism, cyberattacker eller det allvarliga hotet mot vår säkerhet i form av kärnvapen. Grannskapet har blivit globalt och utrikespolitik blir inrikespolitik som vi sett tydligt i Syrien-kriget.

Jag har blivit ombedd att tala om de säkerhetspolitiska utmaningarna i en globaliserad värld. En viktig inriktning eftersom en bred utrikes- och säkerhetspolitik behövs mer än någonsin.

Politikens, regeringens och min uppgift är att värna medborgarnas trygghet. Målet måste vara att varje människa ska känna trygghet i sig själv, sin familj, men också i sitt samhälle, sitt land och i världen.

Att bygga säkerhet tillsammans med andra är - och har under lång tid varit -

centralt i svensk säkerhetspolitik. Ansatsen präglar vårt förhållningssätt både avseende vårt närområde och i förhållande till konflikter på den globala arenan.

Att bryta konfrontationernas, avskräckningens och nollsummespelets falska logik i syfte att skapa gemensamma fördelar för alla involverade är i grunden vad en gemensam säkerhet handlar om.

Därför är en grundbult för vår säkerhetspolitik våra fördjupade bi- och multilaterala samarbeten med länder och organisationer i vårt närområde och globalt. I EU ökar samarbetet på bred front; i Norden och Östersjöområdet, tillsammans med Finland, i FN och med Nato och genom en stark transatlantisk länk. Sveriges röst hörs också i OSSE och Europarådet när vår gemensamma säkerhet undermineras av att journalister mördas, val manipuleras eller rättsstatligheten sätts ur spel.

Regeringen bygger Sveriges trygghet inom alla områden. Från ökad nationell försvarsförmåga till internationella insatser. Vår långsiktiga säkerhetspolitiska doktrin av militär alliansfrihet är utgångspunkten.

Jag vill idag tala om tre områden som jag tror är centrala för att förstå säkerhetspolitikens globala utmaningar idag.

1. Vilka är våra globala utmaningar?
2. Vilka trender ser vi framöver?
3. Vilka konkreta åtgärder finns för att möta dessa?

Globala utmaningar

Vi befinner oss sedan några år i en mycket föränderlig säkerhetspolitisk situation. Det ser vi på alla nivåer – globalt, transatlantiskt och europeiskt, liksom i vårt eget närområde. Kanske kan man säga att vi 2014 lämnade post kalla kriget-eran. Vi saknar ännu ett begrepp för den nya tid vi gått in i. Många talar om en värld i obalans.

Vi befinner oss i en brytningstid, där institutioner, värderingar och normer som legat till grund för den regelbaserade multilaterala världsordningen ifrågasätts eller undermineras från flera olika håll.

Kompassriktningen måste utgå från Sveriges grundläggande, långsiktiga intressen och värderingar. Därför är vår utrikespolitik kompromisslös i sitt försvar av den regelbaserade multilaterala ordningen.

Det har alltid varit av stor vikt för små eller medelstora länder att få respekt för sina rättigheter och välgval. Därtill kommer att Sverige är – och ska förbli - ett öppet land, på alla områden nära sammanflätat med omvärlden. Därför är vi också i stort behov av en väl fungerande internationell ordning med tydliga regler.

Kärnan i världsordningen är FN:s säkerhetsråd och FN-stadgan. Sverige verkar varje dag för att rådet ska ta sitt ansvar för internationell fred och säkerhet, och för att FN-stadgan ska upprätthållas.

De 70 år som FN har existerat visar tyvärr hur dessa regler gång på gång har ignorerats och i många fall även misslyckats med sitt syfte. Men en värld utan regler, där den starkes rätt råder, hade varit en mycket osäkrare plats.

Sverige är nu halvvägs genom vårt tvååriga medlemskap i säkerhetsrådet.

Sedan vi påbörjade arbetet i januari 2017 har Sverige etablerat sig som en trovärdig och inflytelserik medlem. För att nå resultat krävs en lyhörd och aktiv diplomati kombinerat med politiskt mod.

Vi står upp för våra värderingar och principer av folkrätt, mänskliga rättigheter, jämställdhet och ett humanitärt perspektiv.

Regeringens säkerhetsrådsarbete för förebyggande av konflikter är av största vikt för vår egen säkerhet. Lokala kriser eskalerar snabbt till regionala konflikter och riskerar att sluta i svårlosliga krig mellan såväl stater som icke-statliga stridande parter.

Något som i vår globala värld även kan få konsekvenser för svensk säkerhet i form av ökad risk för terrorattentat.

I vårt närområde ser vi hur det ryska agerandet i Ukraina utmanar den europeiska säkerhetsordningen på ett sätt som vi inte sett sedan den etablerades för 25 år sedan.

Även om Ukraina inte längre är medlem av FN:s säkerhetsråd kommer Sverige att verka för att Ukraina fortsatt står på säkerhetsrådets dagordning. Nu pågår en diskussion om en eventuell fredsbevarande FN-insats i Ukraina. Detta är något som även Ukraina efterfrågat.

En sådan mission måste återupprätta Ukrainas territoriella suveränitet och verka i hela konfliktområden, inklusive gränsen mot Ryssland. Skulle detta lyckas kan det vara ett avgörande steg mot en politisk lösning.

Instabiliteten i Mellanöstern är ett annat tydligt exempel. Den mest omtalade konflikten har varit Syrien där återkommande vetoanvändningar har försvårat vägen mot en diplomatisk lösning.

I Jemen är den humanitära situationen fortsatt mycket allvarlig och miljontals människor är nu helt beroende av humanitärt stöd för att kunna överleva. I såväl Syrien som Jemen har Sverige varit drivande för att humanitära resolutioner antagits i säkerhetsrådet.

Situationen för Rohingya-befolkningen i Myanmar är bortom fasansfull. Omfattningen och systematiken i de övergrepp som vi sett rapporteras om visar att det kan utgöra brott mot mänskligheten. Därför är säkerhetsrådets fortsatta involvering i situationen avgörande, något Sverige återkommande lyft.

Sverige har varit drivande för att förbättra FN:s och humanitära organisationers tillträde och ställt krav på att folkrätten måste respektera i samtliga dessa tre exempel.

Men Sveriges bidrag till fred och säkerhet är bredare än bara säkerhetsrådet och genomsyrar hela det internationella samarbetet.

Ta den globala uppvärmningen - det långsiktigt största hotet mot mänsklighetens överlevnad: Sverige har ett ambitiöst mål om att bli ett av världens första fossilfria välfärdsländer och vi ger störst stöd per capita till utvecklingsländer genom multilaterala klimatfonder.

Ta fattigdomsbekämpningen: Sverige är ett av de länder som ger mest till utvecklingssamarbete. Vi är världsledande inom humanitärt bistånd som mildrar effekter av krig, konflikter och kriser.

Ta den internationella krishanteringen: Sverige lämnar ett centralt truppbidrag till FN:s insats i Mali. Vi deltar solidariskt i insatserna i Afghanistan och Irak. Vi är ett av få länder som bidragit till alla EU:s krishanteringsinsatser. Sverige är världsledande inom den civila krishanteringen.

Ta handeln: Sverige är inom EU och globalt en av de starkaste förespråkarna för att värna frihandeln. Historien visar vilka risker som en ond cirkel av protektionistiska och isolationistiska åtgärder kan medföra även för internationell fred och säkerhet.

Ta regeringens initiativ för en feministisk utrikespolitik. Forskning visar att

jämställda samhällen är mer fredliga. Under Sveriges första år i säkerhetsrådet omnämns kvinnor i samtliga säkerhetsrådets uttalanden om krissituationer; motsvarande siffra år 2016 var 69 procent.

Jag vill här också passa på att påminna om den Anna Lindh professur som ska tillsättas vid försvarshögskolan nu i år. En professur som ska ägnas åt forskning om kvinnors roll i konflikter och fredsprocesser, ett alltför utforskat område.

Vidare är Nordkoreas olagliga kärnvapenprogram, det förmodligen allvarligaste hotet mot global säkerhet. Genom en rad resolutioner har sanktionerna mot landet skärpts.

Sverige understryker nu vikten av att alla FN:s medlemmar måste ta sitt ansvar och implementera sanktionerna. Men det räcker inte med sanktioner utan diplomatiska kontakter måste till för att nå en fredlig lösning.

Krisen på koreahalvön och vårt fortsatta stöd till kärnavtalet med Iran - men även den övriga omvärldsutvecklingen, visar på nödvändigheten av konkreta framsteg i frågan om nedrustning och icke-spridning av kärnvapen.

Risken för att kärnvapen faktiskt kan komma att användas bedöms idag som större än på mycket länge. Passivitet är inte ett alternativ. Den avgörande utmaningen blir att häva den polarisering som präglar det internationella samarbetet i dessa frågor. För detta krävs ett starkt och uthålligt politiskt engagemang.

En huvuduppgift blir att stärka icke-spridningsfördraget NPT och dess roll som det centrala ramverket på området inför den viktiga översynskonferensen 2020.

För att översynskonferensen ska bli en framgång vill Sverige redan nu driva på för förhandlingar som ger resultat. Därför kommer vi att ta initiativ för att motverka den rådande polariseringen inom nedrustningsområdet.

Tillsammans med såväl kärnvapen- som icke-kärnvapenländer avser vi aktivt bidra till förslag som stödjer NPT och kärnvapenedrustning. Riskreducering, transparens, nedrustning av taktiska kärnvapen och negativa säkerhetsgarantier är särskilt angelägna frågor.

Vi ska fullt ut utnyttja alla de multilaterala fora som står oss till buds, inklusive FN:s säkerhetsråd, IAEA och nedrustningskonferensen CD. Jag vill återupprepa det som statsministern sa i sitt tal. Vi får aldrig tappa

fokus från målet om en värld fri från dessa fruktansvärda massförstörelsevapen. I detta arbete måste alla vägar prövas och vi räds inte att ta ledartröjan.

Allt detta är delar av en helhet. Det är investeringar i konfliktförebyggande och i förlängningen i vår egen säkerhet. Och det är investeringar i upprätthållandet och utvecklandet av den världsordning vi är så beroende av.

Alternativet är en utveckling mot ett självhjälpssystem – var och en för sig och där den starkes rätt gäller. Det är en dystopi både för säkerheten i vår del av världen och för den globala utvecklingen.

Därför viker vi aldrig i vårt försvar av den regelbaserade världsordningen och den europeiska säkerhetsordningen, vars kärna är varje lands rätt att själv fritt bestämma sina säkerhetspolitiska vägval, en rätt som vi värnar för andras och för egen del.

Vilka trender kan vi ser framöver?

För Sverige är det oersättligt med ett EU som är handlingskraftigt inom säkerhetspolitiken, som håller ihop och agerar gemensamt på en grundval av ömsesidig solidaritet och gemensamma värderingar.

Det är inget vi kan ta för givet. För ett år sedan skakade fundamenten, efter Brexit och inför de nederländska och franska valen.

Vi måste vara ärliga med att Europas utmaningar är långt ifrån över, än är hoten mot EU:s sammanhållning högst verkliga. Men EU har de senaste åren också stärkt vår säkerhet på avgörande sätt. Till exempel genom förhandlingarna om Irans nukleära program – och genom att upprätthålla JCPOA-avtalet, som förhandlats fram.

Genom att leda den historiska dialogen mellan Serbien och Kosovo och förebygga en hotande konflikt i Makedonien förra året. Genom det samlade och tydliga svaret på Rysslands olagliga annektering av Krim och destabilisering av östra Ukraina.

Europa måste ta större ansvar för sin egen säkerhet. Regeringen vill fortsatt stärka EU som utrikes- och säkerhetspolitisk aktör på stor bredd. Unionens globala strategi är kompassen i detta arbete. Vi ska tillhöra kärnan av den gemensamma försvars- och säkerhetspolitiken.

Sverige ska därför aktivt bidra till EU:s permanenta strukturerade samarbete

på försvarsområdet. Pesco ska underlätta för EU att nå en högre ambitionsnivå gällande extern krishantering.

I grunden handlar detta om att stärka EU:s säkerhetspolitiska handlingsfrihet och trovärdighet. Det är viktigt att EU har faktisk möjlighet att genomföra alla de insatser som vi säger att vi ska kunna, och som vi kan se säkerhetspolitiskt behov av.

Lika viktigt är det att stärka EU:s civila förmågor för att förebygga och hantera konflikter. Det måste bli EU:s roll att vara världsledande i fredsbyggande.

Ingen annan aktör kommer kunna ta detta ansvar. Sverige leder dessa ansträngningar tillsammans med Finland och Tyskland. Det finns fem områden där jag vill se tydliga framsteg under 2018.

För det första: EU:s förmåga att reagera snabbt måste stärkas ytterligare. Från svensk sida är vi beredda att ställa ett specialiserat team av civila förmågor från hela bredden av rättskedjan till unionens förfogande.

För det andra: Sverige är redo att, genom MSB, i år börja tillhandahålla ett strategiskt lager för nödvändig materiel och utrustning som kan korta startsträckan för nya insatser.

För det tredje: en substantiell civil kapacitetsplan som lägger fast hur vi kan minska gapet mellan vad EU idag har förmåga att göra, och vad det försämrade säkerhetsläget kräver att unionen gör. Den bör följas upp, redan i år, av en pakt för att stärka civil GSFP – ett slags civilt Pesco.

För det fjärde: vi vill under året utvidga EU:s civila stabiliseringsinsats i Irak, som tillkommit på svenskt initiativ för att stödja landet efter att Daesh nu besegrats militärt. Insatsen ska fortsatt verka i nära samarbete med FN.

För det femte: stärkt samarbete med partnerländer. Det är av strategisk betydelse att EU och Storbritannien kan ha ett nära och djupt säkerhets- och försvarspolitiskt samarbete även framledes. Men jag ser också nya möjligheter att stärka samarbetet med andra partners, t ex Norge och länderna i det Östliga partnerskapet.

Detta krävs för att EU ska bli en internationell aktör att räkna med, något som ligger i Sveriges säkerhetspolitiska intresse.

Konkreta exempel på förtroendeskapande insatser

Som sista område vill jag tala om vikten av förtroendeskapande insatser och åtgärder för att bygga säkerhet.

Ett av Sveriges nationella säkerhetsintressen, är att främja stabilitet och säkerhet i vårt närområde. Genom att upprätthålla den europeiska säkerhetsordningen värnas grundprinciperna om territoriell integritet och suveränitet samt självständiga säkerhetspolitiska val.

Genom förtroendeskapande åtgärder för ökad transparens och förutsägbarhet bidrar vi till att minska risken för militära konflikter. Vi bidrar också till att öka förutsättningarna för konstruktiv dialog mellan länder och organisationer.

OSSE:s breda säkerhetsbegrepp, där demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer utgör en central del av detta.

I förberedelserna för försvarsmaktsövning Aurora 2017 informerade vi om övningen både inom OSSE och i Nato. Vi utfärdade en inbjudan till frivillig inspektion i enlighet med Wiendokumentet till samtliga kuststater runt Östersjön, inklusive Ryssland.

Ett tredje exempel är att vi för 2018 har tillfört ytterligare resurser för freds- och säkerhetsfrämjande i vårt närområde och i Europa.

Under 2017 tog Sverige över ordförandeskapet i Östersjöstaternas råd och i Barentsrådet. De utgör arenor där vi har kontinuerlig kontakt och dialog med Ryssland och där konkreta samarbetsprojekt genomförs. Sådant regionalt samarbete –där även Ryssland ingår – bidrar till att bygga förtroende. Det förstärker banden mellan länder och folk i Östersjöregionen och bidrar därmed till stabilitet och säkerhet i bred bemärkelse. Dessa folk till folk kontakter är viktiga.

N5 och NB8 är två ytterligare säkerhetspolitiska ordförandeskap som Sverige innehar under 2018. Dessa är viktiga komplement till andra samarbeten som FN, EU, OSSE och Nato.

Åhörare,

För att återvända till min inledning så angår det i högsta grad även oss om det brinner hos grannen.

När omvärlden blir osäkrare är det inte läge att isolera sig eller dra sig tillbaka från den internationella arenan. Regeringen kommer att fortsätta det internationella arbetet för en tryggare värld.

Vi gör det i FN:s säkerhetsråd där vårt andra medlemskapsår just påbörjats, vi gör det med en kraftfullare utrikespolitik tillsammans med EU, vi gör det i vår tydliga politik för konfliktförebyggande – vi gör det med mer, inte mindre, samarbete.

Det är vad som ytterst stärker Sveriges trygghet.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid säkerhetsrådsmöte om Nordkorea

Publicerad 15 december 2017

Utrikesminister Margot Wallström i New York den 15 december 2017. Det talade ordet gäller.

Mr President,

The situation on the Korean Peninsula is the greatest threat to international peace and security facing the world today. The Democratic People's Republic of Korea's nuclear weapons and ballistic missile programme, illustrates, as you've already heard, a blatant disregard for its international obligations. The DPRK has repeatedly violated international law, including numerous Security Council resolutions. Its actions are also contrary to the existing global norm against nuclear testing, embodied in the Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty and global non-proliferation norms.

This Council has repeatedly, and I think this is the 16th meeting, been called together this year to address the illegal testing of nuclear weapons and ballistic missiles by the DPRK. At each meeting, Council members have unanimously condemned these provocations in the strongest terms.

The world does not accept the DPRK's nuclear weapons and ballistic missile programmes, and it is essential that we continue to stand united.

Mr. President,

I would like to thank you for convening today's important meeting. I particularly welcome the presence of the representatives of the Republic of Korea and of the DPRK here today. Let this meeting be a step towards dialogue.

I want to take this opportunity to convey directly to you the following five

messages to the DPRK;

First, cease all provocations;

Second, engage in a credible and meaningful dialogue;

Third, abide by the Security Council's resolutions and fulfil your international obligations;

Fourth, abandon your nuclear weapons and missile programme in a complete, verifiable and irreversible manner; and

Fifth, return to the Nuclear Non-Proliferation Treaty and the IAEA safeguards.

Mr President,

The adoption of resolution 2375 earlier this year toughened the targeted sanctions against the DPRK. It now constitutes the most rigorous sanctions regime ever enforced under the United Nations system.

For these sanctions to have the desired effect, it is critical that we urgently ensure their universal and comprehensive implementation. To this end, we need additional capacity at all levels, including improved monitoring and targeted capacity-building. We are actively engaged, through the European Union, in support of such efforts.

This week, the Council has held discussions on both the acute human rights situation and the precarious humanitarian conditions in the DPRK. The humanitarian situation for ordinary North Koreans remains of serious concern. The responsibility for the wellbeing of the North Korean people falls, without doubt, on the Government of the DPRK.

At the same time, it is of utmost importance that the humanitarian exemptions provided for under the sanctions regime are upheld. Reports that international humanitarian organisations' ability to provide assistance has been reduced, therefore, need to be addressed. As the Secretary-General has pointed out, there is also an urgent need for more funding towards life-saving humanitarian assistance in the DPRK.

Mr President,

Over the last year, tensions on the Korean Peninsula have continued to rise.

They have now reached a very dangerous level. And I think we all want to install a sense of urgency on this matter. Provocations have been accompanied by an increase in confrontational rhetoric. In this environment, the potential for mistakes, misunderstandings and miscalculations is high.

In parallel to effectively implementing the sanctions regime, we must undertake further work to reduce tensions, in order to advance the prospects for a comprehensive settlement. Sanctions alone will not resolve the current situation. Intensified and creative diplomatic efforts that pave the way for a peaceful, diplomatic and political solution are urgently needed.

The situation must be approached without prejudice, and we must be prepared to consider both new and previous proposals and agreements. In this regard, there is also a need to explore the possibilities for regional security cooperation and arrangements. Sweden is contributing to these diplomatic efforts and we welcome Under Secretary-General Feltman's recent visit to the DPRK.

Mr President,

This Council has the responsibility to uphold peace and security. All over the world people have their eyes on what happens here and they fear what may be the consequences of a further escalation of the crisis on the Korean Peninsula. We have to exhaust every avenue for diplomacy and dialogue. Efforts are urgent. The consequences of failure would be disastrous.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid OSSE:s ministermöte

Publicerad 08 december 2017

Wien, Österrike, den 7 december 2017 Check against
delivery

Thank you very much, Mr. Chairman.

Thanks to Austria for your efforts and your great hospitality. Sweden aligns itself with the EU statement.

Dear colleagues and friends.

Why are we here today? Do we have the same answer to the question of why we sit around the same table? My understanding is that it is because we believe that a rules-based security order is something that we build together. In Helsinki, Paris and onwards, we agreed to uphold a set of fundamental principles. We have agreed that there can be no security between states without respect for human rights within states. We have agreed to hold each other to account in order to uphold and maintain these principles.

Today, we see severe challenges to what we have agreed: The deteriorating situation for human rights in the region. The protracted conflicts in Georgia, Moldova and Nagorno-Karabakh. And not least: Russia's aggression against Ukraine, its illegal annexation of Crimea and its direct involvement in destabilizing military activities in Eastern Ukraine. Hearing Crimean Tatars share their experiences this morning underlines the urgency.

As a member of the UN Security Council, Sweden would welcome a viable UN mission contributing to restoring Ukraine's territorial integrity and with a continuous presence along the state border between Ukraine and Russia. We are working with partners and allies to see if and how this could be achieved.

The strength of this organization lies in our commonly agreed principles and commitments from Helsinki and Paris and onwards. The OSCE must remain the guardian of these principles.

Of course, we have to do more to ensure that we increase the level of transparency and predictability in the politico-military field. We have to ensure implementation and modernization of our instruments and we welcome the structured dialogue. That is how we develop our work.

In no other region of the world has security cooperation reached the same level as in the OSCE. Therefore, we must safeguard the European security order.

We cannot continue to accept that a few participating States block important decisions which could take us forward.

Security is not a zero-sum game and the rules-based order can only function when everyone adheres to the rules. It is my firm belief that if you want peace, you must prepare for peace.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid seminarium om klimat och säkerhet 8 december 2017

Publicerad 08 december 2017

Anförande vid seminarium om klimat och säkerhet 8 december 2017. Talade ordet gäller / Check against delivery

Excellencies, ladies and gentlemen,

Climate change is one of the greatest threats to global security. Climate change knows no borders and it presents an existential challenge to us all.

An important security effect of climate change is an increase in the frequency of extreme weather events – floods and storms principally. This affects the infrastructures of towns and cities, access to drinking water and other resources to support daily life. It also drives the displacement of populations and since 2008, an average of 26,4 million people per year have been displaced from their homes by disasters brought on by natural hazards. 85 % of those weather related. This is equivalent to approximately one person displaced every second.

That is why it is so important that we met here today and speak on this crucial topic.

I will speak to you why we see climate change as a matter of international peace and security, and as such why we believe this should be on the table of the security council. Let me also take this opportunity to thank Stockholm Resilience Centre and SIPRI for co-organizing this seminar.

The scale of the climate challenges we face today and in the future is by now

evident. The adverse effects of climate change have the potential to undermine the development gains of the last many decades, and they threaten the prospects for achieving Agenda 2030 and the sustainable development goals.

Talking about the development goals quickly turns into long term challenges. But this is no future development, it is a reality of the present. It is livelihoods and food security being threatened due to changing weather patterns, making people more vulnerable to recruitment by terrorist groups. It is a young girl now forced to walk even further to collect water for her family, missing school and being more exposed to sexual violence.. It is crop being lost and famine spreading, resulting in forced migration that causes human suffering and increased tension between people. It is changing water flows in some of the largest rivers, affecting the water supply for millions of people and increasing competition over already scarce resources.

As such, deteriorating climate conditions is a definite threat to international peace and security. This year marks the tenth anniversary of the Security Council first ministerial debate on climate-related security issues. Today, this agenda is more urgent than ever.

In 2017 we have continued to witness undeniable examples of climate-related security risks. Recurring drought in the Horn of Africa, the Lake Chad region and in Yemen is contributing to insecurity and conflict. The conflicts and the droughts amplify one another, and have resulted in famines at a scale not seen in many years. Rising sea levels are threatening the very existence of people and countries, not least the Pacific Island States.

Friends,

The relationship between climate change and security is complex. Melting glaciers, floods in coastal areas, hurricanes, drought and desertification as a consequence of climate change, is increasingly affecting all of us, and can trigger unrest or exacerbate already existing social tensions. Climate related resource scarcity, such as lack of water or food, combined with inequality and shifting demographics also provide fertile grounds for conflict. The countries most affected are those already vulnerable, already ridden by conflict and severe poverty, where governance is weak and institutional capacity to deal with shocks and crisis is low.

Let me in this context also emphasize the critical importance of applying a gender perspective. Women are often among those hardest hit but also

critical agents of positive change.

One thing is clear: in order for the international community to make informed decisions when it comes to preventing conflict and sustaining peace, we need better understanding of these links and improved assessments of the risks already at play.

Let me share with you a specific example. A couple of weeks ago I visited Bangladesh. The main purpose was to look into the situation for the hundreds of thousands of people who have fled from Myanmar, but the visit also reminded me of the fact that Bangladesh is one of the most exposed countries to climate change, due to geographic and demographic reasons. Bangladesh is a country where extreme poverty still is prevalent and where one third of the country is projected to be under water within only a few years.

Around half a million people per year are estimated to migrate internally – the adverse effects of climate change being one of the main reasons. Add to this the influx of refugees from Myanmar in recent months, which have put additional pressure on an already exposed environment. I have no doubt the international community needs better assessments of this and similar situations in order to respond as effectively as possible, taking into account all factors that are at play.

Ladies and gentlemen,

Mitigating climate change and its negative security consequences is a key priority for the Swedish government, including during our term in the Security Council.

Improved governance and increased attention to climate related security risks is urgently needed. There is no doubt that the UN should take a leading role in this regard. We have been very clear on this.

However, there is currently an institutional gap in the UN system when it comes to addressing the risks of instability, insecurity and conflict arising from the interaction of climate change and social, economic and political factors. This must change. For the UN to be truly fit for purpose, with conflict prevention at the centre of its efforts, the UN needs to have the capacity to manage climate-related security risks.

It is as such a matter of UN reform: to successfully build a stronger UN that delivers sustainable development and peace for the future, reform efforts must take a climate changed world into account.

Disruptive consequences of climate change will inevitably end up on the table of the Secretary General and the Security Council –our experiences from this year has already proven this.

Ladies and gentlemen,

The Lake Chad Basin region – and which I mentioned earlier in my speech - presents a case in point. The impact of climate change on human livelihoods and security is apparent and widespread. This was also recognized by the Security Council during its visit to the region earlier this year.

In its subsequent resolution, the Security Council emphasized the need for adequate risk assessments and risk management strategies by the UN relating to climate change impacts – an initiative by Sweden to move climate issues to the security council's table.

However, in the follow-up report on the resolution to the Council, analysis on climate-related security risks was lacking. This is clear evidence of the urgent need to strengthen the UN's ability within this field. Let us view this as an opportunity to move this agenda forward.

Let me stress a few points where concrete action are needed:

1. First of all, we need an institutional home for these issues within the UN system. There simply needs to be a function responsible for pulling together information, developing risk assessments and reporting on climate-related security risks to decision making bodies of the UN, including the Security Council. We have been advocating for this on several occasions, and more voices have been added to this call.

2. Secondly, we need to improve our awareness of climate-related security risks. This means both increasing our understanding but also making better use of the knowledge that already exists. Enhanced reporting from the field on the link between climate change and security would make a big difference.

This is about delivering on the call of the Lake Chad Resolution: i.e. improving risk assessments and risk management strategies. The knowledge that exists is currently not informing the Security Council in a systematic

manner. This must change. Adequate risk assessments are a prerequisite for adequate response strategies. In this regard, we have suggested that a network of academic and research institutions could provide analysis to the UN. I would very much welcome to hear the thoughts on this from the experts here today.

3. Thirdly, we need to make risk assessments much more integrated and strategic, taking into account how climate and environmental risks interact with social, political, demographic and economic factors. This is part and parcel of the sustaining peace agenda. We need to apply interdisciplinary approaches and move away from methods where we analyze and manage risks in siloes.

Identifying risks is crucial when talking about security issues related to climate change, I would like to mention the Global challenge annual report 2017 that identifies factors that affect risks:

- The human release of greenhouse gases into the atmosphere, mainly through carbon dioxide from burning of fossil fuels.
- The damages to ecosystems that store large amounts of carbon, particularly forests and coastal marine ecosystems.
- Our own capacity to curb global emissions and coordinate efforts to reduce emissions. Driven by our understanding of tipping points and increasing the sense of urgency among politicians and the public.
- And finally, knowledge, the knowledge of how our actions influence the climate which in turn affects our ability to resilience.

Ladies and gentlemen,

With one year left at the table of the Security Council, Sweden will continue to advocate for the urgency of this agenda and for the need to strengthen the UN's capacity in this regard. We stand ready to support this, both financially and politically. And we believe others would be willing to follow.

Let me end by pointing to the Secretary General's Climate Summit in September 2019: this summit offers a pivotal moment to bring real change to how we address climate-related security risks. This topic can and should be on the summit's agenda, and the foundations for this should be laid now.

As Secretary General Guterres has said himself: "We are dealing with scientific facts, not politics. And the facts are clear. Climate change is a direct threat in itself and a multiplier of many other threats."

I very much look forward to hearing the panelists and experts here today,

and hope that our discussion will be part of continued efforts to strengthen our joint focus on this critical agenda.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid Foreign Trade University, Hanoi, Vietnam

Publicerad 22 november 2017

Utrikesminister Margot Wallström, 22 november 2017.
Det talade ordet gäller.

Vice-Chancellor, students, ladies and gentlemen,

"... a world that has yet to be imagined."

I was struck by this beautiful wording in the FTU's mission statement. And it is you – all of you here – (and) those who have gone before you, and those who will come after you, who are responsible for creating that world.

It is an honour for me to be here today and to have been given this opportunity to speak to you. One of the most enjoyable (and enriching) parts of my job as Minister for Foreign Affairs is meeting young people from all around the globe and all walks of life. I would like to hear about the hopes, dreams and ambitions you nurture, and the challenges you face.

I would like to take this opportunity to tell you about Sweden's feminist foreign policy. But allow me, first of all, to say a few words about the long-standing relationship between Sweden and Vietnam.

Sweden was the first western country to establish diplomatic relations with Vietnam. This was in 1969, and since then we have been supporting and engaging with Vietnam, not least through development cooperation programmes that have helped Vietnam build hospitals and much-needed industries, and introduce various reforms in fields such as research, law, health, economics and human rights. Vietnam has made huge and rapid progress over the last 30 years, and bilateral development cooperation has come to an end.

Today we are partners, and our friendship is strong. Like all good friends, we need to visit each other from time to time, and I am looking forward to interesting meetings here in Hanoi.

A few days ago, I witnessed the horrific consequences of the world's failure to prevent yet another humanitarian and human rights crisis. I am referring to the situation in Rakhine State in Myanmar and the refugee crisis in Bangladesh, to where more than 620 000 Rohingya refugees have fled. I have heard shocking (first-hand) accounts of systematic and widespread violence and abuse, and sexual and gender-based violence. The scale of human suffering is immense.

The international community must condemn the acts of violence, not least by the Myanmar military, and should continue to play a strong, generous and impartial role to support the national efforts required to help Rakhine move forward. I have in my meetings here stressed the need for ASEAN countries to use their influence to address this multidimensional crisis.

Sweden is strongly committed to human rights principles and values that all nations have agreed to adhere to in the UN. There will always be values that we consider universal and indisputable: democracy, the rule of law and freedom of opinion and expression.

Increased respect for human rights, democracy and the rule of law would also mean much greater freedom and a stronger position for women – and ultimately for the whole of society. Abolishing all the legislation in the world that discriminates against women and girls would not only increase freedom but have major positive economic impacts.

The importance of improving social, economic and other conditions to achieve true gender equality is an additional factor.

At a time when the multilateral rules-based international order is under threat, every effort must be made to safeguard it and to tackle global challenges together.

Sweden's commitment to multilateral cooperation and our staunch defence of international law are rooted in the realisation that our own security depends on this rules-based international order, where the sovereignty and territorial integrity of all states, both large and small, are respected globally.

Safeguarding the principles of free trade and the multilateral trading system is crucial to global economic development. The UN Convention on the Law of the Sea (UNCLOS) sets out the legal framework within which all activities in the oceans and seas must be carried out. It facilitates free and open trade, includes well-established rights to freedom of navigation and overflight, and supports the peaceful resolution of maritime disputes. Sweden welcomes the ongoing talks on a Code of Conduct (CoC) between ASEAN and China, and hopes for a swift implementation of the 2002 Declaration on the Conduct of Parties in the East Sea.

In our own region, we must not forget the conflict in Ukraine, Russia's aggression and violations of international law. Sweden and the EU underscore the importance of the Minsk agreements and reiterate our support for the sovereignty, territorial integrity and independence of Ukraine within its internationally recognised borders, and call upon Russia to do likewise.

Joint efforts to fulfil and speed up the implementation of the Paris Agreement are crucial. Climate change threatens to put prosperity out of reach for millions of people, roll back decades of growth and development, and make it impossible to end extreme poverty worldwide by 2030. The world's most poor and vulnerable people will be hardest hit by the impacts of climate change. Climate change adaptation is key in development support.

Meanwhile, never before have we had better know-how, solutions and technology to create opportunities for low-carbon development. There is an energy revolution under way, especially in developing countries, and opportunities abound for leap-frogging – for example, by using off-grid renewable solutions.

Let me turn now to Sweden's feminist foreign policy.

I will start with the policy's four pillars. They will be easy for you to remember, as they all start with the letter 'R' (I call them the '4 Rs'): realities, rights, representation and resources.

First, reality means getting the facts right from the outset. And it is important to be concrete. What do the statistics say? What do we want to do and how should we prioritise? For example: if we want peace agreements to take women into account, let us find out how common this is. The answer is that 18 per cent of peace agreements between 1990 and 2014 made reference to women and gender equality. Perhaps, more women peace negotiators could make a difference? Well, statistics say that only 9 per cent of negotiators

were women in the 31 major peace processes between 1992 and 2011.

This is how we have to work to gain a correct understanding of reality: carefully, methodically and patiently.

Next is rights. Human rights are also women's rights. Here, we can talk about positive and negative rights. Positive rights are areas where the aim is progress, for example equal rights to inheritance and access to education, employment and health. Negative rights concern areas where we aim for prohibition, such as domestic violence, forced marriages and gender-based discrimination.

Then there is representation. Here we talk about participation in decision-making processes. It starts with a simple question: who has the power to create policy? Research shows that when it comes to which policies are pursued, gender matters. For this reason, women's underrepresentation in influential positions, in all areas of society, is a major cause for concern. And if we look at the statistics at global level, we will not find them uplifting. In national parliaments, for instance, less than 25 per cent of parliamentarians are women.

I am proud that half of the ministers in the government I represent are women. And my workplace, the Swedish Ministry for Foreign Affairs, is quite exceptional: all three ministers, and three out of four State Secretaries, are women.

The final 'R' is resources. Who gets the resources? Who do we give support to? In our development cooperation, we apply a gender perspective when distributing aid. One example: today, only one per cent of spending in security sector reform is given to initiatives where gender equality is a significant objective. This is unacceptable.

The results then? What have we achieved over the last three years?

Since we launched our feminist foreign policy, tens of countries have introduced laws and proposals to strengthen gender equality.

We have established a network of women mediators, and we have increased the participation of women in peace processes in Latin America, Asia, Africa and the Middle East.

We have pushed for the implementation of gender equality strategies at

development banks and environment and climate funds.

We have ensured that a gender perspective has been incorporated into development agendas, and we have helped to give hundreds of thousands of women and girls access to safe abortions.

Those are not easy issues but I believe we all can do something to make a difference.

We can – and we should.

To all of you who are still thinking about how to shape your personal future, and the future of your country, I say this: if you believe something is unfair, do something about it. Be bold and be patient. (Don't give up!)

I would like to end with a poem by Vietnamese poet Hoang Thi Y Nhi, who two years ago won the Swedish literary Cikada Prize.

"How can we tell
what's ahead of us – the sea, forest, valley or swamp.

But regardless we've got to
go to the end of the road we have chosen.
Even if it takes the walk
of an artist on a cable strung over a vast empty space

Balance
balance
pay attention to balance"

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid seminarium hos Folk och Försvar

Publicerad 07 november 2017

Anförande av utrikesminister Margot Wallström den 6 november 2017 hos Folk och Försvar i Stockholm. Det talade ordet gäller.

Kära åhörare,

Jag är glad att få vara här idag och tala med er om den svenska säkerhetspolitiken och alla de utmaningar vi står inför.

För ungefär en vecka sedan besökte jag Herat och Kabul i Afghanistan. Där mötte jag de kvinnor och flickor som dagligen påverkas av konflikten och våldet i sitt land. Jag mötte en flicka, 18 år gammal, som hade gifts bort vid 13 års ålder och idag var mor till fem barn.

Hur ska trygghet och säkerhet kunna växa i ett land där flickor ges sådana förutsättningar? För dessa kvinnor är säkerhet och trygghet centralt för att kunna bidra med att bygga upp sitt hemland.

Och det handlar inte bara om situationen i Kabul. Vårt omvärldsläge är mer osäkert och oförutsägbart än på länge.

Dagens utmaningar och hot mot vår säkerhet är föränderliga, gränslösa och oerhört komplexa. En klassisk syn på säkerhet utgår från stater och en tydlig militär hotbild. Idag har säkerhetsbegreppet vidgats då hoten kan vara både militära och icke-militära och komma från en rad olika icke-statliga aktörer. En modern säkerhetspolitik sätter individen i centrum och därmed blir också upprätthållandet av de mänskliga rättigheterna avgörande.

Vi har flera samtidigt stora säkerhetspolitiska utmaningar att hantera. Kriser

både i öst och i syd, ett försämrat säkerhetspolitiskt läge också i vårt eget närområde, cyberhot, klimatförändringar och terrorism. Antalet människor på flykt är det högsta sedan andra världskriget, hade alla människor på flykt varit invånare i ett land hade det varit det elfte största landet i världen. Nordkoreas kärnvapen- och robotprogram utgör ett hot mot fred och stabilitet. I Mellanöstern fortsätter konflikterna i Irak och Syrien att destabilisera regionen och skörda människoliv. Etablerade normer, samarbeten och institutioner som är centrala för vår säkerhet ifrågasätts och är satta under tryck från flera olika håll.

Utvecklingen i Europa sätter samtidigt EU-samarbetet på prov. Förhandlingarna om Brexit är infekterade, främlingsfientliga och populistiska krafter har stärkts och utmaningar kring migration visar på bristande solidaritet mellan EU:s medlemsländer. Det transatlantiska samarbetet är fortsatt centralt för europeisk säkerhet men frågetecknen finns kring USA:s roll i världspolitiken.

Kära åhörare,

Det finns som ni hör många områden att tala om men för att begränsa oss något så kommer jag gå in lite mer i detalj på fyra områden.

- Vårt närområde och den europeiska unionen
- Kvinnor, fred och säkerhet
- Våra internationella insatser
- Kärnvapenedrustning

Så låt oss börja i vårt eget närområde.

Dagens hot och utmaningar kräver en bred syn på säkerhet. Vi kan endast bemöta hot effektivt genom att använda en mångsidig säkerhetspolitisk verktygslåda. Vi behöver givetvis också en förstärkt försvarsförmåga men det handlar först och främst om att verka förebyggande genom diplomati, medling och förtroendeskapande åtgärder.

Vi vet att det inte finns någon militär lösning. Ryssland kommer att förbli en stor granne i öster. Det måste till avspänning, det måste till folk till folk kontakter och vi måste tänka långsiktigt kring relationen med Ryssland. Samtidigt ska vi markera att vi är beredda att försvara oss vid ett hot.

Det handlar om att stärka motståndskraften i vårt samhälle och kunna bemöta desinformation, påverkansoperationer och cyberhot. Det handlar om att långsiktigt bygga säkerhet genom utvecklingsamarbete, handel och

mellanfolkliga kontakter. Bara på så sätt kan vi skapa långsiktig trygghet och säkerhet.

Vi bygger inte minst denna säkerhet tillsammans med andra, inom EU, i Norden och i Östersjöområdet, tillsammans med Finland, i FN och OSSE, med Nato och genom den transatlantiska länken.

Sverige har de senaste två decennierna haft ett starkt engagemang i de regionala samarbetsstrukturerna i norr: Arktiska rådet, Barentsrådet, Östersjöstaternas råd, Nordiska ministerrådet samt i EU:s nordliga dimension. Under 2017-2019 kommer Sverige att vara ordförande i Östersjöstaternas råd (juli 2017-juni 2018) och i Barentsrådet (okt 2017-okt 2019). De utgör några av de få arenor där vi har kontinuerlig kontakt och dialog med Ryssland. Därtill kommer Sverige att leda arbetet i det nordiska ministerrådet samt samordna de informella nordiska (N5) och nordisk-baltiska utrikes- och säkerhetspolitiska (NB8) samarbetena.

Vi kan däremot inte bortse från Rysslands alltmer aggressiva framtoning i vårt närområde.

Rysslands olagliga annektering av Krim utmanar den europeiska säkerhetsordningen i grunden. Sverige har kraftfullt och konsekvent fördömt detta agerande. Vi har inom EU varit pådrivande för att sanktionerna mot Ryssland skall ligga fast så länge som skälen till att de infördes kvarstår.

Det säkerhetspolitiska läget i vårt eget närområde har som en följd av det ryska agerandet försämrats över tid. Det fortsatta ryska aggressiva eller provocerande uppträdandet, vare sig det tar sig uttryck i militära handlingar, desinformation eller påverkansoperationer, kan inte accepteras.

De europeiska länderna måste ta ett större samlat ansvar för Europas säkerhet och investera i EU:s säkerhetspolitiska samarbete i hela dess bredd. Sverige har därför varit pådrivande för EU:s globala strategi för utrikes- och säkerhetspolitik.

Europeisk enighet är en förutsättning för att vi ska kunna hävda våra värderingar och intressen. Det betyder att Sverige – i dessa tider av nationalism, isolationism och populistiska strömningar - ska vara en klar och stark röst för en enad, solidarisk och handlingskraftig union, vars agerande vilar på gemensamma värderingar.

Kära åhörare,

Låt mig vara tydlig när det handlar om kvinnor, fred och säkerhet: Att inkludera kvinnor i arbetet för fred handlar inte bara om representation, det handlar om att fler kvinnor runt förhandlingsbordet ger mer fred.

Det är fastlagt att kvinnors deltagande i fredsprocesser ökar skydd av civila, snabbar på ekonomisk återhämtning efter konflikt, fördjupar fredssamtal och leder till mer hållbar fred. Det finns klara kopplingar mellan jämställdhet och länders motståndskraft mot konflikt. Trots det går utvecklingen skrämmande långsamt.

Kvinnor är genomgående underrepresenterade där fredssamtal förs, där fredsavtal skrivs och implementeras och inom säkerhetssektorn, polis och militär. Detta är smart politik.

Åhörare,

Behoven av krishantering har ökat i en allt mer orolig omvärld. Det ligger i Sveriges intresse att vara en trovärdig och solidarisk partner i internationella insatser. Vi ska bidra till internationella fredsfrämjande och stabiliserande insatser i första hand inom FN och EU.

Vårt engagemang i FN är en hörnsten i svenska utrikespolitik. FN:s generalsekreterare Guterres har satt förbyggande av väpnad konflikt i fokus vilket är ett oerhört viktigt beslut. FN-systemet måste bli mycket bättre inom detta område. Tidig varning måste följas av tidig handling, inte minst av säkerhetsrådet. Men vi får inte stanna där. FN:s verksamhet i fält spänner över fredsbevarande operationer, humanitära insatser vid konflikt och naturkatastrofer, till långsiktigt utvecklingssamarbete.

För de fall där konflikt inte går att förebygga är FN:s fredsbevarande insatser säkerhetsrådets viktigaste verktyg för att motverka eskalering av politiska kriser och förhindra våld mot civila.

Mer än 80 000 svenskar har tjänstgjort i FN:s fredsbevarande insatser, jag träffade själv de svenska Kongo veteranerna under FN-förbundets högtidlighållande av FN-dagen för två veckor sedan. Sverige har därtill deltagit i nästintill samtliga FN-insatser sedan den första svenska kontingenten skickades till UNTSO i Mellanöstern 1948.

Idag bidrar Sverige med polis, militärobservatörer, kriminalvårdare och civil personal, såsom jämställdhetsrådgivare, till nio FN-insatser. Målet för Sveriges deltagande i internationella krishanteringsinsatser är att skapa förutsättningar för människor att leva i fred, frihet, säkerhet och rättvisa.

Sedan 2014 bidrar Sverige med ett underrättelseförband om ca 250 personer till FN-insatsen i Mali, MINUSMA. Det har gett oss inblick i de stora utmaningar som FN-insatser står inför, inte minst gällande asymmetriska hot mot civilbefolkning liksom insatspersonal.

I detta sammanhang är det också värt att understryka att vi måste ha absolut nolltolerans mot sexuellt utnyttjande och övergrepp i FN-kontext, för uniformerad såväl som civil personal.

Vid sidan av våra insatser i FN så är även Sverige djupt engagerad i EU:s gemensamma insatser.

Vi har som enda medlemsstat bidragit till alla av de nästan 40 krishanteringsinsatser som EU genomfört – både civilt och militärt, och såväl i Afrika, Mellanöstern, Asien, på Västra Balkan och i Östeuropa. Vi är en ledande personalbidragare till EU:s civila insatser. Och vi har i år ökat vårt engagemang i EU:s militära insatser med nya bidrag till Centralafrikanska republiken och Atalanta, EU:s insats utanför Somalias kust.

Sverige verkar för ett mycket nära samarbete mellan EU och FN, som är EU:s främsta partner i fält.

Låt mig i det här sammanhanget också nämna något om Sveriges Irak-insats mot Daesh.

Irak går in i ett nytt skede när nu Daesh är nära att besestras militärt. Många och stora osäkerheter består, men att Irak kan stabiliseras är av största betydelse både för hela regionen.

Sverige bidrar sedan 2015, på inbjudan av Iraks regering, till den globala koalitionen mot Daesh militära utbildningsinsats i Irak.

På svenskt initiativ beslutade också EU nyligen att inleda en civil krishanteringsinsats – EUAM Irak – för att stödja Irak med att reformera den civila säkerhetssektorn. Insatsen är utformad efter nära samråd med FN. Tidigare erfarenheter – inte minst just i Irak - visar hur avgörande det är att tänka även på "dagen efter" en militär konflikt.

Kära åhörare,

Ett av de mest oroväckande inslagen i den bild av omvärldsläget jag tecknat här idag är kärnvapnets återkomst på den storpolitiska scenen. Riskerna för att kärnvapen används – avsiktligt eller inte – bedöms idag som större än

någon gång sedan det kalla kriget.

Det här är bakgrunden till att regeringen valt att göra nedrustning och icke-spridning av kärnvapen till en så tydlig politisk prioritering. En viktig drivkraft är insikten om de fasansfulla humanitära konsekvenser som all användning av kärnvapen skulle ha. Men det handlar i lika hög grad om svensk och internationell säkerhet. Vår nedrustningspolitik är en integrerad del av vår säkerhetspolitik.

USA och Ryssland – med över 90 procent av världens kärnvapenstridsspetsar – har ett särskilt ansvar. Det nu gällande rustningskontrollavtalet – Nya START – löper ut 2021. Några regelrätta förhandlingar om begränsningar bortom 2021 pågår inte.

Mycket av debatten under senare tid har, helt naturligt, handlat om den konvention mot kärnvapen som med svensk medverkan förhandlades fram tidigare i år. Denna konventionen ska ses i ljuset av den frustration som 122 av världens länder känner inför det bristande engagemanget i kärnvapenförhandlingarna, samtidigt som det rustas upp och moderniserar i kärnvapenarsenalerna. I direkt motsättning till tanken med icke-spridningsavtalet och provstoppsavtalet. Det är väldigt många icke-kärnvapenstater som har tappat tålamodet över en i princip avstannad process.

Vi engagerade oss eftersom vi ser projektets potential: ett långsiktigt bidrag till en förstärkt global norm mot kärnvapen. En utredning om konsekvenserna av ett svenskt tillträde har nu inletts. Den ska få ha sin gång och kommer lämna besked om sina slutsatser om ett år. Låt mig samtidigt understryka att detta inte är uttryck för någon svensk tveksamhet om själva målsättningen – en kärnvapenfri värld är mer angeläget än någonsin. Däremot är det ett uttryck för att Sverige tar allvarligt på sina internationella förpliktelser.

Det finns också skäl att framhålla att konventionen inte är någon "quick fix". Det är väldigt viktigt att vi även når ut till kärnvapenstaterna men de ska samtidigt inte ges något veto. Konventionens potential ska ses i ett långsiktigt perspektiv. Behovet av framsteg i andra delar av nedrustningsagendan kvarstår därför: ett ikraftträdande av det fullständiga provstoppsavtalet CTBT är centralt.

Men viktigast av allt blir att värna och stärka icke-spridningsfördraget NPT. En politisk kraftsamling kommer nu göras för att NPT:s översynskonferens

2020 – då avtalet fyller 50 år – kröns med framgång. Att bidra till detta arbete blir en nedrustningspolitisk topprioritering för Sverige kommande år.

Åhörare,

Låt mig avslutningsvis konstatera att trygghet och säkerhet mer än någonsin sammanflätats. Den enskilda individens möjligheter att leva ett gott liv kan inte särskilja från staters säkerhet. Mitt inledande exempel från Afghanistan visar hur enskilda individers krossade livschanser också skapar grogrund för terrorism, fattigdom, påtvingad flykt och slutligen göder risken för populism, fördomar, falska nyheter och hat människor emellan.

Säkerhet och fungerande samhällen är inget som för evigt garanteras de länder som uppnått stabilitet, det är tvärtom något som vi varje dag måste kämpa för att upprätthålla och stärka. De hot som finns är verkliga och ska inte underskattas.

Vi har sett hur svårt det är att EU sammanhang driva frågor om MR. Ett antal länder i Europa motarbetar framsteg för mänskliga rättigheter. De ser främst till sina egna nationella intressen. Vi måste hitta våra allierade i EU och FN sammanhang. Vi har vänner och likasinnade runt om i världen. När det breder ut sig en hopplöshet så är det viktigt att inte ge upp.

En sista sak vill jag nämna och det är kopplingen mellan klimat och säkerhet. Vi jobbar för detta i säkerhetsrådet och för första gången har vi nu fått till en resolution som visar på sambandet mellan svält, flykt och risken för konflikter. Samband som på sikt kan leda till situationer som också hotar internationell säkerhet. Vi försöker fortsatt driva dessa frågor.

Tack för att ni lyssnat.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid debatt i FN:s säkerhetsråd om barn i väpnad konflikt

Publicerad 31 oktober 2017

Tal av utrikesminister Margot Wallström den 31 oktober 2017 i New York. Det talade ordet gäller.

Mr President,

Let me begin by thanking the Secretary-General and his Special Representative for their important briefings to the Council this morning. I also want to thank the Secretary-General for his Annual Report. We particularly welcome the focus in this year's report on protection and prevention. I also commend the Secretary-General and the Special Representative for their enhanced engagement with the concerned parties.

I would like to pay particular tribute today to Mubin Shaikh for sharing his inspiring story with the Council. It makes a difference to listen to the voices of those who have lived the issues we are discussing here.

As I said in this council on Friday, I visited Afghanistan last week. In Afghanistan, one in three civilian casualties of the conflict is a child. In addition, children continue to be recruited, particularly by armed groups; they remain at risk of sexual violence and are also subject to forced detention.

I want you to imagine a classroom. The teacher has given the class an assignment to 'fill in the blank': I want to be – dot – dot – dot – when I grow up. A doctor? A lawyer? A teacher?

One boy has no answer. A week later, his chair in the classroom is empty. His father had died in the war, and the boy already knew that he would now have to provide for his family by working as a shoe polisher.

There are countless such stories. Some of them, like this one, were captured in a short film by a young film maker who I met in Herat.

And I can assure you, that in every meeting I had in Afghanistan, I was told how children are the ones who suffer most from the conflict.

We all know that this is the case in every conflict. We, the international community, have a responsibility. We must do all in our power to give all children the right to their childhood.

Mr. President,

The Secretary-General's report tells us about the shocking scale and severity of violations and abuses against children in armed conflicts around the world. To think of how children have been killed and maimed, recruited and used, as human shields and human bombs, is heartbreaking.

We must not lose this generation of children. How we treat children affected by armed conflict has consequences for their future.

And giving up on them means giving up on their communities, and on the countries they live in.

Mr President,

While we cannot solve all the conflicts on the agenda of the Security Council here and now, we can protect the children that are suffering because of them. The Children and Armed Conflict agenda is a framework for this.

It gives us the tools to prevent all violations and abuses against children and to ensure that perpetrators are held to account. There is a unique consensus within the Council on this agenda, and we should spare no effort in its implementation.

Sweden has a long tradition of working to strengthen the protection of children. As members of the Security Council and as Chair of the Security Council Working Group on Children and Armed Conflict our aim is to advance this work further.

There are a number of areas where we believe there is room for improvement.

Firstly, this Council has heard from child victims of non-state armed groups,

including Al-Shabaab, Boko Haram and Daesh. Their stories, like Mubin's, are shocking.

They have told us of their recruitment as child soldiers; of sexual slavery; of mass abductions. We have a responsibility to act in the face of such attacks to our common humanity.

The first step is to improve our work to prevent human rights abuses and violations of international humanitarian law. This should include violations and abuses by all parties to conflict, including state and non-state armed groups. In this regard we call on those member states that have not yet done so to sign the Paris Principles and the Safe Schools Declaration.

But, we, the international community, must also ensure that our response to these groups in accordance with international law.

Secondly, we should prioritise the effective reintegration of children formerly associated with armed forces or armed groups. These children should always be treated primarily as victims. Successful reintegration is in the best interests of the child, but also in the best interest of society as a whole. Children should always be part of the solution, not part of the problem. This was a clear message during this Council's visit to the Lake Chad region.

Thirdly, we should guarantee the right to education and protect schools. This is important in order to prevent conflicts and to build a sustainable peace.

The fourth Sustainable Development Goal underlines the important role of children's education in reducing poverty and inequality. Here, I want to mention girls' access to education in particular.

As the penholder for Children and Armed Conflict we are very pleased that the Council today adopted a Presidential Statement that shows the Council's strong unity behind the Children and Armed Conflict mandate. The Presidential Statement strengthens the Council's stance on many of the issues that I have just raised.

Mr President,

Looking to the future, we will continue to lead on this issue. This includes using the Security Council and our role as Chair of the Working Group as a platform to integrate child protection as a priority in peacekeeping, prevention and the sustaining peace-agenda and to stand up for the integrity

of the mandate.

We will also work hard in all of our efforts, both inside and outside the Council, to:

- ensure children's right to education;
- ensure children's right to health, including mental health and psychosocial support, in conflicts; and,
- enable children to make their voice heard.

Mr President,

Protecting children today prevents conflicts tomorrow. When we give children their futures back, we give them the opportunity to realize their dreams. Whether it is to become a doctor, a lawyer or a teacher. By doing so, we put in place the building blocks for peaceful and sustainable societies. The children trapped in armed conflict today have no time to lose, neither should we. It is time for action.

Thank You

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid säkerhetsrådets briefing om fred och säkerhet i Afrika

Publicerad 30 oktober 2017

Margot Wallström, New York, 30 oktober 2017. Det talade ordet gäller.

Mr President,

The situation in the Sahel is a source of increasing concern. It has implications, not only for the millions of people facing insecurity and hunger, but also for the wider region, and indeed, globally. The root causes are complex and transboundary. The effects of the spread of violent extremism, organised crime, climate change, a worsening human rights situation and weak institutions are mutually reinforcing. They are having devastating consequences for the people of Sahel and show the limits of traditional peacekeeping. In response, a combination of short- and long-term efforts must be applied. We are heavily engaged through our development cooperation and humanitarian assistance, as well as our contribution to MINUSMA and the EU mission.

Stability in Mali is critical for the Sahel as a whole. Supporting the full, inclusive and effective implementation of the peace agreement must remain a priority, not least in view of the upcoming elections. It is our best chance at building a sustained peace, and preventing the further spread of instability. The sanctions regime established pursuant to resolution 2374 should be an active tool in our endeavours to achieve peace and stability in Mali. However, sanctions are not an end in themselves. They are a means of encouraging political momentum

Mr President,

Allow me to dwell for a moment on the issue of inclusivity. In Mali, Security

Council members, during their recent visit, met with women civil society representatives. Asked whether they had access to the political leadership in their country, they responded that they did not only want access to politicians; rather, they wanted to become decision-makers in their own right, represented on equal terms with men.

While the 30 % quota law is a welcome development, women are still largely excluded from the political sphere; just as they are from bodies related to the implementation of the peace agreement. As we discussed on Friday, women's representation is not just a question of fairness; it is a matter of effectiveness and of increasing the probability of a lasting peace agreement.

However, when you fear leaving your house to fetch water a few kilometres away, or when your children are prevented from going to school for years, political representation seems an abstract goal. This is the reality in central Mali, as it is in many other places throughout the Sahel. For me, the interlinkage between security, human rights and development is evident. Without security, there can be no development. Without full respect for human rights, any security effort is doomed to fail, further alienating the population from the state.

Mr President,

The collective efforts of the G5 Sahel countries to step up development efforts, and to move towards the full operationalisation of the G5 Sahel Joint Force, are therefore truly commendable. They have our wholehearted support. Considering the complex set of challenges on the ground, the manner in which the force performs its tasks will be critical to its results.

Let me highlight three areas that should guide our continued engagement with the G5 Sahel Joint Force:

Firstly, the G5 Sahel Joint Force is one of many instruments that make up an integrated, sustainable and regional approach to the situation in the Sahel. The primacy of politics should guide this work, and it is essential to ensure that an overarching political framework for the Sahel is put in place.

Continued unity among G5 Sahel countries and the international community is crucial. We also encourage strong engagement by the African Union, not least in ensuring coordination with other regional initiatives and frameworks and in ensuring further integration within the AU Peace and Security Architecture. This is an opportunity for the UN, the AU and the sub-region

to work as one, together with other partners, such as the EU.

Secondly, the success of the force will depend on support to it from the population. This is particularly true where armed terrorist groups are entrenched within the population, exploiting the absence of the state authority. A solid human rights compliance framework will, therefore, be of the utmost importance; not least to restore trust in state institutions and prevent fuelling further radicalisation and destabilisation. The G5 Sahel countries have recognised this need in the Joint Force's Concept of Operations; we must now move towards the establishment of mechanisms to prevent and address international human rights and international humanitarian law violations and abuses.

It is essential that the activities of the force include a gender perspective in planning as well as in specific protection actions. The Joint Force might also encounter children associated with armed groups. Clear procedures on how to tackle this issue, including through cooperation with child protection advisors, are therefore needed.

Finally, peace is best pursued in partnership. We need to ensure that our repeated calls for regional ownership, expectations from the force and our demands for accountability are matched with adequate resources and support.

The suggested options for support put forward by the Secretary-General illustrate that many possibilities exist.

Predictable and sustainable UN support is vital for the force to be able to deliver on its objectives; Sweden stands ready to explore all models, including the most ambitious. A supportive role from the UN can underpin a stronger political framework, including through the UN Integrated Strategy for the Sahel and mutual accountability. In addition to our support through the EU, Sweden is also considering possible ways of supporting the FC-G5S bilaterally, particularly in the area of preventing and addressing human rights and international humanitarian law violations and abuses.

Mr President,

In 2017, an estimated 30 million people in the Sahel will not have enough food to eat. At the same time, terrorists continue to threaten lives and undermine the livelihoods of the population across the region.

The success of our efforts in the Sahel will be judged by how we improve the lives of the people who live there. The G5 Sahel Joint Force is a welcome initiative to increase security, complement the activities of MINUSMA and end the terrorist threat. It deserves our full support. Accompanied by robust and meaningful development efforts to address the root causes of conflict and instability, it offers a chance to set the region on the path to sustainable peace.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Margot Wallströms tal vid FN:s säkerhetsråds debatt om resolution 1325 om kvinnor, fred och säkerhet

Publicerad 27 oktober 2017 Uppdaterad 27 oktober 2017

New York 27 oktober 2017. Det talade ordet gäller.

Mr President, Colleagues, Friends,

I come here directly from a visit to Herat and Kabul in Afghanistan. I met with women and girls in the midst of conflict. They struggle to make ends meet and to keep their families safe. They face a constant risk of sexual violence.

While talking to these women, my thought was: "What does the Women, Peace and Security agenda do for them"?

Well, it should ensure that the women I met, for instance, those who work in the security sector, have more female colleagues; and that they can work without the threat of harassment.

It should ensure that the female mediators, that Sweden has provided training for, can have a real role. And work without the shadow of death threats.

And, it should ensure that the girl I met – 18 years old, married away at 13, and with five children – that she, perhaps, would have had ten more years, to grow as a person, to get an education, to realise her dreams in life.

Oppression of women is a global disease. We see how women, all over the world, are systematically underrepresented in decision-making, how women

receive fewer resources, and how women lack fundamental rights in a number of areas.

Mr President,

Sexual violence, as a weapon of war, is a horrendous manifestation of the oppression of women.

I got to see this up close when I, as you might recall, was the first Special Representative of the Secretary-General on Sexual Violence in Conflict a few years ago. I often say that it was a role that left me with a heavier heart, but also with hope for the future.

What I came to realise was that we make three mistakes when we look at this issue. We tend to view it as inevitable; unspeakable and as a lesser crime.

I had that job back in 2010-2012 when resolution 1325 turned ten years. Today we have had that resolution, and seven more, for 17 years, and we are still, unfortunately, far from eradicating this horrendous practice. It saddens me. But it also strengthens my resolve.

Mr President,

In order to achieve real results for the Women Peace and Security agenda, we need to work systematically. We need to have a gender perspective in all aspects of peace building.

Let me point to three important aspects.

First: data and analysis. We can do much more about the situation on the ground, if we have and use disaggregated data on women and men. As an example, it could concern statistics on education, internally displaced people or the number of women and men employed in the police force.

Once we have the data, we need to look at it carefully before drawing conclusions. Reporting should have an integrated gender perspective which feeds into the Secretary General's recommendations and conclusions. Women's civil society organisations, often at the frontline, can give valuable

input.

Sweden stands ready to work with the UN to enhance data collection, and analysis of gender disaggregated data.

Second: expertise. Many reports have highlighted how gender experts contribute to the overall success of UN Missions. I am worried that budget cuts and mainstreamed mandates could result in cuts of essential gender expertise in UN missions. This would mean that we risk leaving out half of the population in our critical work on Protection of Civilians or strengthening the Rule of Law. And we all must get better at training and providing women to UN peace missions.

Third: Women's organisations and networks. Women organisations receive a disproportionately small amount of development funding. This must change. Whether in the public, private or NGO spheres, there are networks of active women who are actors for peace and security. We should support women's organisations and networks where we can, and enable them to participate fully at a local, national and also at an international level.

Mr President,

When Sweden joined the Security Council, we set out two overarching priorities: Conflict Prevention and Women, Peace and Security. In all our work in the Council, we have sought to operationalise the Women, Peace and Security agenda. For instance, through ensuring the inclusion of gender reporting in mission mandates and adding listing criterion for sexual and gender-based violence in sanctions regimes. We will continue this work, with commitment, not only on a day like this, but on every other day as well.

It gives me hope that the new UN leadership places gender at the centre of its diplomacy for peace.

It also gives me hope to read the Secretary-General's report, which points out that meaningful participation of women has a demonstrated impact on the sustainability and effectiveness of peace processes, economic development and social prosperity.

There is a momentum for women's participation in peace processes. We should seize this momentum, and place women's full enjoyment of their rights at the core of international peace and security. This is not a women's

issue. It is a peace and security issue. This is necessary to successfully respond to the many crises on the Council's agenda. The frameworks and tools are in place – it is up to us to make it happen.

We know what is needed. Political space. Active civil society organisations. Constant capacity building.

And we have examples. For instance, in Afghanistan, where the restructured High Peace Council has 13 female members and 39 male members, Sweden has supported local female leaders to build their capacity to participate in mediation and dialogue processes.

In Somalia, political will from the National Leadership Forum ensured a quota for women in parliament – despite resistance to women's participation.

In Colombia, women's organisations paved the way for women's inclusion in the peace process.

Mr President,

True change can only be achieved with strong and courageous political leadership. Deputy Secretary-General Amina Mohammed set an example through the joint UN-African Union high-level mission to Nigeria and the Democratic Republic of the Congo, which focused on Women, Peace and Security and development. We should build on this good example and use this methodology in future country visits.

Gender equality makes societies more peaceful. Or as I like to put it: More women more peace. We, the Security Council, need to show leadership. Not only today, but across the country-specific files and in all aspects of our work.

Mr President,

Let us remember Hammarskjöld's words;

No peace which is not peace for all, no rest until all has been fulfilled.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid FN-förbundets seminarium 20 oktober inför FN-dagen 2017

Publicerad 20 oktober 2017

Svenska FN-förbundets seminarium inför FN-dagen, Stockholm, 20 oktober.

Kära vänner,

Ett starkt FN är ett folkets FN. De tre första raderna i FN-stadgan lyder "We the Peoples of the United Nations".

Jag vill därför börja med att tacka det svenska FN-förbundet och alla medlemmar för ert engagemang med att förankra FN hos det svenska folket.

Ni gör ett oerhört viktigt arbete med att sprida kunskap om FN i Sverige, och i världen genom den globala FN-rörelsen. Sverige och FN behöver fler engagerade och modiga medmänniskor som ni som står upp för fred, rättvisa och internationell solidaritet.

Vi har alla insett det: dagens utmaningar är alltför komplexa för att kunna hanteras av ett enskilt land, eller en enda organisation. Endast tillsammans - genom starka globala institutioner - kan vi möta dagens kriser.

I dag behövs inte mindre, utan mer av FN. Vi behöver mer multilateralism och mindre inåtvänd nationalism. Vi behöver mer dialog och mindre ensidiga budskap. Vi behöver fler broar och mindre murar. Detta är en gemensam utmaning. Alla måste vi hjälpas åt.

FN-engagemanget är förstås en hörnsten i den svenska utrikespolitiken.

En förstärkt och fördjupad FN-politik är en självklarhet för en regering som står för rättvisa, jämlikhet och jämställdhet. Men också för strävan efter fred, mänskliga rättigheter och hållbar utveckling. Den feministiska utrikespolitiken är en naturlig del i detta engagemang. Likaså vårt arbete för att förebygga och lösa konflikter i FN:s säkerhetsråd.

Idag, då vi uppmärksammar FN-dagen, vill jag främst tala om tre områden: Först hur Sverige och FN verkar för att bemöta den svåra humanitära och politiska krisen i Jemen. Därefter vill jag fokusera på vårt bredare engagemang i FN, för att avslutningsvis kunna fokusera på vårt arbete i FN:s säkerhetsråd.

Kära vänner,

Situationen i Jemen är nu världens största humanitära katastrof. Många av er lyssnade säkert precis som jag på Sveriges radio i morse och förfärades över att 75 procent av befolkningen nu är helt beroende av nödhjälp. Likaså vittnesmålen från sjukvårdspersonal som jobbat månader utan lön och som nu ger upp och flyr landet. Attacker mot vårdinrättningar har också blivit allt vanligare och sedan 2015 har 160 sjukhus och kliniker och deras sjukvårdspersonal attackerats. Nu sprider sig även sjukdomen polio i flyktinglägren och WHO varnar för att dödstalen som konsekvens av detta kan bli mycket omfattande.

Det gör mig uppriktigt arg att vi i ett sådant läge ser att FN:s katastroffonder inte fylls på. Att vissa länder inte betalar vad de har lovat är tyvärr ett återkommande problem i dessa sammanhang och helt oacceptabelt.

Sverige verkar därför i alla relevanta fora för att fortsatt få upp Jemen på världssamfundets dagordning, regionalt, inom EU, och globalt inom FN inklusive i säkerhetsrådet.

Som så ofta i kriser är det barn som drabbas värst. De hotas av dödliga flygattacker, brist på rent vatten, sanitet och hygien. De rekryteras som soldater och tvingas ingå i äktenskap tidigt. De fräntas möjligheten att få växa upp och gå i skolan, att ha en normal barndom.

För att bemöta den humanitära situationen stod Sverige och Schweiz i april tillsammans med generalsekreterare Guterres värd för en givarkonferens i Genève. Evenemanget blev en framgång med sammanlagt 1,1 miljarder USD utlovade till FN:s humanitära appell.

Vid konferensen ökade Sverige sitt stöd och vi ger idag totalt 264 miljoner kronor till Jemen, vilket gör oss till en av de största humanitära givarna till landet. Och vi betalar ut det vi lovat, något jag också förväntar mig av alla länder som åtar sig att donera.

Och vårt engagemang fortsätter. I september under öppnandet av FN:s Generalförsamlings i New York, stod jag tillsammans med min holländske kollega och FN:s humanitära chef värd för ett högnivåmöte om den humanitära situationen i Jemen. Det var ett viktigt tillfälle att följa upp på de utfästelser som gjordes vid konferensen i Genève.

Det finns ingen militär lösning på konflikten. Sveriges regering stödjer ansträngningarna från generalsekreterarens och hans särskilde sändebud för att få till stånd ett eldupphör som ett första steg mot återupptagna fredsförhandlingar. Vi arbetar också för att uppnå ansvarsutkrävande för de kränkningar och övergrepp av folkrätten som sker i landet.

I säkerhetsrådet har vi aktivt bidragit till att hålla situationen i Jemen högt på agendan. Vi var pådrivande för det viktiga ordförandeskapsuttalande som rådet antog i juni i år och som innehåller en rad konkreta åtgärder på bland annat det politiska området.

En bred och integrerad ansats, där kvinnor, unga och civilsamhället inkluderas är centralt för en fredlig framtid i Jemen. Det är vårt gemensamma ansvar att få ett slut på konflikten och lindra jemeniternas fruktansvärda lidande.

Kära vänner,

Vi lever i en turbulent och osäker tid och 2017 är ett viktigt år för FN. En ny generalsekreterare har tillträtt med en tydlig agenda att befästa FN:s roll som världens viktigaste plattform för internationellt samarbete.

I januari under Sveriges ordförandeskap i säkerhetsrådet bidrog vi till att ge generalsekreterare Guterres en god start och en möjlighet att presentera sin vision för förebyggande av väpnad konflikt. FN-systemet måste bli mycket bättre inom detta område. Tidig varning måste följas av tidig handling, inte minst av säkerhetsrådet. Men vi får inte stanna där. FN:s verksamhet i fält spänner över fredsbevarande operationer, humanitära insatser vid konflikt och naturkatastrofer, till långsiktigt utvecklingsarbete.

Genom Sveriges engagemang för den nya agendan för hållbar fred och våra

stora bidrag till bland annat FN:s fredsbyggandefond och engagemang i FN:s fredsbyggandekommission kommer vi fortsätta att verka för långsiktiga lösningar och för ett FN som är förmöget att agera innan våldsspiralen är ett faktum.

Sveriges FN-arbete präglas av bredd, djup och engagemang – oavsett om det handlar om FN:s förebyggande arbete, nedrustning eller jämställdhet. Låt mig nämna några aktuella FN-frågor för att visa på denna bredd.

En förutsättning för svensk FN-politik är respekten för folkrätten. FN-stadgan är ramverket för vårt arbete för fred och säkerhet, utveckling och mänskliga rättigheter. Sverige fortsätter arbetet för respekt för den internationella humanitära rätten inklusive förbättrat skydd för civila, sjukvård, sjukhus och humanitär personal i konflikt. Folkmord, krigsförbrytelser och andra grova kränkningar måste förebyggas och bestraffas.

Arbetet med genomförandet av Agenda 2030 har nu påbörjats. Det är en agenda för en hållbar social och ekonomisk utveckling, för att utrota fattigdomen och hungern i världen; att bekämpa ojämlikhet inom och mellan länder; och att bygga fredliga, rättvisa och inkluderande samhällen. Planeten, klimatet och dess naturresurser måste skyddas. Sverige kommer fortsätta att verka för ett moderniserat FN som kan bistå alla länder i sitt genomförande av agendan.

FN är en viktig arena för den feministiska utrikespolitiken och i kampen för jämställdhet. Sverige är den största givaren till UN Women - FN:s viktigaste organ för att utkräva ansvar av systemet för sitt jämställdhetsarbete. Vi är drivande för alla kvinnors och flickors fulla åtnjutanden av de mänskliga rättigheterna, samt för kvinnor som aktörer för fred och hållbar utveckling. Generalsekreterarens nya jämställdhetsstrategi är ett steg i rätt riktning och ett viktigt instrument att få med oss hela FN-systemet.

I en tid då FN och multilateralismen står inför stora utmaningar försvarar Sverige FN:s fredsbevarande verksamhet och förlänger vårt engagemang, inte minst i Mali. Vårt underrättelsebidrag till FN-insatsen där, MINUSMA, om ca 250 personer fortsätter även 2017-2018. Sverige fortsätter att verka för absolut nolltolerans mot sexuellt utnyttjande och övergrepp i FN-kontext.

Sverige fortsätter också sitt engagemang som en av världens största humanitära givare. Förhindrandet av humanitärt tillträde liksom våldet mot sjukvårdspersonal, hjälparbetare och civila är oacceptabelt. I juli i år uttalade

sig FN:s säkerhetsråd för första gången om kopplingen mellan svält och konflikt, ett samband som borde vara självklart. Uttalandet kom till stånd på svenskt initiativ och uppmärksammade svältrisen i Jemen, Sydsudan, Somalia och norra Nigeria.

Arbetet för nedrustning, icke-spridning och en kärnvapenfri värld är viktigare än någonsin. Vi ser det i hotet från Nordkorea och från icke-statliga aktörer som söker massförstörelsevapen. Sverige är djupt engagerat i icke-spridningsfördraget, NPT, och deltog aktivt i förhandlingarna om ett kärnvapenförbud. Vi har bidragit till framgångar som vapenhandelsfördraget, ATT, och verkar för ett slut på den illegala handeln med små och lätta vapen. I FN-arbetet agerar vi för att de ansvariga för kemvapenanvändning ska kunna ställas till svars.

Kära vänner,

Efter tio månader i FN:s säkerhetsråd har Sverige fått en unik kunskap om hur världspolitiken formas – och hur den kan påverkas. Sverige har axlat en viktig roll i rådet. Vi är inriktade på lösningar och konkreta resultat. Vårt säkerhetsrådsarbete tar – dagligen – avstamp i det som vi kallar "bottenplattan", eller våra grundläggande värderingar: folkrätt, mänskliga rättigheter, jämställdhet och ett humanitärt perspektiv.

Vår tids svåraste kriserhanteras i säkerhetsrådet. Låsningarna mellan medlemmarna hindrar ofta steg mot lösning. Sverige har därför inriktat sig på att hitta öppningar som kan leda till att rådet gör framsteg i de mest kritiska situationerna. Några exempel:

Sverige har kontinuerligt verkat för att fästa säkerhetsrådets uppmärksamhet på det alarmerande läget för befolkningsgruppen Rohingya i Myanmar. Vi stödjer generalsekreterarens arbete för att få stopp på våldet, säkerställa obehindrat humanitärt tillträde och säkert flyktingåtervändande. Vi har drivit på för att rådet för första gången på lång tid kunnat uttala sig med en röst om situationen i Myanmar. Långt ifrån tillräckligt - men ett viktigt steg.

Säkerhetsrådet har en central roll i arbetet för att förebygga väpnad konflikt – och måste bli bättre på det. Under vårt ordförandeskap i januari visade Sverige prov på konfliktförebyggande diplomati i praktiken, genom att kraftfullt bidra till rådets arbete för en fredlig maktövergång i Gambia.

Vid den här tiden nästa vecka står jag i säkerhetsrådskammaren för att delta i rådets årliga debatt om kvinnor, fred och säkerhet. Vi lägger mycket energi

på att konkretisera dessa frågor i säkerhetsrådet. Vi ger kvinnor en röst i rådsarbetet. Vi driver tydligare skrivningar i resolutioner och strävar efter bättre statistik och rapportering från FN.

Kära vänner,

En stark FN-politik handlar om att ta ansvar för att organisationen är ändamålsenlig och har de verktyg som krävs. Sverige står redo att driva förändring och att formulera lösningar.

Därför är generalsekreterarens reformagenda ett steg i rätt riktning. Den föreslår långtgående förändringar av FN:s freds- och säkerhetsarkitektur, utvecklingssystemet och FN:s strukturer för styrning och administration.

Ambitionen är att skapa ett mer integrerat och flexibelt FN-system där konfliktförebyggande och hållbar utveckling sätts i första rummet. Huvudsyftet är att komma tillrätta med fragmenteringen av FN:s tre pelare och möjliggöra för att kunna dra på alla FN:s verktyg

Dessa reformer är efterlängtrade och absolut nödvändiga. Vi bad generalsekreteraren att komma med kraftfulla förslag. Han har nu levererat – och vår uppgift är nu att hjälpa honom att göra denna vision till verklighet.

För att klara de ofantliga utmaningarna vi står inför behövs ett brett partnerskap grundat i en anda av global solidaritet. Vi kommer inte klara detta utan det civila samhället, alla ni i detta rum!

Jag ser därför fram emot att arbeta tillsammans med er för en fredlig, jämställd, öppen och inkluderande värld, och för ett FN som kan möta dagens och morgondagens utmaningar.

Tack.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid Barentsrådets utrikesministermöte

Publicerad 19 oktober 2017

Arkhangelsk, Ryssland den 19 oktober 2017.

Excellencies, colleagues, Barents friends,

It is a great pleasure for me to be here in Arkhangelsk. Interactions in our region and between our countries have been ongoing for centuries. Since 1993, Kiruna and Arkhangelsk have been twin towns and engaged in cultural exchange activities, including 'Sweden days' here in Arkhangelsk.

I would like to thank Foreign Minister Lavrov and the Governor of Arkhangelsk region, Mr Igor Orlov, for their warm hospitality.

I also wish to thank and congratulate the Russian Barents team for a successful Chairmanship, Kainuu for its regional leadership over the past two years, and the International Barents Secretariat for all its assistance and support.

I grew up in the Barents region, in a town in Västerbotten, so the region is particularly near and dear to my heart.

Cross-border people-to-people contacts are at the heart of Barents cooperation, enriched by our common history and culture.

Barents cooperation is strengthened by unique interaction between stakeholders at national, regional and local levels. The indigenous peoples of the region – the Sami, the Nenets and the Vesp – sitting at the same table, create a unique environment and spirit.

Peace and stability are prerequisites for development. Constructive regional cooperation has played an important role in ensuring stability in the Barents region. And this stability is the key to our sustainable future.

The current challenge of climate change is making our interaction and cooperation even more necessary.

The eyes of the world are turning to our region. It is here that the effects of climate change are plainly evident and temperatures are projected to rise the most. The impact on the ecosystems, societies and communities are already evident and will be even more severe in a not so distant future.

Needless to say- what happens in our region will have global consequences. It is crucial that we continue our efforts, strengthening and enhancing cooperation in our region.

Important steps have been taken in areas such as climate change, biodiversity and environmental performance.

Implementation of the Barents Action Plan on Climate Change is a concrete example and a solid basis for further engagement, not least in our working groups.

Other examples include reducing the number of hot spots on the Barents list, developing networks for regional climate strategies and continued conservation and sustainable use of wetlands.

These are important accomplishments to encourage us in our continued efforts for a cleaner and safer environment.

Barents cooperation has also made valuable progress in the field of sustainable development, transport, prevention and control of communicable diseases, benefiting societies, including indigenous peoples and local communities.

Ladies and gentlemen,

In 2018 we will celebrate 25 years of cooperation. And it is worth celebrating, because in 25 years we have achieved a great deal together.

Our 25th anniversary also provides us with an excellent opportunity to take stock of our achievements, and to look ahead at the opportunities and

challenges we face.

The Swedish Chairmanship will seek to create a joint vision and define future strategic priorities for Barents cooperation.

Barents is not an isolated world of ice and snow. Our region is rich in raw materials: metals, minerals, forestry, energy and fish. It is a world of economic activity and of technological innovations.

Green mining and forest industry aside, the northern part of my country is also about space industry, research and advanced vehicle testing. Let me give you another example. Facebook has set up server facilities outside the city of Luleå, which met the criteria: cool weather, reliable energy supply and broadband connections.

The 2030 Agenda for Sustainable Development and the Paris climate agreement represent a paradigm shift, providing aspirations for a better life for present and future generations and enabling us to embark on the sustainable development of our societies.

The Swedish Chairmanship of the Barents Euro-Arctic Council will pursue an agenda built on regional sustainable development and the goals of the 2030 Agenda. Youth cooperation and gender equality will be promoted in all areas of the Council's work.

I am convinced that together – with firm commitment, enhanced cooperation, smart ideas, even better education and research, and fewer administrative obstacles – we can make the Barents region thrive.

In 2018, Sweden will continue to hold the Presidency of the Baltic Sea States and will take over the Presidency of the Nordic Council of Ministers. We will also coordinate the informal Nordic and Nordic-Baltic foreign and security policy cooperation. Our ambition is to find points of contact between these forums and all countries of the Barents and Baltic Sea regions to strengthen overall regional cooperation.

I am convinced that our joint efforts will contribute to a sustainable and equitable future for the Barents region.

We look forward to cooperating with all of you, and to working closely with the incoming regional chair, Finnmark.

Finally, I look forward to welcoming you to Norrbotten and Västerbotten.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström: “How can we make our region more stable and secure?”

Publicerad 18 oktober 2017

Universitetet i Archangelsk den 18 oktober 2017. Det talade ordet gäller.

Like a bride-to-be, I receive
A letter at each day's end,
And late at night I conceive
An answer for my friend

Brighter, a star is shining
Between that pair of trees,
Calmly promising
That what I dream will be.

(ryska: kak nevésta polutjájo)

Anna Achmátova. Standing before a group of young people like you, I get a sense of nostalgia by lines like that, because it makes me remember that time in life when you lived in dreams about the future.

I hope that you live in dreams about the future, and I hope that some of you would be willing to share your thoughts about the future later.

It is a pleasure to be in Archangelsk and to talk to you today. To those of you who study Swedish, I would like to say:

Vad roligt att ni är intresserade av Sverige. Jag hoppas att ni vill komma och besöka vårt land någon dag.

Although I would not mind spending all my time talking about poetry and dreams, this speech has a slightly different headline, which is "How can we make our region more stable and secure?"

I will give you five answers to this question, and I would actually like to begin in the future.

1) Number one: common efforts to meet common challenges

I think that in fifty years from now, we will be judged by how we acted in one particular issue.

There is no question which is as fateful to us – and by us I mean all of us, all humans – as climate change.

It is becoming more and more impossible to look away from it. We can already now see clear effects: shrinking glaciers, shifting plant and animal ranges, growing deserts, increased draughts, and more extreme weather conditions. In your country the Perm frost is starting to melt, and ice on rivers and lakes is breaking up earlier.

This development will lead to devastating consequences for humanity in the future. Just to mention one example – there is a prediction that up to 250 million people in the world may be displaced by climate change by 2050.

I am sorry to say, but previous generations, including my own, have left a mess on this planet which you, and your children will have to clean up. Steps have been taken. The Paris Climate Accord was a paradigm shift, as well as Agenda 2030. But we shall not live under the illusion that they on their own will bring things back to normal.

Climate change hits all of our countries together. And because of that, we need to tackle it together.

2) The second answer concerns security politics and confidence building measures

It is no secret that there are tensions in our region today which were not there a few years' ago.

And it is no secret that our countries have different views on certain international affairs.

However, the Swedish people and the Russian people have one very strong interest in common: that of living together in peace.

There is a lot we can do to minimise the risk of conflict and misunderstandings in our region. I would like to mention the notion of confidence building measures. Those of you who study international politics might know of it.

To put it in simple terms, it is about ways to take away question marks and possible confusion about the behaviour of other countries.

A concrete example of this is when we invite observers to military exercises. The fact that we meet with our Russian colleagues is also a way of increasing confidence.

And also here, I come back to the word "cooperation".

My country's security policy is built on the conviction that threats against peace and stability are best handled in cooperation with other countries.

In the Barents region, constructive regional cooperation has played an important role for stability. The Barents Rescue Area is a concrete example of the added value of practical confidence building in our region.

3) Three: gender equality

I began this speech by quoting a female poet, and I also began by talking about dreams. Your country has a history of strong women. I hope the girls in this room feel inspired by them.

Gender equality is, to put in short, the idea that the dreams of the girls in this room should be as possible to fulfil, as the dreams of the boys.

To me, it is hard to see how this can be controversial to some.

Gender equality is actually an answer to how we can make our region more stable. Why? Because, we can see from research that there is a positive relation between women's opportunities and stability. Gender equality has positive effects on health and education, and it reduces extremism in societies.

An important thing here is that it is also good for men, if women get better lives.

In our government, for every decision that is taken, we ask the question "how does this affect women?".

And if we see that a proposal – for instance a new law – has unintentional effects on women, we try to change it so that it makes life better for both men and women.

4) Four: People-to-people contacts

Everything I have said so far about cooperation to meet different challenges, will be so much easier to do, if we already know each other.

What I mean by that is simple: it is good for us and for the future, if young Russians meet with young Swedes.

That is why it makes me happy to see that so many of you are studying Swedish. I have heard that there will be Sweden days in Archangelsk later this year, and I hope that many of you will participate in them!

By meeting and making friends with people from other countries, we understand that they are just like us: that they have the same dreams and that they want the same things in life as we do. With such understanding, the risk for conflict gets smaller.

And I believe that the Barents cooperation is an area where this works well. From what I understand, there are Barents Summer schools and networks of young entrepreneurs. Archangelsk and Kiruna are twin towns, and we will organise Sweden days here.

5) Let me, lastly say something about the Barents cooperation, which is why I am here

Tomorrow we will have a meeting with the Barents Council, where Sweden will take over the Chairmanship from Russia.

In this cooperation, our countries, together with Finland, Norway, Denmark and Iceland meet, as well as with regional and local governments and indigenous peoples. We discuss common challenges and how we can meet them together.

In fact, many of the issues I have mentioned are our priorities for this work. We want to work with the environment and with economic and social development. And within those areas we want to focus on gender equality and youth exchange.

When it comes to facing the climate and other big challenges, we have developed a Barents Action Plan on climate change.

We will focus our work in the Barents cooperation on sustainable development, youth cooperation and gender equality.

So, to come back to the first question about how we can make our region more stable and secure, there are ways forward.

But perhaps I could have made this speech much shorter if I had, straight away, given the real answer to the question. It is: you.

You, the young people of Russia, as well as of Sweden and of the other countries in our region. It is you, who will have to deal with the unfinished business of our time. The climate. Our common security. Gender equality. Economic and social equality.

And I can only hope that you will manage it better than my generation has done.

Please add these things to the dreams about your future. And let us all hope, as Achmatova wrote, that what you dream will be.

I am now ready to take questions from you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid "Children and Armed Conflict: Voices From The Field"

Publicerad 20 september 2017

New York, 19 september 2017. Det talade ordet gäller.

Thank you SRSG Gamba for your leadership and vision. Together with UNICEF and DPKO you form the triumvirate of child protection at the United Nations.

250 million children around the world suffer from the direct consequences of armed conflict. How to end current conflicts and prevent new ones from emerging is a key priority for Sweden in the Security Council. How we deal with children affected by armed conflict today, has profound consequences for their futures, and the futures of their countries. Protecting children today can prevent conflict tomorrow. It is for this reason that the role of Child Protection Advisors is invaluable. I am therefore very pleased that we could gather here today to highlight your role and listen to your experiences. Your work is vital and you have our full support.

In a world filled with armed conflicts, and millions of migrants and refugees as a result, work to protect children in conflict becomes imperative. Contributing to the protection of the millions of children affected by armed conflict is a responsibility we all share. Sweden has a long tradition of working to strengthen the protection of children affected by armed conflict. We are now using the platform we have as members of the Security Council, including as Chair of the Security Council Working Group on Children and Armed Conflict, to increase the protection of children affected by armed conflict.

Children are among those who suffer the most from armed conflicts. We risk losing a generation of children, deprived of the possibility of an education and a future – children who are traumatised, injured or orphaned.

We cannot afford this loss of human potential. We must act now.

Sweden is the first country to designate an ambassador for children and armed conflict, who will coordinate the Government's work in Stockholm as well as act as a focal point for CSOs.

Going forward Sweden will prioritise the following areas:

- continuing to use the Security Council and our role as chair of the Working Group as a platform to integrate child protection as a priority in peacekeeping, prevention and the sustaining peace-agenda and stand up for the integrity of the Children and Armed Conflict agenda;

- enabling children to make their voice heard;

- ensuring children's right to education; and

- ensuring children's right to health, including mental health, in conflicts.

As part of the work to increase the protection of and attention to children affected by armed conflict, Sweden will conduct a variety of different activities and initiatives in 2017 and 2018, including a number of seminars in the field.

Children need our protection, and they need it across the conflict cycle.

Integrating child protection, children's rights and children's voices into prevention, peacekeeping, peacebuilding and peace processes will determine the future of the next generation. Children should never be part of the problem; they should be part of the solution.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Wallström vid Athens Democracy Forum

Publicerad 14 september 2017 Uppdaterad 14 september 2017

Aten, den 14 september 2017. Det talade ordet gäller.

Ministers, Excellencies, Ladies and Gentlemen,

I am honoured to have been given this opportunity to speak to you here at the Athens Democracy Forum – and on the eve of the International Day of Democracy. A most pertinent time and place for this conversation.

As many before me have noted, the idea of liberal democracy is being challenged. Many western countries are facing a crisis of confidence.

There seems to be a growing divide between people – and declining trust in elected officials. Globalisation has lifted many people out of poverty, but it has also left many behind – many of whom now voice their discontent at the ballot box or elsewhere.

At the same time, many emerging democracies are beginning to show signs of backsliding. In May this year, the Swedish Ministry for Foreign Affairs published reports on human rights, democracy, and the rule of law in 135 countries. Unfortunately, the reports show that the situation is deteriorating in many parts of the world. At the same time, there are more armed conflicts and violence in the world today than in a long time. According to the Uppsala Conflict Data Program at Uppsala University, there are currently 50 state-based armed conflicts in the world.

There are many explanations for how we ended up here. Thousands of analyses have been made. But we don't have all night...

I do believe, however, that we can all agree that confidence in democratic institutions needs to be regained, on many different levels. Of course,

measures need to be taken nationally.

To build confidence globally, leaders must put short-term self-interest aside, and work together to achieve the stability and security that people who voted for them rightly expect – to work for peace.

The inability of the international community to prevent conflict undermines trust in institutions such as the United Nations. Syria is just one example.

So, today I would like to talk about how the concept of security and the nature of conflict are changing. About how we should manage today's wide range of security threats to prevent armed conflict from breaking out. I will talk about how to invest in long-term peace for future generations.

First, I will say a few words about the need, as I see it, to change the mindset about security. I will then make three points on the action we can take.

Changing the way we think about security.

It may be trite to say that we are living in dangerous and turbulent times, but this is a fact that must be emphasised. Perhaps it has never been as difficult to deal with contemporary challenges as it is today.

More than ever before, our reality is characterised by complex and interlinked conflicts, threats and challenges. Be it the threat of North Korean nuclear weapons, the increasing tensions between Russia and the West, or the seemingly unstoppable Syrian conflict and the migration and refugee flows stemming from it.

And these conflicts and threats are far from the traditional conflicts of the past. Now we have non-state actors. Terrorism. Cyber warfare. It is harder to distinguish between beginning and end, and harder to distinguish who the winner is.

Against this background, it is unfortunate that in recent years the global conversation about security has increasingly focused on military spending.

There are about 65 million displaced people in the world today. This means immense human suffering. And it also threatens stability, not least in Europe. We have all witnessed the EU's inability to deal with large influxes of refugees.

By 2050, an estimated 250 million people may be displaced by climate change. That is four times the number of displaced people in the world today.

Climate change will make the world a less safe place in many ways. Lack of food and water is a great driver of conflict. It is high time we made the connection between climate and security.

So, what action do we need to take?

Firstly, we need to defend the multilateral world order and improve collaboration.

Many of today's security threats, including climate change and terrorism, know no borders. This is why we need to harness the full potential of multilateral platforms such as the United Nations, the European Union and the African Union to find common and sometimes global responses.

The Paris Agreement is one such response. The fact that almost every country in the world was able to agree that climate change is a real threat requiring global action is a historic achievement we should be proud of.

Yet today, the whole idea of collaboration and multilateralism is being questioned. Brexit, increased protectionism, abuse of the veto in the UN Security Council, and the US decision to leave the Paris Agreement are some examples. Actors in the international system appear to increasingly view the world from a transactional perspective – as a zero-sum game, where you can only win if someone else loses.

I do not share this world view; the fact that collaboration between nations often produces win-win situations and common security is well documented. The EU is one good example – perhaps one of the most successful peace projects the world has ever seen.

The multilateral rule-based world order came into being for a reason. The opening words of the United Nations Charter are: "We the peoples of the United Nations determined to save succeeding generations from the scourge of war...". To achieve global stability, we must defend this world order. Might does not make right.

Real democracies, built on equality, trust and social security, are more

resilient and much less prone to armed conflict. There can be no compromise on principles. We cannot achieve sustainable peace and security merely through political transactions. If we want to achieve real results, we must be guided by our principles and values. This is the smartest policy.

Secondly, we have to invest in peace. Spend money on the right things.

Si vis pacem, para bellum: If you want peace, prepare for war. Unfortunately, this well-known Latin proverb seems to resonate just as much today as it did in the 5th century.

Some people want to make us believe that buying weapons means buying security. But their business plan is flawed. Raising military spending to two per cent of our GDP won't make the world's security threats disappear. Perhaps we need an additional target: a spending target for investments in crisis prevention, development and economic cooperation – in long-term, sustainable peace.

This means encouraging countries to invest in security-building measures such as diplomacy and confidence building, foreign aid and development cooperation, multilateral cooperation and action to achieve the Sustainable Development Goals.

Diplomacy is the first line of defence. As US Secretary of Defence James Mattis said in 2013, while Commander of US Central Command: "If you don't fully fund the State Department, then I need to buy more ammunition."

For most countries, military spending and proper military capability will of course continue to be a cornerstone of security policy. But there is no way military spending alone will solve the wide range of threats and challenges we face today.

Sweden contributes one per cent of GDP to foreign aid and development cooperation. Today, I am happy to announce that we are committing an additional SEK 225 million over the next three years specifically for long term investments in peace and security. This includes support for free media, women's representation, disarmament and strengthening the UN's work to prevent conflict.

Modern times require modern policy. Considering the many and varied threats and challenges facing present and future generations, the words to

live by should be: Si vis pacem, para pacem: If you want peace, prepare for peace.

Thirdly, more women more peace

Gender equality is the unfinished business of our time. We know that when all of society is included, and both women and men have a voice, we stand a better chance of building a foundation for legitimate peace agreements that create socially and economically sustainable societies.

As some of you might know, Sweden has a feminist government and a feminist foreign policy. Half the population cannot be left behind if the aim is sustainable peace. Research shows that the probability of a peace agreement being sustained is 35 percent higher if women participated in the process, yet only 4% of the signatories of peace agreements between 1992 and 2011 were women.

Peace processes therefore inherently need to be inclusive. Women must actively participate in all decision-making processes at all levels and be active in defining priorities and resource allocation, in times of peace and in times of war. To put it simply: "Nothing for women without women."

To put words into action, I have initiated a Swedish network of women peace mediators, and Sweden is simultaneously taking part in the development of a Nordic women's mediator network. The goal is not only to strengthen our national capabilities but, more importantly, to cut across traditional divides and create cooperative networks with international women mediation teams worldwide.

As a member of the United Nations Security Council, Sweden works to ensure that women are present – in resolutions, statements and debates – in peace negotiations and operations.

Wherever I have travelled in the world, from Ukraine to Colombia to DR Congo, I have met brave women who strive to de-escalate violence and promote initiatives for peace, often in very dangerous environments where risks to personal safety are extreme. The work of these women is extraordinary and it deserves our full support and long-term commitment.

To conclude:

By changing the way we view threats, and taking a long-term perspective when we respond, we can prevent immeasurable human suffering and the huge monetary costs involved in managing conflicts after they break out. When we do this, we also restore confidence in the ability of leaders and the international community to do what is right.

I would like to end by quoting former US first lady, diplomat and human rights activist Eleanor Roosevelt: "It isn't enough to talk about peace. One must believe in it. And it isn't enough to believe in it. One must work at it."

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesministern vid lansering av UNDP-rapporten Journey to Extremism in Africa: drivers, incentives and the 'tipping point' for recruitment

Publicerad 13 september 2017

Fotografiska museet, Stockholm, 11 september.

Let me first extend a warm welcome to the launch of the UNDP study "Journey to Extremism in Africa: Drivers, Incentives and the Tipping Point for Recruitment". It is a great privilege and honour to host the launch of such an important and timely report here in Stockholm.

I would especially like to thank Fotografiska for hosting this event and the accompanying photo exhibition as well as the UNDP for their tireless work for global development. It is encouraging to see such broad participation and engagement in what amounts to one of the great threats to peace, security and development today: violent extremism.

As we are all unfortunately aware, terrorism continues to cause suffering, fear and disruption across the globe. Indeed, we suffered an attack here in Stockholm only a few months ago, in which five people were killed and 15 people injured. In other parts of the world, far greater numbers are victims of extremist groups such as Daesh, Boko Haram and al-Shabab as they continue to commit heinous crimes and serious abuses and violations of human rights, including sexual enslavement, child and forced marriages and denials of girls' and women's enjoyment of the right to education.

We need to do everything we can to put an end to the horrors of terrorism.

Terrorism threatens the very foundation of peaceful, democratic and open societies.

I would like to emphasize three areas that are central in the fight against extremism.

First, a comprehensive and sustainable approach to countering terrorism and preventing violent extremism must include a broad range of measures and perspectives. While we must continue to take measures that enhance security, it is essential not to overlook the importance of tackling the root causes to terrorism and ensuring respect for human rights and the rule of law.

Violent extremism is often inspired by a global agenda but rooted in local discontent. Injustices and deprivation of rights and dignity can nurture recruitment to extremist violent groups. Only through strengthening societal inclusiveness, political participation and respect for human rights, can we successfully prevent violent extremism and counter terrorism. A carefully designed gender-perspective is also needed, taking into account the different perspectives of men and women and girls and boys are crucial to creating lasting results.

Secondly, I would like to point out the close relationship between development and violent extremism. Violent extremism has devastating consequences not only for those who are directly affected by it, but also for the development gains which have been made in recent decades. Terrorism breeds instability and division, which in turn generate poverty, lack of economic opportunity, forced migration, organized crime and breeding grounds for further radicalization.

The most sustainable way to fight this radicalization is through long-term efforts like the ones found in the 2030 Agenda for sustainable development.

This brings me to my third point: the importance of research. This UNDP study makes a significant contribution to the understanding of the drivers of violent extremism, in Africa and beyond.

The more we learn about the drivers and root causes of radicalization, the more we understand the importance of individual and local circumstances. It is only with a solid grasp of these underlying factors and circumstances that we can effectively and sustainably counter and prevent that which motivates individuals and groups to commit acts of violence. Finally, I would like to say a few words about the particular geographical context of this study. Due

to the unique ethnic and religious configuration of many African states and the transnational nature of terrorism, broad regional approaches are necessary. This includes working through regional fora and multilateral institutions. The African Union is an important partner in countering terrorism and preventing radical extremism.

We need to work with African partners in a bilateral and multilateral setting against violent extremism and the rise of radicalisation. Civil society and international organizations also have an important role to play. Indeed, the UNDP Africa program 'Preventing and Responding to Violent Extremism in Africa: A Development Approach' is a good example of how development can be directly linked to measures against the root causes of radicalisation and violent extremism.

I would once again like to extend my thanks to the UNDP for their work. It is only with a solid understanding of the underlying causes, drivers and motivations of violent extremism that effective approaches can be designed.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms tal vid minnesdagen för Raoul Wallenberg

Publicerad 27 augusti 2017

Det talade ordet gäller.

Vänner,

Det är en ära och glädje att välkomna er till UD för årets Raoul Wallenberg Minnesföreläsning om moderna former av antisemitism av idéhistorikern Dr Henrik Bachner.

Temat är tyvärr alltför aktuellt också dessa dagar. Vi har nyligen sett förfärande bilder på nazistgrupper, Ku Klux Klan och vit makt-demonstranter i Charlottesville, Virginia. Nordiska mostånds rörelsen fanns på plats under Almedalsveckan. På första maj gick även ett nazistiskt demonstrationståg genom Falun. Henriks föreläsning kommer att genomlysna några av de oroande antisemitiska trender som präglar samtiden och bidra med insikter om hur vi kan bekämpa antisemitismen.

Att ovillkorligen fördöma antisemitism – och alla former av rasism och religionsförtryck – är en demokratisk skyldighet. Den svenska regeringen ser med stor oro på utvecklingen både här hemma och i världen, och vår del i kampen mot de här yttringarna är orubblig.

Den här dagen ger också ett viktigt tillfälle att stanna upp en stund och minnas Raoul Wallenberg och hans gärning. Med stora doser mod, list, engagemang och lugn lyckades han genom att utfärda skyddspass rädda tiotusentals judar undan förintelsen. Det är viktigt att inte glömma bort sådant civilkurage, och det är lika viktigt att låta oss inspireras av det i den värld vi idag lever. Jag vill rikta ett stort grattis till årets, och föregående års, vinnare av Raoul Wallenberg-priset.

* * *

Vi bevittnar ökad intolerans och hat i Sverige, Europa och runt om i världen, på internet, gator och kring religiösa institutioner.

Denna intolerans och hat är ofta riktad mot minoritetsgrupper, som judar, men det är ett hot mot oss alla och mot demokratin – en demokrati som vi i Europa har kämpat hårt för.

Den svenska regeringen anser att det civila samhället är helt nödvändigt och viktigt i kampen mot antisemitism och alla former av rasism, hat och intolerans. Sverige är ett pluralistiskt och demokratiskt land, och regeringen är fast besluten och engagerat i arbetet för att skydda dessa grundvärden i vårt samhälle och kultur.

Judiskt liv är en del av svenskt liv, och judisk kultur är en viktig tråd i vår svenska kulturella och samhällsliga väv.

Alla som bor i Sverige ska kunna leva ett liv baserat på jämställdhet, säkerhet och värdighet – utan rädsla eller hot när man utövar sin fredliga religion. Religionsfrihet är en grundläggande mänsklig rättighet.

Regeringen har vidtagit en rad åtgärder för att skydda judiskt liv i Sverige – med särskilt fokus på utbildning, kritisk mediemedvetenhet, kunskaper om historia och Förintelsen.

För att försäkra oss om att samtliga i vårt land får kunskaper om nazismens brott mot mänskligheten kommer regeringen bland annat att återinföra stödet till hågkomstresor för skolungdomar till Auschwitz.

Och år 2020, då det har gått 20 år sedan den viktiga förintelsekonferensen i Stockholm kommer Sverige att bjuda in till en ny konferens för hågkomst och utbildning.

Arbetet för att stärka demokratin, ge stöd till civilt samhälle och höja säkerheten kring religiösa institutioner är andra hörnstenar i vårt arbete i det nationella arbetet.

* * *

Men antisemitism är inte ett lokalt, utan ett globalt problem. Under århundraden har judar varit måltavla för orättvisa beskyllningar, förföljelser, hat och våld, inte begränsat till någon nationell eller regional kontext, utan

endast på grund av att de varit judar.

Antisemitism har djupa och historiska rötter och har tagit många former, och har ofta både lokala och transnationella egenskaper. Med internets ankomst har gränsfria hatmiljöer uppstått i vilka mångåriga konspirationsteorier mot judar fått nytt liv och nya utlopp.

Kampen mot antisemitismen på nätet är en omfattande utmaning för det öppna och demokratiska samhället. Länder måste samarbeta med medieindustrin, civilt samhälle och specialister.

"EU Code of conduct on countering illegal hate speech online" är ett viktigt steg, men mycket återstår att göra för att övervaka, rapportera och implementera ansvarsutkrävande.

Fortsatt internationellt samarbete är nödvändigt. EU, FN och International Holocaust Remembrance Alliance är viktiga samarbetsparter som Sverige är fortsatt aktivt inom, och bilaterala konsultationer med länder som Israel, USA och Europeiska länder är fortsatt prioriterat.

Antisemitism måste också ses i sin bredare kontext av hat, intolerans, krig och terrorism – både online och offline.

Vi ser hur antisemitism frodas i samma miljöer som våldsbejakande extremism i miljöer där demokratiska värderingar ersätts av våld.

De fortsatta krigen runt om i världen, terrorismens fador på nära och långt håll, understryker med all sin tydlighet vikten av ett fortsatt arbete mot grundorsakerna till intolerans, hat, våld och väpnad konflikt.

Genom internationellt samarbete, i EU och FN, genom utbildning, lagstiftning, polisiära insatser och säkerhetshöjande åtgärder måste vi fortsätta att bygga långsiktigt förtroendeskapande och konfliktlösande, samt fortsätta verka för en global kultur baserad på respekt, dialog inte minst mellan religioner och upprätthållande av mänskliga rättigheter i alla sammanhang.

Det är tydligt att inget land kan åstadkomma detta på egen hand, och det är klart att länders regeringar måste samverka med civilt samhälle. Ett aktivt demokratisk civilt samhälle, utbildning, dialog och samverkan är utan tvekan nyckeln till en fredligare och mera tolerant värld.

Jag vill tacka er för att ni kommit hit idag, och tacka Henrik som ska föreläsa

om antisemitism. Ökade kunskaper är ett viktigt steg i kampen mot antisemitism.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid seminarium om Västra Balkan och utvidgningen

Publicerad 21 juni 2017

Europahuset, Stockholm 29 maj 2017. Det talade ordet gäller.

Ministers, Excellencies, Distinguished Participants, Ladies and Gentlemen,

A very warm welcome to Stockholm, and to this timely and important discussion on EU accession of the Western Balkan countries.

Much has changed since we met in this format a year and a half ago. One of the EU Member States, and a close friend to many of us, has unfortunately decided to leave the Union.

Some might even say that since we last met, we have witnessed a shift in the global political climate, a shift towards what has been called "the age of anger".

But we have also seen a progressive candidate, with EU flags at his rallies, win the French presidential election.

* * *

Friends,

The political winds may change direction, but Sweden is resolute when it comes to the Western Balkans.

We have always been a strong advocate of deepened democratic and economic reforms through EU enlargement.

This policy enjoys broad parliamentary and public support in Sweden. But, here too, there are voices that question whether the EU should expand any further.

These voices may say: "Perhaps that's enough for now; perhaps it's time to pause; perhaps this is a good time to wait and see."

My view is this: if we go down that path, we will not only threaten European stability.

We will be shirking our moral obligation to honour our promise. In 2003, the EU declared that all the countries of the Western Balkans were potential EU candidate countries.

Predictability and credibility must be hallmarks of the European Union.

We must stay true to our commitments.

Some of the countries in the region are already candidate countries, and some have started negotiating membership through their own hard work.

For these countries to enjoy continued stability and development, the door to the EU must remain open.

It was therefore extremely encouraging to hear High Representative Frederica Mogherini clearly reaffirm this message during her Western Balkans tour earlier this year.

Continued democratic and economic reforms in the Western Balkans are perhaps more important today than ever before, both for the countries of the Western Balkans and for the EU.

* * *

Friends,

As you can hear, my conviction is firm: closer relations with the EU for the countries of the Western Balkans are crucial for our common European

future.

I will now outline three reasons for this conviction.

Firstly: the EU accession reform agenda brings stable societies. The EU accession process has brought peace and prosperity to central Europe and the Balkans.

The process has helped to transform societies, profoundly and for the better – even though many challenges remain in the Western Balkans, as we all know.

But in order to meet these challenges and enhance stability where tensions remain, I believe that more and deeper cooperation with the EU is needed. Not less.

And the job is not finished until all the potential candidate countries of the Western Balkans, who want to become members, are members of the EU.

Since we last met in December 2015, positive developments have taken place:

- In September last year, the Council asked the Commission to prepare an opinion on whether Bosnia and Herzegovina was ready to start negotiations.
- The Stabilisation and Association Agreement between Kosovo and the EU has entered into force.
- Both Serbia and Montenegro have continued to open new chapters in their negotiations.
- If Albania continues its crucial justice reform, we might soon see a decision by the Council to open negotiations.
- And with a new government soon in place in Skopje – within a few days according to the latest reports – we are hoping for some movement in Macedonia as well.

Only through dynamic EU integration processes can we build lasting stability.

But commitment must be shown by all EU Member States.

Individual Member States cannot use bilateral issues to block progress. The pace of progress on EU integration should be based solely on the merits of reforms and EU alignment.

This is how we guarantee the credibility of a process that has been so successful thus far – strict but fair conditionality.

The European Commission's task is to guide us all through this process with unwavering drive and dedication.

We need this engagement and commitment to be supported by Member States at the highest political level, and to be accompanied by adequate resources.

However, and most importantly: the enlargement countries will set the pace through their determination and ability to address the key challenges they face.

Rule of law, fundamental rights and freedoms – as well as economic development – are at the heart of the European Union.

It is therefore natural for them to be at the heart of your countries' accession process.

We all know that major challenges exist: lack of respect for the rule of law and fundamental freedoms, including the freedom of expression, as well as organised crime and corruption.

For all of the Western Balkan countries, serious efforts are still needed in these areas on your path towards the EU.

Secondly: regional cooperation and socio-economic development – connectivity, openness, youth, reconciliation – are the way forward.

Regional cooperation is a cornerstone of the European Union. We can never achieve stability and peace, let alone economic development, without good neighbourly relations and cooperation.

Therefore, the EU has insisted on regional cooperation in the Western Balkans.

Over the last few years, the Berlin process has helped to boost the connectivity of the countries in the region, and we fully support this. The Western Balkan countries may be relatively small, but together you can be competitive.

Here, your situation is comparable to that of the Nordic countries. We have long-standing cooperation including a customs union and freedom of movement. And this remains in place, despite the fact that some of us have joined the EU and others haven't. Because it is still very valuable to us.

There is a need for socio-economic development in the Balkans. Here too, you could help each other and support progress in your countries for the benefit of all.

Regional cooperation will also help reconciliation between countries and within countries. The younger generations need to get to know each other and understand that they have a common future, regardless of the events of the past.

I would like to see more youth programmes in the Western Balkans, with people coming together to learn from each other.

And thirdly: let us communicate the EU to our citizens.

Friends, we have a common challenge – how to communicate all the benefits of the EU to our citizens: peace and prosperity, freedom and justice.

We have to work together to ensure that our common values are understood and appreciated.

We need to work together to better explain how all the rules and regulations, and meetings and compromises, translate into a better life for us all.

We need to counter the disinformation about the EU and its Member States from those who want to undermine us and curtail our fundamental freedoms.

To this end, we know that free media and the freedom of expression are fundamental. But we need to ensure that people understand the difference between free and responsible media, journalists who scrutinise power through democratic means, and those who use the freedom of expression to

do harm.

We also need to discuss and debate why further EU enlargement, for example throughout the Western Balkans, is in the interest of Europe as a project for peace and prosperity.

And when we communicate this important vision, we need to remember the following: communication, at its core, is about democratisation.

We need a European Union for the citizens, where people feel that it is their Union and that they have a say in where it is heading.

* * *

My vision is perhaps best encapsulated by a music school in Bosnia and Herzegovina: Mostar Rock School.

As we all know, the wonderful city of Mostar has had its fair share of challenges. But this school gives young people from across the Mostar region the opportunity to engage with one another, and the focus of everyone's attention is music – not ethnicity or family history.

This project has been very successful, bringing young people together around a common passion. Sweden is very proud to support this music school and welcomes plans for similar projects across the Western Balkans.

This wonderful example shows that reconciliation is possible; it demonstrates the power of music and culture; it reminds us that young people are the future; and it illustrates that efforts to support the Western Balkans bring hope and stability to our common continent.

* * *

Friends,

I began by talking about how the winds of change shift.

But the fundamental values of the EU remain the same.

They are, as always, enshrined in our Treaty: respect for human dignity, freedom, democracy, equality, rule of law and respect for human rights,

including the rights of persons belonging to minorities.

These values – and I feel honoured and proud reading them out loud – might be challenged by some, even within the EU.

But, at the same time, they remain our moral compass as we face the future.

In challenging times like these, we have to stand together, and recall how and why our union was first established.

As we know, it was created by linking the economies of France and Germany. A historic and political journey followed, as more and more countries joined.

As the Franco-German engine might once again give renewed impetus to our European project, Sweden's position remains the same.

We are well aware of the impact of Brexit, including on the will to deepen and enlarge our Union.

We are well aware that further enlargement is governed by the Copenhagen criteria, and that the current state of our union underlines the importance of democratic governance, human rights and the rule of law.

But as I have clearly indicated, Sweden remains a strong advocate of deepened democratic and economic reforms through EU enlargement, not least with regard to our friends in the Western Balkans.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid Artiska rådets utrikesministermöte i Fairbanks, Alaska, USA

Publicerad 11 maj 2017

Tal av utrikesminister Margot Wallström den 11 maj 2017. Det talade ordet gäller.

Excellencies, colleagues, Arctic friends,

It is truly a great pleasure to be back in beautiful Alaska.

I would like, first of all, to thank Secretary Tillerson and the Host Committee for their warm hospitality.

And to the United States: Congratulations on a successful chairmanship.

While many parts of the world are marred with violence and conflicts, the Arctic is characterised by peace, stability, low tension and cooperation based on respect for international law.

But the Arctic is also about challenges. I wonder what our planet would say if she had a seat at our table.

Perhaps she would remind us how the Arctic functions as our cooling system.

Perhaps she would admit to being as concerned as the scientific community. As worried as the local and indigenous communities who live on the life-support systems it offers.

This deep concern might stem from the fact that things are changing so fast. Only two decades from now, the Arctic Ocean could be largely free of sea ice.

Perhaps our planet would say: I have been your best friend since the Industrial revolution. I have done all I can to dampen and absorb. I have tried to keep Greenland and the permafrost in Siberia intact.

I have sent you no invoices. But this is about to change.

Perhaps our planet would quote our own reports: Arctic warming could have a cumulative net cost of 90 trillion dollars at the end of this century.

Friends,

The 2030 Agenda and the Paris Agreement provide a science-based path away from these risks and towards equality and sustainability.

Like no other generation before us, we have the knowledge, technology, money and capacity to save our planet.

It's a win-win, as the business community knows. Investment in green solutions creates new jobs. Sustainability has become a business case. And in the longer term, the low-carbon growth story is the only growth story on offer.

The Swedish example shows that it is possible. Since 1990 we have reduced our greenhouse gas emissions by 23 percent. Meanwhile our GDP has grown by 58 percent.

My Government has set the next target: Sweden will be carbon neutral by 2045.

Our common goal, to save the Arctic, requires a joint **priority, political will** and a **process** of new scientific research, business innovation and many determined steps towards a sustainable future.

Timo, the Arctic Council will be in safe hands with Finland as Chair.

You know that if we want a sustainable future, we need a stable Arctic. With my grandchildren in mind, I would say: let's go for it.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande vid konferensen "Supporting the future of Syria and the region" i Bryssel

Publicerad 05 april 2017

Anförande av utrikesminister Margot Wallström den 5 april 2017. Det talade ordet gäller.

Excellencies, ladies and gentlemen,

As we meet here today we are all outraged by yesterday's chemical weapons attack on Idlib. These deplorable acts of violence can never be accepted. Our efforts and commitment to providing humanitarian support remain strong, but we should be clear that in the face of chemical attacks on children our humanitarian efforts will never suffice. We cannot offset or undo gas attacks with humanitarian support. Acts like these are indefensible and stand in outrageous contradiction to the efforts we are gathered here to support and enhance. A political solution as outlined in resolution 2254, including a political transition, remains the only way forward. Sweden fully supports the UN-led talks in Geneva and efforts to ensure the full and effective participation of women at the negotiation table.

Sweden will continue to provide support to the humanitarian operations in Syria and the neighbouring states. Let me tell you briefly what we have done so far. Since 2011, we have provided USD 278 million in humanitarian aid. This is in addition to our unearmarked core budget support to the UN humanitarian organisations and the Central Emergency Response Fund. As a complement to our substantial humanitarian aid we have pledged USD 200 million through our five-year Syria crisis strategy, aimed at building resilience.

The number of Syrians displaced and suffering from the consequences of conflict is increasing and, in addition to our substantial humanitarian aid and resilience support, we have provided protection in Sweden for more than 140 000 asylum seekers from Syria since the beginning of the conflict, which, while not at the same level as the millions hosted by Syria's neighbours, is the highest number per capita outside the region. Today, I can also present an additional USD 35 million in 2017 that will be allocated, and we expect to increase our support further later this year.

We remain concerned about violations of international humanitarian law and human rights. Therefore, Sweden provides support to the International Impartial Investigation Mechanism (IIIM) for the investigation of grave international crimes in Syria as well as the UN's and OPCW's Joint Investigative Mechanism (JIM).

Three months after the ceasefire agreement, we are seeing an escalation of violence. More needs to be done by the Astana guarantors to ensure protection of civilians as well as sustained humanitarian access.

We will continue to provide humanitarian aid and support efforts to build resilience. But it must be made clear that the only sustainable way of addressing the needs of vulnerable Syrians is by finding a political solution to the conflict. We owe this to the millions of Syrians who continue to suffer from the consequences of conflict.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström i Washington den 22 mars 2017

Publicerad 23 mars 2017

Anförandet hölls vid ett ministermöte i Washington D.C. med den internationella koalitionen mot ISIL/Daesh. Det talade ordet gäller.

Colleagues,

Let me first thank our host, Secretary of State Tillerson, for bringing us together here today.

Our first priority is to push back ISIL/Daesh militarily.

My government has taken a decision to increase our military presence in Iraq. This will be sent to parliament for a decision during the spring.

Currently, we have 35 people involved in training and education of the Iraqi security forces.

The new decision is aimed at doubling this number.

However, ISIL/Daesh cannot be defeated by military means only.

I would like to make four points:

First: last year we provided USD 46 million in humanitarian aid to the UN-led response to the Syria crisis and USD 22 million to Iraq.

The UNDP's Funding Facility for Immediate Stabilisation in Iraq received USD 10 million – double the previous year's contribution.

UN funds and programmes receive large core contributions from Sweden. In fact, we rank among the top three core donors.

Currently, we are developing a new five-year strategy for Iraq. It will focus on resilience, peacebuilding, and gender equality and female participation. The strategy will encompass up to USD 100 million, and will be launched in the second half of 2017.

Second, we can only tackle terrorism durably if we are sensitive to the political context.

Root causes need to be addressed. National reconciliation, political reforms and inclusiveness are crucial.

In the short term, the stabilization efforts by the Iraqi government and the UN in the liberated areas are vital. As more areas are being liberated from ISIL/Daesh the need for longer term stabilization and civilian support is increasing. EU is well placed to provide such civilian support in the security sector.

For the longer term, the reform efforts initiated by Prime Minister Abadi are very encouraging. Their effective implementation needs to be ensured. The Iraqi government has our full support in these endeavors.

Third, everyone needs to feel they have a stake in the future.

The experiences and voices of women, in particular, must be taken into account to build sustainable peace, and to mitigate risks of radicalisation leading to violent extremism/terrorism.

Young people are vulnerable to ISIL/Daesh propaganda, and must be included in society so as to avoid falling into the marginalisation trap that might lead to violent extremism.

Forth, we need to close gaps that can be used for terrorist financing.

We must do our utmost to hinder financial crime, including money laundering – an enterprise in which ISIL/Daesh is involved.

And let me ask, how do we put an end to trafficking of Yazidi women and girls? How do we cut off fuel supply for vehicles used by ISIL/Daesh?

We know that terrorist financing is difficult to track because it involves small

amounts of money.

Even small amounts of money can have deadly consequences, but there are ways to fight back.

Recently, a Swedish man associated with ISIL/Daesh was convicted for running a crowdfunding enterprise. He had encouraged people on Facebook to fund projects linked to terrorist activities.

For Sweden this is a unique sentence. And although it has yet not gained legal force, I hope this sends a clear message that Sweden does not accept its citizens using the internet to boost the income of terrorist organisations.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal om feministisk utrikespolitik vid Lunds universitets 350-årsjubileum

Publicerad 07 mars 2017

Tal av utrikesminister Margot Wallström den 7 mars 2017. Det talade ordet gäller.

'A feminist foreign policy and diplomacy as a tool for peace and gender equality'

Ladies and gentlemen, dear students,

'Is the world becoming a better place?'

That's one of the questions being asked during all the seminars as Lund University celebrates its 350th anniversary.

So let me first say warm congratulations, and let me assure you that I am always very happy to be back here among all the students.

And I am sure that this question – 'Is the world becoming a better place?' – has been discussed by generations of students while walking the streets and parks of Lund.

Throughout history, the answer has been both yes and no. Just like in 2017, rapid progress has gone hand in hand with setbacks.

Today we are faced with several protracted conflicts, the continued scourge of terrorism, systematic sexual and gender-based violence, and the largest refugee crisis in modern history.

It is clear that the international system has failed in its core task of ensuring peace and security for all. The world needs to change its approach. Adhering to the status quo is not an option.

In order to break the status quo and make the world a better place, we need gender equality. The fantastic phrase 'women's rights are human rights' must become the spine of all our political work.

I am the Foreign Minister of the world's first officially feminist government, consisting of 12 men and 12 women. And since my government assumed office two years ago we have pursued a feminist foreign policy.

In this way we are trying to shift our focus from response to prevention. We are changing our approach from reactive to proactive.

And prevention can never be successful without a proper analysis of how situations and developments affect men, women, boys and girls differently.

* * *

Friends,

Allow me to continue by describing what our feminist foreign policy is, how we apply it, and what difference it has made so far.

The concluding section will provide some very practical examples of how we use diplomacy as a tool for peace and gender equality.

So: when describing a feminist foreign policy, it is useful to start with three fundamental 'Rs': rights, representation and resources.

Rights are at the core of our policy. Human rights are also women's rights. The fact that such a simple statement still causes so much controversy is just more proof of how much a feminist foreign policy is needed.

When it comes to the second 'R', representation, we start by asking a simple question: who makes decisions?

Whether in foreign or domestic policy, or economic decision-making, we see that women are chronically under-represented in positions of influence.

Resources refer to the need to apply a gender perspective, also when distributing aid and other resources. If you want to understand why women

and men are treated differently worldwide, you should – as the saying goes – follow the money. Are women in charge of their own economic situation and their own resources?

For example: in 2014, humanitarian funding for UN-wide crisis response totalled more than USD 9 billion. But only 4 per cent of projects were gender-specific. This needs to change.

The three Rs are all anchored in a fourth one: reality.

Reality is about getting the facts and analysis right from the outset.

What does the situation on the ground look like if we include 100 per cent of the population?

In this time of misinformation campaigns and 'alternative facts', the need to base policies on knowledge and experience is perhaps greater than ever.

* * *

The second question that must be asked is how the feminist foreign policy is applied.

In practice, our feminist foreign policy means that:

we apply a systematic gender perspective in everything we do; we use our foreign policy tools to promote gender equality; and we use gender equality to advance our foreign policy objectives.

So, how do we do this within the Swedish Foreign Service?

Let me highlight four operational ingredients.

First: **leadership**.

I proclaimed the feminist foreign policy the same day I took office in October 2014.

I have assumed leadership as Minister. This is a necessary condition, but it is not enough.

Leadership is needed at all other levels of the Ministry.

I have made it crystal clear to all heads of department that they are

responsible for the gender mainstreaming of their own and their staff's work and workplace.

Second: **ownership**.

Two months after the launch of the feminist foreign policy, we sent a letter to all parts of the Foreign Service outlining our strategic thinking and inviting everyone – from Copenhagen to Kabul – to get back to us with their reflections and input.

This was a key step. A policy that had been introduced 'top-down' now became home-grown.

This also spurred colleagues from different policy areas and geographical locations to discuss gender equality and increase their understanding of possibilities for action.

The reports from these discussions gave us a solid base as we continued to develop and operationalise our policy.

It is essential for all parts of any organisation to have a feeling of ownership if a new policy, such as the feminist foreign policy, is to continue over time.

Third: **direction**.

The suggestions from colleagues all over the world were channelled into our first feminist foreign policy action plan, launched in November 2015.

This action plan now directs our work, outlining 'the hows', 'whos' and 'whats'.

It includes six long-term goals and yearly focus areas reflecting the most pressing challenges.

The action plan has been incorporated into the Foreign Service's operational plan.

This means that work on gender mainstreaming is followed up and measured in our regular processes within all of the Ministry's activities.

And as you all know, this is crucial to keeping momentum in any large bureaucracy.

The yearly process enables us to learn and benefit from consultations and new data. (If you want to have a look at our feminist foreign policy action plan, you can easily access it on the website of the Swedish Government).

Fourth: **support**.

Gender mainstreaming is everyone's responsibility.

However, a focal point function is also necessary.

We therefore have an Ambassador for gender equality, who is also the coordinator of the feminist foreign policy.

The Ambassador and her team coordinate the development and follow-up of the action plan.

They develop support material, including eLearning. They collect and disseminate good practices, connect across policy areas and contribute to developing policy, communication and incentive structures.

For instance, we now award a regional diploma to an embassy that has implemented the policy in a particularly outstanding way.

Moreover, the Ambassador has a specific point of contact among the advisors in my office in order to facilitate all important procedures.

* * *

However: to talk about methods and ways of implementation is one thing. The main question, and our third question here, is what difference a feminist foreign policy has made so far.

The overall result has been a cultural shift within our Foreign Service, as an organisation.

Two years of feminist foreign policy have generated important outcomes.

Our efforts have contributed to some 20 countries drawing up laws and proposals to strengthen gender equality; to hundreds of thousands of women and girls avoiding unsafe abortions and unwanted pregnancies; and to some 90 local communities abandoning the practice of female genital mutilation.

On rights, we are proud that our chairmanship of the Call to Action initiative

has helped to increase the number of partners.

We are now 66 States and organisations having made over 265 commitments to prevent and respond to gender-based violence in emergencies.

Regarding representation, we have promoted women as actors in peace-making through the provision of resources, connections, capacity-building and advisory support from our Swedish network of women mediators.

When it comes to resources, the Swedish Government is providing substantive support to promote gender equality and women's and girls' full enjoyment of human rights.

As an example, a gender equality perspective should be integrated in all assistance provided by the Swedish International Development Cooperation Agency.

* * *

Friends,

After this overview of our feminist foreign policy, I would like to describe more specifically how we are strengthening Sweden's capacity to contribute to inclusive and sustainable peace processes.

First of all, a support function for dialogue and peace processes has been established at the Ministry for Foreign Affairs in Stockholm. Moreover, a handful of embassies in conflict areas will receive extra support.

The aim is to strengthen Sweden's involvement throughout the conflict cycle and more effectively address the root causes fuelling conflicts.

The modern mediation landscape is multi-dimensional. We are witnessing a proliferation of actors engaged in inter- and intra-state conflicts. This affects both when and how Sweden should contribute to peace processes.

The classic 'solo mediator' is less frequently called upon. What we see more often today are different forms of partnership with other peacekeeping actors, such as the UN, EU, AU, OSCE, the Red Cross and, not least, local organisations. In this way, political, personal or financial aid is provided.

We also need to think creatively about the role of mediator and all the different instruments available. Here are some current examples of available

Swedish instruments:

- We have embassies and development assistance in 13 conflict-affected countries, including Colombia, Afghanistan and Somalia.
- We have special envoys for the peace efforts in the Great Lakes region, the Horn of Africa and Syria.
- We have conflict-secured all of our development assistance with a focus on peace-building.
- A new development strategy for peaceful and inclusive societies is expected to be complete by summer. The strategy builds on Sustainable Development Goal 16 and has a special focus on conflict prevention, women, peace and security, as well as rapid support for peace processes.
- I have taken the initiative to form a Swedish female mediation network. The network consists of nine experienced women ready to promote inclusive peace processes and assist local women peace-builders. The Mediation Network has, for example, contributed to peace efforts in Syria, Burundi, Afghanistan and Somalia. In Afghanistan, a dialogue and mediation training with local Afghan women peace-builders have been particularly successful. The Swedish network is a component of a Nordic mediation network.
- The image of Sweden as an honest, serious and long-term partner enables us to provide good offices and to use Sweden as a platform for talks between different parties.
- Sweden's broad engagement and partnership with multilateral organisations, such as the UN, EU, AU and OSCE provide good opportunities to promote peaceful resolution of conflicts, both in the field and in New York, Brussels and Geneva.
- We have a partnership with a series of mediation organisations, such as Interpeace, Intermediate, the Centre for Humanitarian Dialogue, the European Institute of Peace, Conciliation Resources and the Crisis Management Initiative.
- Swedish organisations, such as the Dag Hammarskjöld Foundation and the Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI), often provide unique input and knowledge of individual peace efforts.

We should also recognise that lessons learned from peace efforts in

Colombia, the Philippines, Somalia and Liberia are central to our efforts.

Because we know that transparency is a prerequisite for dealing with the causes of conflicts and for peace to last.

A successful peace process is not only a question of a cease-fire or a formal agreement between the warring parties.

It is also about justice, reconciliation, reconstruction, education, health, political access and distribution of resources. A sustainable peace process creates the conditions for stable and legally secure institutions that promote social, economic and political development for all.

Within the framework of our feminist foreign policy, we will therefore further develop support for women's meaningful participation in peace efforts before, during and after conflicts.

For me, it is obvious that women must be included equally in all parts of society. When research so clearly shows that gender-equal societies are also less likely to end up in conflict, it is no longer possible to justify why half the population should be excluded from discussions about their own future.

We will also strengthen our ability to build peace from below. Formal peace processes that exclude either the victims of the conflict or local peace-builders have limited opportunities to be sustained over time.

By linking processes at local, national and international level, one can lay the foundation for legitimate agreement that takes the root causes of conflict into account.

Inclusive peace processes are therefore not only an issue of rights. They are also smart policy.

* * *

Friends,

When the Universal Declaration of Human Rights was adopted, there were only two women on the Human Rights Commission responsible for drafting the declaration.

Many of you know of the first one, Eleanor Roosevelt. The other one was Hansa Mehta, an Indian writer and independence activist.

When the Commission proposed the phrase 'all men are brothers', Hansa Mehta objected. She noted that this could be interpreted in some countries as an opportunity to exclude women.

Hansa's insistence on incorporating an expression that fully recognised the equality of women and men resulted in the text finally adopted for Article 1 that reads: All human beings are born free and equal in dignity and rights.

Each of you individually, and all of you collectively, have a sphere of influence that is within your control at a personal level, in your interactions with others, and in organisations where you might be active.

Bringing women into decision-making, applying gender analyses, calling for and collecting gender-disaggregated data – these things can be done everywhere, at universities and at foreign ministries.

In different ways, we can all raise our voices and play a part.

Sometimes it will take 100 years and millions of men and women to change the course of history.

Sometimes it takes one person and one moment.

Hansa Mehta was just one woman, but she had a seat at the table and her actions ensured that the Universal Declaration of Human Rights became truly universal.

When I look at you, I see that the room is full of sisters and brothers to Hansa Mehta.

The time has come for gender equality.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Wallström vid FN:s nedrustningskonferens

Publicerad 01 mars 2017

Genève 1 mars 2017. Det talade ordet gäller.

Mr. President, Excellencies,

Two years ago I had the honour of addressing the Conference on Disarmament. On that occasion, I stated that we needed to move further and faster on nuclear disarmament, and that one step in that direction would be to finally overcome the impasse that for far too long had paralyzed the CD.

Much to my regret I feel compelled to repeat these messages today.

Over the past two years we have witnessed an increase in unfilled commitments, in polarization, and in the inability of multilateral forums to conduct their mandated work – the CD being a case in point, the 2015 NPT Review Conference another one.

Disarmament diplomacy now has to be conducted with a clear sense of urgency – an urgency for which there is ample justification.

Sweden as a small militarily non-aligned country is dependent on a world order based on international law. That is why we react strongly when the European or global security order is challenged.

A particularly dangerous aspect is the continuing existence of nuclear weapons. Although the number of warheads has come down substantially from the 1986 all-time high, they remain at levels that put the survival of the human race at risk.

The last multilateral nuclear disarmament treaty negotiated in this room, the CTBT, has yet to enter into force. The strong norm against testing

established by this treaty is time and time again being challenged by the DPRK tests.

Instead of disarmament, the prevailing trend seems to be modernization of nuclear arsenals, almost at any cost, taking us even further from the fulfillment of the NPT promise of a world without nuclear weapons – the only true guarantee against the horrors of nuclear war.

In the fringes of the debate, you even come across reckless talk about when the actual use of nuclear weapons would be justified. Development of lower-yield battlefield weapons could only serve the purpose of dangerously blurring the line between conventional and nuclear warfare.

So we cannot afford to lose more opportunities. Time is running out, as symbolized by the recent announcement by the Bulletin of the Atomic Scientists that the doomsday clock has been adjusted by 30 seconds. It is now two and a half minutes to midnight. That is the second highest alert status since its inception in 1947.

Mr. President,

Have there been any positive movements? I would say - yes. The most positive development during recent years is the recognition that nuclear weapons cannot be reconciled with international humanitarian law. Human beings, not states, have been placed at the forefront of the discussion. We all know that nuclear weapons must never be used, and that any use would have catastrophic consequences.

In Japan the survivors of the atomic bombs over Hiroshima and Nagasaki are referred to as Hibakusha. I met a group of hibakusha's during my visit to the 2015 NPT-conference in New York. They work tirelessly to educate young people about the humanitarian consequences of nuclear weapons. The memory of what disaster even a single nuclear attack could bring must never be forgotten. We all bear a responsibility for this.

Sweden looks forward to participating in the negotiations on a legally binding instrument to prohibit nuclear weapons, leading towards their total elimination. I am aware that not all states share our view on these negotiations, and that some, regrettably, do not intend to partake. Let me explain our perspective.

Sweden has always participated in multilateral negotiations related to

disarmament. We see no reason not to do so this time. We feel strongly that we all have an obligation to contribute in a multilateral UN negotiation. . In a deteriorating security environment we must take every opportunity to seek progress in nuclear disarmament. And we cannot ignore the humanitarian perspective. But will these negotiations be successful in achieving nuclear disarmament? The fact is that we do not know. But we all have an obligation to try. And I estimate that the norm against the use of nuclear weapons and against the weapons themselves stands a good chance of being strengthened. Some argue that the prohibition treaty process will be divisive and harmful to the NPT. My view is that the prohibition can be beneficial by injecting new political energy into the debate. Something urgently needed. Let me also be clear that Sweden sees the prohibition in the context of the NPT framework, not as a substitute for it.

Let me mention three other important recent developments. One was the decision to set up a high level expert preparatory group on the Fissile Material Cut-off Treaty. This is a question long overdue and should have been dealt with by the CD. But let us now hope that the work of this group will be followed by concrete action. Sweden looks forward to participating in the group together with Canada and other states.

The second positive development was the First Committee showing very strong support for the resolution on de-alerting, introduced by Sweden together with other members of the de-alerting group. In today's world of unimaginably high information flows, fatal decisions can be made within minutes. Therefore, more than ever, decreasing the readiness of nuclear weapon arsenals are crucial. And last but not least, the Joint Comprehensive Plan of Action agreed with Iran, and endorsed by the Security Council, is a crucial agreement that must not be put at risk by any party.

Mr. President,

In May, a new review cycle of the NPT starts, leading up to the Review Conference in 2020. That year will also mark the 50th anniversary of the NPT. No doubt, this treaty is the cornerstone for nuclear disarmament and non-proliferation. But it has not lived up to its full potential. There are serious flaws in the implementation of nuclear disarmament commitments, and the responsibility falls heavily on the nuclear powers. They cannot continue to ignore the promise to disarm their nuclear arsenals. Russia and the United States must take the lead in restarting the reduction of nuclear weapons. There are also many other important measures the nuclear weapon states could commit to in connection with the NPT Review Conference.

Measures such as legally binding negative security guarantees, a ban on nuclear-armed cruise missiles, negotiations on tactical nuclear weapons. And maybe more important, risk reduction including de-alerting. I strongly encourage the nuclear weapon states to abandon hair trigger launch procedures, which are potentially destabilizing. Reduced operational readiness to avoid accidental nuclear use is in everybody's interest.

Mr. President,

Small Arms and Light Weapons kill half a million people every year. The majority of direct victims are men. Women, boys and girls also suffer from the violence caused by small arms and light weapons. Societies are being brutalised as illicit and uncontrolled weapons are in circulation, domestic and intimate-partner violence is increasing and the public space for women is reduced. We must all gain better control of these weapons including ammunition. The 2018 Review Conference on the UN Programme of Action on illicit trade in Small Arms and Light Weapons will provide an important opportunity to strengthen our work against them.

Furthermore let me mention the important issue of chemical weapons. We appreciate that the Joint Investigative Mechanism (JIM) for chemical weapons use in Syria was extended for another year. The decision by the Third Review Conference on Certain Conventional Weapons to set up a GGE on Lethal Autonomous Weapon Systems should also be recognised as an important step forward.

Mr. President,

My country has the privilege to serve on the United Nations Security Council this year and next year. The main task of the Council, and thereby our main task, is to preserve international peace and security and prevent future conflicts from emerging. In my view, sustainable security can only be attained through cooperation and disarmament. The lack of cooperation and disarmament has led to a more unstable and insecure world. This development must be turned around, not only for ourselves but even more so for the sake of the younger generation.

Let us now, through the ban negotiation and a proper implementation of the NPT, contribute to setting our world on a safer course.

Thank you, Mr. President.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesministern vid FN:s råd för de mänskliga rättigheterna

Publicerad 01 mars 2017

Genève, 1 mars 2017. Det talade ordet gäller.

Mr President, Excellencies, Ladies and Gentlemen,

It is an honour to be able to once again address the Human Rights Council.

Equality is the foundation of the multilateral system that is the United Nations. It is the cornerstone of international law and human rights. All States are equal, so too are all the persons in this room and beyond.

Yet the winds of change are blowing. Unfortunately, the winds are not those of increased solidarity, understanding and multilateralism but rather those of xenophobia, prejudice and isolationism.

All of us, Sweden included, face continued challenges in ensuring the full respect for human rights.

Some argue that under the current circumstances, we should lower our ambitions concerning human rights; it is not realistic to push for their universal respect.

To them I say: human rights are not based on idealism. Human rights are based on binding obligations of international law. This is not the time to question what has already been agreed but to work together for their full and equal implementation.

The lessons learned by our predecessors in the ashes of a war-torn world were the very reasons for the creation of a multilateral system based on unity, equality and the rule of law. In the words of Dag Hammarskjöld: "The UN was not created to bring us to heaven, but in order to save us from hell".

Sweden will continue to fight tirelessly to reaffirm the universality, indivisibility and interdependence of all human rights for everyone. We will continue to reject any attempts by States to restrict human rights by referencing national laws, religions, customs or traditions.

And we will continue to defend the independence of the Council and its special procedures against all those who wish to undermine its legitimacy and possibility to act.

In order to promote and protect human rights globally, Sweden will later this spring publish reports regarding the current situation for human rights in all regions of the world. The Government has also recently handed over a communication to Parliament on our priorities regarding human rights, democracy and the rule of law.

Mr President,

Two years ago I stood before you and declared that women's rights are human rights. But gender equality is still a vision rather than a reality in all parts of the world. Violence, oppression and systematic subordination are common place for countless persons, particularly women and children.

Sexual and reproductive health and rights are human rights. Based on Sweden's own experience, full respect for these rights is essential to achieve gender equality, full and equal participation in society, poverty reduction and social and economic development. These rights naturally have implications for a person's health. The role of midwifery is a key element in this regard as it allows women better access to maternal care. The Swedish campaign Midwives4All contributes in highlighting these aspects and rights which help save women's lives.

Sweden will continue to champion sexual and reproductive health and rights for all.

Mr President,

As members of the United Nations, we have all vowed to adhere to the principle of non-discrimination for everyone, everywhere.

The struggle against hatred, violence and discrimination on grounds of sexual orientation and gender identity has to remain high on our agenda. We cannot sit idly by and watch as Governments actively engage in the promotion of hatred and violence against those most in need of protection. Discrimination

can never be justified.

Mr President,

Again, it is because we are equal that we must all respect and protect each other's freedom of opinion and expression.

To defend these rights, the safety of journalists, bloggers, publishers, artists and union leaders is a paramount responsibility for us all.

Unfortunately, we witness an even growing number of reprisals, violence, imprisonments and murders committed against all those courageous enough to fight for the pursuit of human rights. Hence, we must all redouble our efforts to protect human rights defenders and allow civil society organisations greater protection and to combat the shrinking space.

In order to highlight the importance of freedom of opinion and expression, and to commemorate the 250th anniversary of freedom of expression in Sweden, I will later today open a Swedish exhibition here at the UN on this issue.

Mr President,

Sweden is committed to the promotion and protection of international law and human rights across the entire UN system, including in the Security Council.

As a non-permanent member of the Security Council, Sweden will continue to advocate for the advancement of human rights, in particular women's human rights, as an essential component of conflict prevention and peacebuilding as well as in achieving a durable peace.

Violations of human rights are indeed a threat to international peace and security. It is time for the international community to act accordingly.

For it must be the will of "we the people of the United Nations" that in the end decides our common fate.

I thank you, Mr President.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesdeklarationen 2017

Publicerad 15 februari 2017 Uppdaterad 15 februari 2017

Regeringens utrikesdeklaration presenterades vid 2017 års utrikespolitiska debatt i riksdagen onsdagen den 15 februari. Det talade ordet gäller.

Utrikesdeklarationen 2017

Herr/fru talman, ärade ledamöter, representanter för den diplomatiska kåren, kära åhörare,

Omvärlden och Sverige befinner sig i en paradoxal tid med snabba och stora förändringar.

För tio år sedan var antalet människor på flykt hälften av dagens 65 miljoner. Syrien var ett turistmål. Ryssland hade inte försökt ändra Georgiens och Ukrainas gränser med våld.

Kinas ekonomi var en fjärdedel av vad den är i dag. Brexit var ett okänt begrepp. Det kom inga tweets från USA:s president eftersom Twitter precis hade skapats.

Snabba globala förändringar kan sprida en flytande rädsla – och samtidigt lägga grunden för avgörande framsteg. Varje minut jag talar lämnar ungefär 120 människor den extrema fattigdomen. Parisavtalet och Agenda 2030 stakar ut vägen mot en hållbar framtid. Tack vare fredsavtalet i Colombia kan Sydamerika bli en fredens kontinent.

Vår samtid, där mörka moln samsas med ljusglimtar, kan illustreras av en urfolksberättelse.

En morfar säger till sitt barnbarn: En kamp mellan två vargar pågår inom mig. Den ene är ond; han är oro, arrogans, egoism och lögn. Den andre är

god; han är framtidstro, fred, medkänsla och sanning. Det är en kamp som pågår inom oss alla.

Barnbarnet frågar: Vilken varg vinner? Morfar svarar: Den som du matar.

I en svår tid vilar svensk utrikespolitik på en stadig värdebaserad grund av mänskliga rättigheter, demokrati och multilateralt samarbete. Att enbart sätta det egna landet främst vore egoistiskt och oklokt. Det som är bra för världen är bra för Sverige.

Herr/fru talman,

Efter krigsslutet 1945 byggdes en multilateral världsordning, grundad på universella värderingar. När nu tyngdpunkterna i världen förskjuts utmanas den världsordning som vi har vant oss vid. Normer, maktbalanser och global stabilitet påverkas.

För att navigera bland dagens utmaningar måste vi se till hur fred, frihet och försoning kan åstadkommas i vår del av världen. Därför förblir den Europeiska unionen så viktig för oss och regeringen ska med kraft bidra till ett EU som är sammanhållet och principfast.

Utvecklingen inom EU och i vår omvärld sätter samarbetet på prov. Den ekonomiska återhämtningen är ojämn; främlingsfientliga och populistiska krafter har stärkts.

I höst står statsministern och EU-kommissionens ordförande värd för ett toppmöte i Göteborg om rättvisa jobb och tillväxt. Vi behöver ett mer socialt Europa, med fungerande arbetsmarknader, effektiva och hållbara trygghetssystem och ökad dialog mellan arbetsmarknadens parter.

Migrationsfrågorna har blivit allt viktigare och EU måste agera gemensamt för ett hållbart europeiskt asylsystem där alla medlemsstater delar på ansvaret. Vi behöver ett ökat fokus på flyktens grundorsaker och konfliktförebyggande samt ökat stöd till UNHCR och IOM.

Regeringen beklagar att Storbritannien har valt att lämna EU och vi vill ha fortsatt goda relationer. När förhandlingar inleds kommer vi att agera utifrån vad som bäst tjänar det gemensamma europeiska samarbetet och Sveriges intressen.

EU är vår viktigaste utrikespolitiska arena. Unionens globala strategi får stor betydelse för förmågan att hantera kriser både med civila och militära medel.

Sverige ska aktivt verka för att stärka den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken. Vi välkomnar det utvecklade samarbetet mellan EU och Nato och vill att EU ska samverka ännu närmare med FN.

Regeringen prioriterar såväl ett starkt Östligt partnerskap som en fortsatt utvidgningsprocess på Västra Balkan och med Turkiet.

Samarbetet med Turkiet förblir av strategisk betydelse för EU, men utvecklingen i landet vad gäller mänskliga rättigheter, respekten för rättsstatens principer samt oppositionens och mediernas situation är djupt oroande. En återupptagen fredsprocess som löser den kurdiska frågan är nödvändig. Det skulle bidra till fred och säkerhet såväl i Turkiet som regionalt.

Målet om en återförening av Cypern är inom räckhåll. Vi uppmuntrar parterna till fortsatta ansträngningar för att nå ända fram.

Herr/fru talman,

Gemensam säkerhet – att bygga säkerhet i samverkan med andra länder och organisationer – är en hörnsten i svensk säkerhetspolitik.

Sveriges utrikes- och säkerhetspolitik bygger på sammanhållning i EU och ökat samarbete på bred front: i Norden och Östersjöområdet, inom FN och OSSE, med Nato och genom en stark transatlantisk länk.

Sveriges säkerhetspolitiska linje ligger fast. Vår militära alliansfrihet tjänar oss väl och bidrar till stabilitet och säkerhet i norra Europa. Den förutsätter en aktiv, bred och ansvarsfull utrikes- och säkerhetspolitik i kombination med fördjupade försvarssamarbeten, särskilt med Finland, och en trovärdig nationell försvarsförmåga.

Sverige kommer inte att förhålla sig passivt om en katastrof eller ett angrepp skulle drabba ett annat EU-land eller ett nordiskt land. Vi förväntar oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas. Vårt land ska därför kunna ge och ta emot stöd, såväl civilt som militärt.

Vår första försvarslinje utgörs av en utrikespolitik där vi verkar genom diplomati, medling, konfliktförebyggande och förtroendeskapande åtgärder. Så ökar Sveriges möjligheter att verka för avspänning och stabilitet såväl i vårt närområde som globalt.

Förutsättningarna för att skydda befolkningen och upprätthålla de viktigaste

samhällsfunktionerna har förändrats. Militära hot, väpnade konflikter, cyberhot, terrorism och våldsbejakande extremism samt organiserad brottslighet skapar ständiga risker i en mer komplex och sammankopplad värld, men även pandemier, antibiotikaresistens och naturkatastrofer påverkar Sveriges säkerhet. För att möta denna utveckling antog regeringen i januari en nationell säkerhetsstrategi baserad på våra nationella intressen.

Det moderna samhället är i allt högre grad beroende av en väl fungerande energiförsörjning och av robusta transporter och infrastruktur. Klimatförändringarna utgör ett hot mot mänsklighetens existens. Ojämlighet, miljöhot, vattenfrågor och resursbrist är andra långsiktiga utmaningar. Strategins genomförande prioriteras och lägger grunden för ett förstärkt säkerhetsarbete.

De hänsynslösa terroristattentaten runt om i världen understryker nödvändigheten av solidarisk och fördjupad samverkan över gränserna. Internationell samverkan underlättar även det förebyggande arbetet mot radikaliseringsarbete.

Herr/fru talman,

I ett allvarligt världsläge uppmuntrar regeringen till ett ökat ansvarstagande från globala aktörer som USA, Kina, Indien och Ryssland – såväl sinsemellan som gentemot oss andra.

Rysslands agerande, när det tar sig uttryck i militära handlingar, desinformation och påverkansoperationer, är emellertid aggressivt och ökar spänningarna. Vårt svar vägleds av principer och värderingar; präglas av fasthet, tydlighet och långsiktighet; och främjar EU-enighet. Grunden för vår hållning är viljan att värna folkrätten och den europeiska säkerhetsordningen.

Även den inrikespolitiska utvecklingen i Ryssland är negativ, med auktoritärt styre, ett civilsamhälle under press och bristande respekt för mänskliga rättigheter.

Sverige behöver en bred ansats i förhållande till Ryssland. Vi ska upprätthålla en politisk dialog, verka långsiktigt och uppmana Ryssland till samarbete istället för konfrontation, samt främja kontakter mellan medborgare. Och vi ska göra det utan att ge avkall på vår principiella hållning.

Sverige fördömer Rysslands aggression mot Ukraina och illegala annektering av Krim. Sanktionerna ska ligga fast så länge skälen till att de infördes kvarstår. Genom att stödja Ukrainas reformarbete och slå vakt om landets suveränitet och territoriella integritet enligt folkrätten bidrar vi till landets strävan att närma sig EU.

I år övertar Sverige ordförandeskapen i både Barentsrådet och Östersjöstaternas råd. Vi vill se ett Östersjöområde som präglas av respekt, tillit och trygghet. Samarbete för att öka säkerheten och möta utmaningar som miljöhot ska främjas, liksom bättre villkor för regional utveckling och mellanfolkliga kontakter.

Sverige har och ska ha en nära relation till USA. Relationen med den nya amerikanska regeringen är fortsatt viktig för vår handel och vår säkerhet. Men Vita husets agerande väcker frågor om USA:s roll i världen.

Vi menar att Sverige, EU och USA har allt att vinna på att verka för en regelbaserad världsordning. På att stå upp för gemensamma normer och värderingar samt hantera globala utmaningar tillsammans.

Det är så vi ska verka – med våra grannar, samordnat inom EU och med andra likasinnade länder.

Kanada blir en allt viktigare partner för både Sverige och EU, inte minst genom frihandelsavtalet CETA och det strategiska partnerskapsavtalet.

Vårt mål att förnya kontakterna med Latinamerika har välkomnats i regionen och under våren presenteras en handlingsplan för ökat samarbete.

Asien är tillväxtmotorn i den globala ekonomin och här investeras stort i framtidens teknologier. Med vårt engagemang i Asien vill vi bidra såväl till en hållbar utveckling som till demokrati och respekt för mänskliga rättigheter.

Relationen med Kina utvecklas men de regionala säkerhetspolitiska spänningarna och situationen vad gäller demokrati och mänskliga rättigheter oroar.

Sveriges samarbete med Indien fördjupas. EU:s frihandelsförhandlingar med flera ASEAN-länder välkomnas och vi verkar för ett ambitiöst avtal med Japan.

Sverige fortsätter arbetet för en fredlig och hållbar utveckling i Afghanistan.

Vi behåller vårt civila och militära engagemang och stödjer kvinnors deltagande i freds- och försoningsprocesser.

Under 2017 avser regeringen fatta beslut om en ny strategi för utvecklingssamarbetet med Myanmar. Den kan bidra till en fredlig, inkluderande och demokratisk utveckling i landet, inklusive för minoritetsgruppen rohingya.

Sveriges starka band till de afrikanska länderna vidareutvecklas i takt med efterfrågan på diversifierat handelsutbyte och modernt utvecklingssamarbete.

Konkreta bidrag till fred, säkerhet och utveckling sker genom vårt långsiktiga utvecklingssamarbete men också genom truppbidraget till MINUSMA i Mali och medverkan i EU:s insatser i Sahel och på Afrikas horn. Vi stärker vårt partnerskap med Afrikanska unionen och de subregionala organisationerna i arbetet med att förebygga väpnade konflikter.

Herr/fru talman,

Den syriska regimen och dess allierade har genomfört en brutal militär strategi och Sverige är engagerat i att bidra till en långsiktig lösning, bland annat genom att ge kvinnor en röst i fredsprocessen. Vårt omfattande bistånd består både av akut nödhjälp och långsiktigt stöd; även till de grannländer som har tagit emot ett stort antal flyktingar.

FN måste spela en central roll. Vår plats i säkerhetsrådet erbjuder ett forum där vi kan arbeta för eldupphör, humanitärt tillträde, återgång till fredsförhandlingar samt ansvarsutkrävande för krigsförbrytelser, allvarliga övergrepp och användning av kemiska vapen.

Regeringen avser att under våren ta fram en ny femårig biståndsstrategi för Irak. Vårt bidrag till den globala koalitionen mot ISIL/Daesh dubblas från 35 till 70 personer.

I år har det gått 50 år sedan Palestina ockuperades. Sverige fortsätter verka för en lösning i Israel-Palestina konflikten och tillsätter ett särskilt sändebud.

Att hopp kan övergå i förtvivlan märktes under mitt besök i Palestina i december, och det präglar de samråd som Sverige har med närmare 150 israeliska och palestinska civilsamhällesorganisationer.

Säkerhetsrådets resolution 2334 om de israeliska bosättningarna och den

internationella konferensen i Paris i januari kan i bästa fall skapa förutsättningar för en förnyad fredsprocess och en tvåstatslösning.

Herr/fru talman,

Sveriges feministiska utrikespolitik ger resultat för kvinnor, flickor och hela samhällen.

Vårt arbete har bidragit till att ett 20-tal länder har tagit fram lagar och förslag för stärkt jämställdhet; att hundratusentals kvinnor och flickor har undgått osäkra aborter och oönskade graviditeter; att ett 90-tal lokala samhällen har övergett kvinnlig könsstympning och att 65 länder och organisationer har gjort åtaganden mot könsrelaterat våld. Prioriteringen av sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter förstärks.

Regeringen står fast vid att biståndet under mandatperioden ska uppgå till en procent av svensk BNI. De principer som ska ligga till grund för vårt bistånd har presenterats i en skrivelse till riksdagen.

Och om någon undrar om de nämnda investeringarna är värda våra skattepengar svarar jag: Har du räknat på vad krig, fattigdom och havsdöd kostar?

Herr/fru talman,

Ökad jämlikhet på arbetsmarknaden, anständiga arbetsvillkor, ökad produktivitet och inkluderande ekonomisk tillväxt är viktiga mål för Sverige. Statsministerns initiativ

Global Deal följs upp i samarbete med bland annat ILO och OECD.

I en tid när protektionismen ökar och frihandeln ifrågasätts värnar Sverige en fri och rättvis världshandel där WTO:s multilaterala handelssystem utgör stommen. Regeringen ska verka för att EU ingår progressiva frihandelsavtal där sociala rättigheter, miljö- och djurskydd samt människors hälsa värnas.

Sverige är ett av världens mest konkurrenskraftiga länder och den svenska exporten sysselsätter nästan en och en halv miljon människor. 71 procent av svensk export går till EU. Vi bidrar därför till att fördjupa EU:s inre marknad. Vi vill riva handelshinder, dra nytta av den fria rörligheten för varor och tjänster, tillvarata de möjligheter som den alltmer digitaliserade ekonomin erbjuder och därmed främja nya affärsmodeller samt ökad innovation. Vår utrikeshandel fortsätter att stärkas genom Sveriges exportstrategi, regionala

exportcentra och Team Sweden.

Sverige ska upprätthålla en strikt och effektiv exportkontroll av krigsmateriel, och regeringen återkommer med ett lagförslag under våren i syfte att skärpa reglerna för export till icke-demokratier.

Utrikesförvaltningens stöd till svenskar som befinner sig i nöd- och krissituationer utomlands, liksom arbetet med enskilda konsulära fall, är en verksamhet som aldrig upphör och som alltid prioriteras, oavsett vilken offentlig uppmärksamhet ärendet ges.

Vårt arbete för att stärka respekten för de mänskliga rättigheterna, demokratin och rättsstatens principer presenterades i den skrivelse som överlämnades till riksdagen i december. I vår presenteras nya landsspecifika rapporter om läget på dessa områden i alla världens regioner.

Rapporterna belyser frågor som rätten till arbete mot skälig ersättning; diskriminerande lagstiftning och våld mot kvinnor; rasism och diskriminering på grund av etnicitet, religion, sexuell läggning, könsidentitet eller andra skäl.

Det fria ordet är under attack världen över, journalister och människorättsförsvare fängslas och förföljs. Sverige stödjer dem som drabbas och verkar för att ansvariga ställs inför rätta.

Herr/fru talman, ärade ledamöter

Oxford Dictionaries utsåg "postsanning" till årets ord 2016.

En förutsättning för såväl en fungerande demokrati som ett konstruktivt samarbete mellan stater är att vi talar med och inte om varandra, hedrar överenskommelser och låter idéer tävla. Att forskning, fakta och medier respekteras och att vi erkänner andras kloka poänger.

Därför vill jag avsluta årets utrikesdeklaration genom att tacka Vänsterpartiet för att ni ständigt påminner om den oroande utvecklingen i Turkiet.

Att Sverige i sina kontakter med omvärlden ska framhålla de mänskliga rättigheterna är något som Liberalerna aldrig låter oss glömma.

I kampen mot vad som kan vara det värsta som mänskligheten har kommit på – kärnvapen – är Centern att lita på.

Moderaterna är och har varit en pådrivande kraft när Sverige står upp för

frihandel.

Det svenska biståndet har under åren haft en pålitlig vän i Kristdemokraterna.

Regeringen delar inte värdegrund eller syn på världen med Sverigedemokraterna och ett samarbete är uteslutet, men vi respekterar er plats i riksdagen.

Tack till alla pådrivare i civilsamhället och i folkrörelserna. Ert arbete på fältet och med opinionsbildning gör skillnad i en svår tid.

Vi ses igen i prövande samtal om hur Sverige kan bidra till en värld där människovärdet är grunden och oro besegras med framtidstro.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av Margot Wallström på Europahuset: EU:s säkerhetspolitiska utmaningar

Publicerad 08 februari 2017 Uppdaterad 08 februari 2017

Anförande av utrikesminister Margot Wallström på Europahuset den 7 februari 2017. Det talade ordet gäller.

Kära åhörare,

Jag är mycket glad att vara här i Europahuset idag och tala om de frågor som är så avgörande för vårt framtida Europa.

Det är svårt att säga något annat än att de säkerhetspolitiska utmaningar som Europa står inför är stora. Kanske än mer så när vår samtid är så oerhört komplex.

I den tid vi lever är det svårt att ens dra gränsen mellan inrikes- och utrikespolitik. Säkerhetspolitiken är kanske det område där denna gränsdragning blivit som allra svårast. När våra demokratiska fundament riskerar att undergrävas av desinformation, eller när klimatförändringar hotar vårt sätt att leva.

Var ligger då ansvaret? Hos enskilda länder? På EU? Globalt? Eller kanske på enskilda mediehus?

Många frågor tvingar oss att erkänna att rollerna och ansvaret blandas samman på ett sätt som visar att dagens hot är gränslösa och oerhört komplexa.

För att vända utvecklingen och gå mot en säkrare morgondag kommer

närmare europeiskt samarbete att behövas på en lång rad områden. Inom såväl frågor som rör handelspolitik, liksom frågor om försvar och påverkansoperationer.

Jag vill idag lyfta ett antal områden inom säkerhetspolitiken som kommer att bli centrala de kommande åren. Låt mig därför börja med att beskriva det säkerhetspolitiska läget för att sedan diskutera detaljerna kring just det europeiska samarbetet i dessa frågor.

Vi har flera samtidiga stora säkerhetspolitiska utmaningar att hantera – kriser i öst och i syd, ett försämrat säkerhetspolitiskt läge i vårt eget närområde, påverkansoperationer och cyberangrepp, klimatförändringar och terrorism.

Normer, samarbeten och institutioner som är centrala för vår säkerhet ifrågasatta eller satta under tryck från flera olika håll. Rysslands aggression mot Ukraina och illegala annektering av Krim utmanar den europeiska säkerhetsordningen i grunden. Trump-administrationens första steg har inte på någon punkt minskat frågetecknen rörande dess syn på viktiga värderingar och åtaganden. Vi ser allvarliga utmaningar också vad gäller solidariteten och sammanhållningen inom EU. Brexit är det tydligaste exemplet på detta.

I det rådande läget är en långsiktig, tydlig och principfast svensk säkerhetspolitisk linje än viktigare. Vår säkerhet gynnas inte av tvära kast. Kombinationen av militär alliansfrihet, stärkt nationell militär förmåga och fördjupade samarbeten med andra, bygger vidare på en svensk modell syftande till att minimera spänningar och bidra till stabilitet, samtidigt som vi på ett realistiskt sätt tar oss an de säkerhetspolitiska utmaningarna.

Till denna säkerhetspolitiska linje hör ett starkt försvar för folkrätten och internationella normer – som respekten för mänskliga rättigheter, rättsstatens principer och demokrati. Respekten för varje lands territoriella integritet, liksom rätten att göra självständiga säkerhetspolitiska vägval, utgör fundamenten i den europeiska säkerhetsordningen. Upprätthållandet av dessa principer är ett grundläggande säkerhetspolitiskt intresse för Sverige.

Dagens hot och utmaningar kräver en bred syn på säkerhet. Regeringen identifierar i den nationella säkerhetsstrategin åtta hot mot Sveriges säkerhet. Det handlar om militära hot, om ökande påverkansoperationer och cyberattacker – som riktas även mot Sverige -, om de globala klimatförändringarna, organiserad brottslighet, det ökade hotet från terrorism, hot mot vår hälsa genom pandemier och antibiotikaresistens, och

sårbarheter i vår energiförsörjning och infrastruktur.

För att möta denna komplexa hotbild ska vi fortsätta att utveckla och använda en mångsidig säkerhetspolitisk verktygslåda. Utöver en stärkt försvarsförmåga handlar det bland annat om att verka förebyggande genom diplomati, medling och förtroendeskapande åtgärder, både i vårt närområde och på den globala arenan. Det handlar om att långsiktigt bygga säkerhet genom handel, biståndssamarbete och mellanstatliga kontakter.

Vi strävar efter gemensam säkerhet. Den byggs tillsammans med andra, inte i konfrontation. Det handlar sedan 1 januari om arbetet i FN:s säkerhetsråd, men också om arbetet inom EU och FN, i OSSE, i Europarådet, i vårt partnerskap med Nato och med våra nordiska och baltiska grannländer, inte minst med Finland. Under 2018 kommer Sverige också samtidigt leda fem regionala samarbeten (NMR, N5, NB8, CBSS, BEAC) med fokus på miljö och andra konkreta gemensamma utmaningar. Samarbete och dialog i dessa fora kan främja vår säkerhet i bred bemärkelse.

Vi behöver en bredare ansats i sökandet efter nödvändiga kontakter med Ryssland. Utan att ge avkall på vår kritiska hållning kring viktiga frågor strävar vi efter konstruktiva kontakter, vilka ska präglas av fasthet, tydlighet och uthållighet och fokuseras kring frågor av gemensamt intresse. De arktiska frågorna har varit ett sådant område där Ryssland bidragit.

I ljuset av denna omvärldsutvecklingen är det europeiska samarbetet idag viktigare än någonsin för Sveriges säkerhet. Europeisk enighet är en förutsättning för att vi ska kunna hävda våra värderingar och intressen. Men vi kan, i ljuset av yttre och inre utmaningar, på intet sätt längre ta samarbetet och sammanhållningen inom EU för givna.

Flyktingkrisen fortsätter och sätter sammanhållningen på prov. Den ekonomiska återhämtningen är ojämn och arbetslösheten fortsatt hög i flera länder, inte minst bland ungdomar. Detta förstärker i sin tur populistiska och nationalistiska tendenser. Terroristattacker hotar våra öppna samhällen. Det återstår att se om den nya amerikanska administrationen kommer att stödja den europeiska integrationen.

Att i detta läge försvara, bevara och stärka det europeiska samarbetet är av helt central betydelse både för Sveriges säkerhet och välstånd.

Vi ska vara en klar och stark röst för en enad, solidarisk och handlingskraftigt union, vars agerande vilar på gemensamma värderingar.

Det betyder att även om vi driver våra nationella och enskilda intressen med stor kraft, så är vi också medvetna om att det finns ett pris att betala när samsyn inte kan uppnås. EU:s enighet har ett egenvärde för Sverige, särskilt i detta omvärldsläge.

Sverige har stärkt sitt EU-samarbete med Tyskland, som efter Brexit-omröstningen än mer tydligt är den enskilt mest inflytelserika medlemsstaten och ett stabilitetsankare i Europa. Tyskland är också en partner med vilken vi har en hög grad av samsyn vad gäller både värderingar och intressen.

Det betyder också att Sverige är tydligt med att de europeiska länderna måste ta ett större samlat ansvar för Europas säkerhet och investera i EU:s säkerhetspolitiska samarbete i hela dess bredd.

Sverige har därför varit pådrivande för EU:s globala strategi för utrikes- och säkerhetspolitik. Strategin är ett exempel på hur Sverige, som en mellanstor medlemsstat, genom idéer kan leda och påverka den europeiska utrikespolitiken.

Strategin lades fram ett par dagar efter den brittiska folkomröstningen. I motsats till Brexit är strategin ett uttryck för insikten att vi i dessa utmanande tider behöver ett EU som tänker strategiskt, har en gemensam vision och agerar tillsammans.

Strategin analyserar ett brett spektrum av de utmaningar som Europa står inför. Den bygger på insikten om att inget av de europeiska länderna har styrkan eller resurserna att på egen hand möta hoten mot vår gemensamma säkerhet. Verklig säkerhet kan bara byggas gemensamt.

Den understryker att kopplingen mellan den inre och den yttre säkerheten de senaste åren blivit allt tydligare, i synnerhet vad gäller radikaliserings, terrorism, illegal migration och miljöhot.

Den utgår mycket tydligt från de värden på vilka EU är grundat – värderingar som demokrati, rättstatlighet, multilateralism, respekt för mänskliga rättigheter, rättvisa, jämlikhet, icke-diskriminering, och efterlevnad av internationella konventioner och lagar. Den slår helt riktigt fast att hur vi själva efterlever dessa värderingar är avgörande för vår trovärdighet och inflytande utåt.

Den globala strategin är glasklar i sitt försvar för den europeiska säkerhetsordningen och i sitt stöd för en multilateral världsordning med

folkrätten och Förenta nationerna som den självklara kärnan.

Strategin gör klart att EU måste ta ett större ansvar för sin egen säkerhet på ett antal områden. Och det är riktigt: i det försämrade, komplexa säkerhetsläge finns ett glapp mellan behov och förmåga vad gäller EU:s utrikespolitik.

Det gäller att bidra till grannländernas stabilitet och samhälleliga utveckling. Här är EU-utvidgningen fortsatt ett viktigt instrument, liksom Östliga Partnerskapet. Det gäller ökade insatser i hela konfliktcykeln – från konfliktförebyggande till stabilisering i post-konfliktsituationer.

Europeiska rådet fattade i december viktiga och framåtblickande beslut om säkerhet och försvar. Det handlar om att på olika sätt att utveckla förmågan till gemensamma insatser för att förebygga och hantera kriser både med civila och militära medel. Det är viktigt att dessa beslut genomförs skyndsamt och fullt ut nu under våren. Sverige kommer aktivt bidra till detta.

Det är centralt att utveckla EU:s förmåga att agera snabbt och flexibelt. Sverige är pådrivande för att EU på den civila sidan ska få en bättre snabbinsatsförmåga och vill också utveckla EU:s s k stridsgrupper. Att EU har en trovärdig förmåga och kan vara snabbt på plats är centralt för att kunna förebygga konflikter. Tidig varning måste kunna följas av tidigt agerande.

Vi vill också se att EU samverkar närmare med FN som redan idag är unionens viktigaste partner på fältet. Sverige ska vara FN:s bästa vän i EU och EU:s bästa vän i FN.

Avslutningsvis vill jag understryka att säkerhetspolitik i vår tid är en balansakt. Kanske än mer så sedan det amerikanska presidentvalet.

Det är en balansakt mellan intressen och värderingar där vi måste lyckas upprätthålla och vara tydliga med våra svenska intressen samtidigt som vi värnar våra värderingar och multilateralismen är central i detta.

För en värld där den enda enigheten är den om egenintresset är en säker väg till en otrygg framtid.

Eller som Tomas Tranströmer uttryckte saken i sin dikt "Osäkerhetens rike":

"En hjälm som bärs av ingen har tagit makten."

Vi måste se till att motverka detta. Att bygga en säkerhetspolitik som håller ihop EU och som skapar samarbeten mellan länder.

Tal från Utrikesdepartementet

Inledningsanförande av Margot Wallström vid möte med civilsamhället om regeringens skrivelse om mänskliga rättigheter

Publicerad 07 februari 2017 Uppdaterad 07 februari 2017

Det talade ordet gäller.

Sedan jag tillträdde som utrikesminister hösten 2014 har jag framhållit vikten av att utrikespolitiken måste vara folkligt förankrad. Jag har hållit på med politik tillräckligt länge för att veta att resultatet blir bättre när fler är inblandade, samt att det finns enorma kunskaper och ett brinnande engagemang i civilsamhället.

Därför är det angeläget för mig att få den här möjligheten till återkoppling med er idag. Jag har varit mån om att skrivelsen skulle förberedas i dialog med civilsamhället. De budskap ni har framfört under de dialogmöten som skedde har varit viktiga i arbetet med att utforma skrivelsen. Tack. Ert engagemang gör Sveriges politik på dessa områden starkare.

Mina inledande ord kan delas in i tre förhoppningsvis logiska avsnitt. Först: Den oroliga tid vi lever i. Sedan: Det som faktiskt blir bättre och ger framtidstro. Till sist: Vad vi kan göra för att oron ska besegras med framtidstro.

Den omvärdsanalys som vi gör i skrivelsen tecknar tyvärr en mörk bild. Vi lever nu i en mer osäker omvärld än på många år och vi ser att utvecklingen går bakåt på många ställen i världen.

Fler stater rör sig i negativ riktning, färre gör framsteg. Auktoritära och repressiva regimer får ökat inflytande, både över sina egna medborgare och i världen.

MR-systemet som sådant ifrågasätts och utmanas alltmer av allt fler. Övergrepp motiveras med hänvisning till kulturella, historiska eller kanske religiösa skäl. Denna diskussion har också blivit alltmer hätsk i internationella MR-organ där vissa stater försöker undergräva hela det globala systemet för skydd av mänskliga rättigheter.

Vår slutsats är att vi inte ska rygga tillbaka inför svårigheterna och anpassa oss efter ett nytt läge som av andra kan ses som normalt.

Vi måste ta gemensamma tag och stå upp för vad som är rätt, även när det kan kännas tungt och svårt.

Jag har förstått att ett problem som lyftes i många av mötena gällde det krympande utrymmet för civila samhällets som vi ser på allt fler platser.

Det är en oroande trend där stater försöker tysta avvikande röster och skrämma MR-försvare som lyfter fram obekväma sanningar, korruption, maktmissbruk eller valfusk.

En rad stater har infört lagstiftning eller vidtar åtgärder som kraftigt försvårar för oberoende aktörer och journalister att fritt kunna verka, bl.a. Ryssland, Egypten och Turkiet.

Även ett antal stabila demokratier har visat prov på oroande populistiska tendenser och lagstiftning som inskränker yttrande- och tryckfriheten.

Under det seminarium om hat och hot mot kvinnliga journalister som UD anordnade tillsammans med Fojo, Svenska Institutet och UNESCO den 2 december blev det mycket tydligt vilka utsatta och svåra situationer som särskilt kvinnliga journalister riskerar att hamna i som en konsekvens av att de utövar sitt yrke.

Tendenserna till relativisering av mänskliga rättigheter drabbar inte minst kvinnors åtnjutande av de mänskliga rättigheterna men också HBTQ-personer. De mänskliga rättigheterna gäller alla, alltid och överallt, är en hörnsten för den feministiska utrikespolitiken.

Tillgång till sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter är idag en fråga i global motvind. Krafter som vill begränsa dessa rättigheter växer i styrka på

många håll, nu senast från amerikanskt håll.

Allt oftare tvingas vi lägga kraft på att inte ta kliv bakåt, till exempel vad gäller frågan om undervisning i sex och samlevnad som är avgörande i förebyggandet av våld mot kvinnor och flickor, istället för att röra oss framåt och skapa starkare normativa ramverk.

Som jag sa i min inledning finns även en hel del som kan ge oss framtidstro. Vi får inte glömma att de senaste årtiondenas utveckling har gjort att fler människor än någonsin åtnjuter mänskliga rättigheter som rätten att gå i skolan, ha tillgång till sjukvård, organisera sig i fackföreningar, arbeta och leva med den man vill.

Sedan 1970-talet har många stater övergått till att bli demokratier – åtminstone i fråga om införande av flerpartisystem och genomförande av regelbundna val. Majoriteten av världens stater har anslutit sig till de centrala människorättskonventionerna.

Jag tycker vi ska vara stolta över hur vi på UD och ni som civilsamhället bidragit till denna utveckling. Men vi behöver nu fundera på hur vi kan vända de senaste årens negativa trend. Vi vill att den ska gå till historien som just tillfällig.

Det kräver en omvärldsanalys anpassad till det vi ser idag och ett nytt förhållningssätt, men även en sammanhållen politik.

Skrivelsen som vi diskuterar här idag kommer att utgöra vår kompass för de kommande årens arbete och den anger regeringens prioriteringar och synliggör våra verktyg. Jag vill nämna några av dem, och går därmed över till att diskutera vad vi kan och måste göra för att oro ska besegras med framtidstro.

Under våren kommer regeringen att presentera nya landspecifika rapporter om läget för mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i länder i alla världens regioner.

Rapporterna kommer att redovisa läget i ett antal frågor som det civila samhällets utrymme, de politiska rättigheterna och institutionerna, respekt för rätten till liv, kroppslig integritet och förbud mot tortyr, liksom yttrande-,

press- och informationsfrihet, mötes- och föreningsfrihet.

MR-rapporterna kommer också att belysa frågor som rätten till arbete mot skälig ersättning, till bästa uppnåeliga hälsa och till utbildning, diskriminerande lagstiftning och våld mot kvinnor liksom diskriminering av religiösa och andra minoriteter, urfolk och HBTQ-personer.

Genom att kartlägga övergrepp som på sikt kan ge upphov till konflikter fungerar rapporterna också som en byggsten i vårt konfliktförebyggande arbete, en svensk utrikespolitisk prioritering.

Sverige arbetar som medlem av FN:s säkerhetsråd utifrån en stadig grund av folkrätt, mänskliga rättigheter, jämställdhet och ett humanitärt perspektiv.

Under vår första månad som medlem, då vi även agerade ordförande, tog sig detta uttryck i fallet med Gambia där säkerhetsrådet bidrog till en fredlig lösning av den demokratiska övergången efter presidentvalet.

Vi kommer att arbeta för att öka säkerhetsrådets öppenhet, vilket bidrar till rådets legitimitet och gör rådets arbete mer effektivt.

Låt mig slutligen även nämna att utvecklingssamarbetet har en stark tonvikt på demokrati och jämställdhet, ökad respekt för mänskliga rättigheter och frihet från förtryck. Det slås fast i det nyligen beslutade policyramverket för svenskt utvecklingssamarbete.

Sida har fått ett särskilt uppdrag att titta på frågan om det krympande utrymmet för det civila samhället och vilka insatser som kan göras från svenskt håll för att motverka detta. Uppdraget ska redovisas lite senare i vår.

Tack till er som bidrar även till det arbetet. Jag är stolt över samverkan mellan regeringen, civilsamhället, akademien och myndigheter i dessa så angelägna frågor.

Samverkan gör oss bättre och på det stora hela upplever jag det som att vi arbetar mot samma mål. Tack ska ni ha!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Sveriges röst i världen

Publicerad 30 januari 2017 Uppdaterad 30 januari 2017

Utrikesministerns anförande vid Dagens Industri Världen den 21 januari. Det talade ordet gäller.

Kära åhörare,

Jag vill börja med att tacka för inbjudan. Det är en ära att få inledningstala på Dagens Industri Världen.

Jag är glad att det gick hela vägen i år. Förra året blev jag tvungen att ställa in med kort varsel. Men nu är jag äntligen här, och det är jag glad för.

Att vi lever i en ny tid är något man ofta hör sägas. Men vad betyder det i egentligen? Vad vi kan konstatera är att vi lever i en tid av snabb förändring, på gott och ont.

Tiden vi lever i beskrivs också som orolig. Populister och extremister är på frammarsch, mänskliga rättigheter kränks och det fruktansvärda kriget i Syrien är inne på sitt sjätte år. Världen upplevs som en osäkrare plats.

"Tiden har så många tecken att om vi läste dem alla skulle vi dö av hjärtesorg" skriver Jeanette Winterson i romanen Tidsklyftan.

Om vi kunde spola tillbaka tiden ett år. Om ni föreställer er att vi är där, i slutet av januari 2016, på Di Världen. Då var det få i den här salen som trodde att vi idag skulle ha ett Storbritannien på väg ut ur EU, en amerikansk president vid namn Donald Trump, eller fredsförhandlingar om Syrien ledda av Ryssland och Turkiet.

Det finns mycket vi skulle kunna prata om idag, men jag vill rikta in mig på tre specifika förändringar: den nye presidenten i USA, EU efter Brexit, och de ökade spänningarna i vårt närområde. Jag tänkte också passa på att säga några avslutande ord om FN:s säkerhetsråd.

För mindre än en vecka sedan tillträdde en ny amerikansk president vid namn Donald Trump. Regeringen har förberett sig för det här. Men det finns fortfarande många oklarheter gällande vilken politik som den nya administrationen kommer att föra, inte minst på grund av de skillnader vi ser i uttalanden från presidenten och hans utsedda ministrar.

Trump har dock redan fattat ett antal beslut, [sk executive orders], bland annat om att USA drar sig ur TPP, om att bygga kontroversiella oljeledningar och att man stoppar stöd till organisationer som hjälper kvinnor att få säkra aborter. Dessa beslut signalerar att vi inte kan räkna med att president Trump kommer att skilja sig från kandidaten Trump eller president-elect Trump.

Att vi kommer att få se en mer transaktionsinriktad politik från USA är de flesta överens om. Värde-kostnad analys kommer att ersätta ett handlande som grundar sig i värderingar. Det kommer att vara "America First". Precis som utlovats i valkampanjen.

USA blir en global aktör med en agenda som i mindre utsträckning liknar vår. Likväl förblir USA en viktig global aktör som vi behöver förhålla oss till och samarbeta med när våra intressen sammanfaller.

De tre områden som vi tidigt identifierade kommer att påverkas är klimatpolitiken, säkerhetspolitiken och handelspolitiken.

Så hur analyserar vi detta nya omvärldsläge?

Det är uppenbart för alla som har följt Trumps valrörelse, och hans första vecka som president, att det är svårt att förutse hur han kommer att agera.

Varken internationella relationer eller marknader mår bra av oförutsägbarhet. Och vi har fått vänja oss vid att vissa saker som sägs kanske inte ska tolkas bokstavligt. Men man ska komma ihåg att ordval spelar roll i diplomati och internationella relationer.

Det är därför viktigt att bedöma den nye presidenten främst efter den politik och de faktiska beslut som han fattar. Inte efter vad som presenterades i en valrörelse.

Tiden framöver kommer också att präglas av flera balansakter. Både för den nye presidenten och för omvärlden.

Vi måste balansera mellan att låta värderingarna styra samtidigt som vi navigerar i en mer transaktionsinriktad omvärld.

Trump kommer att behöva balansera mellan politik som är genomförbar, och de många löften han har gett sina väljare.

När landskapet förändras så förändras också utsikterna för möjliga samarbeten. Vi kommer därför att se hur nya konstellationer bildas. Hur Kina och Ryssland väljer att agera om USA blir mindre engagerat i sin omvärld återstår att se. Klart är däremot att båda dessa har tydliga intressen i sina respektive närområden.

När samsynen med en viktig partner som USA minskar måste vi vara redo att forma nya strategiska partnerskap med progressiva krafter. Främst kommer detta innebära närmare samarbete med våra nordiska grannar och i EU-kretsen.

USA förblir trots allt detta en central internationell aktör som Sverige har en nära relation med. Relationen är viktig för både vår handel och säkerhet. Kanada kommer att bli en viktigare partner för både Sverige och EU, inte minst genom frihandelsavtalet CETA och det strategiska partnerskapsavtalet.

Relationen med USA är inte en relation med USA:s president, utan med hela landet: med företag, delstater, akademi och civilsamhället.

Sverige är den 10e största investeraren i USA och Svenska företag skapar idag mer 330 000 jobb i USA, räknar man in underleverantörer är det en halv miljon. Vilket är bra för USA, oavsett vem som är president.

Med en mer transaktionsinriktad politik från USA behöver vi bli bättre på att argumentera för varför den politik som vi står för även kan gynna USA. När det gäller allt från frihandel till klimatomställning till kvinnors rättigheter. Fri och rättvis handel skapar jobb både i USA och Sverige, det finns en enorm potential för gröna jobb, och jämlikhet mellan kvinnor och män är inte bara rätt, utan också ekonomiskt smart.

Den utbredda polariseringen i USA har blivit ännu tydligare i den gångna valrörelsen. Vi måste värna vårt eget samtalsklimat. Vi ska inte hamna i en situation där tonläget höjs till personangrepp, där man kan använda "alternativa fakta" för att blunda för sanningen och där människors tilltro till både makthavare och medier urholkas.

Jag tror inte att Amerika blir great av isolering och protektionism. Jag menar i stället att Amerika har blivit great tack vare öppenhet, handel med övriga världen och mångkultur.

Att Storbritannien lämnar unionen är beklagligt, men vi kommer att ha goda relationer med Storbritannien även efter Brexit. Under året inleds förhandlingarna om utträdet. Det är viktigt att EU står enat inför detta.

Konsekvenserna av Brexit kan bli kännbara framför allt för britterna själva. I mars förväntas artikel 50 att aktiveras – då inleds processen på allvar.

I sammanhanget skulle jag gärna vilja nämna ett citat som visar hur radikalt retoriken kring EU har förändrats i Storbritannien. Margaret Thatcher är knappast ihågkommen som en stor EU-vän. Som premiärminister sa hon 1988 i ett tal i Lancaster House:

"Just think what a prospect it is. A single market without barriers – visible or invisible – giving you direct purchasing power over 300 [nu 500] million of the world's most wealthy and prosperous people". Kontrasten mot dagens retorik är som sagt slående.

Att Romfördraget fyller 60 år i mars är en påminnelse om att EU:s styrka har växt i takt med att unionen förbättrar vardagslivet på vår kontinent. Därför vill regeringen intensifiera arbetet för ett socialt Europa där jobben blir fler och har goda villkor; där jämlikheten, jämställdheten och tillväxten ökar. EU:s framgångar måste bli synliga även i vanliga löntagares plånböcker och vardag, annars har unionen aldrig någon framtid.

Som ett led i detta har Statsministern tillsammans med kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker nyligen aviserat det toppmöte på temat "Social Summit for Fair jobs and growth" som kommer att arrangeras i Göteborg den 17 november i år.

Över 1,4 miljoner personer sysselsätts idag i Sverige av den svenska exporten. En siffra som har ökat med över 20 procent sedan EU-inträdet år 1995.

Av Sveriges export går 71 procent till EU:s inre marknad. Av importen är det hela 79 procent som kommer från EU, vilket visar vilken nära och naturlig hemmamarknad EU har blivit. 90 procent av alla utländska direktinvesteringar i Sverige kommer från EU.

I en tid av utmaningar ska Sverige vara en drivande kraft när det gäller att fördjupa och utveckla EU:s inre marknad. Genom att riva handelshinder och dra nytta av den fria rörligheten för varor och tjänster kommer svenska företag och konsumenter gynnas. Vi ska ta tillvara nya möjligheter som den

alltmer digitaliserade ekonomin erbjuder och därmed främja nya affärsmodeller och ökad innovation.

När EU angrips av populism, nationalism och isolationism är Sverige tydligt: En enad, solidarisk och handlingskraftigt union, vars agerande vilar på gemensamma värderingar, är av grundläggande betydelse för Sveriges säkerhet.

Vi kan inte längre ta samarbetet inom EU för givet. Vi måste bevara och stärka EU som en säkerhetsgemenskap, grundad på gemensamma värderingar och ömsesidig solidaritet. EU är i grunden ett fredsprojekt – kanske det mest framgångsrika fredsprojektet någonsin.

Inget land i Europa kan på egen hand möta utmaningarna mot vår gemensamma säkerhet. De europeiska länderna måste ta ett större samlat ansvar för Europas säkerhet och investera i EU:s säkerhetspolitiska samarbete.

Rysslands aggression mot Ukraina och illegala annektering av Krim, samt ryskt agerande i Östersjöregionen har försämrat säkerhetspolitiska läget i Europa och i vårt närområde. Den europeiska säkerhetsordningen och respekten för internationell rätt utmanas.

Sveriges och EU:s linje gällande sanktionerna mot Ryssland är tydlig: de ska bestå så länge Rysslands annektering av Krim och fortsatta destabilisera av östra Ukraina fortsätter. Vårt stöd till Ukrainas reformarbete ska fortsätta.

Regeringens bedömning kvarstår - ett enskilt militärt väpnat angrepp direkt mot Sverige är fortsatt osannolikt. Likväl ska vi svara upp mot det försämrade säkerhetsläget.

Diplomati och utrikespolitik är vår första försvarslinje. Bredden av säkerhetspolitiska instrument – diplomati, medling, konfliktförebyggande och förtroendeskapande åtgärder samt nationell militär förmåga – ökar Sveriges möjligheter att verka för avspänning och stabilitet i Europa och i vårt närområde.

Sveriges säkerhetspolitik vilar på tre ben: militär alliansfrihet, höjd egen militär förmåga och fördjupade samarbeten.

I den tid vi nu lever i så handlar det om att hitta förnuftiga balanser. Regeringens säkerhetspolitik bygger vidare på en svensk modell syftande till att minimera spänningar, men samtidigt på ett realistiskt sätt ta sig an

utmaningarna.

I ett försämrat säkerhetspolitiskt läge ökar också behovet av dialog och förtroendeskapande åtgärder. Vi skall främja kontakter mellan det svenska och det ryska folket och vi skall upprätthålla en politisk dialog med Ryssland.

Samarbetet med våra närmaste grannländer är viktigare än någonsin. Våra gemensamma intressen och geografiska närhet gör det naturligt för oss att ytterligare stärka det nordisk-baltiska samarbetet inom utrikes- och säkerhetspolitik, miljö-, ekonomi-, och energiområdet.

Jag träffade i morse Estlands president Kersti Kaljulaid. Frågor om säkerhet och samarbete kring Östersjön stod högst upp på vår dagordning.

Kära åhörare,

I går kväll kom jag hem från New York och möten i FN, och jag skulle vilja säga några ord om säkerhetsrådet. I somras valdes vi efter hårt arbete in med en stor majoritet. Och nu är det dags att leverera. Vi tillträdde första januari, och under denna månad har vi också varit ordförande.

I säkerhetsrådet fattas bindande beslut om fred och säkerhet i världen, och vad som hamnar på dagordningen är till stor del omvärldsstyrt. Med detta i åtanke kan ni säkert förstå att januari varit en hektisk månad.

Fokus för vårt medlemskap ligger på konfliktförebyggande och att lyfta kvinnors roll i fredsprocesser. Vi arbetar också för att undvika att det uppstår låsningar mellan de permanenta medlemmarna och för att minska vetoanvändningen. Sverige har redan blivit en uppskattad aktör i rådet.

Förebyggande är både rätt och ekonomiskt smart. Säkerhetsrådet kommer alltför ofta in när en konflikt redan blossat upp, eller som någon uttryckte saken: "Think prevention is expensive – ever tried war?"

Det ligger också i Sveriges direkta egenintresse. Hade konflikten i Syrien kunnat förebyggas hade inte hundratusentals människor tvingats på flykt, de som flytt hade sluppit ett enormt humanitärt lidande men vi hade också minskat de påfrestningar som det inneburit för Sverige och Europa.

Under vår första månad fick vi också hantera en potentiell kris i Gambia, som med rätt insatser från säkerhetsrådet och andra kunde lösas utan våld. Det är ett utmärkt exempel på varför konfliktförebyggande är så viktigt.

Kära åhörare,

Världen är mer komplex och mer sammankopplad än den någonsin har varit. Utmaningarna som uppstår på grund av världens snabba förändring har som sagt en sak gemensamt: De kan inte lösas av något enskilt land.

Vår tids stora utmaningar – klimatförändringar, terrorism, pandemier, fattigdom – kräver samarbete mellan länder. Men också med civilsamhället, företag och andra organisationer.

Isolationism och upprustning leder inte till säkerhet och trygghet. När vi handlar med varandra och kan röra oss fritt över gränser eller löser problem gemensamt blir vi också säkrare och vårt välstånd växer.

Därför ska vi försvara multilateralism och frihandel, fortsätta att kämpa för ett starkt EU, ett effektivare FN och ett Sverige som är fortsatt öppet mot omvärlden.

Vi vill alla lämna över en värld till våra barn och barnbarn som är bättre än den vi själva fick. För att klara det krävs både mod och tålamod.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid högnivådialog om synergier mellan fredsbyggande och de globala utvecklingsmålen i Agenda 2030

Publicerad 25 januari 2017 Uppdaterad 25 januari 2017

Förenta Nationerna, New York 24 januari. Det talade ordet gäller.

Mr President of the General Assembly, Mr Secretary-General, Excellencies, Ladies and Gentlemen,

"We the peoples of the United Nations determined to save succeeding generations from the scourge of war..."

These are the opening words of the Preamble to the Charter of the United Nations.

This has been the mission of the United Nations since its very beginning.

We must therefore ask ourselves every day: what are we doing to prevent the 'scourge of war'? Are we doing enough? Can we do more?

I come straight from the Arctic Frontiers conference in Tromsø, where I participated yesterday and met scientists and experts that painted a bleak picture of environmental developments in the Arctic, not least developments related to climate change. We know that last year was the warmest one ever

recorded on the earth. This has had particular impact on the Arctic – the cap of the world. In one of the panels in Tromsø yesterday, the moderator asked the panelists how they could sleep at night, knowing all which they know. One of the experts replied that he tried to look for hope-spots in the world.

I believe this is what we need to look for: hope-spots. Such as this meeting here today, where we meet to discuss what we can do better.

And this is exactly what we are here to discuss today: preventing conflict and finding synergies between the 2030 Agenda for Sustainable Development and Sustaining Peace.

In these times of nationalism and fear, we can send a message of hope.

I would like to thank Mr Peter Thomson, President of the General Assembly, for convening this high-level dialogue on this most important matter.

I was greatly encouraged by the strong show of support at the open debate in the Security Council earlier this month on conflict prevention and peacebuilding.

Secretary-General Guterres outlined a number of concrete measures aimed at strengthening the capacity of the UN system to detect and respond early to signs of looming crises.

We must continue to discuss how to improve for example reporting in order to detect early signs of conflict. And we must consider how to strengthen our will and capacity to take action when we receive reports. And we must explore how to make better use of the tools that we have, such as mediation and the good offices of the UN.

Opportunism and populism are strong forces in today's world. Peace and sustainable societies can never be taken for granted. The 2030 Agenda is a universal tool, and its universality requires all countries and all people to be involved in peacebuilding and prevention.

I would like to highlight four issues that I believe can make a difference to our efforts for the mutually reinforcing Sustaining Peace and the 2030 Agenda.

Strong institutions and good governance

Goal 16 emphasises that access to justice for all and effective, accountable

and inclusive institutions are essential in promoting peaceful and inclusive societies. To achieve this goal, we need political commitment, inclusive and participatory governance, sound policies and legal frameworks, and effective development cooperation.

We can also learn from each other. South-south cooperation and peer learning are important. The g7+ group of fragile states has implemented an initiative called Fragile-to-Fragile (or F2F) cooperation. With their own experience of transitioning out of fragility, and Timor-Leste taking the lead, they successfully supported election registration in Guinea Bissau in 2014 and assisted the Ebola-struck countries of West Africa in 2015. In 2016, two missions were conducted to support democratic and peaceful developments in the Central African Republic. As co-chair of the International Dialogue on Peacebuilding and Statebuilding with Sierra Leone, the current chair of the g7+, Sweden continues to support these efforts.

2. Risk management, root causes, early warning – early action

Peacebuilding must be nationally owned and inclusive. We must focus on understanding risks (including risks related to climate change), addressing the root causes of conflict, and building peace from the ground up. We must make better use of the tools at our disposal, including dialogue and mediation.

We are only as strong as our partnerships. The UN should strengthen its collaboration with other partners, not least the World Bank. Through better coordination between UN entities in the field, joint analysis, planning and implementation frameworks for political, security, and development interventions based on national development plans, the UN can increase its impact on sustaining peace.

3. The role of women

This is the unfinished business of our time. We have seen how women's experiences and a civil society that includes women contribute to early warnings and alternative conflict resolution methods. When the whole of society is involved and both women and men have a voice, we stand a better chance of building a foundation for legitimate peace accords that create socially and economically sustainable societies.

4. The economy of prevention

Prevention is not only right – it is also the economically smart thing to do.

Imagine the costs if Gambia were to have been thrown into armed conflict. Instead with the use of good offices and the work of regional actors, including ECOWAS, this did not happen.

A society's economic situation is often a risk factor to consider when we look at early warning signs and root causes. More effective conflict prevention means that less of our development budgets will be spent on humanitarian assistance. By preventing conflicts, we can enable economic growth and reduce human suffering. Donors and financial institutions need to invest in peace and prevention.

The trend towards increased earmarking of contributions to UN activities will hinder multilateral flexibility and relevance in fragile contexts. Sweden is a top-five contributor to most of the UN funds and programmes. As a large donor of core support, we provide UN agencies with the kind of flexible and predictable funding needed to enhance capacities and enable a swift response to a sudden crisis.

Finally, the main responsibility lies with us, as UN Member States, to implement the 2030 Agenda in our countries, as well as the peace continuum, as the Secretary-General has put it. We need the UN to support us in this endeavour. The platform and the policy are there already. It is for us to implement.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid Arctic Environment Forum

Publicerad 24 januari 2017 Uppdaterad 24 januari 2017

Tromsö den 23 januari 2017. Det talade ordet gäller.

Ladies and gentlemen, dear friends,

The past year was the warmest ever recorded on Earth. It broke the record set in 2015, which in turn broke the record set the previous year.

Preliminary statistics in 2016 show that temperatures rose by 1.3 degrees Celsius compared with pre-industrial levels. Behind the average temperature are great variations, with a disturbing increase in temperatures taking place closer to the poles.

Climate change is reality, already affecting our lives and societies. And remember that the emission of greenhouse gases is a cumulative process. The carbon budget is not like other budgets; we don't start anew with the New Year.

Scientists warn us of tipping points, of accelerating, even irreversible processes, of diminishing ice masses in the Arctic, of drastic changes in ocean currents, and of sizeable releases of greenhouse gas emissions from previously frozen soils and sediments.

I stated this morning, and I repeat it again: global warming, and its impact on the Arctic, is not just a potential environmental and ecological disaster. It could also very well develop into a security threat of global proportions.

In 2015, we came together worldwide in a remarkable demonstration of resolve with the adoption of the 2030 Agenda and the Paris Agreement on

climate change.

Over the past year, that determination was sustained as over a hundred states deposited their Paris Agreement ratification instruments, bringing it into force in record time.

As we translate these commitments into action, the 2030 Agenda and the Paris Agreement present us with an equation that can only be resolved through a paradigm shift.

This shift needs to take place in the entire development of our societies and in our aspirations for providing a good life, not only for ourselves, but for future generations.

And the narrative, which is for us to project, should be a vision of hope. It must be based on scientific facts and knowledge, and it must be all-encompassing.

It stands in contrast to 'fact-free politics', to retreating into narrow-minded nationalism and to pitting one group against another.

This is the challenge that lies ahead of us as we look to 2017 and beyond.

* * *

Dear friends,

Over the past two decades, Sweden has experienced a period of sustained economic growth while carbon emissions have fallen. In fact, we have seen worldwide that emissions have stayed flat while the global economy has grown.

This decoupling of energy sector emissions and economic growth should put to rest the argument that combating climate change requires accepting lower growth and lower standards of living.

It falls on us as governments to provide political leadership in setting out the direction and putting a legal framework into place.

We will look to the business community to provide innovation and respond to people's needs as enlightened consumers.

We will need a civil society which serves as a watchdog and as a channel for

people to demonstrate engagement.

The Paris Agreement set out some good principles. Global efforts must be built using a bottom-up approach. They must be transparent to generate trust and accountability, and they must be all-inclusive to bring success.

The call for the UN to 'deliver as one' has perhaps never been as imperative as right now.

The climate community and the development community must come together and find ways to engage in collaborative efforts on what promises to be a transformative agenda.

* * *

Friends,

We know that the Arctic is particularly vulnerable to rising temperatures.

We also know that the main sources of CO2 emissions originate outside the Arctic region.

And we know as well that the solutions to the climate crisis in the Arctic must be dealt with primarily at global level.

But I believe the Arctic Council has a very important role to play in exploring region-specific measures and adding value to ongoing global efforts.

I therefore urge the Arctic Council Member States to explore ways to further strengthen the climate-related work of the Council.

Let us move forward together.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid Arctic Frontiers: Nordic Cooperation in the Arctic

Publicerad 23 januari 2017 Uppdaterad 23 januari 2017

Tromsö den 23 januari 2017. Det talade ordet gäller.

Ladies and gentlemen, Nordic friends,

I am very much looking forward to the Norwegian presidency of the Nordic Council of Ministers and I fully support your set of priorities.

Your emphasis on increased support for green innovations, regional integration, and digitalisation is also highly relevant for this part of the world.

I am convinced that our countries can lead the way towards a green, low-emission economy that is sustainable and equitable.

In times of increased global uncertainty, Nordic cooperation and coordination is more important than ever.

If we are united as a region on matters of shared interest, it will be easier to get others to listen to what we have to say – in the EU, in the UN and in other multilateral forums.

This will be particularly important in the coming years, with Sweden as a member of the UN Security Council, Norway's participation in G20 and Denmark presiding over the OECD Ministerial Meeting on foreign policy, economy and trade.

Sweden will take over the rotating presidency of the Nordic Council of

Ministers in 2018. We will of course build on the important work that has been done by previous presidencies, not least Norway.

We are still in an exploratory phase concerning our own priorities, and we are looking forward to a close dialogue with Norway to ensure continuity and long-term progress.

In 2018, Sweden will also chair the Barents Euro-Arctic Council and the Council of Baltic Sea States, which will provide good opportunities for increased synergies between our different regional forums. We also foresee close cooperation with the Finnish chairmanship of the Arctic Council.

* * *

As we are gathered here in Tromsø, let me also say a few words on Nordic cooperation in the Arctic.

We all share an ambition to maintain the Arctic as a region of peace and stability.

We also have a common interest in dealing with the challenge of climate change and its dramatic effects on the region.

I encourage the Nordic countries to explore how to further strengthen the role of the Arctic Council in the processes of mitigation, adaptation and resilience.

I believe there is room for improvement, but we need to join forces in order to achieve results.

The Nordic Council of Ministers could very well support such ambitions. I welcome the Council's ongoing efforts to develop a new Arctic programme. It will provide a good base on which to further strengthen the Arctic dimension of the Nordic Council of Ministers.

Ladies and gentlemen, Nordic friends,

The Arctic is already a showcase of constructive regional dialogue.

Let us also turn it into a role model for sustainable development and an ambitious climate policy.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid öppningssessionen av Arctic Frontiers i Tromsø

Publicerad 23 januari 2017 Uppdaterad 23 januari 2017

Tromsø den 23 januari 2017. Det talade ordet gäller.

Let me first of all thank my Norwegian hosts for inviting me to this important event in wonderful Tromsø.

As a northerner myself, coming from Västerbotten, I feel a special affinity and commitment to this beautiful but fragile part of the world.

* * *

The Arctic has in the past probably been considered a periphery by many.

This is now far from being true. Global developments have put the region at the centre of international attention.

So, when dealing with the Arctic of today we are dealing with high politics in the true sense of the concept.

The reasons are primarily: (1) climate change, (2) the vast economic potential in the Arctic, and (3) security related developments globally.

* * *

The Arctic is the epicentre of the global climate crisis.

Last year, a new alarming record was set when the average November

temperature approached 1.5 degrees Celsius above the pre-industrial level. The limits set out in the Paris Agreement have thus partially already been reached in this part of the world.

And compared to 2006, the November icecap has shrunk by 800 000 square kilometres, almost the size of two Swedens.

I could continue to give you more examples, like reminding you of those days last year when the temperature in parts of the Arctic approached 20 degrees above normal levels.

But we have enough examples, and the scientific findings are robust enough to conclude that a climate crisis in the Arctic is not a future scenario. It is going on as we speak.

So, let me be clear:

Global warming and its effects on the Arctic is not only a potential environmental and ecological disaster. It could also very well develop into a security threat of global proportions.

We must therefore step up our ambitions to combat climate change at all possible levels.

Sweden has taken concrete initiatives to strengthen the cooperation on climate issues in the Arctic Council.

I know that other countries, not least Norway and Finland, fully share our strong commitments.

The only sensible choice for the future is to embark on a paradigm shift in the development of societies and in our aspirations for providing a good life, not only for ourselves but for future generations.

* * *

The people in the north, including the indigenous peoples, have the same right to economic and social development as the rest of our countries.

It is crucial however that this development is sustainable.

Supporting innovations in green technology and the use of best practices throughout the production cycle is therefore essential.

In this respect, I am rather optimistic. I think that we in many sectors have reached the point where there is a 'business case' for sustainable solutions.

Reopening coal mines belongs in the past. Producing steel without CO2-emissions, as done by our largest steel manufacturing company SSAB, is the future.

As politicians, our responsibility is to create proper incentives to strengthen this trend.

I am convinced that the Nordic countries, with their highly innovative Arctic regions, are ideally placed to assume global leadership in this respect.

In this context, I warmly welcome ongoing initiatives to further strengthen cooperation at various levels between the Arctic regions.

* * *

Finally, I would like to highlight the importance of keeping the Arctic as a region of peace and stability built on the respect of international law including UNCLOS.

The Arctic Council is a unique platform for constructive dialogue and we should seek ways to strengthen the Council further.

But I also want to highlight the very important 'people to people' cooperation within the Barents framework.

To strengthen cross-border ties between civil societies in our Barents and Arctic regions is a true investment in peace and security.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Öppningsanförande av Margot Wallström vid seminarium: Norrbotten och Nord-Norge – innovasjon og utveckling over grensen

Publicerad 23 januari 2017 Uppdaterad 23 januari 2017

Tromsø den 23 januari 2017. Det talade ordet gäller.

Vänner från Nordnorge och Nordsverige!

Det ni gör här och nu är viktigt.

Det är viktigt för Norrbotten, Troms, Finnmark och Nordland.

Samtidigt är det viktigt för Sverige och Norge.

Och för hela den Arktiska regionen.

Jag sa det tidigare i dag när jag på morgonen deltog i en panel med bland annat Norges och Finlands statsministrar:

Ni i era regioner har alla förutsättningar att ta en ledande roll när det gäller att driva på för en ekonomisk och socialt hållbar utveckling i Arktis, liksom att visa på möjligheten att skapa attraktiva livsmiljöer utanför storstadsområdena.

Men också att tillvarata urfolkens unika kultur och kunskap.

Det är ett ledarskap som är efterfrågat och som jag uppmanar er att axla tillsammans.

För aldrig tidigare har det varit så nödvändigt att påpeka för världen att utveckling och hållbarhet är möjliga att förena.

Att göra detta i Arktis, klimatkrisens själva epicentrum, är särskilt viktigt.

När SSAB i Luleå tillsammans med Vattenfall och LKAB visar på möjligheten att i stor skala producera "stål utan kol" är det en signal om att en ny framtid är möjlig – en fossilfri framtid.

Ett annat exempel är LKAB:s unika pelletsprodukter som minskar det totala utsläppet av CO₂ från gruva till råvara i masugnar med cirka 30 procent jämfört traditionell pelletsframställning.

Dessa exempel är hämtade från Norrbotten. Jag vet att det även i norra Norge och Finland finns likartade innovativa framtidslösningar. Innovationer som skapar tillväxt, jobb och framtidstro och som samtidigt bidrar till klimatkrisens lösning.

Hållbar utveckling skapar nya affärsmöjligheter och ger regionerna i norr ökad konkurrenskraft till gagn för hela Europa.

Arktiska förhållanden har länge utmanat regioner i norr att tänka nytt och hitta nya lösningar inom olika områden. Forskning och anpassade tillämpningar för att testa och utveckla ny teknik i kallt klimat är ett exempel. Att lagra stora mängder data på ett klimatsmart sätt är ett annat.

Genom ett än mer utvecklat gränsöverskridande samarbete mellan era respektive län, mellan universitet, näringsliv, det civila samhället och politiken, kan den fulla potentialen av dessa förutsättningar förverkligas.

Ni kan bli världens vägvisare i norr.

* * *

Genom Norrbottens arktiska plattform har Nordsverige tagit ett viktigt steg mot att bli en aktiv aktör i arktiska sammanhang. Det kommer att stärka Norrbotten. Men det stärker också Sveriges nationella Arktispolitik.

Jag välkomnar därför detta viktiga arbete.

Det arbete som görs i Norrbotten bidrar också till att förtydliga de möjligheter som finns i ett närmare gränsöverskridande samarbete i Norr.

Jag önskar såväl Sverige och Norges nordliga regioner lycka till i ert viktiga arbete.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid den internationella konferensen om fredsprocessen i Mellanöstern

Publicerad 17 januari 2017 Uppdaterad 17 januari 2017

Paris den 15 januari 2017. Det talade ordet gäller.

Dear Colleagues and Excellencies,

I am very pleased to be here today together with more than 70 countries and organisations gathered in order to save and promote the two-state solution.

Let me start by commending my esteemed French colleague Mr. Ayrault and ambassador Vimont for the impressive leadership shown by taking this initiative. I realize the challenging work that has gone into this initiative. Now we have a unique opportunity to try and meet the expectations of the region. I would also like to extend my sincere thanks to Secretary Kerry for his strong engagement.

We meet with a sense of urgency. And we are here today to renew our efforts on one of the most complex and longstanding conflicts. On Tuesday, Sweden as the current president of the UN Security Council will chair the next debate on the Middle East peace process. This peace process has been a Swedish priority for decades.

I would like to make three points : The two-states solution, land to build on and the importance of civil society.

1. Firstly, the two-state solution must become a reality. The legitimate aspirations of both parties must be met through direct bilateral negotiations. Meanwhile, we must abstain from any actions pre-judging the outcome of

future negotiations, such as the status of Jerusalem. I believe a momentum has finally been created to break the dead-lock, let us assume responsibility and go from words to action, respecting international law and human rights. My Government recognized Palestine in 2014. This was a logical step not only to recognize the Palestinians right to self-determination, but also a way of making the two parties less unequal in future negotiations.

2. Secondly, there must be land to build on, to consolidate a democratic, viable and sovereign Palestinian state, living peacefully side by side with Israel. When I visited Palestine last month, everyone was clinging to their maps. In Palestine maps are everything, because they show how Palestine is rapidly shrinking. I could feel the Palestinian frustration over the deteriorating situation, where everyday life is affected: Trade, fishing and the farmer I met who could not even reach his own olive trees. There was also a feeling of abandonment by the international community. In this respect, the recent Security Council resolution 2334 was truly a milestone, highlighting the serious threat to the two-state solution.

3. Thirdly, we must do all that we can to recreate hope about a better future which involves civil society. Women and youth must be part of this. Youth born after the Oslo-agreement don't believe in a two-state solution. This message was clear when Sweden led the consultations with some 150 CSO:s in our working group for civil society in Israel and Palestine, as part of the French initiative. Rebuilding trust between the two peoples is necessary and urgent in order to revive prospects for peace. To rekindle a public debate on this is of paramount importance. Sweden stands ready to host a CSO-Forum this spring.

I believe that the vision of the two-state solution has been re-energized. Now we must stay engaged and make sure that today's participation is a commitment to genuine continuation and follow-up. Let us send a clear message that we are here to support and encourage the parties to reach a two-state solution. I feel privileged to be part of our joint effort in re-creating hope.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid ministerdebatt i säkerhetsrådet om konfliktförebyggande och hållbar fred

Publicerad 10 januari 2017 Uppdaterad 10 januari 2017

Anförande av utrikesminister Margot Wallström vid den första öppna debatten på ministernivå i FN:s säkerhetsråd under svenskt ordförandeskap. New York, den 10 januari 2017. Det talade ordet gäller.

Mr. Secretary-General,

Thank you for reminding us of the achievements of the United Nations over the last 70 years, and for laying out your vision of a UN equipped to respond to the conflicts and instability that today affect the lives of millions.

A close and proactive working relationship between the Secretary-General and the Council is the cornerstone of this organisation's ability to deliver lasting peace and security. We look forward to forging a strong and trusting relationship with you, not least to improve the UN's capacity to take early action to prevent violent conflict.

We have discussed conflict prevention, today's topic, many times before in this Chamber. But progress is meager. I will speak about how this needs to change.

Mr. Secretary-General, Fellow members of the Council,

2016 exposed the urgent need for a global recommitment to multilateral solutions to conflict and to collaborative security – and specifically to the prevention of conflict. The horror in Syria and Yemen, and situations such as the instability in the Democratic Republic of the Congo, dominate this Council's work. Can we afford an ever-growing list of crises slipping into violent conflict and needless human misery?

UN's humanitarian and peacekeeping instruments have come under immense pressure. 22.2 billion USD in humanitarian appeals. Over 100,000 UN peacekeepers. Meanwhile, research shows that measures to peacefully prevent conflict cost, on average, just a tenth of post-conflict recovery efforts. Investing in prevention is not only morally right. It is the smart, economically sound and sustainable thing to do.

Prevention requires addressing the root causes of conflict and instability before they reach the front pages or this Council's agenda. It calls for inclusive nationally led processes that build strong institutions; and that are supported by a 'whole of organisation' commitment. The Sustaining Peace agenda, together with the Sustainable Development Goals, provides the platform and the master plan.

At the same time, Chapter VI of the Charter, on pacific settlement of disputes, requires the parties to a dispute to seek solutions through peaceful means, such as negotiation, conciliation or judicial settlement.

We have the tools. What we need now is a new political consensus in support of prevention.

Let me highlight some areas for priority actions that can underpin it:

Firstly, make prevention a priority for the whole UN system. Hold each entity accountable for its part in contributing. Ensure that the UN works closely with other international, regional and sub-regional actors. A good example is the current joint efforts, by ECOWAS and the UN Regional Office for West Africa and the Sahel, regarding The Gambia.

Secondly, improve the capacity of the United Nations to recognise and address the root causes and drivers of conflict by working together across the UN system's pillars, mandates and agencies. In this regard, we are encouraged by the concrete steps you have already taken, Secretary-General, to make the Secretariat work more efficiently.

Thirdly, improve system-wide analysis and welcome independent, authoritative advice from the Secretary-General, including on new and emerging threats and risks, such as climate change, to improve our collective strategic planning and response. Tell us what we need to know, not what we want to hear.

Fourthly, harness the agency of women to create sustainable peace through inclusive processes. Experiences shared through a network of female peace mediators that I have initiated, confirm the importance of inclusiveness.

Finally, recognise, in the words of the Secretary-General, that there can be no humanitarian solution for a political crisis. Humanitarian action can never be a substitute for political dialogue and mediation.

Colleagues,

We should heed the Secretary-General's call for a "surge in diplomacy for peace".

In order to do so, Sweden commits to contributing to a Security Council that empowers the Secretary-General to take timely, decisive and effective action to resolve disputes and prevent conflicts before they begin.

I hope that other Council members can join us in adopting this approach. We will do our utmost to create an atmosphere of open, respectful and honest dialogue around this table.

Secretary-General,

We have heard your call for effective conflict prevention. We know that for you to be effective, you need the political support of Member States.

We therefore commit to a new consensus on prevention. We commit to overcome our differences in pursuit of the common good.

We owe this to the United Nations and to our constituencies.

We owe it to the people and nations of the world.

Let us resolve to put peace first.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesministern vid seminarium om hot och hat mot kvinnliga journalister

Publicerad 02 december 2016 Uppdaterad 04 januari 2017

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid seminariet Defying Hate Speech and Threats against Women Journalists, Stockholm 2 december 2016. Det talade ordet gäller.

This year we celebrate the 250th anniversary of the Swedish Freedom of the Press Act the first of its kind in the world. The significance of freedom of the press act cannot be overestimated.

The Act abolished censorship of all printed publications, and guaranteed public access to official documents and the right and opportunity to engage in political debate.

The Freedom of the Press Act has played a pivotal role in the development of the modern Swedish society.

Freedom of expression and opinion, transparency and access to information are prerequisites for democratic societies, where the rule of law applies and where everyone's human rights are respected.

These rights are also a prerequisite for innovation, debate, scrutiny and accountability – all valuable ingredients of a free and open society.

At the same time, we are acutely aware of the many challenges and difficulties facing the rights and fundamental freedoms that the Act set out to safeguard, and which are increasingly under attack around the world.

Today, in many places around the world, we see a repressive media climate, where disinformation and propaganda go hand in hand with deteriorating security and working conditions for journalists. Confidence in the media is decreasing, and the space human rights defenders and advocates of democracy have to work in is shrinking. At the same time, repressive laws targeting journalists are being adopted in many states.

Being a journalist is often a dangerous profession to engage in, especially when trying to do so in the most risky of contexts.

The risks and dangers to female journalists are often higher than those encountered by their male counterparts.

Women face not only the implicit dangers of hostile environments, but of cultural and societal prejudice as well.

As we face a worsening working environment for female journalists, it is as important as ever to defend the human rights and freedoms we sometimes take for granted.

Our gathering here today is a celebration of all journalists who refuse to be silenced, with a special focus on female journalists.

*

Journalism is one of the professions that is most exposed to threats; this is especially true for female journalists. They are intimidated and harassed not only for being journalists, but also on grounds of their sex.

From a global perspective, violence against women is one of the most prevalent human rights violations. Despite the amount of attention given to the issue, it is regrettably as common as ever.

This constitutes not only a threat to women and qualitative journalism, but also to freedom of expression, equality and democracy. We must never forget that democracy thrives when a plurality of voices are heard. Unfortunately, many voices are under attack.

Female journalists can offer a different news agenda and different insight

into regular news stories if they are allowed to operate and work without fear for their safety and well-being.

The plague of the violence against women is perhaps even more present in cyberspace. Attacks on female journalists online are overwhelmingly sexual in nature, including rape threats, cyberstalking, blackmail and disinformation.

While the opportunities offered by the internet vastly outweigh the challenges, there are still a number of issues to deal with. Technology has brought us many improvements and we are dependent on the internet in all aspects of our lives. The internet has enabled easier and faster communication as well as borderless connections between people, and the free flow of ideas and empowerment of individuals.

But information technology has also blurred the line between private and public, and professional and non-professional, and has been used to threaten and keep female journalists living in fear. The internet has put women in the line of fire to an even greater degree. Online harassment is more dangerous because of its ability to spread around the world and because once it's online, it stays online.

From a Swedish perspective, we are convinced that the only way forward is to promote, protect and defend freedom of expression and opinion. We need to work continuously on different levels to ensure that these issues are never forgotten or ignored.

Journalism is a very effective means of countering disinformation and combatting incitement to violence and hatred.

It can be a strong antidote against all types of prejudices.

Allow me to mention a few examples of concrete action moving the issue forward:

Last year, UNESCO adopted a resolution on safety for journalists presented by Sweden.

Sweden provides broad support to journalists and human rights defenders as part of our development cooperation.

Sweden is a driving force in implementing the UN action plan for the safety of journalists and combatting impunity.

Safety of journalists is also a recurring feature in the UN Human Rights Council as well as the General Assembly.

Through the Swedish development agency and the Swedish institute, we help fund journalist training and provide support to independent media outlets and investigative journalism.

On the occasion of the 250th anniversary of the Freedom of the Press Act and the Public Access to Information and Secrecy Act, the Swedish Ministry for Foreign Affairs has launched a communication campaign highlighting the benefits of freedom of expression and opinion, and transparency.

I feel truly privileged to be in this room with you all and take part in this significant event.

We must keep in mind that doing the right thing is not always easy, it can come at a high price, but in our continuous global struggle for freedom of expression and opinion, as well as for democracy, we must not deviate from this path.

This year we celebrate the 250th anniversary of the Swedish Freedom of the Press Act the first of its kind in the world. The significance of freedom of the press act cannot be overestimated.

The Act abolished censorship of all printed publications, and guaranteed public access to official documents and the right and opportunity to engage in political debate.

The Freedom of the Press Act has played a pivotal role in the development of the modern Swedish society.

Freedom of expression and opinion, transparency and access to information are prerequisites for democratic societies, where the rule of law applies and where everyone's human rights are respected.

These rights are also a prerequisite for innovation, debate, scrutiny and accountability – all valuable ingredients of a free and open society.

At the same time, we are acutely aware of the many challenges and difficulties facing the rights and fundamental freedoms that the Act set out to safeguard, and which are increasingly under attack around the world.

Today, in many places around the world, we see a repressive media climate,

where disinformation and propaganda go hand in hand with deteriorating security and working conditions for journalists. Confidence in the media is decreasing, and the space human rights defenders and advocates of democracy have to work in is shrinking. At the same time, repressive laws targeting journalists are being adopted in many states.

Being a journalist is often a dangerous profession to engage in, especially when trying to do so in the most risky of contexts.

The risks and dangers to female journalists are often higher than those encountered by their male counterparts.

Women face not only the implicit dangers of hostile environments, but of cultural and societal prejudice as well.

As we face a worsening working environment for female journalists, it is as important as ever to defend the human rights and freedoms we sometimes take for granted.

Our gathering here today is a celebration of all journalists who refuse to be silenced, with a special focus on female journalists.

*

Journalism is one of the professions that is most exposed to threats; this is especially true for female journalists. They are intimidated and harassed not only for being journalists, but also on grounds of their sex.

From a global perspective, violence against women is one of the most prevalent human rights violations. Despite the amount of attention given to the issue, it is regrettably as common as ever.

This constitutes not only a threat to women and qualitative journalism, but also to freedom of expression, equality and democracy. We must never forget that democracy thrives when a plurality of voices are heard. Unfortunately, many voices are under attack.

Female journalists can offer a different news agenda and different insight into regular news stories if they are allowed to operate and work without fear for their safety and well-being.

The plague of the violence against women is perhaps even more present in cyberspace. Attacks on female journalists online are overwhelmingly sexual

in nature, including rape threats, cyberstalking, blackmail and disinformation.

While the opportunities offered by the internet vastly outweigh the challenges, there are still a number of issues to deal with. Technology has brought us many improvements and we are dependent on the internet in all aspects of our lives. The internet has enabled easier and faster communication as well as borderless connections between people, and the free flow of ideas and empowerment of individuals.

But information technology has also blurred the line between private and public, and professional and non-professional, and has been used to threaten and keep female journalists living in fear. The internet has put women in the line of fire to an even greater degree. Online harassment is more dangerous because of its ability to spread around the world and because once it's online, it stays online.

From a Swedish perspective, we are convinced that the only way forward is to promote, protect and defend freedom of expression and opinion. We need to work continuously on different levels to ensure that these issues are never forgotten or ignored.

Journalism is a very effective means of countering disinformation and combatting incitement to violence and hatred.

It can be a strong antidote against all types of prejudices.

Allow me to mention a few examples of concrete action moving the issue forward:

Last year, UNESCO adopted a resolution on safety for journalists presented by Sweden.

Sweden provides broad support to journalists and human rights defenders as part of our development cooperation.

Sweden is a driving force in implementing the UN action plan for the safety of journalists and combatting impunity.

Safety of journalists is also a recurring feature in the UN Human Rights Council as well as the General Assembly.

Through the Swedish development agency and the Swedish institute, we help

fund journalist training and provide support to independent media outlets and investigative journalism.

On the occasion of the 250th anniversary of the Freedom of the Press Act and the Public Access to Information and Secrecy Act, the Swedish Ministry for Foreign Affairs has launched a communication campaign highlighting the benefits of freedom of expression and opinion, and transparency.

I feel truly privileged to be in this room with you all and take part in this significant event.

We must keep in mind that doing the right thing is not always easy, it can come at a high price, but in our continuous global struggle for freedom of expression and opinion, as well as for democracy, we must not deviate from this path.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande om den feministiska utrikespolitiken vid IHEC, Tunis

Publicerad 28 oktober 2016 Uppdaterad 28 oktober 2016

Den 26 oktober 2016. Det talade ordet gäller.

Minister Labidi, Mr. Dimiter Chalev, Ladies and Gentlemen, Students,

Four hundred and seventeen thousand. That is the number of internally displaced people in Libya. Many of them are women and children living under dire humanitarian conditions, without protection against gender-based and sexual violence, which is increasing according to recent reports.

Four percent. The number of signatories of 31 major peace processes between 1992 and 2011 that were women. In the same sample, only 2 percent of chief mediators and 9 percent negotiators are women.

I am here today to talk to you about why Sweden actively pursues a feminist foreign policy. With these two interlinked examples – Libya, a conflict with serious repercussions not least for Tunisia, and the lack of women involved in peace processes globally – I want to illustrate why it is so important that we include 100 percent of the population when we address war and conflict. But not only then: Tunisia is one of the best examples of how women's active political participation contributes to sustainable social change and democratic gains.

I am honoured to address you at this prestigious research institution and thank IHEC and the UN Office of Human Rights for hosting us.

Thank you, Mr. Chalev, for your introductory comments. I look forward to a discussion with you, Ms. Labidi. I am happy to see many familiar faces here today of women who have contributed to Tunisia's democratic consolidation,

and the faces of many more whom I hope will do so in the future.

I have divided speech into three parts. First, I will describe the concept of a feminist foreign policy in more detail. Secondly, I will highlight some areas where the world can learn from Tunisia. I will conclude with some thoughts on how we can achieve real change.

What a feminist foreign policy can do

Sweden's feminist foreign policy aims at ensuring women's rights and participation in central decision-making processes. Gender equality is not just the right thing to do. As research is consistently telling us, it is the necessary and smart thing to do if we want to achieve our wider security and foreign policy objectives. We know for a fact that increasing gender equality has a positive impact on food security, extremism, health, education and various other key global concerns.

Feminist foreign policy is an integral part of the activities of the Swedish Foreign Service. Our methodology can be summarised in four words, all beginning with the letter "R."

Reality check is about getting the facts right from the outset. If we look to the needs and aspirations of 100 percent of the population, what is the situation on the ground? How should we then prioritize?

Rights. The fact is that human rights are also women's rights. Here, two fundamental tracks must be followed when pursuing a feminist foreign policy. Firstly, there are areas where we must aim for prohibition, such as gender-based discrimination, domestic violence and forced marriages. Secondly, there are areas where the aim is progress, for example equal rights to inheritance and access to education, employment and health, including sexual and reproductive health and rights. These areas are key to women's empowerment.

Representation, which includes influence over agenda-setting and starts by asking a simple question: who conducts policy? Whether it regards foreign or domestic policy, whether in Sweden or Tunisia, we see that women are still under-represented in influential positions in all areas of society. I am proud that the Swedish Ministry for Foreign Affairs might be an exception: five top positions – all three ministers and two out of three state secretaries – are held

by women.

Resources refers to Sweden's ambitious international work, for example in development cooperation. The starting-point here is the need to apply a gender perspective when distributing aid and resources. To give an example: today, only one per cent of spending in security sector reform is allocated to initiatives which consider gender equality a significant objective. This is unacceptable. Global gender equality goals must have financial backing.

Learning from each other: the Tunisian example

It gives me particular pleasure to talk about gender issues here in Tunisia. Since Tunisia's independence 60 years ago, you have led the way in terms of advancing women's rights. Tunisian policies promoting women's education and participation in the labour market are unique in this part of the world. Women hold prominent positions in politics, social life and business, several of whom I see here today. I also see many bright and dedicated students, young men and women, the future leaders of Tunisia. To you I want to say: intellectual freedom is a cornerstone of democracy, cherish it, protect it. When you graduate, there is a world waiting for new leadership and strong values.

I also want to highlight the role that women played in the revolution five years ago and continue to play in consolidating your democracy. Tunisia's many democratic gains – new political parties, free democratic elections, freedom of speech and a vibrant civil society – are an illustration of how women's participation is crucial for sustainable development. The new Tunisian constitution that was adopted in 2014 guarantees equal human rights and citizenship for men and women and is a testament to the commitment, struggle and endurance of many passionate advocates in politics, civil society and media alike. I applaud you.

How can we work together to achieve real change?

As you may know, Sweden yesterday inaugurated our embassy to Tunisia. I warmly welcome this strengthening of our bilateral ties and look forward to the work that we will do together in the future. Swedish aid to Tunisia includes support for human rights training in the justice sector and capacity building for female judges. Facilitated by the Swedish Institute, cooperation now also addresses the topic of gender equality through children's literature. Swedish companies employ over 5,000 Tunisians, a majority of them women. And I have learned that Beity, with Swedish support, has

inaugurated a Centre d'Accueil for marginalized women here in Tunis. Sweden is proud to be a partner in all these ventures and more to come as we look forward to closer cooperation between our two countries.

Dear friends,

Gender equality is not a 'women's issue'. It is an issue of human rights, and of development. Our two countries have already pledged to work together towards the fulfilment of the Sustainable Development Goals by 2030. Gender equality is not just one of the 17 goals, but also precondition for the achievement of many of the others.

Sweden will join the UN Security Council as a non-permanent member for 2017-2018. We will prioritize the topic of women, peace and security in our work, pushing to operationalise the ground-breaking Security Council Resolution 1325 with regard to all phases including peacebuilding and conflict prevention. We will work to overcome the glaring underrepresentation of female mediators in UN peace processes.

Sweden's feminist foreign policy aims to respond to one of the greatest challenges of this century: the continued violations of women's and girls' human. Regardless of whether we struggle for gender equality at home - in Sweden or Tunisia, or in a context of conflict like neighbouring Libya – let's remember how the Swedish feminist and author Elin Wägner compared values and ideals to old-fashioned bicycle lights: they don't light up until you pedal forwards.

In our work for global gender equality, Sweden and Tunisia can do a great deal together. I am confident that many of you in this room will join in pedalling forward.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande vid Hertie School of Governance

Publicerad 06 oktober 2016 Uppdaterad 06 oktober 2016

The EU in a rapidly changing world: where do we go
from here? Check against delivery

Professor Doctor Anheier,

Friends,

We meet at a time marked by the destruction of war and by the desperation
of refugees.

A gardener in Aleppo asks for peace, but is silenced by bombs.

A Yazidi woman wants to study, but Daesh makes her a sex slave.

A family dreams about Canada, but a little boy is washed up on a Turkish
beach.

We meet at a time marked by the return of geopolitical rivalries and
aggressive nationalism.

The very foundations of how we live together are being challenged: Russia
tries to move borders through aggression and challenges the European
security order; another nuclear test is conducted by North Korea.

Our political landscape is revisited by the spectres of xenophobia, autocrats,
demagogues, fear-mongering and flat-out lies.

But to paraphrase a man who might soon become the First Gentleman of the
United States:

There is nothing wrong in our world that cannot be cured with what is right in our world.

And dear future European leaders:

There is nothing wrong with Europe that cannot be cured with what is right in Europe.

We are right whenever elections are fair, voices are free, and courts are faultless.

We are right when openness, diversity and trade create decent jobs and equality.

We are right when we unite around seventeen Sustainable Development Goals.

We are right when we agree in Paris to save our planet.

We are right whenever peace and diplomacy trump violence.

And we are right to believe that when we work together – the very basis of our European project – there are better days ahead.

* * *

In times of challenges and opportunities, it is always a pleasure to visit friends.

I am pleased to be here in Berlin – one of Europe's most vibrant cities – in the context of the Swedish State Visit.

Germany is not only Sweden's largest trading partner, but also a very important political ally.

And since we are in Berlin, it is pertinent to recall the late Willy Brandt.

We all know that Willy Brandt had to spend parts of his life in Norway and Sweden.

And as I turn to address today's topic – The EU in a rapidly changing world – some of the lessons that Willy Brandt's life taught us are more relevant than ever:

Our destinies are common.

When in need we help each other.

Europe is stronger when we are united.

And our world is stronger if we bridge the gap between our peoples.

* * *

Let me describe three major challenges that have shaken Europe in the past decade.

And let me then conclude with what I see as five key reforms and initiatives.

* * *

First of all: the financial crisis and the economic turmoil of recent years have had a profound impact on our societies.

They have increased inequalities and gaps between different groups within our Union, and strained the social fabric of Europe.

They have also damaged public trust and confidence in the EU and its institutions.

In some countries hit by austerity measures, there is a feeling of having been treated unfairly.

In other countries, there is discontent and a perceived obligation to pay for other people's problems.

However, we must remember that our economies are intertwined through the Single Market.

The crisis put the EU's problem-solving capacity to the test, and in the end we managed to find common solutions.

But the aftermath of the financial crisis has also had a major impact on the European labour market.

If you are in doubt, talk to the young people in Europe.

Unemployment levels are still too high in many Member States, and this risks

sparking social tension.

This is a clear sign that we must continue our reforms, investments and structural measures.

Current actions at EU level appear to be having an effect, and youth unemployment levels are actually falling in most Member States right now.

This trend needs to be strengthened further.

A bright future for the EU is linked to its bright young people and their prospects of being offered decent jobs and opportunities to shape their own lives.

* * *

Secondly, the refugee crisis, the largest movement of people since the Second World War.

People are fleeing from war and oppression, with the hope of finding protection and a decent life – for example in Europe.

We have a joint responsibility to take care of those in need and to protect their right to asylum.

It is a moral obligation; it is the right thing to do.

And, may I add, history has shown that migration normally turns out to be an opportunity for the country that receives ambitious and hard-working citizens.

However, the refugee crisis has also created new tensions in the EU.

Sweden, together with Germany, has welcomed a significant number of refugees.

But for the European asylum system to be sustainable in the long-term, all Member States must shoulder their share of responsibility.

* * *

The third European challenge that I would like to address is Brexit.

The Brexit debate is, just like the refugee crisis, affecting the internal

dynamics of our Union.

I deeply regret the result of the referendum – it is certainly not what Sweden and Europe had hoped for.

Nonetheless, it is important to respect the will of the British people.

And now it is important that the EU 27 stand united and strive to work in a spirit of solidarity, unity and trust.

We also hope for close UK-EU cooperation in the future, not least on foreign and security policy.

* * *

The British referendum also puts a spotlight on the important question of popular support for the EU, and it reveals a significant paradox.

On the one hand, EU citizens find it hard to love the EU, voters question its democratic legitimacy and tend to take for granted the many advantages that European integration has brought us.

On the other hand, when I travel to different parts of the world, I notice with pride that the EU is viewed as a shining model of regional cooperation and integration, with a strong power of attraction.

The EU and its Member States account for nearly one third of world trade, and are collectively the world's largest aid donor.

Personally, I believe that the EU, just as so many times before, will come back stronger after yet another harsh wake-up call.

And I am confident that in the long run, more countries – to our East and on the Western Balkans and beyond – will join our chosen European path.

Because it is a path where bloodshed on the battlefield is replaced with patience at the negotiating table.

European history has taught us that this is the path we have to follow.

And remember that it should always be up to the people themselves, for example in the Eastern Partnership countries, to decide whether they would like to join us on our path.

* * *

So even in the face of challenges, I remain a long-term European optimist.

So before we start our discussion, let me highlight a few areas in which we need concerted action and common solutions.

* * *

1. First of all, we need to discuss how to build security in the 21st century.

Security is by definition something we must build together. Security is something we share.

That leads us to emphasise de-escalation and disarmament, mediation and dialogue, conflict prevention and peacebuilding.

This is a cornerstone of Swedish security policy.

However, in recent years, the security situation in our immediate neighbourhood has, unfortunately, deteriorated rapidly.

Russia's illegal annexation of Crimea and its aggression against Ukraine has cost nearly ten thousand lives and continues as we speak.

And the situation on the EU's southern border, the attempted coup in Turkey and the ongoing war in Syria, also require joint action.

That is why the EU's dialogue with Russia must be clear and principled, and our support to Ukraine strong.

The EU's support to the countries of the Eastern Partnership is key to their development into resilient and democratic societies.

So in order to build 'common security' and successfully meet today's multiple challenges, we need to strengthen the European tools at our disposal.

A natural starting point for such a discussion is how we use the European External Action Service.

European foreign ministers, myself included, have homework to do.

But to start with, we very much welcome the EU Global Strategy.

The EUGS has a strong commitment to values and a rules-based global order, as well as a broad-based approach using all the instruments available in external policies.

It is a central platform for the EU to respond proactively and take global responsibility.

We need to strengthen civilian crisis management operations.

We need to use all our tools.

Our military and civilian instruments, whether within the competence of the Member States or the Commission, need to work together more effectively.

We also need to be able to respond to crises more rapidly.

The concept of EU Battle Groups needs to be further developed so that they can become the rapid and flexible response force that they were designed to be.

Using rapid, flexible and adequate civilian and military resources where and when they needed to support long-term stabilisation in the full conflict cycle should be the norm.

We will actively work for the EU to move in that direction.

Sweden has a long track record and will continue to be actively engaged in crisis management, the prevention of radicalisation, respect for human rights, and women's role in peace and development.

We believe that a comprehensive and long-term approach is crucial.

Political instability, climate change, conflicts and violence affect us all in one way or another, directly or indirectly, and it is in our interest to tackle these challenges at their root, in a coherent and integrated manner.

As HRVP Mogherini puts it in her foreword to the EUGS:

"In challenging times, a strong Union is one that thinks strategically, shares a vision and acts together."

* * *

My second point is about migration policy, which also is a very important aspect of the EU's external relations.

The EU must continue to promote peace, security and development, while upholding human rights, democracy and the rule of law.

Also, since migration issues are truly global, the EU must show strong leadership in following up the UN Summit on Refugees and Migrants held in September.

And in the EU we need an efficient, common asylum system, based on human rights and international law, where the reception of asylum seekers is shared collectively.

And we need to offer safe and legal routes to Europe and make dangerous Mediterranean crossings unnecessary.

A number of key decisions have already been made and these must now be implemented by all.

In the short term, we are looking at functioning hotspots for the registration of asylum seekers, full implementation of the agreement between the EU and Turkey, and enhanced cooperation with third countries of both origin and transit.

The distribution of asylum seekers in the EU, however, is very uneven.

We must find a common system where Member States share the responsibility to receive people with protection needs.

It is a matter of credibility for the EU.

* * *

Thirdly, we need a renewed focus on how the EU can better deliver on the expectations of its citizens.

The support and trust of Europe's citizens are essential to build what we appropriately call a 'People's Europe'.

Politicians have an important task here in terms of dialogue and communication.

We need to explain and seek support for EU policies in their early stages.

But we also need to stand up for joint EU decisions in their implementation phase.

The 'People's Europe' is also about defending our democracy.

Standing up to threats, hatred, xenophobia, sexism and violence against minorities.

Never accepting demonisation of religious or ethnic groups.

Defending free and independent media and every person's right to meet and move freely in society.

These democratic values are the foundation of our Union.

* * *

My fourth point is about what we often call a social Europe.

We need an EU that works harder for the well-being of its people.

In a social Europe, growth and social progress go hand in hand.

Workers in the EU should not be forced to compete against each other on the basis of lower wages or poorer working conditions.

A social Europe strengthens people through more secure jobs and better living conditions.

As part of this work, we must also develop a strategic approach to promote gender equality and women's participation in the labour market.

If women's and men's labour force participation rates in the EU were the same, GDP could increase by 12 per cent by 2030.

Striving for a truly equal world of work is not only ethically right, it is also economically smart.

Here, education and life-long learning are key.

By investing in people and equipping them with the right skills, we can help them to adapt to changing conditions.

In the second half of 2017, Prime Minister Löfven will host a social summit in Sweden, which will be an important milestone to drive these issues forward.

* * *

My fifth point is about a green Europe, with an ambitious climate, energy and environmental policy.

I naturally welcome the Council conclusions last week calling for rapid ratification of the Paris Agreement by European countries.

But a strong energy union is also needed to ensure reduced carbon dioxide emissions and increased renewable energy and energy efficiency.

This is important not only for an efficient energy market and security of supply, but also for competitiveness, sustainable growth and more jobs in Europe.

* * *

Friends,

I said at the outset, we meet at a time marked by the destruction of war and by the desperation of refugees.

And there is no other way to end a speech in October 2016 than to return to the war in Syria.

Let me be clear: it is totally and utterly unacceptable to bomb civilians, children and hospitals.

Assad and Russia are moving further away from peace and humanity.

In light of the horrific situation in Aleppo and the breakdown of American attempts to have Russia recommit to the cessation of hostilities, the EU HRVP Mogherini and Commissioner Stylianides launched a humanitarian initiative last Saturday.

The initiative addresses the growing needs of civilians trapped by the conflict.

But it also aims to facilitate the urgent delivery of basic life-saving assistance

to civilians.

The objective is also to ensure the medical evacuation of the sick and wounded from Eastern Aleppo who are in urgent need of medical care.

The focus is on women, children and the elderly.

The EU remains a top donor to the humanitarian response to the Syria crisis, both inside Syria and in neighboring countries.

We also actively support the attempts to reach a political solution; both through Staffan de Mistura's UN mediation role, and by helping the opposition to remain united and committed to a negotiated solution.

* * *

Like all of you, I see the images coming from Syria with a broken and angry heart.

Let me assure you that both Sweden and the EU will continue to do what we can to put an end to the slaughter.

Because as Willy Brandt said:

"Peace is not everything, but without peace, everything is nothing."

Thank you. And now I am looking forward to hearing your questions.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid UD:s folkrättsdag

Publicerad 28 september 2016 Uppdaterad 28 september 2016

Stockholm den 28 september 2016 Det talade ordet gäller.

Vänner, välkomna till UD:s folkrättsdag!

Jag är väldigt glad att så många är här. I mitt anförande tänkte jag ta upp två frågor.

För det första: Folkrätten, som är en central del i vårt arbete i säkerhetsrådet 2017 till och med 2018.

För det andra: Ett genusperspektiv på den humanitära rätten, som är en viktig del av den feministiska utrikespolitiken.

Låt mig börja med folkrätten och säkerhetsrådet.

Säkerhetsrådet gör skillnad – och Sveriges agerande i säkerhetsrådet kommer att göra skillnad.

Det kommer inte alltid att vara lätt.

De permanenta medlemmarna håller ofta hårt i frågorna.

Säkerhetsrådets dagordning speglar också vad som händer i världen.

Det är, som ni vet, inte upp till något enskilt land att välja vad som ska diskuteras.

Vi kommer ändå att påverka om vi är trovärdiga, engagerade och kunniga.

Sverige ska ta ansvar för hela rådets dagordning.

Vi kommer att göra det utifrån en stadig grund av folkrätt, mänskliga rättigheter, jämställdhet och ett humanitärt perspektiv.

Vi kommer att arbeta för att öka säkerhetsrådets öppenhet, vilket bidrar till rådets legitimitet och gör rådets arbete mer effektivt.

Som medlem kommer vi också att vara inriktad på dialog med andra medlemsländer och länder på rådets dagordning, liksom med civilsamhället.

Och vi kommer att arbeta med alla delar av säkerhetsrådets uppgifter.

Men det finns också sådant som vi vill lyfta fram.

Kapitel sex i FN-stadgan om fredlig lösning av tvister används inte tillräckligt väl.

Den viktigaste artikeln, artikel 33, ålägger parterna i en tvist att i första hand uppnå en lösning genom fredliga medel.

Artikeln listar en rad exempel såsom: förhandlingar, undersökningsförfarande, medling, förlikning, skiljedom, andra rättsliga avgöranden och genom anlitanande av regionala organisationer.

Säkerhetsrådet har rätt att utreda om en situation riskerar att sätta upprätthållande av fred och säkerhet i fara.

Därför måste vi förbättra rådets förebyggande arbete genom att diplomatiskt och rättsliga utnyttja de möjligheter att agera som kapitel sex ger.

Sustaining-Peace resolutionen som beslutades tidigare i år är en viktig grund för det arbetet.

Med ett preventivt perspektiv blir också kopplingen mellan säkerhet och hållbar utveckling viktig.

Vidare ska kvinnor utgöra en självklar del i fredsförhandlingar och fredsbyggande.

Vi vet att det skapar stabilare fred.

Därför har jag tagit initiativet till ett nätverk för kvinnliga medlare som är

redo att stödja i olika fredsprocesser.

Låt mig också framhålla stadgans kapitel sju som ger säkerhetsrådet unika möjligheter att agera.

Rådet kan besluta om militära åtgärder för att upprätthålla internationell fred och säkerhet.

Och rådet kan även fatta bindande beslut, som när det till exempel beslutar om sanktioner.

Som ni vet står de permanenta medlemmarnas veto ibland i vägen för säkerhetsrådets uppgift att skydda freden.

Vi arbetar för att vetot ska användas ansvarsfullt.

Det är också stötande när ett veto eller hot om veto förhindrar rådet från att stoppa folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser.

Sverige arbetar därför tillsammans med över 100 andra stater, inklusive Storbritannien och Frankrike, för att säkerhetsrådets permanenta medlemmar ska begränsa sitt användande av vetot i dessa fall.

Vi måste även se till att bättre använda FN stadgans kapitel åtta om arbetsfördelning mellan säkerhetsrådet och regionala organisationer.

Det kan leda till bättre effektivitet, resursutnyttjande och legitimitet.

Vidare är det självfallet naturligt för oss att fortsätta arbeta även genom EU och OSSE, på samma sätt som vi arbetar genom FN.

Det ena utesluter inte det andra, utan de är processer som är ömsesidigt förstärkande.

* * *

Låt mig också understryka att folkrätten i säkerhetsrådet både är ett mål och ett medel.

Det är ett medel för att i rådet diskutera säkerhetspolitik i folkrättsliga termer, och säkerställa att politiken formuleras inom FN-stadgans och folkrättens ramar.

Och folkrätten i säkerhetsrådet är även ett mål i sig.

FN-stadgan ger säkerhetsrådet huvudansvaret för att upprätthålla internationell fred och säkerhet.

Säkerhetsrådet ska därför vara garanten för de mest centrala reglerna i den multilaterala rättsordningen.

Som ett litet [eller: medelstort] och globaliserat land är vi också beroende av en sådan rättsordning.

Den är grunden för vår säkerhetspolitik, för vår handelspolitik och för det mesta av allt samarbete vi har med andra stater.

Många av de oroväckande trender vi ser är också relaterade till bristande respekt och i vissa fall aktivt undergrävande av den internationella rättsordningen.

Låt mig ge några exempel:

Kränkning av FN-stadgans våldsförbud, som vid Rysslands illegala annektering av Krim och de ryskledda striderna i Östra Ukraina.

Kränkningar av MR-konventioner, som när stater underminerar det civila samhällets möjligheter att verka och slår ner på yttrandefriheten.

Kränkningar av den internationella humanitära rätten, som när humanitära konvojer och sjukhus attackeras i Syrien.

Kränkningar av folkrätten, som när miljö och naturresurser inte skyddas tillräckligt i samband med krig och konflikt.

I stället är det respekten för folkrättens alla delar som är grunden till fred och vägen ur konflikt.

Säkerhetsrådet behöver stärka samarbetet med internationella brottmålsdomstolen ICC.

Jag ser fram emot att träffa ICC:s chefsåklagare Fatou Bensouda när hon nästa vecka kommer till ett seminarium som jag leder.

Åklagarämbetet har under hennes ledning tagit fram en mycket viktig policy för att förbättra lagföringen av personer som misstänks för sexuella-och

könsbaserade brott.

Den kommer att förbättra ICC:s möjlighet att utreda och döma för sådana brott.

Detta, mina vänner, kommer vi att envist driva i säkerhetsrådet.

* * *

Därmed har jag även börjat beröra min andra huvudfrågeställning: Ett genusperspektiv på den humanitära rätten, som en viktig del av den feministiska utrikespolitiken.

Den internationella humanitärätten, IHL, får i ibland olika konsekvenser för män och kvinnor.

Regeringen i Sverige har tillsammans med Svenska Röda korset arbetat med en studie för att utveckla ett genusperspektiv på den humanitära rätten.

I dag presenterar Röda korset den gemensamma svenska rapporten i ämnet.

Den innehåller bland annat rekommendationer om hur ett genusperspektiv kan integreras i den humanitära rätten.

Syftet med arbetet kring IHL och genus är att ge ökad kunskap och rekommendationer om vad ett genusperspektiv på den humanitära rätten innebär.

Vi vet att väpnade konflikter påverkar människor olika.

För att kunna göra en rättvis och icke-diskriminerande tillämpning och en effektiv implementering av den humanitära rätten är därför en genusanalys nödvändig.

Vi måste se till att vi har kunskap om hur väpnade konflikter påverkar kvinnor, män, pojkar och flickor för att deras behov och rättigheter ska kunna tillgodoses.

På så sätt kan vi stärka tillämpningen och implementeringen av den humanitära rätten.

Och den humanitära rätten syftar ju bland annat till att ge skydd och humanitär assistans.

Men det krävs även en genusanalys för att uppnå ett effektivt skydd av civila, för att nå alla som har behov, och för att garantera ett opartiskt humanitärt bistånd.

Och det krävs en genusanalys för att kunna göra en korrekt bedömning om huruvida verkan av vapen är i enlighet med den humanitära rättens regler.

Därför är rekommendationerna i boken "IHL and gender – Swedish experiences" så viktiga, och låt mig tillägga att jag är väldigt stolt över det här arbetet.

Därför är det passande att jag nu har äran att ge ordet till Cecilia Tengroth från Svenska röda korset, en av bokens huvudförfattare.

Tack för ordet.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström inför FN:s 71:a generalförsamling

Publicerad 23 september 2016 Uppdaterad 23 september 2016

New York, den 23 september 2016. Det talade ordet gäller.

President of the General Assembly,

Excellencies,

Friends in the General Assembly,

More than ever before, we share a common destiny. Your destiny is also our destiny.

We can only master the challenges of the future if we face them together.

That is why we have the United Nations. That is why we meet in this assembly.

Today, we are doing so at a time marked by the destructive force of war and the tragic plight of refugees.

The unspeakable horror of Syria.

Girls abducted and enslaved by Boko Haram.

Teenagers on the run – looking for opportunities, but never having attended school.

Our time is also marked by the return of geopolitical rivalries, and of

isolationism.

The basic tenets of our co-existence are being challenged. Borders changed through aggression. Proliferation – and testing – of nuclear weapons. The denial of human dignity.

We are revisited by the spectres of xenophobia and aggressive nationalism, autocracy and fear-mongering. Walls are erected.

We must, and we can, respond to this.

By empowering people. Strengthening democracy, good governance and the rule of law. Celebrating diversity.

By keeping our economies open and pushing for trade, so that we can create decent jobs for all.

By committing to arrest climate change, to save our planet. Setting ambitious global goals for sustainable development.

By pursuing peace, through diplomacy. Seeking solutions through collaboration.

* * *

President,

High on our global agenda are migration and refugees.

65 million people fleeing from harm.

The international community must live up to its commitments. Provide protection for refugees, guarantee the right to seek asylum.

This is a global responsibility, to be shouldered in cooperation, addressed in a comprehensive fashion and with shared governance.

The New York Declaration on Refugees and Migrants adopted earlier this week is a first step. Many remain.

Fundamentally, we need to re-double efforts for resettlement, the most important method to help refugees. And, at the same time, we must harness the positive effects of safe and orderly migration.

* * *

President,

The UN has to adapt to a changing environment.

In 71 years, the organisation has achieved a great deal. But it falls short of our expectations.

It is time for serious reforms, to make our organisation fit for purpose.

To succeed, we need a strong, visionary and courageous UN leadership. Dedicated to change, to turning ambitions into concrete action, to delivering on the recent ground-breaking multilateral achievements on climate change, sustainable development and peace.

We need UN member states to heed and lead this call for change.

Prevention of armed conflict must be at the core of UN action. We should make full use of chapter VI of the UN Charter, which remains underutilised. Early warning needs to be followed by early action. The sustaining peace resolution, agreed by this Assembly earlier this year, provides a strong agenda for effective prevention and peacebuilding.

Working with and through regional organisations will make the UN more effective in its quest for sustaining peace. Of particular importance is finding solutions for sustainable financing of regional and sub-regional organisations' peace operations.

Another area requiring determined action is gender equality – the great unfinished business of the 21st century.

As a government proudly pursuing a feminist foreign policy, we call for a true shift in the way we approach global gender equality work.

Of course, UN Women has a key role. But so do we, as member states.

It is ultimately our task to enhance rights, representation and resources for women and girls all around the world. To increase women's participation in peace processes; secure protection against gender-based violence in humanitarian crises; and strengthen women's political and economic empowerment.

The UN can lead the way.

By improving the gender balance in the UN system and having a gender-responsive budget of its own – not only recommending it to national governments.

By using gender-disaggregated data when dealing with matters of peace and conflict, including in the Security Council – not only advising it for national action plans on 1325.

President,

The 2030 Agenda is a political roadmap for reform.

The Agenda requires the UN to offer comprehensive advice and support to governments on how to shape and develop societies, on issues ranging from tax reform to decent jobs.

It also requires the UN to monitor developed countries, while assisting middle-income countries in their efforts to build inclusive and accountable institutions, and sustainable prosperity.

To achieve this, we must strengthen and reform the financing of the UN. All branches of the UN development system should make full use of their respective mandates and specialties, working together and avoiding duplication. Collaborative efforts should be rewarded.

This is the only way that the UN, with its limited resources, will be able to have greater impact at country level, and support all member states in achieving the SDGs.

A UN conference in 2017, co-hosted by Fiji and Sweden, will pursue SDG 14 to conserve and sustainably use the oceans, seas and marine resources.

* * *

President,

Security is something we must build together. Security is something we share.

This notion compels us to contest the false logic of confrontation and geopolitical zero-sum games. Instead, it leads us to emphasise de-escalation

and disarmament, mediation and dialogue, conflict prevention and peacebuilding.

This is a cornerstone of Swedish security policy. It is our basic approach to security, both in our close and global neighbourhoods.

Indeed, the importance of cooperation increases with the transboundary nature of threats. Internal and external security are more interlinked than ever before.

Therefore, we must improve our common tools for crisis management. Equip the next generation of peace operations with more robust mandates and proper resources. Strengthen cooperation between UN and regional organisations, including the European Union and the African Union.

But we cannot ignore the key to achieving peace: political will. Leaders have a huge responsibility to turn the tide and realise the benefits of peace.

And for peace to be sustainable, the root causes of conflict must be tackled. And the rules of our multilateral world order respected.

Peace accords are not implemented. Resolutions, mandates and decisions by the Security Council are disregarded. This is unacceptable. This challenges the authority of the Security Council and, indeed, the rules-based international order.

President,

The Middle East peace process has stalled. The parties are far apart, trust is lacking and the situation on the ground is deteriorating.

The occupation must end, international law must be observed and the two-state solution must be revitalised.

The Security Council has a huge responsibility. Other initiatives to revive the peace process, such as the Arab Peace Initiative and the French initiative should be supported by all of us. Sweden is honoured to lead the work on involving civil society in the French initiative.

In Europe, Russia's illegal annexation of Crimea and military presence in Eastern Ukraine constitute breaches of international law and principles of the European security order agreed by all participating states of the Organisation for Security and Cooperation in Europe.

All parties must do their part so that Ukraine can regain control over its internationally recognised borders.

* * *

President,

If we want peace, we need to plan for peace and sustain peace— equally critical in the vulnerable aftermath of violent conflict.

Indeed, as more areas are liberated from Daesh and other terrorist groups, we must take action to win peace. At the very least, to mitigate and stabilise the situation in liberated areas.

To meet this challenge, our tools must be developed and cooperation enhanced.

The UN is central to political processes, delivery of immediate relief and efforts for long-term development, including state-building. I welcome that the UN is now exploring responses for stabilisation.

Sweden believes that closer cooperation in this field would be beneficial – between the UN and the EU, politically and on the ground. The EU – enhancing its crisis management capability on the basis of the European Global Strategy – is also improving its capacity to help bridge the civilian stabilisation gap between immediate and long-term needs.

We should be ready to provide such comprehensive support to Iraq.

Such support will also be needed in the wider Middle East and North Africa over the coming years.

* * *

President,

I wish to thank the General Assembly once again for electing Sweden as a non-permanent member of the UN Security Council for the 2017–2018 term.

We take your strong support as a vote of confidence in our foreign policy of solidarity and global commitment.

We also see it as a call for a Security Council that addresses challenges to

international peace and security in a comprehensive, inclusive and transparent manner.

We are ready to assume our share of responsibility for the entire Council agenda.

We bring our foreign policy perspectives with us to execute this assignment: preventing armed conflict, sustaining peace, the necessity of including women in peace processes, and an understanding of security that stresses the links to sustainable development.

We will continue to talk with, not only about, countries.

And we will remain true to our principles. Swedish foreign policy rests firmly on international law, respect for human rights, gender equality and a humanitarian perspective.

* * *

President,

"Today is the last day of the war."

That is what the Colombian magazine *Semana* wrote on 23 June this year.

More than 50 years of conflict. Hundreds of thousands killed. Millions on the run.

Let us pay our respects to the victims. Let us welcome the peace agreement.

But let us also remember what is unique about this agreement. The architects were not only the government and the guerrilla. Victims of the conflict, women's organisations and civil society were also involved.

Peace does not come about because it is printed in a headline. It happens step by step.

Because of the courage of ordinary people. Organising a meeting to form a political party to voice their demands. Printing a pamphlet or using social media to rally for their cause.

When women and girls claim their human rights. When civil society and trade unions grow, making societies and economies more participatory and

inclusive.

Such is the fabric of lasting peace. And such is the task of the United Nations.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesministern vid UNRWA-event, "Protracted refugee situations – what more can be done?"

Publicerad 19 september 2016 Uppdaterad 19 september 2016

Utrikesminister Margot Wallströms tal vid UNRWA:s side event på temat "Protracted refugee situations – what more can be done?", FN-högkvarteret, New York, 19 september 2016. Det talade ordet gäller.

Ladies and Gentlemen,

The need for solidarity with the world's refugees and with nations that receive them is more evident than ever. More countries have to take a greater share. These are global issues that require joint global efforts.

I would like to make 6 main points:

We must address the root causes of conflict and strife, invest more in conflict prevention and post-conflict reconstruction, and do more to stop the ongoing conflicts that are behind our record-high humanitarian needs. I recall in this regard that all states have the responsibility to ensure the full enjoyment of human rights for all. Respect for human rights and international humanitarian law are key factors for peace and stability.

When discussing this situation, we cannot ignore the over 5 million Palestinians who have been refugees for two thirds of a century. Nor can we ignore UNRWA's crucial contribution to supporting these refugees and the positive effects of its work for stability in the region. For this I want to thank UNRWA. Sweden is one of the largest donors to UNRWA. The Government

has just proposed to Parliament an additional contribution of just over USD 8 million for 2016.

Sweden is one of the world's largest humanitarian donors, facilitates resettlement of people in need of protection, and supports efforts to integrate refugees in host societies – both in partner countries and at home. Sweden has a strong and long-standing commitment to resettlement, and our resettlement quota is one of the highest in Europe. Sweden has also been active within the EU to encourage more Member States to contribute to resettlement. Sweden will continue to make participation in resettlement activities a high priority also on the international agenda. Sweden promotes refugees' access to education and employment in host countries, as we ourselves make these sectors accessible to refugees and migrants in Sweden.

Since displacement puts women's and girls' health and safety at risk, we also provide valuable insights from our unique feminist foreign policy. We are honoured to be leading the initiative 'Call to Action on Protection from Gender-based Violence in Emergencies' this year, with the aim of building a global coalition to prevent and respond to gender-based violence in emergencies. We urge all actors in humanitarian emergencies to integrate a gender perspective in their work and combat gender-based violence.

Development actors must engage earlier and more robustly in humanitarian contexts and fragile states. Humanitarian and development actors must increasingly share a situational understanding, agree on common mid- to long-term goals, and work towards those common goals, according to their separate mandates. The neutral and unpolitical nature of humanitarian action must be safeguarded.

Sweden has adopted a regional development cooperation strategy (USD 200 million) to strengthen the resilience of the Syrian population, refugees, and vulnerable groups in Syria's neighbouring countries. The strategy implements a lot of the thinking behind a closer humanitarian-development nexus.

More than 80 percent of the world's refugees are hosted in developing countries and I would like to take this opportunity to thank the refugee hosting countries.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesministern vid Women, Peace and Security- konferens i Rabat

Publicerad 09 september 2016 Uppdaterad 09 september 2016

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid Women, Peace and Security-konferens, 7 september, Rabat, Marocko Det talade ordet gäller.

Minister Bouaida, Excellencies, Distinguished Guests,

It is my great pleasure to be here today.

Thank you, Minister Bouaida, for hosting me and for inviting both qualified fellow speakers and an inspiring audience.

The theme of today's conference is: Women, Peace, Security and Development.

How very important this is.

All we need to do is to take a look at the world to understand why we must speak about this topic.

Your destiny is also our destiny. This is perhaps more evident now than ever before.

Today, the challenges that each of our countries faces are often common challenges.

We can address them better if we work together and learn from each other.

.....

I would like to begin by addressing three areas I believe are important to discuss when we talk about women, peace, security and development.

Firstly, we must talk about the fact that today, more than 60 million people are seeking refuge from war, persecution or other forms of violence.

Sixty million is the highest number since the Second World War – roughly the equivalent of the entire population of Italy on the run.

And if all those people who are now in need of humanitarian assistance made up one country, it would be the 11th largest country in the world.

The world's refugee population today is increasingly made up of women and young people. According to a recent UNICEF report, half of those seeking refuge today are children. Refugees are increasingly vulnerable, many living in urban areas, not in camps, hard to reach, and at serious risk of violation and exploitation.

How can we work together to better protect women, girls and boys who are forced to flee their homes? And how can we act more boldly to prevent conflicts, end conflicts and build sustainable peace?

Secondly, we must recognise that sexual and gender-based violence in conflict is a security challenge and a threat to development.

When I travelled in my capacity as the UN Secretary-General's Special Representative on Sexual Violence in Conflicts, I often came across three myths that we have to correct, namely that sexual violence in conflicts is inevitable, unspeakable or a lesser crime.

This is a dangerous narrative.

We must therefore speak up and call it what it is: a crime, a tactic of terror and a weapon of war. And we must fight it.

Thirdly, I am convinced of the need for a solid knowledge base, including statistics, as a starting point for informed decisions on policy and reforms.

I therefore believe that gender-disaggregated data and statistics are important.

This was – and still is – important in the case of Sweden.

And it is important in other countries.

I understand that Morocco has introduced gender-responsive budgeting. This sets an example for others.

.....

Gender equality is not a 'women's issue'. It is a core issue for international peace and security. Women and men both stand to gain from greater gender equality.

Indisputable evidence shows that women's participation leads to more sustainable peace.

When my Government assumed office two years ago, we declared that Sweden's Government is a feminist Government.

And I declared that Sweden would pursue a feminist foreign policy.

Why?

Because gender equality and women's participation in society are also peace and security issues.

I like to speak of three Rs: rights, representation and resources. Do women enjoy the same rights as men? Are they represented in society? And do they have the same resources as men?

As I said, evidence shows that women's participation leads to more sustainable peace.

And yet today, we are all too familiar with women being significantly underrepresented in, and excluded from, peace and mediation processes.

Out of 1168 peace agreements signed between 1990 and 2013, only 18 per cent made any reference to women and gender.

From 1992 to 2011, fewer than four per cent of signatories to peace agreements, and only nine per cent of peace negotiators, were women.

Sustainable development, peace and security can never be achieved if half the population is excluded.

I appreciate the important work that Morocco has done, in cooperation with Spain, to make women's role in mediation part of your joint initiative on the promotion of mediation in the Mediterranean. Your training of women in the field of mediation is impressive and sets an example.

As part of my Government's broader feminist foreign policy, we have initiated a Swedish network of women peace mediators. And we are also taking part in the development of a Nordic women's mediator network.

We aim to create networks with international women mediation teams from across the globe.

We hope to be able to cooperate with the Moroccan-Spanish Mediterranean initiative.

.....

I would like to conclude with a reminder to us all: human rights are women's rights and women's rights are human rights.

This is not only a value to carry in your heart.

Research shows that when women are involved in peace processes, the peace that follows is more sustainable.

So let us take note and carry gender equality in our heads too.

And finally, we should also recall that, according to UNESCO, the oldest continuously operating university in the world is to be found in the Moroccan city of Fez.

Most naturally, it was founded by a woman.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesministern vid India Trilateral Forum

Publicerad 09 september 2016 Uppdaterad 09 september 2016

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid India
Trilateral Forum, Stockholm, 8 september 2016. Det
talade ordet gäller.

Distinguished participants, ladies and gentlemen,

Welcome to Sweden and to the eleventh India Trilateral Forum.

It's a great pleasure to meet all of you.

I am very happy to see such a prominent gathering of India experts and
opinion-makers here in Stockholm.

A warm thank you to our friends at the German Marshall Fund for organising
this event.

The Ministry Foreign Affairs has supported the India Trilateral Forum since
2010.

The aim is to bring together experts from Europe, the United States and India
for an open and candid dialogue that contributes to widening and deepening
cooperation between India, the United States and Europe.

These are very interesting times in our parts of the world, and the agenda
reflects that.

I am sure that you will have productive and inspiring discussions.

* * *

Ladies and gentlemen,

As you know, the economic and political rise of India is a fact.

The growing role of India on the global scene is an opportunity for all of us.

India shares a community of values with Sweden, the EU and the US, being committed to democratic institutions, the rule of law and human rights.

A victim of terrorism, India is in the front line globally in the fight against it.

India has a huge and talented diaspora, forming important bonds with other countries.

This is true also here in Sweden, where Indian IT professionals greatly contribute to the successful IT-hub of Stockholm.

India has a young and dynamic population. And Indian culture is celebrated across the world.

So when I think of India rising, I think of hope and great expectations.

When I look ahead at global challenges – be they reducing conflicts and making peace more sustainable, or tackling climate change and ensuring sustainable development, India is, and will continue to be, indispensable.

As India grows on the world stage, I am confident that it will shoulder increased responsibility.

This responsibility will include upholding global norms, protecting global commons and an international order based on international law and human rights, meaning of course also women's rights, and with the UN at its core.

* * *

Friends,

On 28 June, Sweden was elected as a non-permanent member of the UN Security Council for 2017 and 2018.

The public and very valuable support of India (in the Joint Statement of our two Prime Ministers) was very important to us.

And I wish to take this opportunity to express my sincere appreciation.

In January we start our term as President of the Council.

We will be prepared to deal with both the Council's ongoing agenda and unforeseen crises.

But in one sense, there will be no surprises.

We will stay true to our principles.

Sweden's foreign policy rests firmly on international law, respect for human rights and gender equality.

Our Security Council membership will do the same.

* * *

Friends,

The world knows India as a strong advocate of global collaboration within the framework of the United Nations.

It has been a leading country in many UN contexts, such as the G77.

India's commitment and efforts to promote export control are commendable.

Sweden remains a supporter of India's membership in the Nuclear Suppliers Group and will work with partners to move this process forward.

I warmly congratulate and welcome India's joining the Missile Technology Control Regime.

It is my firm belief that India's active participation will strengthen global export control efforts.

India's further engagement in international non-proliferation efforts would be demonstrated by, for example, signing the Comprehensive Test-Ban Treaty.

Importantly for us, India and Sweden share a steadfast confidence in multilateralism.

I say this because, with the increasing uncertainty in the world, effective multilateralism – with the UN at its core – is perhaps more important than ever before.

A rising India can give new impetus to the belief that nations of the world can meet collective challenges only by working together.

To be effective, the UN system needs reform.

This includes the Security Council.

For the Council to be more legitimate and effective, a more adequate representation from Africa, Asia and Latin America is required.

This is why Sweden supports India as a permanent member of a reformed and enlarged Security Council.

* * *

Ladies and gentlemen,

Sweden is proud to enjoy a growing strategic partnership with the world's largest democracy.

Working with India to expand our relations is an explicit priority of this Government.

Historically, our relations have been strong. We are very pleased that they are now being further widened and deepened in partnership.

We are two democratic countries with some obvious differences – size being one – but we have many key features and interests in common.

This past year or so, we have witnessed a build-up of a new and historic momentum in India–Sweden relations.

In June 2015, we had the pleasure of welcoming President Mukherjee to Sweden – the first-ever visit to our country by an Indian President.

And in February this year, our Prime Minister led one of the largest Swedish trade delegations ever to the 'Make in India' exhibition and conference in Mumbai.

He met with Prime Minister Modi, and they issued a Joint Statement which gives us ambitious, broad and forward-looking directions for our cooperation.

We work together on issues ranging from energy to the environment and health, from digitalisation to defence and security.

We have signed recent MoUs on smart cities, on railways and more.

Trade and investment between our countries is increasing, with about 160 Swedish companies now present in India, and growing Indian investment in Sweden.

And we enjoy a close dialogue on bilateral and global issues in several ways: through our Joint Commission, through Foreign Office Consultations, and, not least, thanks to our re-launched National Security Advisor Level Dialogue.

* * *

Ladies and gentlemen,

Where do we go from here?

Sweden cannot match India in size and numbers.

But following the path our Prime Ministers have set out for us, I believe we can build a unique partnership.

Our partnership should be based on common values and an open dialogue, working together on innovation and smart solutions for the betterment of both our societies.

But also working together on global challenges to ensure the future security and prosperity of our two countries, and of others.

I look forward to working with our Indian friends towards these goals.

* * *

Friends,

I wish to say a few words to you Ambassador Harrison.

Your term here in Sweden is about to end.

I would like to offer you my most heartfelt thanks for your extraordinary efforts in promoting relations between our countries.

You are a true friend of Sweden.

Ladies and gentlemen,

Thank you and, once again, a very warm welcome to Stockholm!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid öppnandet av Världsvattenveckan

Publicerad 29 augusti 2016 Uppdaterad 29 augusti 2016

(Det talade ordet gäller)

Excellencies, Ministers, distinguished guests, ladies and gentlemen,

It is a great pleasure for me to be here today, taking part in the World Water Week and having the opportunity to speak about the role of water in sustainable growth and give you some overview of how Sweden is working with 2030 Agenda. First, I would like to thank The Stockholm International Water Institute (SIWI) for organizing this important event during the past 26 years.

Let me begin with a quote that describes our responsibility for water. It is one of my favorite quotes, which I often used at the European Commission in my previous capacity as European Commissioner for the Environment.

"The same water that we can drink from a mountain stream in a northern country was once in the Cleopatra's bath, in Abraham's wells and in a nuclear power plant's cooling system." It is the same water because this is how nature's fantastic ecocycle is constructed. The process of course takes time, but it is still the same water. This is how our ecosystem works and shows the great responsibility that we have to take care of and manage water resources, and ensure high quality of water in the south as well as the north.

The theme "Water and Sustainable Growth" has high relevance and clear links to the implementation of the 2030 Agenda and for the achievement of the Sustainable Development Goals (SDGs). Sustainable growth requires sustainable development, stability, peace, healthy environment, gender equality and economic growth etc.

Our world is characterized by conflict, climate change, extremism and

inequality. The humanitarian needs seem infinite and we are witnessing the largest number of refugees since the Second World War. At the same time, the World Economic Forum (WEF) in the Global Risk Report has identified water as one of the main challenges worldwide. The water crisis and climate change are closely interlinked and the impact of global climate change is clearly visible in the water resources and poses a serious risk to poverty reduction and threatens to undo decades of development efforts.

Millions of people are living in regions with water scarcity and at the same time a warming planet is increasing the stress on these regions. The world's population continues to grow which also means increasing demands for water to produce food and for other purposes such as household needs, sanitation, industrial and energy production, etc.

Armed conflict is many times the reason for a lack of access to clean drinking water and sanitation. Peace and stable development are generally requirements for attaining clean water and sanitation.

Climate change also constitutes a threat to global security, as it can be a catalyst for increased tension that could lead to conflicts and poverty, e.g. increasing competition for scarce water resources.

Shared waters and joint management of the transboundary water resources can however also be an important unifying factor, contributing to dialogue, peace, regional and political stability and economic growth.

We also know that climate change and lack of basic resources strike disproportionately at the most vulnerable and poor people of the world. It adversely affects security in fragile settings where governance is weak and institutional capacity to deal with shocks and crises is low. We have seen this in Syria, Mali, Sudan, and Somalia and in many other places.

Some of the most obvious effects of climate change have direct links to water. Droughts, wild fires, storms, floods, ocean acidification, and sea-level rise all have devastating effects for life and economic development. Sea level rise can lead to salt polluting fisheries, agriculture and not least the fresh water supply. It is important to remember that oceans and coasts partially support about 75% of the global population, residing in the wider coastal margins.

Access to water, sanitation and hygiene has a direct impact on the health of women and girls. For example, the lack of adequate sanitation and menstrual

hygiene facilities at schools and work places often leads to absenteeism or dropping out. In many parts of the world access to a toilet is a matter of security for women and girls.

Access to water significantly reduces women's and girls' workload and the amount of time they spend on arduous tasks such as fetching water. It can free up time for market based activities, and enable them to attend school. But the women and girls in the world still experience gender inequality, lack of rights, representation and resources. In many families girls under the age of 15 are twice as likely as boys to be the family member responsible for fetching water.

Women's economic empowerment is not only a prerequisite for the realization of gender equality; it is also a prerequisite for economic growth, for reducing the number of people living in poverty and to more peaceful and prosperous societies.

There are some similarities between water and economy. Water starts its existence as rainfall, later creates streams and rivers, forms lakes and finally turns into the oceans. The economy works in a similar way. The flow of activities of individuals, both men and women, enables the economy to grow.

Successful realization of goal 6 of 2030 Agenda will underpin progress across many of the other goals, particularly on nutrition, child health, education, gender equality, healthy cities and healthy water ecosystems and oceans.

2015 was an important year for global governance. With world-wide agreements on poverty reduction, disaster risk reduction, development financing and climate change – we now have the comprehensive normative frameworks needed to support sustainable development and peace.

The implementation of 2030 Agenda is a shared responsibility of all countries. Its comprehensive approach involves all actors in the society. Sweden is actively working with the implementation of 2030 Agenda and this work is intimately linked to the development financing agenda - Addis Ababa Action Agenda (AAAA) and the Policy for Global Development which is the Swedish version of policy coherent for development. This connection is central to the implementation and should be seen as a coherent framework. The most visible example of the Swedish government's work is the establishment of a national delegation for the implementation of 2030

Agenda.

International development cooperation is an important tool to support developing countries in the implementation of the 2030 Agenda. But the efforts towards sustainable development and poverty eradication cannot be a task only for development policy or development actors. It requires involvement of a broad range of actors and efforts within and across all policy areas, including development cooperation, trade, foreign relations, climate, environment and migration policies etc.

Sweden emphasizes the importance of good multilateral donorship and is well advanced in many areas and is a leading voice in the international efforts towards more sustainable development. In this respect, dialogue with member states and work throughout the UN system, the EU, OECD, multilateral development banks and other international organizations will be crucial. The seat in the UN Security Council will also provide a platform for Sweden to work for international peace and security.

The Paris Agreement is an important milestone in the fight against climate change. Climate change is the defining issue of our time and a key priority to the Swedish Government. With my fellow Foreign Ministers within the European Union I am - and many Swedish embassies are – engaged in Climate Diplomacy to follow-up and spur implementation of the agreement. Sweden will also together with Fiji co-host a high-level UN-conference on oceans, which will take place in New York, in June 2017.

Ladies and gentlemen; as the world's first feminist government and as a strong supporter of the women, peace and security agenda, it is crucial to see the gendered effects of conflict, poverty and scarcity of basic resources such as water. Gender mainstreaming – is a strategic approach for achieving gender equality and women's empowerment at all levels of development.

It is time to turn the political commitments into real action.

Thank you!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Margot Wallströms tal i OAS Generalförsamling

Publicerad 13 juni 2016 Uppdaterad 13 juni 2016

Margot Wallströms tal vid möte med Organisationen för Amerikanska Staters generalsekreterare och permanenta observatörer. OAS Generalförsamling 13 juni 2016, Santo Domingo, Dominikanska Republiken. Det talade ordet gäller.

Mr Secretary General, fellow Ministers, Ambassadors and Delegates to the OAS,

I am honoured to be here today. I highly value this opportunity to follow the General Assembly of the OAS, and to meet with friends and partners from the Americas. I would like to thank Minister Navarro and the Dominican Republic for hosting this Assembly and giving us the opportunity to visit historic and beautiful Santo Domingo.

Sweden's relations with the Americas go back a long way in history. They are profound and encompass people, trade and shared values.

Sweden has long been active in development cooperation with many Latin American and Caribbean partners. We are proud of our longstanding partnership with the OAS.

The Americas today is a continent of peace. Democratic rule is well rooted, as is the rule of law. The region has made remarkable headway when it comes to sustainable social and economic development and empowerment including women's rights. The OAS has played, and continues to play, an instrumental role in all these areas.

Sweden will remain a partner. As an observer state and committed friend, Sweden believes that the OAS remains of great relevance. Through its support to demobilisation in Colombia, citizen security in Central America, electoral observer missions, and its human rights system.

Over the years, Sweden has channelled some USD 45 million to OAS' work in these areas. Recently, we have also contributed to the border mission between Guatemala and Belize, and mediation work between youth gangs in El Salvador. In a time of increased polarisation around the world, we need to rally around multilateralism as such.

Friends,

There is a special affinity between Sweden and Latin America and the Caribbean. Sweden's solidarity with the region is inseparable from the history we share. Swedes have engaged, and still do engage, in solidarity work throughout the region – from Nicaragua and Uruguay to Chile and Colombia.

Many Latinos found a safe haven in Sweden during the difficult time of dictatorships and civil wars, and today they make up a vibrant community.

The Social Democrat-led Swedish Government that took office in 2014 has made it a top priority to revitalise and further enhance our relations with Latin America and the Caribbean.

We have travelled extensively in the region. I have had the honour of participating in the last two COFCOR meetings. Prime Minister Stefan Löfven and I have also been privileged to receive many of you and your leaders in Sweden.

From our conversations with you, we see a striking convergence of interests and great potential for deepened partnerships.

One area of interest is climate change. Sweden has taken a leading role on climate finance, being the largest per capita donor to the Green Climate Fund and other major climate funds.

And we are intent on overcoming the obstacles to accessing these funds – because those most in need should be first in line. Over the past year, we have consequently initiated a close dialogue with representatives from your countries to ease procedures and build national capacity to secure access.

Furthermore, we recognise the concerns of the Caribbean partners with respect to measures affecting your correspondent banking relations. A balance must be struck between ensuring compliance with international standards and ensuring access to financial services and financial inclusion.

This is important because we really need investment and trade to create growth – and social policies to make this growth inclusive. Within the EU, Sweden is pushing for free and fair trade relations with Latin America. We are also strengthening our bilateral cooperation with many Latin American partners, in areas such as higher education, research and sustainable technology.

Friends,

Last year saw several milestones in the area of effective multilateralism. With the agreements concluded in Sendai, Addis Abeba, New York and Paris we have the tools to set our planet on a path towards sustainability. Sweden is committed to taking its share of responsibility to address the challenges we collectively face.

Our candidacy to the Security Council for the period 2017–2018 is part of this commitment. Our long history of multilateral engagement, peacekeeping contributions and development cooperation is proof that Sweden is a partner that delivers on its promises.

As demonstrated by our decision to recognise Palestine, we continue to be a voice of integrity and solidarity – in the spirit of Dag Hammarskjöld and Olof Palme. We are a small and militarily non-aligned country, without a colonial past, that relies on rules and fairness. We staunchly defend the Charter and its principles, and international law.

It is on this basis that we are respectfully seeking the confidence of our Latin American, Caribbean and North American partners to advance the agenda for peace, as a non-permanent member of the UN Security Council.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesministern i samband med 12th Chemical and Biological Weapons Protection Symposium

Publicerad 08 juni 2016 Uppdaterad 08 juni 2016

Tal av utrikesminister Margot Wallström i samband med 12th Chemical and Biological Weapons Protection Symposium i Stockholm 8 juni 2016. Talet hölls på engelska. De talade ordet gäller.

Excellencies,

Ladies and Gentlemen,

It gives me great pleasure to welcome you all to this 12th Chemical and Biological Weapons Protection Symposium here in Stockholm.

When the very first symposium of this kind was held, back in 1983, the world was a very different place in many ways. We were in the middle of the Cold War, with arms races extending to both nuclear and chemical weapons. The Soviet Union was involved in an offensive biological weapons programme in disregard of the Biological Weapons Convention. And Saddam Hussein was using chemical weapons against Iran and would soon release such horrors against Kurdish civilians in both Iran and Iraq. Luckily those days are behind us. The end of the Cold War made it possible to move forward on chemical and biological disarmament, and to achieve great things such as the Chemical Weapons Convention and the Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty.

However, in other ways, in the words of French journalist Jean-Baptiste Alphonse Karr: *plus ça change, plus c'est la même chose* – the more things change, the more they stay the same. Russia's aggression and illegal

annexation of Crimea has precipitated a new sense of mistrust between East and West. In the Middle East, the Syrian regime is implicated in using chemical weapons against its own people, and experts of the former Saddam Hussein regime are allegedly helping terrorists develop chemical weapons capability. Attempts to strengthen the Biological Weapons Convention collapsed in 2001 and have failed ever since.

Despite such gloomy prospects, the Nobel Prize awarded to the OPCW a few years ago bears witness to the success of the Chemical Weapons Convention. The norms against biological and chemical weapons are almost universally accepted. The destruction of chemical weapons in the possessor states seems to be approaching completion despite serious delays. The UN and OPCW-led missions to investigate and monitor the dismantling of Syria's chemical weapons programme in the midst of a terrible civil war and an ongoing humanitarian disaster show that East and West can accomplish great things when we decide to work together for a common cause.

Excellencies,

Ladies and gentlemen,

The theme of this conference – science and technology for protection against biological and chemical weapons – is a vital link in our ability to deal with the dangers of these weapons of mass destruction, and I am proud of the contribution that Sweden continues to make by holding these conferences every three years.

In fact, Sweden has been punching well beyond its weight in the fight against chemical and biological weapons for many years:

- The important contributions of Rolf Ekéus, Hans Blix and Åke Sellström as leaders of successive UN missions are well established. However, it is less known that Swedish experts from the Swedish Defence Research Agency have contributed to all UN investigation teams since the mid-1980s, in Azerbaijan, Iraq and Mozambique. Sweden contributed one of the experts in the small team that developed the agreed guidelines for the Secretary General's mechanism in the late 1980s, and Dr Åke Sellström helped update that system following the entry into force of the Chemical Weapons Convention.
- The Secretary General's Mechanism remains our best multilateral response to a potential biological weapons attack. Accordingly, Sweden organised the first training workshop for experts on the UN Roster in

2009. Last year, as the Ebola outbreak became a reminder of the risks involved, the first workshop to consider the setting up of a network of analytical laboratories for biological weapons was held here in Stockholm. Later this year, in cooperation with the UN Office of Disarmament Affairs, Sweden will host a further training session for experts and another laboratory workshop in support of the Secretary General's mechanism.

- At the request of the then UN High Representative for Disarmament Affairs, Ms Angela Kane – my neighbour here on the podium – Sweden provided air transport resources to the UN investigation in 2013. The chemical analysis laboratory of the Swedish Defence Research Agency in Umeå supported that mission, and continues to analyse samples in support of the OPCW's important work in Syria.
- The Swedish Civil Contingencies Agency continues to help the OPCW develop its system for delivering assistance in case of use or threat of use of chemical weapons.

Sweden will continue to provide political, financial and technical support to the international community's capacity to address contingencies involving chemical and biological weapons. Both the UN and the OPCW are continuing to do valuable work to address the chemical weapons issue in Syria, and my Government is looking forward to contributing further to this work as a member of the OPCW Executive Council – since last month – and, I hope, as a member of the Security Council of the United Nations starting next year.

Excellencies,

Ladies and Gentlemen,

Disarmament and non-proliferation of weapons of mass destruction constitutes top priority for my Government, and a priority that I am personally very committed to. Let me give you a few examples:

- One of the first actions I took as incoming Minister for Foreign Affairs in October 2014 was to have Sweden join the Humanitarian Initiative and the De-alerting Group. We have also become a member of the International Partnership for Nuclear Disarmament Verification. All these initiatives are designed to bring new impetus to the nuclear disarmament process.
- Last month, Sweden participated actively in the Open-ended Working Group in Geneva, bringing forth ideas to help elaborate agreed

recommendations to submit to the United Nations. Having proposed the setting up of an Open-ended Working Group to move forward on nuclear disarmament at the time of the last NPT Review Conference, I welcome this opportunity, and hope that nuclear weapons possessor States will also engage in constructive dialogue on nuclear disarmament in the future.

- I have re-established an International Law and Disarmament Delegation, with broad participation from the Swedish Parliament, Swedish authorities, think-tanks and civil society, and have asked them to examine more closely and advise me on the issues of Lethal Autonomous Weapon Systems and a possible nuclear weapons ban.
- I have tasked the Swedish Defence Research Agency with developing a new generation of the Swedish Automatic Unit for Noble Gas Acquisition – or SAUNA system – in support of the monitoring network of the Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty.
- Only a few weeks ago, my Government appointed a disarmament ambassador, Ms Eva Walder, who will represent Sweden in multilateral negotiations and help advance and develop Swedish disarmament policy.

Excellencies,

Ladies and Gentlemen,

This symposium takes place at a pivotal time, when we are facing new and evolving threats posed by chemical and biological weapons, and I referred to some of these earlier in my statement. I understand that such dangers will be the theme of this afternoon's session. It will also be an important focus of the comprehensive review of UN Security Council resolution 1540 at a meeting two weeks from now. New science and technology for protection, detection and response are vital to defend against these threats, and that means that your work here this week is very important indeed.

I wish you every success in your deliberations.

And I am now very pleased to declare the 12th Symposium on the Protection against Chemical and Biological Weapons officially open.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström i samband med Africa Day i Stockholm den 25 maj 2016

Publicerad 26 maj 2016 Uppdaterad 26 maj 2016

Talet hölls på engelska. De talade ordet gäller.

Dear Friends,

Let me tell you how happy I am to be here today as we celebrate Africa Day in Stockholm. This day is an important occasion. Africa has never been more present in Stockholm and in Sweden. Tens of thousands of Swedes have their origin in African countries. Tens of thousands of Swedes travel to the African continent every year. Tens of thousands of Swedes have African friends and relatives.

Here, in our capital Stockholm, there is always something going on that reminds us of, and confirms, the strong links between Sweden and African countries; film festivals, art exhibitions, guest performances in theatre and dance, concerts, debates, seminars and literature events. There are new African restaurants to explore, fantastic wines from South Africa at Systembolaget, beautiful flowers from Kenya, great coffee from Rwanda, Ethiopia and Burundi, just to mention a few things (and you have probably already noticed the importance of good coffee for a Swede...).

And every week the major daily newspapers here in Sweden are running stories on potential and opportunities in Africa. World Economic Forum Africa a couple of weeks ago attracted a substantial interest from Swedish Business, the Swedish Government and Swedish media. No Swede can have missed the fact that it is time to update our image of Africa. With 54 countries and 1 billion people, Africa's influence, impact, voice and responsibility in a globalized world is becoming more evident by the day. I'm

sure you know it already - Africa is a part of Sweden.

For me as Foreign Minister, Africa is constantly on my mind and on my agenda. I have travelled extensively to Africa during the last year. And I have received a large number of African leaders here in Stockholm. Today I'm honoured to host the Foreign Ministers from Benin and from Niger. And the same goes for Prime Minister Stefan Löfven. He has been present at African Union summits in Addis Ababa, at international meetings on Africa and tomorrow he is meeting the Namibian President just a few blocks from here. The Swedish partnership with Africa is based on historic ties. It is being strengthened every day. And it will be increasingly important in the future.

Dear friends,

Sweden's relationship with Africa goes a long way back. What started as support for freedom, democracy and human rights has now developed into a partnership for tackling global challenges of mutual concern.

Today, we see and welcome the strong ambition in Africa's Agenda 2063 and its vision for Africa's advancement. The African Union has made a strong point and an important commitment by announcing 2016 as the 'African Year of Human Rights with particular focus on the Rights of Women'. Gender equality and the rights of women are corner stones for Swedish society and for the Swedish feminist foreign policy. I am inspired by the leadership on gender equality demonstrated by the African Union.

Dear friends,

Last year, the world made significant progress on the climate and development agenda. We also need a new global compact to promote peace and security. A few weeks ago, I had the opportunity to speak at the UN General Assembly on issues such as resources for peacebuilding and conflict prevention, true national ownership, solid partnerships with regional and sub-regional organisations – including a strengthened strategic partnership between the UN and the African Union – and the role of women in peace processes.

The second Secretary General, Dag Hammarskjöld of Sweden, had a strong commitment to Africa. We intend to build on this legacy and forge an even stronger partnership.

Dear friends of Africa,

Sweden will stand alongside the people of Africa in the defence of human rights, in the struggle for democracy and peace, in the fight against climate change, in the promotion of better education and employment opportunities for young people, in the creation of better systems for migration, and in the many more challenges we face together.

Let me end by concluding that Sweden is, and will continue to be, a Past, Present and Future Partner to Africa.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms tal vid World Humanitarian Summit

Publicerad 23 maj 2016 Uppdaterad 23 maj 2016

I thank the UN Secretary-General for convening the World Humanitarian Summit, and Turkey for hosting it. With humanitarian needs and global displacement at unprecedented levels, the Summit could not be timelier.

Sweden welcomes the UN Secretary-General's report and I call on all actors gathered here to commit to decisive action that will turn the 'Agenda for Humanity' into a reality. Sweden is committed to strong progress on each of the five core responsibility areas as well as a strong supporter of the Core Commitments presented by the Secretary-General, to which Sweden has aligned itself.

Let us picture the 125 million people in humanitarian need as citizens of a country. This country, the world's 11th largest, is plagued by war, drought and natural disasters. There is not enough food or clean water. Many of its women and children die in childbirth. The children who survive their fifth birthday rarely have the opportunity to acquire a meaningful education.

The human suffering in many humanitarian crises is appalling, and the lack of access to people in desperate need of help something completely unacceptable. I confirm Sweden's commitment to the humanitarian principles of humanity, neutrality, impartiality and independence, and to preventing the politicization of humanitarian aid. We reiterate that humanitarian action cannot be a substitute for political solutions. There is a more urgent need than ever before for decisive political action to address the conflicts causing massive displacement and suffering.

Every day humanitarian aid workers lose their life, are wounded or kidnapped. I note that 90 percent of humanitarian workers killed, wounded or kidnapped are local staff. Similarly, the reports of attacks on medical

personnel and hospital are increasing. Sweden strongly condemns attacks, threats and violence against humanitarian staff as well as medical personnel and hospitals.

Sweden is the fifth largest bilateral donor and a devoted humanitarian actor. As such we are committed to constantly develop and adapt to the ever-changing world and new challenges which occur. In addition to the Core Commitments, we have therefore decided to present around 50 national commitments aiming at making our humanitarian work better and more efficient.

Sweden is committed to leaving no one behind and to putting people at the center of humanitarian action while fully taking into account their specific needs and capacities. We need to include and empower Women and Girls into all phases of the humanitarian work. Build a truly coordinated global approach with ambitious commitments to prevent and respond to gender-based violence in crisis context through the Call to Action on Protection from Gender-based Violence in Emergencies. As Chair of the Call to Action in 2016, Sweden commits to increasing the number of governments and civil society agencies by the end of its leadership term.

As a member of the High-level Panel for Humanitarian Financing, I am very committed to undertaking necessary reforms to ensure sufficient and efficient funding. The Panel's report and the Grand Bargain between donors and agencies is a very good step in the right direction towards better humanitarian financing. Sweden aims to provide at least 15 percent of Swedish funding for humanitarian response plans through Country-Based Pooled Funds, where such funds exist and are well-functioning, in line with the target of the UN Secretary-General.

Humanitarian crises develop from many different reasons, conflict being the most common one. Fragile states, inequality, climate change are some of the other underlying causes. It is of utmost importance to apply an overarching perspective to solve any crisis and to bolster better cooperation and coordination between humanitarian, development and other sectors. The humanitarian system alone cannot solve a conflict or a crisis.

The unique nature and mandate of the humanitarian work must be reassured; however we need to find common ways to reach common goals. In an attempt of concretizing this approach, Sweden has developed a Syria Strategy, aiming at bridging the gap between the two. Through this strategy Sweden tries to finance projects which can fill gaps and create synergies

between humanitarian aid and development, to the benefit of those affected by the crisis in Syria.

The World Humanitarian Summit is an opportunity to enhance the international community's ability to respond to increasing challenges. Sweden encourages other stakeholders to take concrete action to make our common humanitarian work more apt and above all, to cease the human suffering of people in need.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande vid högnivåmöte i FN angående fredsbyggande i Afrika

Publicerad 12 maj 2016 Uppdaterad 12 maj 2016

Högnivå-möte i FN: Sustaining Peace: Mechanisms Partnerships and the Future of Peacebuilding in Africa Thematic Session: Operationalizing the 'Sustaining Peace' Agenda and Review in Africa: Challenges and Opportunities. New York, 12 May 2016 Anförandet hölls på engelska. Det talade ordet gäller.

Under-Secretary-General Abdelaziz,

Assistant Secretary-General Fernandez-Taranco,

Distinguished Ministers,

Ladies and Gentlemen

It is a great pleasure to join you this morning.

Let me start by welcoming the resolutions on sustaining peace adopted last month, which comprise nothing less than a landmark.

By agreeing on the new definition of "sustaining peace", we are moving away from post-conflict peacebuilding, and putting prevention at the core of our actions. We have adopted a new bold agenda that goes far beyond the UN Peacebuilding architecture. It is an agenda for the entire system, for all of us. Tackling the root causes of conflict is at the center. Equally important, it is an agenda that recognizes the inherently political nature of

peacebuilding, and underlines the importance of national leadership and inclusivity in all peacebuilding activities.

This ground-breaking shift in mind-set must be celebrated. But not for too long, because we know that the real work is ahead of us, and I am eager to get started. I commend the Office of the Special Advisor on Africa, the Peacebuilding Support Office and the African Union Commission for providing us with this timely opportunity to discuss how to put this agenda into practice in Africa.

Let me touch upon what I believe constitute three core commitments for operationalizing the 'Sustaining Peace' agenda in Africa:

1. First, we need to invest more resources in peace-building and conflict prevention.
2. Second, we need to commit to national ownership and inclusive processes, including women.
3. Third, we must enhance partnerships with regional organisations, in particular the African Union and Regional Economic Communities.

I will focus my remarks today on financing.

Ms Leymah Gbowee said two days ago that if we want peace, we must prepare for peace. I would like to add that we must invest in peace.

For far too long we have been spending billions of dollars on humanitarian and security responses after conflicts have broken out, while investing fractions of those amounts in prevention.

If we are serious about stepping up our collective ability to react before conflicts break out, we need to provide predictable and sustainable resources. Sweden therefore supported the recommendations in the peacebuilding review pertaining to assessed contributions for peacebuilding. We look forward to the Secretary General's options for sustainable financing which will be presented to Member States during the 72nd session of the General Assembly.

As a country that allocates 1 percent of our GNI in official development assistance, and one of the largest contributors to UN development cooperation and humanitarian assistance, Sweden will continue to be a strong advocate and provider of core funding. But I am eager to go beyond this.

In Africa, we need to define concrete ways for how to provide resources upfront for regional and sub-regional organizations' efforts to respond. ECOWAS is a case in point. Their well-developed infrastructure for early warning and conflict prevention which has proved invaluable time and time again, should be sustainably supported. Similarly, securing predictable financing for AU-led peace operations must remain a priority.

Dear colleagues,

We know too well that money can drive fragmentation if done wrong, or drive coherence if done right. We therefore need to look closely at how we finance peacebuilding.

The current fragmented aid system is limiting our collective impact. A silo approach leads to duplication, unhealthy competition, chronic underfunding of crucial peacebuilding priorities and, perhaps most damaging, overburdening of host governments.

As donors, we have a big responsibility to help break silos. Only then can we effectively tackle the root causes of conflict.

Coherent and joined-up financing is the only way to ensure national ownership and leadership in practice. Somalia is an interesting example. The establishment of the Somalia Development and Reconstruction Facility has helped increase coherence in international engagement, and strengthened Somalia's ownership. Pooled funding mechanisms has enabled donors to come together behind national priorities, and putting the Somali government in the lead.

Co-moderators,

I could not end my remarks without mentioning the important role played by the UN Peacebuilding Fund, to which Sweden is a top donor. The risk-taking, political and catalytic functions carried out by the fund is now widely recognized. Yet it is a tragic irony that one of the most effective tools at our disposal has dwindling resources to allocate. I am therefore happy to announce that Sweden will help mobilize resources by co-hosting a high-level pledging conference for the Peacebuilding Fund in the margins of the Ministerial week in September this year. I look forward to continuing these discussions with all of you.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid säkerhetsrådets öppna debatt om terrorism

Publicerad 11 maj 2016 Uppdaterad 11 maj 2016

Säkerhetsrådets öppna debatt: "Threats to international peace and security caused by terrorist acts". New York, 11 maj 2016 Anförandet hölls på engelska. Det talade ordet gäller.

Mr President, Foreign Minister Shoukri,

Thank you for convening this important debate and for this opportunity to make some remarks on our common challenge of countering narratives and ideologies of terrorism.

This is no doubt one of the greatest challenges we face. Violent extremism continues to plague communities. Terrorism poses a major threat to peaceful, democratic and open societies. It tears apart the fabric of society.

While aligning myself with the statement made by the European Union, I would like to underscore the following:

Firstly, our response must be collective.

The threat of terrorism is transnational. And our response must therefore also be multilateral.

The United Nations has unique and important assets to join up and make available to counter narratives and ideologies of terrorism. Beyond measures to enhance security, the UN should focus efforts on implementing its Action Plan to Prevent Violent Extremism, which Sweden strongly supports.

Regional cooperation and regional organisations play a key role. The UN can use its convening power and bring together relevant regional, intergovernmental organisations and mechanisms. It can also support and facilitate their work in other ways.

The African Union, the League of Arab States, the Organisation of Islamic Cooperation, the European Union, the Alliance of Civilizations and the Union for the Mediterranean – they all bring a clear value-added to the global efforts through established programmes, networks, counselling and cooperation.

And in the context of today's debate, I would like to highlight the priority these organisations give to issues related to the media, young people, education and migration. The UN should continue to provide support to this.

Secondly, we need more and different actors.

Governments and multilateral organisations will not suffice. We need to team up with civil society, the media, religious and community leaders, social workers, faith-based organisations and business.

Through them, we can safeguard a culture of peaceful exchange and dialogue – a multitude of actors creating resilience through inclusive dialogue. This will contribute to destructive discourses losing their appeal.

However, we must recognise that more research is needed into the psychology of violent extremism. The narratives – as abhorrent, violent and inhumane as they are – are attractive to some. Our understanding of radicalisation processes is still too poor.

The key to success will involve reaching out to young people. Sweden therefore fully supports Security Council resolution 2250 and the work of the Secretary-General's Special Envoy on Youth, Ahmad Alhemdawi.

At home, Sweden has appointed a national coordinator to strengthen the resilience of democracy against violent extremism. We see clear and early benefits of this office, including at the municipal level where many possible preventive interventions can be made.

Thirdly, we must target the root causes.

Destructive narratives sometimes fester because of an abetting context. Terrorism and violent extremism feed on grievance – which they do not

solve, but nurture. This is the logic of instrumentalisation that terrorist and extremist organisations employ.

Economic and social disenfranchisement, lack of dignity, corruption, democratic deficiencies, and human rights violations are sometimes part of the radicalisation context. And so we must tackle these challenges, resolutely, not least by implementing the 2030 Agenda.

But other threats that underpin ideologies of terrorism and violent extremism must also be addressed forcefully. These include racism, hatred, acts of violence based on Islamophobia, anti-Semitism and Afro-phobia.

We must refrain from all forms of scapegoating and fear-mongering. Targeting a certain religion, region, nationality or ethnic group plays right into the hands of the terrorist ideology that we seek to counter. Interfaith dialogue and education play a critical role in reducing such tendencies.

Mr President,

Terrorists seek to divide and spread fear. And our response – our counter-narrative and our actions – must be one of inclusiveness, unity and trust.

Real dialogue, based on the equality and dignity of all persons, is certainly the best antidote to racism, xenophobia and Islamophobia.

And therefore, the UN – as the guardian of global dialogue among nations and peoples – can and must be at the heart of our global efforts to prevent violent extremism and counter terrorism.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid generalförsamlingens högnivådebatt om fred och säkerhet

Publicerad 10 maj 2016 Uppdaterad 10 maj 2016

Generalförsamlingens högnivådebatt om fred och säkerhet: "In a World of Risks: A New Commitment for Peace". New York 10 maj 2016 Anförandet hölls på engelska. Det talade ordet gäller.

Mr President,

Distinguished Delegates,

It is a great honour to be here. I commend President Lykketoft for organising this timely high-level debate, adding political momentum to a new global response to peace, security and development.

Over the past year, landmark agreements have been reached on sustainable development climate change. This has restored confidence and trust in the multilateral system's ability to deliver solutions to pressing global issues.

However, progress in development has not been matched by our capacity to manage international peace and security. War and conflicts have led to hundreds of thousands of deaths, enormous human suffering and mass displacement. And the number of wars and conflicts is increasing.

Let us now use the opportunity provided by the reviews of peace operations

to forge a new global commitment for peace – a commitment that restores confidence and trust in multilateral responses in the realm of peace and security.

We must use the unique position of the United Nations to secure peace and security, and adapt to an evolving global landscape.

Mr President,

I would like to congratulate the General Assembly on the adoption of the milestone resolution on Peacebuilding. The notion of sustaining peace is a bold agenda, putting politics first, and prevention at the core of our work.

This paradigm shift should be celebrated – but without complacency. We have hard work to do. The shift in mindset requires corresponding shifts in our action, in our financial support, and in our partnerships.

My first point on a new commitment for peace is this: conflict prevention and peacebuilding need to be given sufficient attention and resources to be effective.

Sustaining peace is about addressing root causes of conflict and dealing holistically with non-conflict security concerns such as criminality and terrorism. In many ways, development is the best resilience builder.

Comprehensive efforts to sustain peace require long-term, predictable and sustainable financing. As a country that is committed to allocating 1 per cent of its GNI to official development assistance, Sweden – I can assure you – will continue to do its part.

Mr President,

Peacebuilding takes place at national level. Efforts to drive that process can thus only be undertaken by national actors. International actors can provide support, facilitation and accompaniment, but never lead.

Therefore, my second point on our new commitment for peace is that we must recognise the importance of national ownership and inclusion. Sustaining peace in the 21st century, must build on a national and inclusive process, which takes into account the views of the whole population of conflict-ridden societies. It remains particularly important to ensure the effective participation of women in peace processes.

As recent chair of the Peacebuilding Commission, Sweden appreciated the fact that we talk with countries, not about countries, or at countries. As I see it, this is national ownership in practice, and an approach that should be practised by all parts of the international system, in the support for peace.

Thirdly, the demand for UN peace operations is greater than ever. UN peacekeeping is a unique instrument to help countries foster conditions for lasting peace. Swedish troops are currently in Mali, and more than 80 000 Swedish women and men have served in UN peace operations since the first mission was launched by Dag Hammarskjöld.

But the UN cannot, and should not, act alone. It needs partners. Efforts to meet challenges to peace and security will not be successful without the context-specific knowledge, understanding and ability of regional and sub-regional organisations.

Strengthening the relationship between the UN and regional organisations, in particular the AU, as well as securing predictable financing for their efforts, is of utmost importance. As a long-standing partner of Africa, Sweden will continue to facilitate and support efforts to this end.

Mr President,

Sweden stands ready to do its part. We will remain active in UN peacebuilding, continuing to carry the new agenda of sustaining peace forward. We will remain a top donor to the Peacebuilding Fund.

Beyond the peacebuilding architecture, we will advocate that sustaining peace is the responsibility of the entire system, flowing through the three pillars of the UN's work: human rights, development, and peace and security.

- Sustainable resources for peace-building and conflict prevention.
- National ownership and inclusive processes for sustaining peace.
- Solid partnerships with regional organisations, particularly the African Union.

These should be the ingredients of our commitment for peace – a compact for peace. As a candidate for the Security Council for the 2017–2018 term, Sweden wants to take this agenda forward, with vigour and determination.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Öppningsanförande av utrikesminister Margot Wallström vid High-Level breakfast meeting on the centrality of the AU-UN partnership

Publicerad 10 maj 2016 Uppdaterad 10 maj 2016

“Strengthening the global-regional peace and security partnership to respond to the crises of tomorrow – the centrality of the AU-UN relationship” New York 10 maj 2016. Talet hölls på engelska. Det talade ordet gäller.

Minister for Foreign Affairs Sameh Hassan Shoukry

President of the United Nations General Assembly Mogens Lykketoft

Deputy Secretary-General Jan Eliasson

President José Ramos-Horta

Excellencies, ladies and gentlemen, friends,

I am honoured to be here today and proud to co-host this event, on behalf of Sweden, together with Egypt and the International Peace Institute.

The GA debate we will engage in today and tomorrow is timely.

Unprecedented numbers of people are fleeing violent conflict. The world is rife with massive human rights violations and emergencies. Violent extremism is threatening the social fabric of states and societies. Climate

change, including associated natural disasters and shortages of farmland and water, poses a real threat to many states.

But efforts to address these issues are under way. Over the past year, we have come together – in Sendai, Addis Ababa, Paris and here in New York – to reach agreements at the highest level on how to tackle these challenges.

Reviews of peacekeeping, peacebuilding, and the role of women in peace and security have been undertaken successfully. We now need to capitalise on the momentum generated by the commitments that we have all made.

Over the years, the United Nations has shown that it is uniquely placed to support efforts to prevent conflict and sustain peace. But we must also acknowledge that in an ever-changing environment, the UN cannot perform this role alone.

Efforts to tackle challenges to peace and security will not be successful without the context-specific knowledge, understanding and ability of regional and sub-regional organisations.

For some time now, we have professed our willingness to move forward on this understanding. We meet here today to discuss how we move from rhetoric to action.

I believe that the new commitment for peace, which will be discussed at the General Assembly today and tomorrow, also needs to contain a solid commitment for African regional and sub-regional organisations, particularly the African Union.

Let me make three points in this regard.

Firstly, an enhanced AU-UN strategic partnership should be mutually reinforcing. Both organisations would benefit from a closer and more predictable partnership.

Secondly, the partnership must encompass conflict prevention and peacebuilding – in keeping with the recent resolutions on the UN Peacebuilding Architecture. They signal a bold and much-needed change in mindset by establishing a new concept of ‘sustaining peace’.

Indeed, convergence is evident in the African Peace and Security Architecture and the priorities spelled out in its Roadmap 2016–2020: conflict prevention, conflict management, and post-conflict reconstruction

and peacebuilding.

And thirdly, the partnership should address the need for predictable and sustainable funding arrangements for peace operations conducted by regional organisations under UN mandates. Sweden is deeply committed to making progress on this.

Excellencies, colleagues,

I am honoured by the presence of so many distinguished guests. It will make for a fruitful discussion and demonstrates a political commitment to taking the next steps.

We are not often presented with opportunities to collectively create lasting change in the international response to challenges to peace and security. But we now have one. I look forward to our discussion and to taking our work forward – in partnership.

Thank you.

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande på seminariet Utmaningar och möjligheter i Arktis på Utrikespolitiska institutet

Publicerad 07 april 2016 Uppdaterad 07 april 2016

Det talade ordet gäller.

Ladies and Gentlemen; Excellencies; Arctic Friends,

The Arctic is an integral part of Sweden as well as of our neighbourhood policy. It is a core interest for us to preserve the Arctic as a region of peace, stability and cooperation.

Today's conference is an occasion to celebrate the twentieth anniversary of the Arctic Council.

The success of Arctic cooperation probably has many explanations. I would like to highlight four of them.

1. Respect for international law.
2. The functioning and truly multilateral cooperation amongst Arctic States. This has historically been demonstrated in an ability and readiness to identify common interests and win-win outcomes.
3. Evidence-based policies.
4. And the Arctic Council as a functional body for regional dialogue. The Council gains additional strength and legitimacy through the permanent participation of six indigenous groups, including the Sami.

Twenty years of cooperation in the High North have taught us that functioning international cooperation – as is practised within the Arctic Council – can provide peace and prosperity.

The long-standing bilateral cooperation between Norway and Russia on fishery in the Barents Sea is a good example. There was a time when unregulated competition risked causing irreversible harm to the population of cod and other species in the Arctic. Now, following years of close cooperation between the two countries, a rational system of joint management of fishery resources has been put in place.

According to recent evaluations by ICES, (International Council for the Exploration of the Sea), they assess, and I quote, that "the largest commercially exploited fish stocks (capelin, cod and haddock) are now harvested at fishing mortalities close to those in the management plan and have full reproductive capacity." This is a positive development and will, in turn, give higher quotas for fishermen from Russia, Norway and other countries.

This example can inspire and lead us onwards. It shows the strong link between the cooperative spirit among the Arctic States on the one hand, and our commitment to sustainability and economic development on the other. Economic development and the sustainable management of the Arctic environment must go hand in hand.

* * *

Ladies and Gentlemen; Excellencies,

The Arctic Region is not an isolated land of ice. It is not only wild nature and harsh landscapes. It is a region very much defined by the people living there.

The Swedish Arctic is reindeer herding, important mining and top universities. It is breath-taking environments and popular tourist destinations, Facebook storage and space industry.

The North has the right to develop and its people have the right to lead good lives. Just like any other part of Sweden and our population. This underlines the need for sustainable development – economic, social and environmental.

I myself come from the North of Sweden, so I know what I'm talking about. Jobs and schools, well-functioning infrastructure and respect for nature are necessary. Tomorrow I'm going to Norrbotten to continue this discussion about the future of the Arctic.

Ladies and Gentlemen; Excellencies,

The theme of this panel is The environment and climate.

Last year, when I was at the Arctic Conference in Anchorage, Alaska, I was again reminded of the long-term effects of the Exxon Valdez oil spill in 1989. The lingering impact of such a catastrophe has remained a burden for the recuperation of wildlife as well as vital microbial organisms some 27 years later.

The environment of the Arctic is magnificent, yet fragile. It is overwhelming in its importance for us – our planet and ourselves – and at the same time vulnerable to manmade disasters.

Environment and climate is an important topic on the Arctic Council's agenda. It is an undisputed fact that climate change, if not slowed down, will irreversibly change the Arctic as we know it. It will destroy living conditions and accelerate negative trends globally. The consequences would be devastating.

Now should therefore be the time, in the spirit of COP21, to further raise our level of ambition in the Arctic Council. To stop global warming and environmental degradation.

I am pleased to note that the US chairmanship has put the climate and COP21 in a prominent position on the Council's agenda. I hope that we will now take the next step and turn these intentions into concrete action.

We can look back on 20 years of successful cooperation in the Arctic Council. It gives us a solid foundation to build on when facing our common challenges.

Let's assume political leadership and get down to business. There is a lot to do, and by working together I'm sure we can continue to achieve a great deal.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid Stockholmsforumet om säkerhet och utveckling

Publicerad 05 april 2016 Uppdaterad 05 april 2016

Utrikesminister Margot Wallströms öppningsanförande vid Stockholmsforumet om säkerhet och utveckling, 5 april 2016. Talet hölls på engelska. Det talade ordet gäller.

Deputy Secretary-General, Ministers, Excellencies, Ladies and Gentlemen.

Together with SIPRI Director Dan Smith and my colleague Minister Lövin, it is a great privilege and honour to welcome you to Stockholm and the third iteration of the Stockholm Forum on Security and Development.

Friends, we meet at a time of great unrest. Developments in Syria, Burundi, Sudan, Afghanistan and Europe – where some are investing in blankets and others are buying in all the barbed wire – are symptoms of a world order that has failed in its main task: to provide safety and security for all.

Currently, 125 million people have been forced to leave their homes due to wars and natural disasters. This is the equivalent of the eleventh most populous nation on Earth. More than USD 25 billion has been spent on lifesaving humanitarian assistance. While this amount is twelve times greater than fifteen years ago, never before have levels of generosity been so insufficient.

In 2015, global leaders committed to leaving no one behind. The 2030 Agenda is a pledge of solidarity between people, societies and nations. Its promise lies in its recognition that peace, security, climate change and development are closely interlinked.

Ladies and gentlemen, unfortunately many humanitarian appeals remain unanswered. Nevertheless, the solution to violence cannot be – and is not – humanitarian aid alone. The solutions must be political: political problems require political solutions. I will touch upon four key elements:

First, addressing the root causes fuelling conflicts.

The peace and statebuilding commitments agreed upon by the International Dialogue, which Minister Lövin and Minister Pires will speak about shortly, are aimed at making international development cooperation more effective, long-term and inclusive in fragile and conflict-affected states. As we move towards the World Humanitarian Summit in Istanbul, I endorse these commitments wholeheartedly.

Second, empowering women and girls. Acting as feminists. Sixteen years since the adoption of UN Security Council Resolution 1325 on Women, Peace and Security, we can firmly state that the promotion of gender equality is not only a matter of women's rights, but more importantly a matter of ensuring peace and security for all.

Third, making conclusive, inclusive and sustainable peace. Almost half of all peace agreements fail within five years, and fragile states are the ones most likely to relapse into conflict. This is partly the result of flawed peace processes.

A successful peace process is not only a matter of reaching a cease-fire. It is also a matter of justice, education, health, reconciliation and fair distribution of resources. No warlord can achieve this. A sustainable peace process lays the foundation for resilient institutions that promote economic, political and social emancipation for all. Peace processes therefore need to be inherently inclusive. Nothing can be discussed about women without women.

Sweden has therefore initiated a network of women peace mediators. The goal is to support women peacebuilders wherever they are and increase women's effective participation in peace processes.

Fourth, stepping up efforts. States and international and regional organisations must focus resources and increase their cooperation in support of peaceful societies.

I welcome the Secretary-General's call to development banks and regional organisations to increase cooperation, improve livelihoods and strengthen

support to fragile and conflict-affected states. Fulfilment of the 2030 Agenda must be our main task.

Ladies and gentlemen, over the next two days you will be discussing the future of peacekeeping operations, how to ensure inclusive peace processes, the complexity of violence, sustainable cities and much more. I am sure that this discussion will assist us in advancing sound policy and ensuring that no one is left behind.

Thank you and welcome.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesministern på Georgetown University Institute for Women, Peace and Security i Washington

Publicerad 01 april 2016 Uppdaterad 01 april 2016

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid Georgetown University's Institute for Women, Peace and Security in Washington, 31 mars 2016. Talet hölls på engelska. Det talade ordet gäller.

Dear President DeGioia, Dear Ambassador Verveer, Dear Guests,

It is my great pleasure to be here today. Thank you, President DeGioia, for hosting me and for having invited such a qualified and inspiring audience. Thank you, Ambassador Verveer with co-workers, for all the work that has been put in to organise this event today. It is an honour to be addressing this audience and in particular the students present here today. You represent the future of diplomacy and I view this as an important opportunity for me to convey my thinking on sustainable peace, the link between security and development and the role of women in peace negotiations. I know Georgetown students are wicked smart so I am looking forward to (and admittedly a bit nervous about!) your questions and comments.

I truly appreciate the important work carried out at Georgetown University and Georgetown Institute for Women, Peace and Security! And I am very happy to be able to announce today that the links between the Swedish Ministry for Foreign Affairs and the Georgetown Institute for Women, Peace and Security are growing stronger. We have just initiated closer cooperation in order to grow the evidence base on women, peace and security, and raise

awareness about critical issues in this field. This partnership will help shape the future of the Women, Peace and Security agenda, and I hope that you, as representatives of future diplomacy, will be inspired to take an instrumental role in this important work.

The pursuit of peace and progress cannot end after a few years in either victory or defeat. The pursuit of peace and progress, with its trials and its errors, its successes and its setbacks, can never be relaxed and never abandoned.

Ladies and gentlemen, with the Syrian peace talks slowly unfolding in Geneva, the words of Dag Hammarskjöld remain as relevant as ever.

All of us gathered here today are all too familiar with the horrendous human suffering in Syria. Years of conflict have forced millions from their homes and left hundreds of thousands dead or wounded. A whole generation is growing up without proper access to education, security or healthcare. Syrians have become the largest refugee population in the world.

Yet the true tragedy lies in Syria being only one of many protracted humanitarian crises. Despite the continuous decline of poverty and inspiring technological advances, we increasingly live in a time characterised by conflict, terrorism, extremism and violence.

The rules-based multilateral order that we have come to rely upon for security stands challenged by those who question the most basic principles of peace and human dignity. The fall of the Berlin wall and the promise of liberal democracies was not the end of history.

As we recently marked the second anniversary of Russia's illegal annexation of Crimea, I reconfirm our unwavering support for Ukraine's territorial integrity and its sovereignty over its entire territory.

Since 2011 the number of armed conflicts has increased. New conflicts have arisen in countries such as Syria and Ukraine, while old ones in Yemen, Iraq, Afghanistan and Mali have intensified.

According to the UN Refugee Agency, these worrying developments last year resulted in more than 60 million people seeking refuge from war, persecution or other forms of violence – the highest number ever. The average length of conflict-induced displacement is an astonishing 17 years. To many, displacement has become a life sentence.

Rarely before have the links between security and development been so clear. Extreme poverty is increasingly concentrated in fragile and conflict affected states.

The global community is spending around USD 25 billion a year on life-saving assistance to 125 million people devastated by wars and natural disasters. While this amount is twelve times greater than fifteen years ago, never before has generosity been so insufficient. The current humanitarian funding gap is estimated at a staggering USD 15 billion.

Ladies and gentlemen, this cannot continue. Although many humanitarian appeals remain unanswered, the issue of increasing humanitarian needs is not a humanitarian problem. It is political. We desperately need to think innovatively and boldly how to address the root causes fuelling conflict and find means to support sustainable peace.

To do this, I will today discuss three main tasks. Firstly, we need to improve the means by which we prevent conflicts from materialising in the first place. Building societal resilience must be at the core of all our efforts. Secondly, we have to more effectively end conflicts and ensure that peace is sustainable and inclusive. Thirdly, states as well as international and regional organisations must increase their efforts in support of peaceful societies. Security is built together with others – and this is an area where I still see plenty of room for improvement.

Friends, how do we more effectively prevent conflicts? How do we build inclusive social, political and economic structures that constrain the forces of violence?

In 2015, global leaders committed to leave no one behind. The 2030 Agenda is a testament to impressive political will. Its promise lies in its recognition that peace, security, climate change and development are closely interlinked.

The 125 million people in need of humanitarian assistance –equivalent to the eleventh most populous nation in the world – are those who stand at the greatest risk of being left behind. This group is increasingly concentrated in fragile states where governance is weak, where many women die giving birth, where too few children are lucky enough to live beyond their fifth birthday and where those who do, especially girls, do not attend school.

As we prepare for the World Humanitarian Summit in Istanbul this May, we must recognise that the most cost-effective and sustainable means of

bridging the humanitarian funding gap is to address the root causes fuelling conflicts.

Humanitarian aid can never be a permanent solution. It must be followed by long-term development assistance and efforts to strengthen institutional resilience against both man-made and natural disasters.

International assistance has to increasingly be directed towards conflict and post-conflict situations. Prevention and peacebuilding have so far been systematically underfinanced.

In the report of the High-Level Panel on Humanitarian Financing, we highlighted the value of country configurations, local ownership, improved accountability and flexible funding, as well as a broadening of the donor base. It is vital that greater wealth is also accompanied by greater responsibility.

Sweden recently adopted a new development strategy for Syria and a new regional strategy for the Middle East and North Africa. Key components are long-term and predictable funding, but also a focus on gender equality and civil society. Research shows that gender-sensitive approaches enhance the effectiveness of peace and state building. Societies where women are economically and politically emancipated are less violent.

The empowerment of women and girls is a true example of 'smart politics'. It transcends the divide between hard and soft security and enables effective as well as sustainable peacebuilding. Sixteen years since the adoption of the UN Security Council Resolution 1325 on Women, Peace and Security, one can firmly state that the promotion of gender equality is not only a matter of women's rights, but more importantly a matter of ensuring peace and security for all.

Ladies and gentlemen, almost half of all peace agreements fail within five years. Wars are inherently difficult to end and fragile states are the ones most likely to relapse into conflict. Nine out of ten ongoing conflicts were initiated in countries that have already experienced war. This is partly a result of flawed peace processes.

Recent research, and lessons from peace processes in Colombia and the Philippines, demonstrate that women's effective participation substantially increases the likelihood of peace agreements being reached and sustained. Yet even today, in 2016, we are all too familiar with women being

dramatically under-represented in peace and mediation processes.

Last week, during the peace talks on Syria in Geneva, 24 men and just 6 women were sitting at the table. Whilst there is still room for improvement, I am pleased that women played a more prominent role than before. Sweden has supported the opposition's women's advisory committee, which was effective and visible in Geneva and managed to obtain a commitment from the opposition of a 30 per cent quota for women in future governing structures.

A successful peace process is not only a matter of reaching a cease-fire. It is also a matter of justice, education, health, reconciliation and fair distribution of resources.

Peace processes therefore inherently need to be inclusive. Women must actively participate in all decision-making processes at all levels and be active in defining priorities and resource allocation, in times of peace and in times of war. To put it simply: More Women – More Peace. Nothing can be discussed about women, without women.

Wherever I have travelled in the world, from Ukraine to Colombia to DR Congo, I have met brave women who strive to de-escalate violence and promote initiatives for peace, often in very dangerous environments where the personal risks are extreme. The work of these women is commendable and deserves our full support and long-term commitment.

With the resumed talks on the Syrian crisis in Geneva, we have therefore taken steps to not only support Staffan de Mistura and the participation of civil society, but to also support the inclusion of women peacebuilders at the talks.

As part of my Government's broader Feminist Foreign Policy, we have also initiated a Swedish network of women peace mediators and are simultaneously taking part in the development of a Nordic women's mediator network. The goal of this process is not only to strengthen our national capabilities, but more importantly to cut across traditional divides and create cooperative networks with international women mediation teams from across the globe.

Finally, ladies and gentlemen, security is built together with others. With several protracted conflicts, the continued scourge of terrorism, systematic sexual violence and the largest refugee crisis in modern history, it is clear

that the international order has not succeeded in its core task to ensure peace and security for all.

For too long the UN Security Council was unable to agree upon a roadmap towards peace in Syria. Despite early warnings, the international system has still not adequately responded to developments in Burundi. Yet at the same time, persistent and patient negotiations between EU3+3 and Iran successfully resulted in an agreement on the nuclear issue. Both the successes and failures of recent times demonstrate the primacy of politics and the importance of multilateralism.

Ladies and gentlemen, we need to re-commit to international standards and norms. I call for a new global Compact for Peace. 2015 was an important year for global governance with worldwide agreements on disaster risk reduction, development financing, the 2030 Agenda and climate change – now is the time to allocate resources and shift the focus to implementation.

As the UN is reviewing its peace and security agenda, it is crucial that it assumes its leading role in ensuring international policy coherence for peace and security. I therefore welcome the Secretary General's call to development banks and regional organisations to increase cooperation, improve livelihoods and strengthen support to fragile and conflict-affected states. Fulfilment of the 2030 Agenda must be our main task.

Similarly, mediation must be recognised as the real weapon for peace. Although both the Security Council and the General Assembly have committed to strengthen the UN's mediation capacity, this has somehow not translated into action. Reform of the Security Council is long overdue. The world is in dire need of a more vigorous Council that fulfils its mandate as the ultimate guarantee for international peace and security.

A more capable UN is also a UN working in tandem with regional organisations. We need to promote processes that strengthen regional interdependence and constrain the forces of violence. I therefore welcome close cooperation between the UN, the EU and the African Union, as well as other regional or sub-regional organisations that might be the first to sense and understand early warning signals before conflicts.

It is necessary that the World Humanitarian Summit in May results in a global commitment to address root causes fuelling conflicts. Both short and long-term aid must contribute to strengthened resilience. Regional organisations and development banks all have important roles in this regard.

Ladies and gentlemen, shifting resources to conflict prevention and peacebuilding, committing to inclusive peace processes and investing necessary political capital in international cooperation for peace is ultimately a matter of political will and proactive leadership. As Dag Hammarskjöld rightly pointed out, the pursuit of peace and progress cannot end in a few years in either victory or defeat.

If we are to prevent new conflicts from arising and effectively end ongoing wars, we need to redouble our efforts to promote peaceful and secure societies for all. It is precisely at times like these – times of crisis and unrest – that we must not hesitate, but instead be persistent in our efforts. Thank you.

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid Halabja-minnesceremonin

Publicerad 17 mars 2016 Uppdaterad 17 mars 2016

Utrikesministerns tal vid minnesceremonin för Halabja-attacken. Adolf Fredriks kyrka i Stockholm den 16 mars 2016. Det talade ordet gäller.

Ärade åhörare,

I dag är det 28 år sedan tusentals människor i Halabja i Kurdistan i Irak dödades av Saddam Husseins skoningslösa gasattacker.

Många överlevare har beskrivit hur en doft av söta äpplen väckte dem tidigt på morgonen. Hur barnen trodde att det var vårbloomningen som doftade och därför sprang ut för att leka. Men det var något helt annat som väntade.

Halabja-attacken var en krigsförbrytelse och har betecknats som historiens värsta angrepp med kemiska vapen på en oskyldig civilbefolkning. På bara en dag dödades enligt beräkningar över 5000 människor, samtliga kurder. En krigsförbrytelse som visar på massförstörelsevapens urskillningslöshet. En bestialisk kränkning av mänskliga värden och rättigheter.

Men Halabja var ingen isolerad händelse. Det var del av Saddam Husseins målmedvetna och systematiska kampanj för att fördriva kurderna från sina hem och döda oskyldiga civila. Jag vet att många av er som har samlats här ikväll för att minnas Halabjas offer, själva bär ärr från Anfalkampanjen.

Vi får aldrig glömma vad som hände de dagarna i irakiska Kurdistan i mars 1988. Vi måste minnas – och påminnas – eftersom det är vår skyldighet att göra allt för att förhindra att något liknande händer igen. Och vi får aldrig glömma Anfalkampanjen och Saddams ofattbara övergrepp.

Ärade åhörare,

Tyvärr är de övergrepp mot kurderna som vi har samlats för att minnas här

ikväll inte bara en historisk parentes. Våldet har återigen spridit sig i regionen. Vi ser återigen hur kurderna drabbas hårt.

I Irak pågår intensiva strider mellan Daesh och peshmerga och irakiska försvarsstyrkor. Kurder – män, kvinnor och barn – dödas. Yezidierna har blivit legitima mål hos Daesh. Yezidiska flickor säljs som slavar på marknadsplatser runtom i Irak och Syrien.

I Syrien går nu konflikten in på sitt sjätte år. Igår var det exakt fem år sedan de folkliga protesterna mot Assadregimen inleddes. I norra Syrien har den kurdiska civilbefolkningen drabbats hårt av Daesh framfart, även om Daesh nu tryckts tillbaka. Men våldet och övergreppen drabbar alla i Syrien – sunniter, shiiter, assyrier och syrianer. Det är ett flerfrontskrig där giftiga kemikalier återigen – 28 år efter Halabja – har använts som vapen mot oskyldiga civila.

I Iran kränks kurdernas mänskliga rättigheter.

Och låt mig också få ta tillfället här att säga några ord om situationen i Turkiet. Regeringen är djupt oroad över våldsamheterna i de sydöstra kurdiska delarna. Som statsministern sa i sitt tal i Örebro i lördags: Vi kräver respekt för mänskliga rättigheter för hela befolkningen, inklusive kurderna, för press- och yttrandefrihet och andra demokratiska grundvärden. Den turkiska regeringen måste nu initiera fredsförhandlingar.

Ärade åhörare,

Jag hör ofta kurder säga, inte minst i dessa dagar, att bergen är våra enda vänner. Och jag förstår att många känner så, med det enorma lidande kurderna har fått utstå, och får utstå också i dag, i hela regionen.

Men ni ska veta, att vi – Sverige – stödjer det kurdiska folket. Vi har en god bilateral relation med den kurdiska regionala regeringen i Irak. När jag besökte KRG i höstas kunde jag ha flera av mina möten på svenska. Vi har en nära dialog med HDP och Selahattin Demirtas i Turkiet. Partierna i Sveriges riksdag åker på resor och träffar sina kurdiska systerpartier.

Sverige verkar för en politisk lösning på konflikterna i Irak och Syrien och ger ett omfattande humanitärt stöd. Vi stödjer även den globala koalitionen ansträngningar att bekämpa Daesh och stabilisera Irak, bl. a. med ett militärt stöd till peshmerga i norra Irak. Vi fortsätter också att arbeta för att stärka förbudet mot inhumana massförstörelsevapen. I våra kontakter med Turkiet

uppmanar vi den turkiska regeringen att återuppta fredsprocessen med PKK.

Än en gång är det dags att sluta upp mot våldet och övergreppen, bekämpa terrorismen och värna de grundläggande mänskliga rättigheterna. Ett av de främsta vapnen som finns mot krig och våld är demokrati – en insikt om vikten av nationell försoning och fredlig samexistens. Endast så kan extremismen och våldet slutligen bekämpas, och freden få råda.

Låt Halabja bli påminnelsen om vikten av detta arbete.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal i riksdagen; "Hur feministisk är Sveriges utrikespolitik?"

Publicerad 07 mars 2016 Uppdaterad 07 mars 2016

Utrikesministerns tal i riksdagen den 7 mars 2016 om den feministiska utrikespolitiken. Det talade ordet gäller!

God eftermiddag mina damer och herrar,

Jag skulle vilja börja med att välkomna CONCORDs rapport och det tillfälle den ger:

- att tala om Sveriges feministiska utrikespolitik
- och att ta del av era tankar om hur vi kan fortsätta att utveckla den.

För den feministiska utrikespolitiken är inte ett färdigt paket.

I stället handlar det om ett analys- och förhållningssätt som ska genomsyra hela utrikespolitiken.

Målet är att stärka rättigheterna, representationen och resurserna för alla kvinnor och flickor, och att göra det med utgångspunkt från deras olika realiteter.

En övergripande realitet är lika tragisk som tydlig, och det är att världen fortsätter att präglas av samma typ av diskriminering, förtryck och strukturella orättvisor som före Peking och Kairo.

Det är därför vi är en feministisk regering och det är därför vi bedriver en feministisk utrikespolitik.

Vi ser det som ett mål i sig att uppnå jämställdhet och mänskliga rättigheter. Men vi ser det också som avgörande för att vi ska nå andra mål, som fred,

säkerhet och hållbar utveckling. Det blir inga hållbara lösningar om halva samhällen och befolkningar exkluderas.

Den feministiska utrikespolitiken fortsätter att utvecklas, men har redan uppnått resultat. Precis som CONCORDs rapport pekar på har vi:

- inrättat ett kvinnligt medlarnätverk,
- fått en högt uppsatt jämställdhetsrådgivare på plats i EEAS
- och ökat våra konsultationer med lokala kvinnoorganisationer

Vi har också gjort en särskild satsning för att driva på arbetet med FN:s säkerhetsrådsresolution 1325 om kvinnor, fred och säkerhet. Som ett led i det har alla utlandsmyndigheter fått i uppdrag att genomföra 1325-relaterade aktiviteter samtidigt som vi har intensifierat arbetet med att ta fram en ny nationell handlingsplan för agendan.

Några andra exempel från arbetet med den feministiska utrikespolitiken är att vi har:

- stött kvinnors deltagande i fredsprocesser i bland annat Syrien, Colombia, Ukraina och Mali
- drivit på motvindsfrågor och bland annat bidragit till förhandlingsvinster för SRHR-frågorna i Agenda 2030 och EU och till att drygt 2 miljoner människor har sett kampanjen "Midwives4All" på Twitter
- ändrat Sidas förordning så att jämställdhet är en topp-prioritering i myndighetens arbete
- drivit på utvecklingsaktörernas jämställdhetsarbete så att till exempel World Food Program och Afrikanska utvecklingsbanken ska jämställdhetsintegrera sitt arbete
- på samma sätt drivit fram att de stora miljö- och klimatfonderna nu har jämställdhetspolicies
- samlat andra länder för diskussion om möjligheter och hinder för kvinnors handel i Afrika,
- verkat för att jämställdhet ska få ett större utrymme i arbetet med det handelsrelaterade biståndet (Aif for Trade, AfT).

Hela utrikesförvaltningen arbetar nu vidare med utgångspunkt från en ambitiös handlingsplan. Med den har såväl UD som utlandsmyndigheterna en karta för att fortsätta att utveckla den feministiska utrikespolitiken och omsätta den i handling.

Under 2016 kommer vi bland annat att fortsätta att stödja kvinnors

deltagande i fredsprocesser i bland annat Colombia och Syrien. Här har jag vid ett flertal tillfällen haft direktkontakter med de kvinnor som är närmast kopplade till processerna och som Sverige aktivt stödjer på olika sätt.

Vi kommer också att fortsätta att intensifiera arbetet med det svenska och nordiska medlingsnätverket för kvinnor.

Under 2016 kommer vi också att verka för kvinnor och flickors ekonomiska egenmakt. Det är ett område där det finns stor outnyttjad potential och där vi bland annat behöver stärka rättigheterna till land och ägande och driva på att fler inför jämställdhetsbudgetering.

År 2016 är också ett viktigt år för Agenda 2030. Det är inte ofta som alla länder är nybörjare på något samtidigt, och vi vill utnyttja de möjligheter som det ger att betona vikten av kvinnors och flickors deltagande.

Vi går också vidare med att driva på det internationella arbetet för kvinnors och flickors mänskliga rättigheter, med allianser och ansvarsutkrävande arbete. Här står vi inför utmaningar. Inte minst när det gäller att bekämpa det konfliktrelaterade sexuella och könsbaserade våldet. Våldet har under senare tid nått nya nivåer och används som krigstaktik för att sprida skräck och terror. Jag har under mina resor fått ta del av vittnesmål från överlevare, främst kvinnor och flickor, som har varit utsatta för de mest förfärliga övergrepp med i vissa fall livslånga och förödande konsekvenser för såväl individen, närstående som för hela samhällen som slits sönder. Oönskade graviditeter och barn som föds till ett utanförskap riskerar att reproducera hat och att konflikt förs vidare över generationer.

Det är viktigt att komma ihåg att detta är en rättighetsfråga och att sexuellt och könsbaserat våld i konflikt utgör krigsförbrytelser eller som ett led i brott mot mänskligheten eller folkmordsbrott. Dess omfattande och systematiska användning innebär också att det är en säkerhetspolitisk fråga. Frågan måste därför finnas på FN:s säkerhetsråds dagordning, vilket jag har kommunicerat till FN:s generalsekreterare.

Trots ökad internationell uppmärksamhet och framgångar i synen på dessa brott är straffriheten för förövare fortfarande utbredd och många brottsoffer får aldrig upprättelse och gottgörelse. På grund av stigma, risk för hot och nya övergrepp väljer många brottsoffer att inte berätta om vad de har varit utsatta för.

Genom vår feministiska utrikespolitik har regeringen tydligare fokuserat på

att bekämpa och motverka straffrihet för det könsrelaterade och sexuella våldet i konflikt- och postkonfliktsituationer. Vi lägger särskilt fokus på att stärka brottsoffers rätt att få upprättelse och gottgörelse, juridiskt och psykosocial skydd och stöd. Vi samarbetar med chefsåklagaren vid den internationella brottmålsdomstolen ICC, andra stater, organisationer och inte minst civilsamhällets organisationer för att stärka brottsoffer genom de nationella rättssystemen.

Vi har också från och med januari i år tagit över ordförandeskapet för Call to Action on Protection from Gender-Based Violence in Emergencies. Under vårt ordförandeskap driver vi på att såväl förebyggande åtgärder som stöd åt de våldsutsatta ska prioriteras och bli en självklar del av all humanitär verksamhet.

Avslutningsvis vill jag betona att kvinnor och flickor inte ska ses endast som offer – utan som aktörer. Kvinnor är aktörer för fred. Och inom vår feministiska utrikespolitik ska vi vara en stark och pådrivande kraft i att öka kvinnors och flickors inflytande och meningsfulla deltagande i det konfliktförebyggande arbetet, i arbetet för att motverka och bekämpa konfliktrelaterat sexuellt och könsbaserat våld, och i allt freds- och statsbyggande. Vi arbetar också med civilsamhällets organisationer för att lyfta fram och stärka kvinnor som aktörer, som genom sitt deltagande i beslutsfattande är med och påverkar framtiden i fred likväl som i konflikt.

Sammanfattningsvis kan konstateras att den feministiska utrikespolitiken redan har gett resultat. Och den har dessutom fått stort genomslag, vilket i sin tur borgar för mer resultat. Likasinnade länder och aktörer välkomnar politiken och ökar på ett tydligt sätt sina egna ambitioner. Och Sveriges höga profil och konsekventa linje öppnar nya vägar till dialog även med mindre likasinnade aktörer.

Detta är vad en feministisk utrikespolitik innebär i praktiken.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Declaración de Política Exterior, 2016

Publicerad 02 mars 2016 Uppdaterad 02 mars 2016

Sra Margot Wallström, Ministra de Asuntos Exteriores
Declaración política del Gobierno en el debate
parlamentario de Asuntos Exteriores, miércoles, 24 de
febrero de 2016. (Utrikesdeklarationen 2016 i
översättning till spanska)

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Statement of Government Policy in the Parliamentary Debate on Foreign Affairs 2016

Publicerad 24 februari 2016 Uppdaterad 02 mars 2016

Presented by Mrs Margot Wallström, Minister for Foreign Affairs in the Parliamentary Debate on Foreign Affairs, Wednesday, 24 February 2016.
(Utrikesdeklarationen 2016 i översättning till engelska)

Mr/Madam Speaker, Honourable Members, Representatives of the Diplomatic Corps, Ladies and Gentlemen,

In these times of both hope and despair, Sweden's foreign policy must be active, fearless and constructive. With broad cooperation and diplomacy in our sights, we must affirm and build on the new and historic advances in international cooperation such as the Paris Agreement on climate change, and the 2030 Agenda and its Sustainable Development Goals.

But at a time when our world is characterised by aggression and division, we must also tackle the challenges. The war in Syria has been going on for five years. Over 125 million people around the globe are in urgent need of humanitarian assistance due to war, famine and poverty. If they were gathered in a single country, that country would be the eleventh largest in the world.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

Sweden's security policy remains firmly in place. Our non-participation in military alliances serves us well, and contributes to stability and security in northern Europe. It requires an active, broad and responsible foreign and security policy combined with credible national defence capabilities.

Threats to peace and to our security are best averted collectively and in cooperation with other countries and organisations. Sweden's foreign and security policy builds on cohesion in the EU, and on increased cooperation on a broad front: in the Nordic region and the Baltic Sea region, together with Finland; in the UN and the OSCE; with NATO; and via a strengthened transatlantic link. Dialogue and confidence-building measures are important instruments to create stability and ease tensions.

Sweden will not remain passive if another EU Member State or Nordic country suffers a disaster or an attack. We expect these countries to act in the same way if Sweden is affected. Our country must therefore be in a position to both give and receive support, civilian as well as military.

The defence policy agreement concluded last year is highly significant. It shows the broad political consensus on the need to strengthen our national defence capabilities.

The defining issue of our time – climate change – constitutes a global security threat. Climate change is a catalyst for war, conflicts and poverty. Sweden will vigorously tackle the tasks contained in the global climate agreement, with a view to achieving the goal of keeping global warming well below 2 degrees Celsius and seeking to restrict it to 1.5 degrees Celsius.

We are adapting the work of the Ministry for Foreign Affairs to a broader view of security. Terrorism, climate change, migration, pandemics and human smuggling are foreign and security policy challenges. Migration issues in particular will demand a great deal of work in both the short and long term. At the Ministry for Foreign Affairs we are reinforcing efforts focusing on European security, the UN and global issues. We are also strengthening our organisation abroad. We are in the process of opening a Consulate-General in New York and embassies on three continents. The Government is working on a national security strategy.

The situation in the world calls for a feminist foreign policy that aims to strengthen women's rights, representation and access to resources. In 2015, Sweden helped ensure that the EU appointed a Principal Advisor on Gender, and that a network of women mediators was formed. We will continue our work to involve women in peace processes, in accordance with our action plan. By involving women in the Syrian peace talks, we can help ensure a more sustainable society.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

The EU is Sweden's most important political arena. This year, a new EU Global Strategy on Foreign and Security Policy will be prepared. Sweden was one of the initiators of the strategy, and we are strongly engaged in the work. One important aspect involves developing the EU's external crisis management capabilities.

The Government will maintain its support for peace, democracy and economic development in Europe's neighbourhood. The European security order must be safeguarded.

Russia's illegal annexation of Crimea and military presence in eastern Ukraine constitute flagrant breaches of international law. This is the greatest challenge to the European security order since the end of the Cold War. The sanctions against Russia must remain in place until the terms of the Minsk agreements are met. Ukraine must be allowed to regain control over its internationally recognised borders. It is important to help ensure a strong, democratic and stable Ukraine. Sweden supports the Ukrainian Government's reform work both bilaterally and through the EU.

Effective cooperation within the European Union is a prerequisite for peace and prosperity. We need a stronger EU that can continue to stand up for fundamental common values and principles, not least in our European neighbourhood. Internal divisions must be counteracted. It is crucial that the United Kingdom remain in the EU. The agreement struck between the EU heads of state and government paves the way for this. The Government is working to secure a social Europe where growth, a high standard of living and decent working conditions reinforce one another.

The EU needs a new migration system based on shared responsibility and international commitments, with respect for the right of asylum. This is possible if all 28 Member States take their share of responsibility, and if cooperation is improved. With 60 million displaced people, we cannot countenance a situation in which some countries buy blankets while others invest in barbed wire. Our EU policy and foreign policy have an important role to play in resolving these difficult issues.

Sweden will continue to stand up for peace and freedom in Europe, just as we did following the terrorist attacks in Paris last autumn. We were among the first to respond to France's request, and Sweden's support was among the largest. France has welcomed our contribution.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

The Government welcomes the UN efforts to reach an agreement on the Cyprus issue. A solution would strengthen the UN's authority and the EU's ability to manage the challenges in its neighbourhood. Sweden has taken a unique initiative for cooperation between Cyprus's religious leaders, who have an important role to play in the reconciliation process.

Sweden is a driving force for the EU's Eastern Partnership. A strong neighbourhood and enlargement policy remains one of the EU's most strategic instruments for promoting peace and prosperity. Keeping the door open to EU membership fosters important reform processes, including in the Western Balkans and Turkey.

The escalation of violence and the human rights situation in Turkey are alarming. Fighting between the Turkish Government and the PKK has intensified. Civilians, particularly Kurds, are being hit hard by violence and curfews. The escalating violence is an obstacle to peace and development not just in Turkey but in the entire region. Sweden is conducting a dialogue with both the country's government and the opposition. It is vital that Turkey and the EU are able to demonstrate tangible progress on the implementation of the joint action plan on migration.

The unimaginable human suffering in Syria is a disaster and a serious threat to the security of the entire region. Half the Syrian population is displaced within or outside the country. The bombing raids on the opposition by the Assad regime and Russia are unacceptable and threaten the fragile peace process. They must cease. All parties must now accept the agreement on cessation of hostilities that has been reached. Through the new Swedish strategy for the Syria crisis encompassing SEK 1.7 billion, we are working to enable people in Syria and its neighbouring countries to support themselves and get an education. We are also increasing our humanitarian support to the country.

We are part of the core group of the coalition against Daesh and are contributing a Swedish armed force to train Iraqi security forces, particularly Kurdish Peshmerga forces. Sweden is working in the EU for a long-term stabilisation mission in Iraq. We are supporting the reconstruction of the country, including by providing support to the areas liberated from Daesh.

Fear and desperation are spreading throughout the Middle East. We must offer hope for the future to young people in both Israel and Palestine. Sweden's recognition of Palestine aims to create momentum for the two-state solution. Renewed international efforts are needed. Sweden welcomes the

French initiative to convene an international peace conference. The objective is to ensure that both Israel and Palestine are able to live in peace and security within mutually agreed borders.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

In North Africa, the Government is providing increased support to the UN process concerning Western Sahara, with the aim of finding a fair, mutually accepted solution to the conflict that satisfies the right of the Western Saharan people to self-determination.

Sweden will continue to support and draw attention to the democratic forces in the region. We will open an embassy in Tunisia in June.

Sweden's ties to the countries in Africa are historically strong. These are now being further strengthened and we are working together in areas such as the economy, education and culture. Cooperation between the Swedish business sector and the growing economies on the continent is increasing.

The African Union is assuming an increasing share of the responsibility for peace and security. Sweden is supporting this process, both politically and financially. The focus of Sweden's commitment to security and development is mainly on the Horn of Africa, Liberia, Mali and the Great Lakes region. Sweden's contribution of personnel to the UN operation in Mali is appreciated.

The continued strong and dynamic economic development in Asia offers major opportunities. The Government is deepening cooperation with India, the world's largest democracy. We are opening an embassy in the Philippines. Contacts between China and Sweden are increasing. China's role in the international arena is growing. Along with this comes responsibility. The Government is continuing its candid dialogue with China on human rights.

Sweden will maintain its civilian and military involvement in Afghanistan. The Government is also strengthening cooperation with Afghanistan on migration issues.

The United States is an important partner for Sweden and we are developing and deepening our already broad cooperation with the country.

We offer extensive support to developing countries for adaptation to a more extreme climate and to sustainable technology. We are strengthening our

relations with the Caribbean nations which, like other small island states, are particularly vulnerable to climate change. During the year, the Government will adopt a regional aid strategy for Asia, including the Pacific nations, with a special focus on climate change.

In addition to our strategic partnership with Brazil, we are deepening our relations with a number of countries in Latin America, such as Chile, Colombia and Peru, where a new embassy will be opened. An action plan for our work with Latin America is being drafted.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

Sweden's many years' experience of peace, gender equality and international solidarity have generated a curiosity about our country and what we stand for. The Swedish model attracts interest around the world.

A strong image of Sweden, highlighting culture and values, is important for our long-term relations with other countries. Promotion of exports, imports and investment in Sweden, in close cooperation with the business community, is an integral part of foreign policy and the responsibility of the entire Government.

The Government's export strategy helps strengthen opportunities for Swedish companies in the international market and increase the number of exporting companies. This helps create more Swedish jobs. Two thirds of Sweden's foreign trade goes to other countries in the EU. An effective internal market in the EU is therefore of the utmost importance.

Sweden's economic exchange with the rest of the world and long tradition of free trade has contributed to our prosperity. Free trade between countries lays the long-term foundations for peace and democracy. Consequently, we are opposed to protectionist tendencies in the EU and other G20 countries, particularly measures that affect developing countries.

Sweden is striving to reach a political deal this year in the negotiations on the Transatlantic Trade and Investment Partnership between the EU and the US. An agreement will be of major importance for growth and jobs and will strengthen the transatlantic link. Respect for people and the environment must be factored into the agreement.

Sweden must be a model for free and fair trade. Corporate social responsibility is a part of this.

In these difficult times, we are one of few countries around the world to succeed in maintaining a generous level of quality aid. We achieve the one per cent target, which remains unchanged. In the course of this year, the Government will present the Riksdag with a new policy framework for Swedish development cooperation.

Our development cooperation is an expression of Sweden's conviction that prosperity around the world must be shared. Looking ahead to the World Humanitarian Summit in Istanbul in May, we are working for a stronger humanitarian system, with special focus on women's rights and influence. I am a member of Ban Ki-Moon's High-Level Panel on Humanitarian Financing, which has presented innovative proposals on how to meet the world's humanitarian needs.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

In a time of global threats, global cooperation is needed. Last year, world leaders reached agreement on the 2030 Agenda and its global development goals, and a new climate agreement. The UN is navigating through very difficult terrain, but progress is being made. The UN is the world's most important platform for international peace and security.

Sweden is an active member of the UN and a critical friend. Our engagement makes a difference and is sought after.

Sweden is pushing for a stronger link between development and peace, an increased focus on conflict prevention and a stronger role for women in peace processes. The Government is also making a long-term commitment to mediation.

This is the basis on which Sweden is now campaigning for a seat on the Security Council. We can provide knowledge, not least of our own neighbourhood. The Security Council must take greater responsibility for peace and security. We want to safeguard international law and limit the use of the veto. The Council must be reformed to better reflect the world of today.

We see with concern that the world's existing nuclear weapons arsenals are being retained and that new weapons are being developed. North Korea's nuclear test earlier this year underscores the necessity of international disarmament and non-proliferation efforts.

On the other hand, the nuclear deal with Iran shows that it is possible to make progress in the area of non-proliferation.

Sweden is active in the UN, the international Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty Organisation and other multilateral projects such as the Humanitarian Initiative. The Government has taken part in the preparatory work ahead of the Nuclear Security Summit in Washington this spring on enhanced efforts against nuclear terrorism.

The Government will appoint a special ambassador for international disarmament efforts.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

Respect for international law is fundamental. The Charter of the United Nations confirms the principles of territorial integrity. Genocide, crimes against humanity, war crimes and other serious international abuses and violations must be prevented and punished.

Journalists have become targets in armed conflicts around the world. Last year, more than one hundred journalists were killed, and far too many are in prison. This year, which marks the 250th anniversary of the Swedish Freedom of the Press Act, we are supporting imprisoned journalists and human rights activists and working for free media and strong civil societies.

Today, working conditions are a European and global issue. The Global Deal is the Prime Minister's international initiative in cooperation with the ILO, the OECD and others for improved social dialogue between employers and employees, aimed at creating better jobs, greater equality and increased productivity.

Safeguarding every individual's right to protection against discrimination is our common responsibility. This includes anti-racism and action against forms of intolerance such as anti-Semitism, Islamophobia, Afrophobia and anti-Ziganism. Sweden is a global voice for sexual and reproductive health and rights, and for the rights of each individual regardless of sexual orientation or gender identity.

Human rights, democracy and the rule of law are fundamental and the Government will therefore present a communication to the Riksdag on this subject, and will appoint a special human rights ambassador.

Support to Swedes who are in emergency or crisis situations abroad is always

a priority activity of the Foreign Service. We take care of consular matters 24 hours a day, 365 days a year.

Mr/Madam Speaker, Honourable Members,

The Charter of the United Nations asserts that it is "we, the peoples of the united nations" who are determined to save succeeding generations from the scourge of war.

This means that the responsibility belongs to all of us. We who make up the Swedish Government. The diplomats in the gallery. Members of the Riksdag who are preparing their statements. Those of you listening on the radio.

And it is also "we, the peoples of the united nations" who are determined to reaffirm faith in fundamental human rights.

Time is of the essence.

But the global progress being made alongside the scourge of war reminds us of the power generated when we work together.

The Government will continue to shoulder its responsibility to help maintain international peace and security – in political consensus and with popular support.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesdeklarationen 2016

Publicerad 24 februari 2016 Uppdaterad 24 februari 2016

Regeringens deklaration presenterades vid 2016 års utrikespolitiska debatt i riksdagen onsdagen den 24 februari 2016. Det talade ordet gäller.

Herr/fru talman, ärade ledamöter, representanter för den diplomatiska kåren, kära åhörare,

Sveriges utrikespolitik ska i denna tid av både hopp och förtvivlan vara aktiv, orädd och konstruktiv. Med siktet på bred samverkan och diplomatiska ska vi bejaka och bygga vidare på de nya historiska framstegen i det internationella samarbetet, som klimatavtalet och hållbarhetsmålen Agenda 2030.

Men vi måste också gripa oss an utmaningarna, i en tid då aggression och splittring präglar världen. Kriget i Syrien har pågått i fem år. Över 125 miljoner människor världen över är i akut behov av humanitär hjälp på grund av krig, svält och fattigdom. Om de tillsammans utgjorde ett land skulle det bli världens elfte största.

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

Sveriges säkerhetspolitiska linje ligger fast. Vår militära alliansfrihet tjänar oss väl och bidrar till stabilitet och säkerhet i norra Europa. Den förutsätter en aktiv, bred och ansvarsfull utrikes- och säkerhetspolitik i kombination med en trovärdig nationell försvarsförmåga.

Hot mot freden och vår säkerhet avvärjs bäst i gemenskap och samverkan med andra länder och organisationer. Sveriges utrikes- och säkerhetspolitik bygger på sammanhållning i EU och på ökat samarbete på bred front: I Norden och Östersjöområdet, tillsammans med Finland, i FN och i OSSE, med Nato och genom en förstärkt transatlantisk länk. Dialog och

förtroendeskapande åtgärder är viktiga instrument för stabilitet och avspänning.

Sverige kommer inte att förhålla sig passivt om en katastrof eller ett angrepp skulle drabba ett annat EU-land eller ett nordiskt land. Vi förväntar oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas. Vårt land ska därför kunna ge och ta emot stöd, såväl civilt som militärt.

Den försvarspolitiska överenskommelse som slöts förra året är mycket betydelsefull. Den visar det breda politiska stödet för behovet av att stärka vår nationella försvarsförmåga.

Vår tids ödesfråga – klimatet – utgör ett globalt säkerhetsshot. Klimatförändringarna driver på krig, konflikter och fattigdom. Sverige kommer med kraft att ta sig an uppgifterna i det globala klimatavtalet, med sikte på målet att hålla den globala temperaturökningen väl under 2 grader och sträva efter att begränsa den till 1,5 grad.

Vi anpassar Utrikesdepartementets arbete till en bredare syn på säkerhet. Terrorism, klimat, migration, pandemier och människosmuggling utgör utrikes- och säkerhetspolitiska utmaningar. Särskilt migrationsfrågorna kommer att kräva mycket arbete på såväl lång som kort sikt. Inom UD stärks arbetet med europeisk säkerhet liksom arbetet med FN och globala frågor. Vi förstärker även vår utlandsorganisation. Vi öppnar ett generalkonsulat i New York och ambassader på tre kontinenter. Regeringen arbetar med en nationell säkerhetsstrategi.

Situationen i världen manar till en feministisk utrikespolitik. Den syftar till att stärka kvinnors rättigheter, representation och tillgång till resurser. Sverige har under 2015 bidragit till att EU har tillsatt en högnivårådgivare för jämställdhet, och till bildandet av ett kvinnligt medlarnätverk. Vi fortsätter arbetet enligt vår handlingsplan för att involvera kvinnor i fredsprocesser. Genom att göra kvinnor delaktiga i fredssamtalen i Syrien kan vi bidra till ett mer hållbart samhälle.

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

EU är Sveriges viktigaste utrikespolitiska arena. I år utarbetas en ny global strategi för EU:s utrikespolitiska agerande. Sverige var initiativtagare till strategin och engagerar sig starkt i arbetet. En viktig del handlar om att utveckla EU:s externa krishanteringsförmåga.

Regeringen fortsätter stödet för fred, demokrati och ekonomisk utveckling i Europas grannskap. Den europeiska säkerhetsordningen måste värnas.

Rysslands olagliga annektering av Krim och militära närvaro i östra Ukraina utgör flagranta brott mot folkrätten. Detta är den största utmaningen mot den europeiska säkerhetsordningen sedan kalla krigets slut. Sanktionerna mot Ryssland måste vara kvar till dess att Minskavtalet uppfyllts. Ukraina ska åter kunna kontrollera sina internationellt erkända gränser. Det är viktigt att bidra till ett starkt, demokratiskt och stabilt Ukraina. Sverige stödjer bilateralt och genom EU den ukrainska regeringens reformarbete.

Ett välfungerande samarbete inom Europeiska unionen är en förutsättning för fred och välbefinnande. Vi behöver ett starkare EU som fortsatt kan stå upp för grundläggande gemensamma värden och principer, inte minst i det europeiska grannskapet. Inre splittring måste motverkas. Det är centralt att Storbritannien stannar i unionen. Överenskommelsen mellan EU:s stats- och regeringschefer ger förutsättningar för detta. Regeringen arbetar för ett socialt Europa där tillväxt, hög levnadsstandard och goda arbetsvillkor förstärker varandra.

EU behöver en ny migrationsordning baserad på solidariskt ansvar och internationella åtaganden, där asylrätten värnas. Det är möjligt om alla 28 medlemsländer tar sitt ansvar och samarbetet förbättras. Med 60 miljoner människor på flykt kan vi inte ha en situation där vissa länder köper filter medan andra investerar i taggtråd. Vår EU-politik och utrikespolitik spelar en viktig roll när det handlar om att lösa dessa svåra frågor.

Sverige kommer att fortsatt stå upp för fred och frihet i Europa, som vi gjorde efter terroristdåden i Paris i höstas. Vi var bland de första att svara på Frankrikes begäran, och det svenska stödet är bland de större. Sveriges bidrag har välkomnats av Frankrike.

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

Regeringen välkomnar FN:s ansträngningar att nå en uppgörelse i Cypernfrågan. En lösning skulle stärka FN:s auktoritet och EU:s förmåga att hantera utmaningarna i närområdet. Sverige har tagit ett unikt initiativ till samverkan mellan Cyperns religiösa ledare. De spelar en viktig roll i försoningsprocessen.

Sverige är en drivande kraft för EU:s östliga partnerskap. En stark grannskaps- och utvidgningspolitik förblir ett av EU:s mest strategiska

verktyg för att främja fred och välbefinnande. Genom att hålla dörren för EU-medlemskap öppen främjas viktiga reformprocesser till exempel på västra Balkan och i Turkiet.

Våldsutvecklingen och situationen för mänskliga rättigheter i Turkiet är oroande. Stridigheterna mellan den turkiska regeringen och PKK har intensifierats. Civila, inte minst kurder, drabbas hårt av våld och utgångsförbud. Det upptrappade våldet förhindrar inte bara fred och utveckling i Turkiet utan i hela regionen. Sverige för en dialog med både regering och opposition i landet. Det är angeläget att Turkiet och EU kan visa på konkreta framsteg i genomförandet av den gemensamma handlingsplanen om migration.

Det ofattbara mänskliga lidandet i Syrien är en katastrof och ett allvarligt hot mot hela regionens säkerhet. Halva den syriska befolkningen är på flykt i eller utanför landet. Assadregimens liksom Rysslands bombningar av oppositionen är oacceptabla och hotar den sköra fredsprocessen. De måste upphöra. Alla parter måste nu acceptera det avtal om eldupphör som har slutits. Genom den nya svenska strategin för Syrienkrisen som omfattar 1,7 miljarder kronor arbetar vi för att människor i Syrien och dess grannländer ska kunna försörja sig och få utbildning. Vi ökar även vårt humanitära stöd till landet.

Vi ingår i kärngruppen i koalitionen mot Daesh och bidrar med en svensk väpnad styrka för utbildning av försvarsstyrkor i Irak, främst kurdiska peshmergastyrkor. Inom EU arbetar Sverige för en långsiktig stabiliseringsinsats i Irak. Vi stöttar landets återuppbyggnad, bland annat genom att ge stöd till de områden som har befriats från Daesh.

Rädslan och desperationen breder ut sig i Mellanöstern. Vi måste ge ungdomar både i Israel och Palestina hopp om framtiden. Sveriges erkännande av Palestina syftar till att skapa momentum för tvåstatslösningen. Förnyade internationella ansträngningar krävs. Sverige välkomnar det franska initiativet till en internationell fredskonferens. Målet är att både Israel och Palestina ska kunna leva i fred och säkerhet, inom ömsesidigt överenskomna gränser.

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

I Nordafrika ger regeringen ökat stöd till FN-processen om Västsahara. Målet är att finna en rättvis, ömsesidigt accepterad lösning på konflikten som tillgodoser västsahariernas rätt till självbestämmande.

Sverige kommer att fortsätta stödja och uppmärksamma de demokratiska krafterna i regionen. Vi öppnar en ambassad i Tunisien i juni månad.

Sveriges band till länderna i Afrika är historiskt starka. De stärks nu ytterligare och vi samarbetar kring ekonomi, utbildning och kultur. Samarbetet mellan svenskt näringsliv och de växande ekonomierna på kontinenten ökar.

Afrikanska unionen tar allt större ansvar för fred och säkerhet. Sverige stödjer denna utveckling både politiskt och finansiellt. Tyngdpunkten i det svenska engagemang för säkerhet och utveckling ligger på Afrikas horn, i Liberia, i Mali och i Stora sjöregionen. Det svenska styrkebidraget till FN-insatsen i Mali är uppskattat.

Den fortsatt starka och dynamiska ekonomiska utvecklingen i Asien erbjuder stora möjligheter. Regeringen fördjupar samarbetet med Indien, världens största demokrati. Vi öppnar en ambassad i Filippinerna. Kontakterna mellan Kina och Sverige blir allt fler. Kinas roll internationellt växer. Med detta följer också ansvar. Regeringen fortsätter den uppriktiga dialogen med Kina om mänskliga rättigheter.

Sveriges behåller sitt civila och militära engagemang i Afghanistan. Regeringen stärker också samarbetet med Afghanistan i migrationsrelaterade frågor.

USA är en viktig partner till Sverige och vi utvecklar och fördjupar vårt redan breda samarbete med landet.

Vi erbjuder ett omfattande stöd till utvecklingsländer för anpassning till ett mer extremt klimat och hållbar teknik. Vi stärker relationerna med de karibiska nationerna, som i likhet med andra små ö-stater är särskilt utsatta för klimatförändringar. Regeringen kommer under året att anta en regional biståndsstrategi för Asien, inklusive Stilla havsländerna, med särskilt fokus på klimat.

Utöver det strategiska partnerskapet med Brasilien fördjupas relationerna med en rad länder i Latinamerika såsom Chile, Colombia och Peru. I Peru öppnas nu en ambassad. En handlingsplan för vårt arbete med Latinamerika är under utarbetande.

Herr/fru talman, ärade ledamöter

Sveriges mångåriga erfarenheter av fred, jämställdhet och internationell

solidaritet har skapat en nyfikenhet kring vårt land och det vi står för. Den svenska modellen väcker intresse världen över.

En stark Sverigebild, där kultur och värderingar hålls fram är viktig för våra långsiktiga relationer med andra länder. Främjandet av export, import och investeringar i Sverige, i nära samarbete med företagen, utgör en integrerad del av utrikespolitiken liksom ett ansvar för hela regeringen.

Regeringens exportstrategi bidrar till att stärka svenska företags möjligheter på den internationella marknaden och att öka antalet exporterande företag. Detta bidrar till fler svenska arbetstillfällen. Av Sveriges utrikeshandel går två tredjedelar till andra länder i EU. Därför är en väl fungerande inre marknad i EU av största vikt.

Sveriges ekonomiska utbyte med omvärlden och långa frihandelstradition har bidragit till vår välfärd. Frihandel mellan länder lägger långsiktigt grunden för fred och demokrati. Därför motsätter vi oss protektionistiska tendenser i EU och övriga G20-länder, särskilt åtgärder som drabbar utvecklingsländer.

Sverige arbetar för att nå ett politiskt avslut i år på förhandlingarna om frihandelsavtalet TTIP mellan EU och USA. Ett avtal får stor betydelse för tillväxt och jobb samt stärker den transatlantiska länken. Avtalet ska slutas med respekt för människor och miljö.

Sverige ska bli ett föregångsland för fri och rättvis handel. Hållbart företagande är en del av detta.

I en svår tid har vi som ett av få länder i världen lyckats behålla ett generöst och högkvalitativt bistånd. Enprocentsmålet uppnås och ligger fast. Under året återkommer regeringen till riksdagen med ett nytt policyramverk för det svenska utvecklingsarbetet.

Vårt utvecklingsarbete är ett uttryck för Sveriges övertygelse om att vi måste dela på världens välstånd. Inför det humanitära världstoppmötet i Istanbul i maj arbetar vi för ett starkare humanitärt system, med särskilt fokus på kvinnors rättigheter och inflytande. Jag ingår i Ban Ki- Moons panel för humanitär finansiering, som har lagt fram nyskapande förslag om hur världens humanitära behov ska kunna tillgodoses.

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

I en tid av globala hot krävs globalt samarbete. Världens ledare enades förra året om Agenda 2030 om globala utvecklingsmål och ett nytt klimatavtal. FN

navigerar i en mycket svår terräng men framsteg görs. FN är världens viktigaste plattform för internationell fred och säkerhet.

Sverige är en aktiv FN-medlem och en kritisk vän. Vårt engagemang gör skillnad och är efterfrågat.

Sverige driver på för en starkare koppling mellan utveckling och fred, ett ökat fokus på förebyggande av konflikt och en stärkt roll för kvinnor i fredsprocesser. Regeringen satsar också långsiktigt på medling.

Det är på denna grund som Sverige nu kandiderar till säkerhetsrådet. Vi tillför kunskap, inte minst om närområdet. Säkerhetsrådet måste ta ett än större ansvar för fred och säkerhet. Vi vill slå vakt om folkrätten och begränsa vetoanvändningen. Rådet behöver reformeras och bättre återspegla världen av idag.

Vi ser med oro hur världens befintliga kärnvapenarsenaler behålls och hur nya vapen utvecklas. Nordkoreas kärnsprängning tidigare i år understryker nödvändigheten av arbetet för internationell nedrustning och icke-spridning.

Det kärntekniska avtalet med Iran visar å andra sidan att det är möjligt att nå framsteg på ickespridningsområdet.

Sverige arbetar i FN, inom internationella provstoppsavtalsorganisationen och andra multilaterala samarbeten som det humanitära initiativet. Regeringen har bland annat varit delaktig i arbetet inför Nuclear Security Summit i Washington i vår om ett förstärkt arbete mot nukleär terrorism.

Regeringen tillsätter en särskild ambassadör för arbetet med internationell nedrustning.

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

Respekt för folkrätten är grundläggande. FN-stadgan befäster principen om territoriell integritet. Folkmord, brott mot mänskligheten, krigsförbrytelser och andra grova övergrepp och kränkningar måste förebyggas och bestraffas.

Journalisterna har blivit måltavlor i världens väpnade konflikter. Förra året dödades över hundra journalister och alltför många sitter fängslade. Vi stödjer fängslade journalister och människorättsaktivister. och arbetar för fri media och starka civilsamhällen detta år då den svenska tryckfrihetsförordningen fyller 250 år.

Arbetsvillkor är idag en europeisk och global fråga. Global Deal är statsministerns internationella initiativ i samarbete med bl.a. ILO och OECD för förbättrad dialog mellan arbetsgivare och arbetstagare i syfte att skapa bättre jobb, mer jämlikhet och ökad produktivitet.

Att värna varje människas rätt till skydd mot diskriminering är vårt gemensamma ansvar. Det inkluderar antirasism och insatser mot till exempel antisemitism, islamofobi, afrofofi och antiziganism. Sverige är en global röst för sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter, och för varje människas rätt oavsett sexuell läggning eller könsidentitet.

Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer är grundläggande och därför överlämnar regeringen en skrivelse till riksdagen om detta och tillsätter en särskild ambassadör för mänskliga rättigheter.

Stöd till svenskar som befinner sig i nöd- och krissituationer utomlands är alltid prioriterad verksamhet i utrikesförvaltningen. Vi arbetar med konsulära ärenden dygnet runt, årets alla dagar.

Herr/fru talman, ärade ledamöter och åhörare,

FN-stadgan slår fast att det är "vi – de förenade nationernas folk" – som ska rädda kommande släktled undan krigets gissel. Det betyder att ansvaret är vårt. Vi som är Sveriges regering. Diplomaten på läktaren.

Riksdagsledamoten som förbereder sitt anförande. Ni som lyssnar vid radion. Det är också "vi – de förenade nationernas folk" – som ska betyga vår tro på de grundläggande mänskliga rättigheterna.

Tiden är knapp.

Men de globala framsteg som sker parallellt med krigets gissel påminner om den kraft som skapas av gemensamma ansträngningar.

Regeringen kommer fortsatt att axla sitt ansvar i upprätthållandet av internationell fred och säkerhet – i politiskt samförstånd och med folklig förankring.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid NSS Sherpamiddag den 16 februari, Vasamuseet

Publicerad 17 februari 2016 Uppdaterad 17 februari 2016

Excellencies, ladies and gentlemen,

It gives me great pleasure to welcome you all to Stockholm.

I am particularly pleased to be hosting the dinner here at the Vasa Museum – an opportunity for us as hosts to give you a glimpse into Swedish history. Sitting here next to the majestic royal warship Vasa, one cannot overlook the fact that throughout its history, Sweden has been a nation that has fought many wars. Swedish history from the 17th century to the present day can be summed up in three words: war, peace and progress. In 2014 we marked a milestone in Swedish history, as we celebrated 200 years of unbroken peace.

When King Gustav II Adolf commissioned the Vasa in 1625, he wanted it to be the most powerful warship in the world, a 'weapon of mass destruction' of its time. When we talk about the Vasa as a great warship, we often hear the question "Really?". Yes it did not get very far, and yes it was blown over by a light breeze. But for the record, many lessons were learned and the innovative craftsmanship did ultimately result in two-decker warships that sailed the world during the latter part of the 17th century, and throughout the 18th and 19th centuries.

But on a more serious note, you have all gathered here in Stockholm to prepare for the Nuclear Security Summit in Washington. Our countries will continue to discuss, at the highest level, how to make our world safer – this is history in the making.

Sweden is strongly committed to the goal of a world free of nuclear weapons. And these weapons must never be used again. A terrorist acquiring

such a weapon would be a nightmare. As stated by President Obama in his historic Prague speech in April 2009, securing all vulnerable nuclear material must be an immediate priority.

Over the past decades, Sweden has worked continuously to improve nuclear security and safety at home, as well as in our neighbourhood. This cooperation began as long ago as the early 1990s, with Lithuania. And we have subsequently continued, notably through cooperation with Russia, Ukraine, Kazakhstan, Estonia, Latvia, Georgia and the Republic of Moldova. We have emphasised the importance of international cooperation, transparency and active information-sharing to build confidence in the effectiveness of nuclear security and other non-proliferation measures.

For Sweden, it is important to make sure that all nuclear and radioactive materials are covered by security efforts – highly enriched uranium and separated plutonium, civilian and military material.

Much has been achieved since the first summit in Washington in 2010. But there is still work to be done. It is crucial that we uphold our strong commitment to improving nuclear security and to creating additional barriers to the proliferation of nuclear weapons and material. Political leaders and experts alike must make sure that the Nuclear Security Summit process maintains its legitimacy and results in lasting, concrete progress.

I wish you every success with your deliberations over the next few days. Your efforts are of the utmost importance to international peace and security.

Contributing to multilateral efforts to maintain international peace and security is in the DNA of Sweden. Sweden therefore stands ready to serve on the Security Council for the period 2017–2018.

Let me also take the opportunity to thank the US Government, in particular the US Sherpa Laura Holgate and her team, for their leadership, dedication and hard work.

And I would like to conclude by saying that I look forward to participate in the Summit in Washington next month.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid möte med koalitionen mot ISIL/Daesh

Publicerad 02 februari 2016 Uppdaterad 02 februari 2016

Meeting of the Small Group of the Global Coalition against Daesh, Rom, 2 februari 2016. Det talade ordet gäller.

Excellencies, Ladies and Gentlemen,

Let me begin by thanking Italy for hosting this important meeting and the United States for its leadership in countering Daesh.

Dear Colleagues,

Our starting point must be a human one – how to end the suffering of men, women and children. The situation in the city of Madaya makes clear what must be our absolute focus: to do all we can to alleviate the suffering of the people. There must be an end to the indiscriminate attacks on civilians and humanitarian access must be granted.

More needs to be done to meet the immense humanitarian needs in the region.

Sweden has received more than 130 000 Syrian asylum seekers since 2011, and over 20 000 from Iraq in the past year alone. We can only imagine the pain of having no choice but to leave your home in order to save yourself and your family.

Since 2011, Sweden has provided more than USD 350 million in humanitarian aid to Iraq and Syria.

Today, I am announcing an additional USD 12 million in humanitarian

support to Iraq, to complement our recent USD 4 million contribution to the UNDP Stabilisation Fund and our military training component in northern Iraq.

In Syria, Sweden has provided USD 8.4 million to the Syria Recovery Trust Fund to be used for the stabilisation efforts in Syria.

This year, Sweden is significantly stepping up aid to alleviate the Syria crisis. At the upcoming donors conference in London, my Prime Minister will announce Sweden's new strategy for the Syria crisis to bridge the gap between humanitarian aid and long-term development. The strategy takes a unique, innovative, regional, five-year approach to the Syria crisis.

Dear Colleagues,

We all know that a political solution must be found to the conflicts.

Durable solutions need to rest on political settlements.

The role of the UN is key.

We are at a crucial stage for the political process for Syria. Yet events on the ground continue to undermine diplomatic efforts.

In Iraq, military and stabilisation efforts must be underpinned by an inclusive political process of national reconciliation, and Prime Minister al-Abadi has taken bold steps in this direction.

In Libya, too, a political solution is critical to ending the conflict and the expansion of extremist movements.

It is clear that our actions in the Coalition must be complemented by intensified efforts on the political track for Syria and for more inclusive governance in Iraq.

I commend the efforts to date by the Coalition in its mission to fight Daesh and provide long-term stability to the region. Sweden's commitment is long-term.

But what more needs to be done?

I would like to raise three points where I believe we should have a more in-depth discussion and act more forcefully.

1) Firstly: What more can we do to counter the financing of Daesh? Funding is critical to its activities. We already know that Daesh is financing its barbarity through bank looting, extortion, control of oil fields and refineries, theft of economic assets and trafficking. We must push for immediate action, through the UN Security Council, the European Union and through cooperation in this Coalition, and other international forums, to stop Daesh's sources of financing.

2) Secondly: What more can we do to counter extremist propaganda?

3) Thirdly: What more can we do to ensure that women are included in the political processes and peace negotiations? In order to secure peace, women and men must be included in efforts to rebuild society. Sweden is facilitating the participation of Syrian women in the talks in Geneva and we are currently providing support to the women negotiators through training in negotiations and external communication.

Mr Prime Minister, Colleagues,

Civilian and military efforts must go hand-in-hand. Military means alone will not give us a solution. Sweden welcomes the proposal to enhance civilian-military cooperation in the Coalition.

As areas are liberated from Daesh, we should consider strengthening civilian and stabilisation capacities to foster four important Rs: resilience, returns, reconciliation and reforms. Sweden believes that the EU – through our long-term perspective on stabilisation – could play a greater role by making use of its crisis management and other tools.

Before ending, I would like to stress that Sweden is concerned by the recent reports on forced displacement and deliberate destruction of civilian homes and property by security forces on the ground. As military contributors to the fight against Daesh, we have a joint responsibility to ensure that such support does not contribute to violations of international humanitarian law and human rights.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Margot Wallströms tal vid Folk och Försvar

Publicerad 10 januari 2016 Uppdaterad 10 januari 2016

Utrikesministerns tal vid Folk och Försvars rikskonferens i Sälen 10 januari 2016: "Sveriges bidrag till en säkrare värld"

Det talade ordet gäller.

Mr. President, ärade nuvarande och före detta ambassadörer, kära deltagare, Gratulationer till Folk och Försvar för 70 år av framgångsrik diskussion och debatt.

För ett land som vårt är utrikespolitiken på många sätt den främsta försvarslinjen. Det är genom en aktiv utrikespolitik – med samarbete, diplomati, militära insatser och förtroendeskapande åtgärder – som vi bidrar till säkerhet tillsammans med andra.

I torsdags kom jag hem från en resa till Mali. Försvarsministern och jag mötte de 250 svenskar som där bidrar till säkerhet och skydd för civilbefolkningen. Det är vårt största truppbidrag till en pågående FN-insats, MINUSMA, och ligger i linje med Sveriges engagemang för fred och utveckling i Afrika.

Det är ett underrättelsekompani som är mycket uppskattat. Vi har sänt dessa män och kvinnor i farans väg, till ett land med stora säkerhets-, politiska och miljömässiga utmaningar.

Mali är svårstyrt: enorma ökenområden i norr, glest befolkade men med viktiga smuggelrutter. Etniska motsättningar, korruption, intern instabilitet och ökande terrorism samt en obefintlig infrastruktur gör fredsavtalet från förra året svårt att genomföra.

I Timbuktu dit vi reste är det fattigt, sandigt, skräpigt. Plastpåsar i vartenda träd och buske. Staden är till stora delar övergiven sedan jihadisterna tog över 2012. Men man anar skönheten och charmen i de gamla byggnaderna, inklusive moskén från 1300-talet.

Kopplingen mellan utveckling och fred är tydlig - det är viktigt att befolkningen i norra Mali får tillgång till både säkerhet och samhällstjänster. Och fredsavtalet måste genomföras på ett inkluderande sätt där kvinnor deltar aktivt, där unga människor och marginaliserade grupper ges en röst för att göra försoning möjlig. MINUSMA spelar en mycket viktig roll i genomförandet av fredsavtalet. Vårt stöd till den insatsen samt till utvecklingen i Mali måste vara långsiktigt.

Mali är både långt borta och nära. Om fredsinsatserna misslyckas påverkas Sahel-regionen liksom Afrika i sin helhet, liksom Europa. Terrorismen riskerar breda ut sig och flyktingsituationen förvärras. Våra verktyg måste vara både militära och civila. För en långsiktig, stabil lösning krävs naturligtvis social och ekonomisk utveckling.

Vi ser nu över hur vi kan utöka det svenska stödet till MINUSMA och EU:s militära träningsmission, EUTM, som vi också fick besöka, som en del av vårt svar till Frankrike efter terroristdåden i Paris. Sverige var bland de första medlemsstaterna att svara Frankrike, och flera EU-länder har ännu inte svarat. Det svenska stödet är bland de större. De militära delarna består av strategisk lufttransport, taktisk lufttransport samt bidrag till krishanteringsinsatser samt materielstöd som nu bereds enligt särskild beslutsordning. Det vi erbjuder är efterfrågat, folkrättsenligt och ändamålsenligt. Vårt bidrag har välkomnats av Frankrike.

* * *

Konferensdeltagare, Här i Europa ser vi en ökande oro. Social, ekonomisk, politisk. Det finns krafter som verkar för ett Europa som slits isär och försvagas, ett exempel är debatten i Storbritannien inför den kommande folkomröstningen. Vår demokratiska värdegrund utmanas av reformer som begränsar yttrandefriheten, som i Ungern och nu Polen.

Den europeiska integrationens framgång eller misslyckande har direkt bäring på vårt lands framtid. Som Angela Merkel brukar säga: "Vi är förenade i Europa – till vår lycka". Vi behöver ett mer handlingskraftigt, solidariskt och enigt EU.

Inom EU har krishanteringsförmågan stagnerat. Vi måste vända den trenden. Vi behöver ge ny kraft till EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Den globala strategi – som Sverige har initierat och drivit på – och som ska antas vid Europeiska rådet i juni utgör ett viktigt bidrag. Sveriges regering vill se att EU gör mer för att stödja Irak med långsiktiga stabiliseringsinsatser i områden som befrias från Daesh. Det kan till exempel handla om att stärka rättssystemet, genomföra demokratiska reformer eller bygga ut infrastrukturen. Europa är både ett mål och ett medel. Ett enat Europa krävs för att främja freden och säkerheten. Det ser vi i Ukraina.

Vi får inte glömma att där pågår en väpnad konflikt. Rysslands olagliga annektering av Krim och militära närvaro i östra Ukraina fortsätter att utgöra flagranti brott mot FN-stadgan och internationell rätt. Och är den största utmaningen mot vår europeiska säkerhetsordning sedan kalla krigets slut.

Ukraina måste återfå kontrollen över sitt territorium. Den ukrainska regeringen har bedrivit ett intensivt reformarbete som inneburit svåra beslut. Samtidigt har Ryssland gjort allt för lite: ryska trupper verkar fortsatt i östra Ukraina och OSSE får inte tillträde till separatistkontrollerade områden. Därutöver ser vi en allt mer aggressiv propaganda i vårt närområde. Därför stödjer vi fri och oberoende media i de baltiska länderna, Ukraina och i det Östliga partnerskapet. Genom Svenska institutet och Nordiska ministerrådet har vi till exempel stöttat den nya oberoende ryskspråkiga public service-kanalen i Estland. Desinformation och rena lögner ska inte få stå oemotsagda.

I Europas södra grannskap, inte minst i Mellanöstern, rasar våldet och det mänskliga lidandet är massivt. Finns det ens något sätt att förstå all smärta som våldet orsakar? All hunger, alla våldtäkter, allt larm och panik. Mer än en kvarts miljon människor har dödats i Syrien. Halva den syriska befolkningen är på flykt i eller utanför landet.

De försämrade relationerna mellan Iran och Saudiarabien riskerar försvåra fredssamtalen. Dialog snarare än konfrontation är nödvändigt. Rysslands inblandning i Syrien är en komplicerande faktor och de dagliga syriska och ryska flygbombningarna av icke-Daesh-områden måste stoppas. Jag kommer inom kort att bjuda in syriska kvinnor till Stockholm för att ge fler av dem en röst i fredsförhandlingarna. Liksom i Mali kan inte hälften av befolkningen stå utanför fredsprocessen om den ska bli hållbar.

* * *

Konferensdeltagare,

I Sveriges bidrag till en säkrare värld är politisk dialog och diplomati, handel och internationellt utvecklingssamarbete nödvändigheter. Så byggs verklig säkerhet, i begreppets breda bemärkelse. Det handlar om insikten att säkerhet bara existerar om den är gemensam – och inte i motsats till någon annan.

I OSSE verkar vi aktivt för såväl rustningskontroll som mänskliga rättigheter, rättssäkerhet och demokrati. Vi stödjer OSSE:s tre oberoende institutioner, alla konfliktförebyggande instrument, och sedan 2014 har vi riktat särskilt stöd till OSSE:s praktiska insatser i och kring Ukraina. 25 svenskar tjänstgör i den särskilda observatörsmissionen, SMM, och vi bidrar med drygt 33 miljoner kronor till budgeten.

I en tid av globala hot krävs globalt samarbete. FN navigerar i en mycket svår terräng men framsteg görs. Senaste säkerhetsrådsresolutionen om Syrien samt MINUSMA:s mandat är två exempel. Regeringen har höjt Sveriges profil i FN, inte minst genom kandidaturen till säkerhetsrådet för 2017-18. Vi vill öka möjligheterna att verka för säkerhet i vår närhet och omvärld, och spela en konstruktiv roll i organisationen. Vi kandiderar till säkerhetsrådet,

- För det första eftersom kandidaturen ytterst handlar om Sveriges röst i det multilaterala samarbetet. Det är en grundpelare för vår utrikespolitik. Säkerhetsrådet är världspolitikens epicentrum och det enda FN-organ vars beslut är juridiskt bindande för medlemsstaterna.

- För det andra eftersom Sverige är FN:s sjätte största bidragsgivare och en stark röst för global fred och utveckling liksom för FN-reform.

- För det tredje, eftersom en icke-permanent medlem i säkerhetsrådet under två år har möjlighet att driva och påverka frågor, samt att bidra till att säkerhetsrådet agerar där det behövs. Säkerhetsrådet uträttar avgörande insatser för freden, bland annat genom styrningen av de 16 pågående krishanteringsinsatserna.

Mina damer och herrar,

Sveriges säkerhetspolitiska linje ligger fast.

Som statsminister Löfven skriver ihop med sin finska kollega Sipilä i dag: Finland och Sverige är båda utanför militära allianser. Vi anser att alliansfriheten tjänar oss väl och är en erfarenhet att beakta också då vi

bedömer de aktuella utmaningarna. Den bidrar till stabilitet och säkerhet i norra Europa som helhet.

Vi står enade i kampen för respekt för folkrätten, och för varje lands rätt att göra sitt eget säkerhetspolitiska val. Vi tror inte på tvära kast i säkerhetspolitiken. Ryckighet och snabba omslag lämpar sig särskilt illa i frågor som rör våra länders säkerhet.

Spänningarna har ökat i närområdet. Vi har ett ansträngt parlamentariskt läge. Det ger oss alla större anledning att sansa oss. Att agera ansvarsfullt, långsiktigt och med bred uppslutning. Ett svenskt Natomedlemskap skulle inte bidra till avspänning.

Den militära alliansfriheten vilar på två grundbultar: Samarbete och en trovärdig egen nationell försvarsförmåga. Regeringen satsar på båda. Exempel på samarbete har jag talat om och som ni vet förstärks nu den svenska försvarsförmågan rejält. Det måste innehålla en hållbar personalförsörjning. Jag tillhör dem som skulle välkomna att en moderniserad, jämställd version av värnplikten återinförs, med både militära och civila delar. Det är viktigt av säkerhetsskäl, också för sammanhållningen i vårt land. Tänk om vi i höstas hade haft civilister i beredskap som kunnat kallas in för att förstärka migrationsverket, asylboenden och agera vägvisare.

Utifrån en bred säkerhetsanalys anpassar vi nu också utrikesdepartementets och regeringskansliets arbete:

- Migration, terrorism, klimat och pandemier utgör viktiga utrikes- och säkerhetspolitiska frågor. Det ska också återspeglas i UD:s organisation.
- Samtidigt stärks arbetet med europeisk säkerhet, vårt närområde, liksom arbetet med FN och globala frågor.
- Vi ser också över vår säkerhetspolitiska analysförmåga.
- Därutöver fortsätter arbetet med den nationella säkerhetsstrategi som statsministern initierade förra året. De som nu ropar efter en breddad försvarsberedning erbjöds redan i augusti att vara med i arbetet med denna strategi. Men tackade nej. Vi välkomnar att de nu har kommit till insikt om betydelsen av detta.

Konferensdeltagare,

Ett aktivt arbete för internationell kärnvapenedrustning är del av svensk säkerhetspolitik. Det är ständigt aktuellt, nu i dagarna på grund av Nordkoreas provsprängning.

Vi ser med oro hur världens befintliga kärnvapenarsenaler bibehålls och nya vapen utvecklas. Det gynnar inte Sveriges eller världens säkerhet att ledas in i en ny rustningsspiral. Kärnvapnets totala effekter drabbar oss alla. Doktrinen om ömsesidig utplåning underminerar förtroende och samarbete. Framtiden kan inte byggas på skräck, en hållbar fred kan inte byggas med kärnvapen.

Sverige arbetar tålmodigt för att främja förtroende och riskreducering mellan kärnvapenmakterna. Vi verkar i FN för initiativ för kärnvapenedrustning. Vi bidrar till tekniska samarbeten för att upptäcka kärnsprängningar och verifiera kärnvapenedrustning. FOI tillsammans med internationella provstoppsavtalsorganisationen CTBTO spelar en viktig roll, också tidigare i veckan för att identifiera Nordkoreas kärnsprängning. På alla dessa sätt gynnar vi vår egen säkerhet och bidrar till en säkrare värld.

* * *

Ärade konferensdeltagare,

Vi lever verkligen i en tid av paradoxer:

Världens ledare träffades åtskilliga gånger förra året och kom överens om storartade globala hållbarhetsmål, ett ambitiöst klimatavtal och viktig utvecklingsfinansiering. Samtidigt har världen inte skådat sådana flyktingströmmar som nu sedan andra världskriget, och i Europa har vi svårt att möta det här samordnat. Krig och konflikter, många med religion och identitet som bränsle, plågar mänskligheten.

Häromåret hade sex av världens mer än sju miljarder människor tillgång till mobiltelefoner. Informationstekniken breder snabbt ut sig. Samtidigt ser vi hur propagandan ökar, hur lögnen och rykten förväxlas med sanningar och fakta, hur det fria ordet ständigt hotas.

Inte sällan talas det om det ökade antalet konflikter i världen och utsatta civilbefolkningar. Samtidigt ser vi hur tidigare konflikttyngda och våldshärjade länder reser sig, att demokratiska val genomförs i allt fler länder.

Så det är en utmanande tid för svensk utrikes- och säkerhetspolitik.

I ett sådant allvarligt omvärldsläge är det viktigare än någonsin att låta våra värderingar utgöra vår politiska ryggrad. Den svenska utrikespolitiken måste innehålla en blandning av kontinuitet och en ambition att göra skillnad.

Demokrati och kamp för mänskliga rättigheter utmanar alltid starka intressen. Att kritisera att en ung man straffas för sin blogg, eller att verka för att göra två parter i en konflikt lite mindre ojämlika har av somliga kallats för odiplomatiskt. Men modern diplomati handlar inte om att stryka alla medhårs. Kritik är ett kvitto på att jag tillhör den skara som alljämt tror att politik är ett verktyg för oss som vill uppnå förändring.

* * *

Kära vänner,

Jag vill säga till alla svenskar: Den här regeringen har detta övergripande intresse för ögonen, fred och säkerhet.

Sverige är ett land i fred. Det ska vi fortsätta vara. Och vi ska bidra till att fler kan bli det. Precis som vi gör under FN-flagg, för både säkerhet och utveckling, i till exempel Mali.

Otaliga är de svenskar som går upp om mornarna för att genom sitt yrke och engagemang delta i Sveriges bidrag till en säkrare värld, och därmed också till svensk säkerhet. Svenskar som stannar uppe hela natten för detta. Det vet ni här. Det handlar om sjukvårdspersonal, soldater, ingenjörer, poliser, fredsarbetare, diplomater, volontärer och många fler. Mammor och pappor, bröder och systrar, söner och döttrar som jobbar hårt för att världen – och Sverige – ska bli säkrare. I hela nationens intresse.

Tack för det - och tack för ordet!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid seminarium på Europahuset om Västra Balkan och EU:s utvidgning

Publicerad 18 december 2015 Uppdaterad 18 december 2015

Europahuset, 18 december 2015. "EU integration of the Western Balkans: Mission to be accomplished". Det talade ordet gäller.

Ministers, Ambassadors, Distinguished Participants, Ladies and Gentlemen,

Warmly welcome to Stockholm and to this important discussion on the EU integration of the Western Balkans.

Sweden has always been a strong proponent of deepened democratic and economic reform through EU enlargement.

This line enjoys wide parliamentary and public support.

My late colleague and dear friend Anna Lindh was, as Swedish Foreign Minister, guided by the insight that enlargement matters. She once said:

"Enlargement will add political weight to the Union.

Enlargement will add cultural richness and diversity.

On enlargement, the European Union will not become less European, it will become more European."

In highlighting that enlargement makes the EU more European, this definition reminds us of the important cultural contributions of the countries of the Western Balkans.

Today, the diaspora in Sweden of people born in your countries is significant, roughly 160 000 people.

They have integrated successfully into Swedish society, bringing the Balkans closer to Sweden and Sweden closer to the Balkans.

This also proves an understanding of Europe as defined by cooperation rather than by conflict.

And perhaps most fundamentally, as defined by values.

Sweden's enlargement policy is based on Article 49 of the Treaty on European Union.

Any European State which respects the values referred to in Article 2 of the Treaty and is committed to promoting them may apply to become a member of the Union.

Let me read these fundamental values in Article 2 to you all: respect for human dignity, freedom, democracy, equality, the rule of law and respect for human rights, including the rights of persons belonging to minorities.

* * *

During its EU presidency in 2001, Sweden played an important role in resolving the conflict in Macedonia.

The successful experiences in Macedonia, but also the failure of common action in Bosnia and Herzegovina, were important impulses for the creation of the EU's Common Foreign and Security Policy.

Insights and lessons learned also showed that the only way to achieve peace and development in the Balkans was by giving unequivocal support to the European perspective for the Western Balkan countries.

This was later acknowledged in the Thessaloniki Agenda in 2003.

Croatia joined the Union in 2013.

Now, many of us are restless to make more progress in the Union.

At the same time, enlargement has always been controversial.

In 1989, Europe was divided.

When Sweden became a member of the EU twenty years ago, the issue of membership of the Baltic States and the states in Eastern Europe was not at all given.

The power of transformation in Eastern Europe came from the citizens' will to live in peaceful and democratic societies, a force that was channelled via the EU enlargement process.

Let this achievement remind us that the historic mission to bring stability, democracy and prosperity to the continent is not yet finished and must continue in the Western Balkans.

My vision is the following:

The question of EU membership for the Western Balkans twenty years from now will be as self-evident as it is for the Baltic States and Poland today.

* * *

Everyone in this room – Member States, Commission and enlargement countries – has key tasks and responsibilities in advancing and fulfilling the integration process in Europe.

The refugee crisis reminds us that the Western Balkans cannot be isolated from Europe.

It also reminds us that the EU process with these countries has proved to be central in addressing challenges related to the Western Balkan refugee route.

However, we must not be complacent, or confuse political stagnation with stability.

Only through dynamic EU integration processes can we build lasting stability.

Commitment needs to be shown by all EU Member States.

This commitment must bring all enlargement countries into meaningful processes towards EU integration during this Commission's mandate.

Individual Member States cannot use bilateral issues to block progress.

The pace of progress on EU integration should be based solely on the merits of reforms and EU alignment.

This is how we guarantee the credibility of a process that has been so successful thus far.

Strict, but fair conditionality.

The EU Commission is the key driver of the process.

We need engagement, commitment and leadership on a high political level, with accompanying resources.

Commissioner Hahn's work in Macedonia recently has shown just how important EU engagement is for the region.

However, and most importantly:

The enlargement countries, on their part, also need to show stronger determination in addressing the key challenges they face.

Just as rule of law, fundamental rights and economic development are at the heart of the Union itself, it is natural that they are now also central to your countries' accession process.

There are major challenges in respect of the rule of law, fundamental freedoms – such as freedom of expression – and organised crime and corruption.

For all of the countries in the Western Balkans, serious efforts are still needed in these areas on your path towards the EU.

* * *

Dear friends,

We need to address common challenges to the EU's fundamental values.

The act of aggression that Russia has committed against Ukraine is the greatest challenge to European peace and security since the end of the Cold War.

It is at times when our fundamental values are increasingly contested that we

need to be even stronger and firmer in our joint commitment to stand up for them.

The EU needs to provide the Western Balkans with a clear path towards membership and to our community of shared values.

New, objective annual country reports add to the credibility of the process.

With harmonised evaluation scales between countries, we are making the integration process more credible, more transparent, and we are adding greater political accountability.

Hopefully, this will also generate more interest among the general public.

Because at the end of the day it is the citizens who reap the benefits of EU membership.

The European Union is and must always be about its citizens.

* * *

In the enlargement process, each country is judged on the basis of its own merits.

However, the ability to cooperate and become reconciled regionally is what builds you a better future.

Therefore, strengthening regional cooperation is of tremendous value.

Much progress has been made over the past two years in the normalisation between Serbia and Kosovo, and in improved relations between Belgrade and Tirana.

Here, the High Representative and Vice-President of the Commission has played and needs to continue to play a key role.

The initiative for this seminar came jointly from the Western Balkan ambassadors to Stockholm – an admirable gesture.

An essential reason for Nordic prosperity is our peaceful neighbourly relations.

Throughout history, we have alternated between cooperating in unions and

fighting wars with each other.

Just like the countries of the Western Balkans, the Nordic countries are similar to each other, yet unique.

Our formalised cooperation is one of the oldest and most far-reaching regional cooperation arrangements in the world.

It is built on common values and a will to achieve results that contribute to dynamic development.

But more importantly, individuals working together, civil society, universities and NGOs have helped strengthen the bonds between our countries.

At the same time, I am aware of the challenges of confronting the recent history of war in the Balkans.

I visited Srebrenica this past summer for the commemoration of the 20th anniversary of the genocide.

I have also met some of the women who were victims of systematic rape in Bosnia and Herzegovina.

Security Council resolution 1325 and the principle of Responsibility to Protect are important tools developed through painful lessons of history.

However, to achieve peace and true reconciliation, we also need to bring to justice those who committed these horrible crimes.

We owe it to the victims of those atrocities to never forget.

Only in this way can we build true reconciliation.

* * *

Dear friends,

Many people have asked for 'more' Europe in response to the challenges that are arising.

As a former member of the Commission, I find this to be a very interesting debate.

In many instances 'more' Europe will certainly be needed.

But in addition to this, we also need to consider a 'better' Europe.

A Europe that is fit to address the challenges of today and tomorrow.

If we have learned anything from the history of our shared continent, it is that European integration has ended conflicts and wars, brought peace and prosperity, and taught large and small countries to live and work together.

This is, if we pause for a moment and think about Europe's history of wars and killing fields, nothing short of a truly remarkable achievement.

I have described this European path in the following way: bloodshed on the battlefield is replaced with patience at the negotiating table.

Therefore, keeping the door to Europe open for countries aspiring to join is not just a matter of strategic interest for the EU.

It is also a responsibility for the European Union as a whole.

And therefore it is, first and foremost, a responsibility with regard to all the people living in Europe.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Margot Wallström på högnivåmöte om kvinnors roll i fredsprocesser

Publicerad 16 december 2015 Uppdaterad 16 december 2015

Tal av utrikesminister Margot Wallström på högnivåmöte om kvinnors roll i fredsprocesser 16 december 2015

Excellencies, ladies and gentlemen, friends and colleagues,

I would like to start by thanking Sven-Eric Söder and the Folke Bernadotte Academy for co-hosting this panel debate on the role of women as mediators and in mediation processes.

I am also happy to see gathered here today a distinguished group of remarkable men and women.

You have all dedicated your professional and personal lives to the promotion of peace.

Your actions remind us that life is about more than self-interest, and that service is about more than self-service. Thank you.

* * *

Ladies and gentlemen,

We stand at a critical moment in time.

Last year, 40 armed conflicts were recorded, up by six from 2013.

This is the highest number of conflicts reported since 1999.

Last year, the escalation of conflicts, coupled with the extreme violence in

Syria, resulted in the highest number of battle-related deaths in the post-1989 period.

Conflict and persecution forced an average of 42 500 people a day to leave their homes.

Instead they had to seek protection elsewhere, either within the borders of their own countries or in other countries.

UN-OCHA now reports that the average length of conflict-induced displacement is an astonishing 17 years.

This means that for many, becoming displaced is a life sentence.

We are also facing a 'conflict trap', whereby 90 per cent of conflicts were initiated in countries that have already experienced war.

The problem with war is not only the difficulty of preventing new conflicts from arising, but also permanently ending the ones that have already started.

This is partly a result of failed peace negotiations. Almost half of all peace agreements fail within five years.

Friends,

One reason why we are gathered here is because we know that these failures are not a law of nature.

Research and our own experiences clearly demonstrate that women's inclusion and participation is crucial to achieve effective, successful and sustainable peace and development.

Yet even today, in 2015, formal peace and mediation processes have too often failed to effectively engage and meaningfully involve women.

The statistics of the last two decades clearly show the need for change.

Out of 1168 peace agreements signed between 1990 and 2013, only 18 per cent made any reference to women and gender.

From 1992 to 2011, fewer than four per cent of signatories to peace agreements, and only nine per cent of peace negotiators, were women.

And when it comes to chief mediators the figures are extremely low: Only two per cent were women.

Just a month ago, at the talks in Vienna on the conflict in Syria, 18 men and just one woman – HRVP Mogherini – sat at the table.

Quite clearly, reality still offers considerable scope for improvement.

Ladies and gentlemen,

We need to address this issue at all levels and on all platforms.

We need to ensure that ongoing and upcoming processes result in increased support for women's participation in peace processes.

One step we have taken is to task the Folke Bernadotte Academy with establishing a Swedish network of women mediators, which is also part of the Nordic women mediators network.

The objective of this network is clear. We are not only seeking to strengthen our own capabilities and increase the number of Swedish women actively involved in international peace mediation efforts.

More importantly, we also aim to cut across traditional divides and create cooperative networks with other women mediators from around the globe.

There is a symbolism in the fact that this mission has fallen to the Folke Bernadotte Academy. In 1948, Folke Bernadotte himself was appointed as the UN's first mediator in the conflict between Israel and Palestine.

So, with both statistics and history as the backdrop, allow me to share three thoughts on why we need a Women Mediators Network.

* * *

Firstly, a successful peace process is not only about ending a conflict.

More importantly it is about building inclusive societies and promoting sustainable peace and development.

That is why women must take part in all decision-making processes at all levels and be active in defining priorities and resource allocation.

This must be the case in times of peace, and in times of war.

Wherever I have travelled in the world, from Ukraine to Colombia to DR Congo, I have met brave women who strive to de-escalate violence and promote initiatives for peace.

These women often work in very dangerous environments where the personal risks are extreme.

Their efforts are commendable and deserve our full support and long-term commitment.

However, these peacebuilding initiatives often receive little visibility and are seldom linked to formal peace processes.

Too often women are excluded from formal peace negotiations and we see all-male teams of experts analysing and defining priorities for peace and security.

This has to change, and I promise to do my part.

I will continue to always meet with women's organisations before the official bilateral programme starts during my travels throughout the world.

* * *

Secondly, many conflicts and peace processes are in need of mediators.

The key is often to provide an acceptable third party who can assist the involved parties in voluntarily reaching a mutually acceptable settlement of issues under dispute.

And recent research shows that there is a positive link between women's effective participation, and the likelihood of peace agreements being both signed and implemented.

However, according to the Global Study on the implementation of United Nations Security Council Resolution 1325, many actors involved in mediation and conflict resolution remain resistant to including women.

One argument often used is that that they are "wary of overloading the process".

I am convinced that our Women Mediators Network will be a tool for change in promoting women's participation and contributing to sustainable peace and security.

And when our Network brings successful change, the arguments about overloading will evaporate.

* * *

Thirdly, the Women Mediators Network can be a platform for sharing experiences and exchanging information on good and bad practices.

The Network will provide a platform where members can support and learn from each other.

It will be a platform of competent women peace mediators. And by promoting powerful women, we will also promote powerful peace.

* * *

To conclude, I want to emphasise that the agenda on women, peace and security is a top priority for the Swedish Government.

We are committed to continuing to promote women's social, political and economic empowerment and to countering narratives that reinforce negative gender roles.

We believe that it is crucial to engage men and boys in this work – to change behaviour and attitudes.

Last month, the Action Plan for Sweden's feminist foreign policy was adopted.

With this Action Plan, the Foreign Service now has a roadmap to work for gender equality and to strengthen women's and girls' rights, representation and resources.

And one of the objectives of our Action Plan is to increase women's participation in peace processes.

For Sweden, the women, peace and security agenda is about promoting something as beautiful and important as political change.

For that to happen it takes committed and proactive political leadership.

We need to act differently to create peaceful and secure societies for all.

It is precisely at times like these – times of crisis and unrest – that we must not hesitate.

We live in a time when your values must be your backbone, which in turn will help you to do what is right.

So let us be persistent in our efforts to strengthen women as agents for peace.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Margot Wallströms tal i Lund

Publicerad 11 december 2015 Uppdaterad 11 december 2015

Utrikesministerns tal i Lund 11 december 2015: ”Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer – utmaningar i en turbulent tid”

Det talade ordet gäller

Vi lever i en turbulent tid.

Vår omvärld förändras snabbt med sönderfallande stater, flyktingströmmar och terroristattacker.

Utmaningarna är många. Men det är viktigt att vi behåller perspektivet och inte glömmer allt hoppfullt omkring oss.

Den politiska och ekonomiska utvecklingen har gjort att fler människor än någonsin kan åtnjuta mänskliga rättigheter. Sedan 1974 har över 90 länder gått över till demokrati – i formell mening. Över tid har antalet avrättningar minskat. Fler barn går i skola och människor får bättre vård.

2 miljarder människor har fått tillgång till sanitära faciliteter under de senaste 25 åren. Och ännu fler - 2,6 miljarder människor - har fått tillgång till bättre vatten. Varannan person har tillgång till mobilt internet. Fattigdomen har halverats.

Om du är en politiskt engagerad kvinna har dina chanser att komma in i parlamentet fördubblats jämfört med för tjugo år sedan. Bor du i Nepal har den tredubblats.

Om du är en flicka i Sydasiens har du idag lika goda chanser som dina bröder att få gå i skola. Om du bor i Latinamerika så är det fler flickor än pojkar i

klassen.

Är ni nyblivna föräldrar någonstans i världen har risken för att ert barn dör halverats jämfört med för 25 år sedan.

Detta är enorma framsteg.

Sverige har bidragit till denna utveckling genom sin utrikespolitik och genom konkreta insatser inom utvecklingsarbetet. Utan vårt och andras gemensamma engagemang skulle den globala utvecklingen inte ha kommit så långt eller gått lika snabbt, vare sig gällande kampen mot dödsstraff eller arbetet för utbildning, demokrati och kvinnors rättigheter.

Vårt gemensamma engagemang är särskilt centralt i dagens läge där auktoritära regimer har fått ökat inflytande, det demokratiska utrymmet minskar och de universella rättigheterna begränsas.

Människor som protesterar mot diskriminering för sin sexuella läggning i Nigeria tystas ned. Aktivister som kämpar mot miljöförstöring och tvångsflyttningar i Kambodja eller Colombia hotas. Journalister som avslöjar maktmissbruk i Ryssland, liksom sekulära bloggare i Bangladesh, mördas för sina åsikters skull. Kvinnorättskämpar i Irak utsätts för politisk förföljelse.

Lagar som begränsar eller förbjuder civilsamhällesorganisationer har spridit sig över världen. Yttrandefriheten på internet har minskat för femte året i rad.

Auktoritära stater är inte det enda problemet. Även icke-statliga aktörer som ISIS/Daesh och andra religiösa extremister hävdar aggressivt att de mänskliga rättigheterna inte gäller.

Efter ett av de mest förödande krig som drabbat mänskligheten antogs den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna den 10 december 1948. Den slog fast alla människors lika värde. Tre grundvalar för frihet, rättvisa och fred i världen identifierades: Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer.

Den allmänna förklaringen konstaterar att: "Eftersom det är väsentligt för att människorna inte som en sista utväg skall tvingas att tillgripa uppror mot tyranni och förtryck att de mänskliga rättigheterna skyddas genom

rättsstatens principer"

Den säger också att "Folkets vilja skall utgöra grundvalen för statsmakternas myndighet. Folkviljan skall uttryckas i periodiska och verkliga val, som skall genomföras med tillämpning av allmän och lika rösträtt och hemlig röstning eller ett likvärdigt fritt röstförfarande."

Dessa ord skapade en ny värdegrund för en söndersliten värld och är idag mer relevanta än någonsin. De inspirerar oss alla när vi lägger fast färdriktningen för vårt framtida arbete.

Från regeringens sida kommer vi under 2016 att lämna en skrivelse om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer till riksdagen. Denna blir vår kompass. Den grundas i våra värderingar och synliggör våra verktyg.

Vi befinner oss mitt i det arbetet. Vi pratar med civilsamhällesorganisationer, forskare och våra utlandsmyndigheter. Vi analyserar utmaningar och bedömer var Sverige kan göra bäst nytta. Vi ska se mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer som en helhet, där varje del är beroende av de båda andra.

Vad ska vi då göra och hur ska vi göra det?

Låt oss börja med hur.

Sverige ska vara en stark röst, stå upp för, försvara och främja mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer i hela utrikespolitiken.

Människor över hela världen som kämpar för sina och andras rättigheter utgör ett stort hopp om framtiden. De ska inte stå ensamma.

Det ska inte heller Sverige. Nätverk och allianser är viktigare än någonsin. Sverige ska arbeta med stater, politiska aktörer, civila samhället, företag, stiftelser och enskilda individer. Vi ska bli bättre på att samverka med många aktörer i breda allianser.

Mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer ska fortsatt vara en prioriterad fråga i utvecklingsarbetet. I denna tid behöver stödet bli mer flexibelt, dynamiskt och anpassat till det nya omvärldsläget.

Vi måste våga ta risker, precis som de modiga människor och rörelser vi stöder. Framsteg kan vara att en röst finns kvar. Vi ska skapa utrymme för att kunna agera snabbt och med riktade insatser.

Vi ska göra skillnad i enskilda länder. Regeringens rapporter om situationen för de mänskliga rättigheterna i världens länder vidgas till att också inkludera demokrati och rättsstatens principer.

Vi ska vässa våra verktyg. Arbeta mer strategiskt och driva rätt frågor i rätt forum. Vi ska skapa plattformar för samarbete med olika aktörer där vi tillsammans driver frågorna i det internationella systemet. Globala forum som FN och utvecklingsbankerna, EU och regionala organisationer som OSSE, Europarådet och den Afrikanska Unionen, specialiserade samarbeten som Community of Democracies och IDEA är alla viktiga arenor i detta arbete.

Vad ska vi då göra? Några saker är givna.

Sverige driver en feministisk utrikespolitik. Uppfyllandet av alla kvinnors och flickors mänskliga rättigheter är centralt och en förutsättning för demokrati och rättsstatens principer. Det är också en förutsättning för hållbar fred och säkerhet. Jämställda samhällen löper mindre risk att drabbas av våld och konflikt. Utmaningarna kräver att vi arbetar på flera fronter.

Vi ska bekämpa kränkningar, våld och förtryck som kvinnor utsätts för över hela världen. Och vi ska arbeta för kvinnors politiska och ekonomiska deltagande och inflytande. Vi ska fortsätta att vara en ledande förkämpe för alla människors sexuella och reproduktiva hälsa och rättigheter.

Sverige ska stå upp för och främja demokratiska institutioner och processer. Både partier, parlament och andra demokratiska institutioner är svaga i många länder. Samtidigt är de avgörande för att kanalisera människors intressen och lösa politiska åsiktskillnader på fredlig väg. Därför måste de stärkas.

I tider när demokratin utmanas och ifrågasätts som samhällsmodell finns ett ökat behov av att fördjupa vår förståelse av demokratins betydelse och för att hitta nya sätt att stärka valprocesser med integritet. För varje val som manipuleras och missbrukas riskerar ordet demokrati att hamna i vanrykte. Vi måste värna demokratins betydelse.

Sverige ska på bred front stärka rättsstaten.

Vi vet att rättsstaten är avgörande för upprätthållandet av de mänskliga rättigheterna, för icke-diskriminering, och för tillgång till rättvisa. Anständiga stater är rättsstater. Den garanterar tillgång till id-handlingar, utbildning och sjukvård, en oberoende och fri mediabevakning, regler kring företagande - allt det vi tar för givet och som utmärker väl fungerande samhällen.

Rättsstaten är avgörande är att bekämpa korruption. Men korruption tränger sig också in och undergräver rättsstaten. Den har också allvarliga konsekvenser för demokratin när befattningar blir ett sätt att tillskansa sig medel. Samhällets förmåga att förverkliga politiska intentioner försvagas. Korruption är en orsak till bristande säkerhet och transnationell brottslighet.

Vi måste arbeta med normer, institutioner och metoder för att stärka rättsstaten och bekämpa korruptionen.

Sverige ska bekämpa diskriminering i alla dess former oavsett på vilken grund den sker, såsom religion, etnicitet, kön, sexuell läggning, funktionsnedsättning eller tillhörighet till minoritet. Urfolks rättigheter ska försvaras.

Hbtq-personers rättigheter har stärkts på många håll till exempel om giftermål och adoptionsrätt. Men diskriminering och våld mot hbtq-personer är en av vår tids stora utmaningar och måste motverkas.

Barnrättsperspektivet ska stärkas. Alla barn ska ha rätt till namn, identitet och medborgarskap. Idag registreras endast ett av tre barn vid födseln. Rätten till identitet är nyckeln till en lång rad rättigheter som att gå i skolan, få vård eller skydd.

Fattigdom som följd av diskriminering är i sig en kränkning av mänskliga rättigheter. De ekonomiska och sociala rättigheterna ska stärkas. Det är ett stort framsteg och hopp att FN:s medlemsländer har samlats kring en ny gemensam dagordning för hållbar utveckling, inklusive sjutton nya, globala mål. Genomförandet av 2030-agendan för hållbar utveckling, och uppfyllandet av de nya målen kommer att vara avgörande för åtnjutandet av många rättigheter. Sverige ska bidra till detta arbete.

Sverige ska försvara människors möjligheter att verka för sina rättigheter och ställa krav på såväl staters som företags ansvar. Det är angeläget inte minst

när det gäller arbetsförhållanden och rätten att organisera sig, liksom rätten till mark och naturresurser. Regeringen beslutade igår om en skrivelse om hållbart företagande som lämnas till riksdagen i dagarna.

Regeringen nystartar Politiken för Global Utveckling. Den innebär att vi stärker rättighetsperspektivet och arbetet med att alla politikområden samstämmt ska bidra till den nya globala hållbarhetsagendan.

Sverige ska också värna och stärka principen om skyldigheten att skydda, inte minst när det gäller förbyggande av konflikter. Detta gäller inte enbart vid konflikter mellan stater. Vi ska även hjälpa till att förebygga massövergrepp av icke-statliga aktörer och att skydda civila. Ansvarutkrävandet är en hörnsten. När stater inte själva klarar ansvarutkrävandet är den internationella brottmålsdomstolen avgörande.

Men i dagens utmanande landskap räcker inte dessa kärnfrågor.

Vi måste också arbeta med några av dagens utmaningar på ett strategiskt och nytt sätt.

På några områden ser vi behovet av särskilda satsningar. Idag kan jag lyfta fram två av dessa.

Den första är att vidga det demokratiska utrymmet

I en tid då grunden för mänskliga rättigheter utmanas, fria röster fängslas, och sociala rörelser förbjuds behövs särskilda insatser.

Vissa värden och rättigheter måste försvaras.

Yttrande-, förenings- och församlingsfriheterna är centrala. Sverige ska göra en särskild insats för att värna åsikts- och yttrandefriheten, liksom civilsamhällets och politiska rörelserns möjligheter att existera och verka. Oavsett om människor kämpar för religionsfrihet, miljön, exponerar korruption, driver markfrågor eller kämpar för hbtq-personers rättigheter skall Sverige kämpa för deras rätt att få göra sin röst hörd.

De modiga människor som vågar yttra sig och driva viktiga frågor är helt centrala för att motverka kränkningar av mänskliga rättigheter. I en alltmer digitaliserad värld tar sig detta engagemang nya former. Sverige ska ligga i framkant för att förstå och stärka nya former för civilt och politiskt

engagemang.

I den digitala eran förändras medielandskapet i en rasande fart. Oberoende nyhets- och opinionsbildning är avgörande för att tillgodose medborgares rätt att hålla sig informerade och därmed kunna utöva sina demokratiska rättigheter. Journalister och andra medieaktörers säkerhet ska stärkas. Detsamma gäller möjligheten att fritt uttrycka sig genom litteratur, film, musik och konst i alla dess former.

Vi måste stå upp för människors möjligheter att yttra sig, att organisera sig och driva sina intressen. Detta utgör grundvalarna för öppna samhällen – och det är så vår demokrati och välfärd har byggts upp.

Vi behöver stärka aktivister genom nätverk och ökat stöd. Skyddet för människorättsförsvare ska bli bättre. Vi ska agera snabbare och mer samfällt när utvecklingen börjar vända åt det sämre. Vi avser ta fram en handbok för arbetet med att främja de värden som ligger till grund för de universella rättigheterna.

Det är ett arbete på både kort och lång sikt. Satsningar på utbildning för kommande generation är central.

Det andra är ökat fokus på Europa och närområdet

I Europeiska Unionens Lissabonfördrag läggs den europeiska värdegrunden fast: Människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstaten och respekt för de mänskliga rättigheterna – inklusive rättigheter för personer som tillhör minoriteter. Denna värdegrund måste vi värna i Europa och i närområdet.

Men utmaningarna växer. I Ryssland pressas civilsamhället tillbaka och yttrandefriheten inskränks alltmer. Detta har också en indirekt påverkan på MR-situationen i Rysslands grannländer, och i förlängningen på hela Europa. Den ryska propagandan riskerar att förvägra en hel generation möjligheten att fritt bilda sig egna uppfattningar.

Europa och närområdet måste vara ett starkt fäste för mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatens principer. Sverige ska särskilt lyfta vikten av rättsväsendets oberoende i Europa. Sverige ska verka för kraftfulla tag mot diskriminering av personer som tillhör minoriteter. Rasism och extremism måste motverkas gemensamt av hela EU.

Sverige ska stöda MR-försvarare, modiga politiker, journalister, civilsamhälle i Europa och dess närområde. Sverige har spelat en viktig roll vid etableringen av två organisationer som på ett innovativt och flexibelt sätt stödjer demokratiska krafter i det europeiska grannskapet - European Endowment for Democracy och Prague Civil Society Centre.

Utbildning, utbyten och breda samhällskontakter mellan länder i Europa och närområdet blir allt viktigare.

Sverige ska fortsätta kämpa för att hela Europa ska ta ansvar för människor som flyr krig och förtryck och människors rätt att söka asyl.

För att sätta kraft bakom dessa satsningar kommer de att utformas som egna projekt med mål, medel och uppföljning. Mandaten blir treåriga, men siktet långsiktigt.

Vi vet inte vad som väntar runt hörnet.

Det kan vara lösningar på långvariga konflikter och demokratiska öppningar. Det kan vara mer repression och flyktingströmmar.

Men vi vet en sak.

Vi befinner oss inte längre i en värld som ligger utanför Sverige.

Omvärlden är mitt bland oss.

Det vi planterar idag formar vårt eget öde och våra barns framtid.

Jag hoppas att även ni sår ett frö varje dag. Lär er något nytt. Gå med i en förening. Gör en god handling. Ta strid mot ett grundlöst påstående på sociala medier.

Efter vintern kommer sommaren. Då gäller det att ha planterat i tid.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms tal vid OSSE ministermöte i Belgrad

Publicerad 03 december 2015 Uppdaterad 03 december 2015

Det talade ordet gäller

Mr Chairman, Mr Secretary General, Ministers, Excellences,

I would like to thank the Serbian Chairmanship and the Chairperson-in-Office, Ivica Dačić, for your efforts over the past year, and for hosting us here in Belgrade.

Sweden fully subscribes to the statement of the European Union. In addition, I would like to highlight some areas of particular importance to Sweden.

First of all, the OSCE plays a crucial role in European peace and security and continues to provide an important platform for dialogue.

This dialogue must be based on the core OSCE principles and commitments we have all agreed to.

This year marks the 40th anniversary of the Helsinki Final Act and the 25th anniversary of the Charter of Paris. These documents, which laid the normative foundation of the European security order, are as relevant as ever.

Regrettably, the European security order as we have come to know it is now seriously challenged by Russia's ongoing aggression against Ukraine, its illegal annexation of Crimea and Sevastopol, and its involvement in destabilising military acts in eastern Ukraine.

These actions constitute a flagrant breach of the Helsinki Final Act and international law.

The principle that all states are fully sovereign and have the right to make their own foreign and security policy choices must be upheld and any acceptance of spheres of influence rejected.

Sweden supports OSCE efforts in and around Ukraine, notably the Special Monitoring Mission, which must be given full access.

Full implementation of the Minsk agreements is critical in order to reach a sustainable political solution in accordance with OSCE principles and commitments, and in full respect of Ukraine's sovereignty, unity and territorial integrity.

For Russia to put itself back on the path toward improved relations with the rest of Europe, it needs to demonstrate, in a tangible manner, its commitment to OSCE principles and international law.

Secondly, an essential feature of the European security order is the concept of comprehensive security, which has at its core respect for democracy, human rights and fundamental freedoms.

Therefore, the deteriorating human rights situation in parts of the OSCE region continues to be a cause for concern and a threat to our common security. We must not stand idly by while fundamental rights are violated and the space for civil society is shrinking.

The involvement of civil society in upholding OSCE commitments in this field is indispensable. I thank the civil society parallel conference for their valuable recommendations to the ministerial council.

Sweden remains a staunch supporter of the work of the autonomous institutions: the Office for Democratic Institutions and Human Rights, the Representative on Freedom of the Media, and the High Commissioner on National Minorities. They are key assets in early warning and conflict prevention.

We welcome the ODIHR and HCNM report on the deteriorating human rights situation in the illegally annexed Crimea. A group of us discussed this urgent matter with the Crimean Tatar representative Mustafa Djemiljov this morning. His account underlined that the OSCE institutions must get access to the peninsula immediately.

Dear friends,

Let me be clear: sustainable development and peace and security can never be achieved if half of the population is excluded.

Promoting gender equality in all spheres of life does not only mean promoting the economic, political and social empowerment of women. It also means promoting development and conflict prevention. The OSCE needs to further develop its capacity in this regard.

Particular attention and resources need to be directed towards the full implementation of UN Security Council resolution 1325 on women, peace and security.

Thirdly, military developments from 2014 onwards have underlined the need for functioning conventional arms control regimes and confidence building measures.

Sweden advocates the updating of the Vienna Document to reflect lessons learned and the new politico-military realities.

Finally, as we move forward, our primary focus must be on re-establishing respect for the OSCE core principles and commitments and on how the implementation of these can be strengthened.

We must avoid a situation where the existing principles are allowed to be watered down.

We must withstand any attempts at new 'grand bargains' on European security.

If we give up on the core principles now, we will eventually have less security. Not more.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms tal vid Natos utrikesministermöte i Bryssel

Publicerad 02 december 2015 Uppdaterad 02 december 2015

Det talade ordet gäller.

Secretary-General, friends and colleagues,

- One year ago the Resolute Support Mission was launched in this very room. Afghanistan now stands at a crossroads and the international community needs to show continuous and long-term commitment to the Afghan people. If Afghanistan returns to a security vacuum, consequences will not only affect Afghanistan and its people but also all of us.

In this context, I would like to inform you that from January until October this year, Sweden has received 22 000 unaccompanied children from Afghanistan. We must prevent an exodus from Afghanistan. To have so many young people leave the country will be a great loss to Afghanistan.

**

And this is my first point: a peace process leading to a political settlement is the only viable option to end the conflict. We would like to commend President Ghani's outreach to all parties in the region to initiate a peace process with the Taliban.

**

Despite some setbacks along the way, the Afghan National Defence and Security Forces have stayed committed to their responsibility. However, events such as the temporary take-over by the Taliban of Kunduz show that security built solely on military presence is not sufficient.

**

And this is the second point I would like to make: political and democratic reforms must go hand-in-hand with security efforts in order to build a stable and peaceful Afghanistan. Security and development are two sides of the same coin and Sweden is engaged in both tracks. A well-functioning state, at central, regional and district levels is key to ensuring stability.

**

- Thirdly, in order to ensure that democratic development in Afghanistan is consolidated, we must all do what we can to assist. We also expect the National Unity Government to work hard in pursuing its reform agenda concerning the economy, the electoral system, anti- corruption, and building an inclusive society with social justice and full and equal rights for women. We are worried by the reports of continued violence and discrimination against women and of sexual offenses towards children committed by members of the Afghan National Defence and Security Forces. This must stop.

**

- Finally, Sweden has a long-term commitment to Afghanistan. The Government has proposed to the Riksdag (Swedish Parliament) to extend our current contribution to Resolute Support Mission into 2016. In addition, our development support to Afghanistan for the period 2015-2024 has an indicative volume of approximately USD 1 billion. Gender equality is of particular importance for our efforts. We believe that this issue needs more attention now already, and that it has to be an integral part of the future Enduring Partnership – particularly since this will focus on the policy/ministerial level.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av Margot Wallström på Helsingfors universitet

Publicerad 24 november 2015 Uppdaterad 24 november 2015

Det talade ordet gäller.

Ärade åhörare,

Den svenske författaren Stig Dagerman skrev en gång: ”*För tider utan hopp finns inget värre fängelse än framtiden*”.

Och i tider av oro känns det bra att hämta kraft hos bästa tänkbara grannar.

Så jag vill tacka för möjligheten att komma till Helsingfors och besöka den Svenska social- och kommunalhögskolan.

Och jag vill börja med att framhålla att vi lever i tider som inte bara präglas av oro, utan också av hopp.

* * *

Tänk att teknikutvecklingen har satt en mobiltelefon i handen på varannan människa på vår jord.

Och tänk att världens totala BNP fördubblades under perioden 2000 till 2013.

Målet att halvera andelen av världens befolkning som lever i extrem fattigdom uppnådde vi redan för fem år sedan.

I år kan vi lägga till att jämfört med 1990 så har även spädbarnsdödligheten halverats.

Och arbetet fortsätter.

Tidigare i höstas kom 193 världsledare överens om 17 globala mål som ska leda vägen till en hållbar utveckling.

Och att vi håller klimatförändringarna så långt *under* tvågradersgränsen som möjligt är målet med nästa stora toppmöte: COP 21 i Paris.

Förhandlingarna om vår största gemensamma utmaning börjar om bara sex dagar. Bland en rad globala nyckelaktörer märks en union som består av 28 länder i vår del av världen.

Denna Europeiska Union har som mål att främja fred, folkens välfärd, och unionens värden.

Dessa värden definieras i Lissabonfördragets andra artikel som respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet samt respekt för rättsstaten och de mänskliga rättigheterna – inklusive rättigheter för personer som tillhör minoriteter.

Samhällena i dessa 28 länder ska kännetecknas av mångfald, icke-diskriminering, tolerans, rättvisa, soldaritet och principen om jämställdhet mellan kvinnor och män.

När dessa värden attackeras hänsynslöst i samband med att människor i ett av dessa 28 länder tar en fredagsdrink, är på konsert eller ser en fotbollsmatch så finns en försvarsklausul i samma Lissabonfördrag.

Artikel 42:7 slår fast följande:

”Om en medlemsstat skulle utsättas för ett väpnat angrepp på sitt territorium, är de övriga medlemsstaterna skyldiga att ge den medlemsstaten stöd och bistånd med alla till buds stående medel i enlighet med artikel 51 i Förenta nationernas stadga.”

* * *

Ärade åhörare,

Jag kommer snart att tala de om de svåra utmaningar som Sverige, Finland och hela EU-samarbetet står inför.

På denna allvarsamma lista återfinns terrorism, den största flyktingkrisen sedan andra världskriget, samt rysk aggression.

Men låt oss anta utmaningarna med en insikt om den relativa styrkeposition som vi har skapat genom nordiskt och europeiskt samarbete.

Låt oss anta utmaningarna med vetskapen om att rädslan är en dålig rådgivare.

Och låt oss komma ihåg att vår kärlek till ett liv baserat på den Europeiska unionens värden, är starkare än terroristernas kärlek till döden.

* * *

Den senaste tiden har himlen gråtit över Paris, men även över Ankara, Beirut, Sinai, norra Nigeria, Bamako i Mali och andra platser.

I helgen antog FN:s säkerhetsråd enhälligt ett franskt resolutionsförslag som ger medlemsländerna rätt att vidta ”alla nödvändiga åtgärder” för att bekämpa ISIL.

Nu uppmanas FN:s samtliga 193 medlemsländer att ”förstärka och koordinera” insatserna för att förhindra och trycka tillbaka terroristattacker utförda av ISIL, al-Qaida och andra terroristgrupper.

Ett enat FN understryker att terrorisshotet inte är en civilisationernas kamp, eller en konflikt mellan väst och länder i Mellanöstern.

En hel värld står sida vid sida mot terroristernas barbari.

Men vår nutidshistoria har lärt oss att sådana situationer ställer krav på vårt globala ledarskap.

Vi måste hålla huvudet kallt och hjärtat varmt.

Och vi måste klara av att ha flera tankar i huvudet samtidigt.

* * *

Frankrike har begärt stöd i enlighet med den försvarsklausul som jag citerade tidigare.

Sverige, Finland och EU:s övriga medlemsstater har gett sitt fulla stöd till Frankrikes begäran.

EU är en solidarisk gemenskap. Vi vill aktivt bidra till ett konkret och

trovärdigt genomförande av EU:s solidaritetsåtaganden, inklusive försvarsklausulen.

Att så sker är viktig även för Sveriges säkerhet.

Stödåtgärderna kommer att ske bilateralt, från varje enskilt land direkt till Frankrike, och i enlighet med FN-stadgan.

Stödet kan vara politiskt, civilt eller militärt och påverkar inte Sveriges militära alliansfrihet.

Vårt stöd till Frankrike är också i linje med vad som kallas Sveriges nationella solidaritetsförklaring, som är ett komplement till EU:s försvarsklausul.

Solidaritetsförklaringen understryker att säkerhet uppnås i samarbete med andra.

Den bekräftar även att Sverige inte kommer att stå passivt om ett annat EU-land eller nordiskt land skulle drabbas av en katastrof eller angrepp, och att vi förväntar oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas.

Hur det svenska stödet kommer att se ut är för tidigt att säga.

Sverige ger redan ett konkret bidrag till koalitionen mot ISIL i norra Irak.

En väpnad styrka bestående av 35 personer bidrar till att utbilda det irakiska försvaret i syfte att stärka dess förmåga att bekämpa ISIL.

Sverige är även bidragsgivare till UNDP:s stabiliseringsfond som stödjer uppbyggnad av områden som befrias av ISIL.

Men nu ska Frankrike konsultera de olika medlemsstaterna. Därefter återkommer Frankrike med en mer specificerad begäran om stöd.

Sverige har en bred ansats när vi tittar på vad vi kan bidra med, inte bara militärt utan också utifrån ett spektrum av möjliga civila och politiska insatser.

Här ingår stöd politiska processen i Syrien, inte minst i försöken att ena oppositionen, samt ett brett biståndsenagemang.

Sverige och Frankrike har också sedan tidigare kommit överens om ett

fördjupat samarbete kring det mer långsiktiga arbetet med att förebygga extremism och bekämpa radikaliserings.

När vi nu tar nya steg vill jag framhålla att Sverige och Finland har löpande kontakt i syfte att samordna och komplettera varandras stödinsatser.

Mitt besök i dag hos min utrikesministerkollega Timo Soini ska ses som ett uttryck för att Sverige och Finland lägger stor vikt vid ett koordinerat agerande.

* * *

Ärade åhörare,

En fredlig lösning av konflikten i Syrien är helt nödvändig.

Till följd av konflikten har Syrien blivit en fristad för ISIL.

För att eliminera ISIL i Syrien är det grundläggande att verka för en politisk lösning som leder till ett övergångsstyre bort från Assadregimens auktoritära regim.

Den så kallade Wienprocessen har nu omvandlats till en stödgrupp för Syrien: *International Support Group for Syria*.

Nyligen nåddes framsteg vad gäller FN:s roll, möjlig vapenvila, tidtabell för fredsprocessen och förtroendeskapande åtgärder.

Ett särskilt ansvar åligger FN:s säkerhetsråd i arbetet med att bekämpa ISIL och åstadkomma fred i Syrien. Det gäller även ansträngningarna att stabilisera Irak genom dialog och en inkluderande politik.

Sverige stödjer också FN-sändebudet Staffan de Misturas ansträngningar för att nå en politisk lösning i Syrien (och jag ser fram emot att träffa de Mistura i Stockholm senare den här veckan).

Samtidigt måste vi arbeta ännu mer aktivt med grundorsakerna till terrorism i hela Mellanöstern och Nordafrika.

Fred och demokratisk utveckling, liksom hopp om en bättre framtid för hårt kämpande människor – inte minst ungdomar – är helt centralt.

Sverige har bidragit med omfattande humanitärt stöd till regionen och de

människor som drabbas av ISIL.

Vi måste undandra rekryteringsbasen för ISIL och andra terroristgrupper samt uppmärksamma grogrunden för våldsbejakande extremism.

I det här sammanhanget får vi inte heller glömma alla de människor som flyr från terrorism, konflikt och krig.

Det för mig till en annan av våra utmaningar.

* * *

Utvandrarna är namnet på den första boken i en romansvit av Vilhelm Moberg.

I böckerna följer vi några av de över en miljon svenskar som sökte ett bättre liv i Amerika.

Minns ni vad den andra boken heter?

Invandrarna. Därefter följer den tredje boken: *Nybyggarna*.

Namnet på böckerna påminner om att flykt och migration har flera dimensioner.

Migration skapar möjligheter till utveckling, såväl för ursprungslandet som för mottagarlandet – och inte minst för de medmänniskor som flyr eller migrerar.

Just nu upplever vi den värsta flyktingkatastrofen sedan andra världskriget. Runt om i vår värld pågår 40 konflikter, varav 11 är fullskaliga krig. Över 60 miljoner människor är på flykt.

För Sverige är det självklart att hjälpa till. Det är en skyldighet, det handlar om solidaritet – men även om våra positiva erfarenheter av migrationens olika sidor.

Invandringen till Sverige har gjort oss oerhört mycket rikare som land. Det gäller samhällsgemenskapens samtliga områden.

Nyligen rapporterade Dagens Nyheter om hur det ökade flyktingmottagandet leder till ökad konsumtion och tillväxt i Sverige.

På lite längre sikt är det helt avgörande att de som anländer kommer in på arbetsmarknaden.

Då krävs att våra samhällssystem klarar av att erbjuda skolgång till ungdomarna som kommer ensamma. Att vi har bostäder till familjerna som har flytt ruiner. Att det finns utbildning och vägar in på arbetsmarknaden när en ny framtid ska byggas i vårt land, i enlighet med nybyggerandan i Vilhelm Mobergs böcker.

Allt detta ska vi klara i en omfattning som redan har krävt enorma ansträngningar, och som redan har hjälpt många.

Men i nuläget tar Sverige emot ungefär 30 procent av alla ensamkommande flyktingbarn som kommer till Europa.

Runt 8-10 000 asylsökande anländer varje vecka.

Innan året är slut beräknas över 160 000 människor ha sökt sig till Sverige, varav runt 35 000 utan vårdnadshavare.

Vi har nått en punkt som kräver en större känsla av gemenskap inom EU, även vad gäller flyktingsituationen.

Sverige förväntar sig två saker av våra EU-vänner i absolut närtid.

För det första: Att alla EU:s länder solidariskt kliver fram och ser till att vi fördelar ansvaret.

För det andra: Att EU:s länder slutar hoppas att tillfälliga åtgärder och gamla lösningar som redan sviktar ska kunna lösa en gemensam och långsiktig utmaning.

Att ge skydd till människor som flyr från krig är en internationell skyldighet enligt välkända konventioner. Och det måste ske på ett värdigt och fungerande sätt.

Om EU har en gemensam yttre gräns är det allas ansvar.

Och när flyktingar kommer till den gränsen är det allas ansvar.

Det beslut om omfördelning av 160 000 flyktingar som EU nyligen antog måste genomföras i praktiken.

Så kallade *hotspots* måste uppföras i syfte att registrera och fördela de människor som söker sig till EU genom en permanent omfördelningsmekanism.

Ordning och reda kräver också att de som inte har asylskäl ska återvända.

Samtidigt måste EU fortsätta att bistå länder som Jordanien och Libanon där situationen i flyktinglägren i vissa fall är akut.

EU måste även stärka samarbetet med länderna på Västra Balkan, samt inte minst med Turkiet som har en helt central roll i hanteringen av flyktingströmmarna till Europa.

Om betänk att kriget pågår alltjämt. Människor kommer fortsätta att fly.

Då måste EU svara med soldaritet och hållbara system som garanterar såväl ordning och reda, som rätten till asyl från krig och terrorismens barbari.

Och kom ihåg att samhällen som präglas av mångfald är allt annat än en naiv aspiration. De är vår tids realitet.

Det är naturligtvis en utmaning att ta emot långt fler personer än planerat. Jag vet att även Finland har sett en betydande ökning av asylsökande.

Därför måste EU:s länder bli bättre på att utbyta positiva erfarenheter och policyförslag som underlättar integrationen.

Vi måste se dagens utmaningar som en möjlighet att utveckla vårt samhällsbygge.

Det är ett tillfälle att berätta om hur vår nordiska modell bygger på öppenhet och hur 500 miljoner människor i EU visst kan klara att ta emot 1,5 miljoner flyktingar.

Alternativen – försök till stängda gränser, att bara några EU-länder ska ta emot en majoritet av alla som flyr, att återvisa människors till det syriska krigets helvete – har en sak gemensamt.

De är sämre än alternativet europeisk solidaritet, bättre ordning och delat ansvar.

* * *

Ärade åhörare,

Hillary Clinton har beskrivit jobbet som utrikesminister på följande sätt: ”*Det finns problem som du ärver. Det är händelser som inträffar. Och det finns möjligheter att göra skillnad i en alltmer sammankopplad värld.*”

Och det stämmer att världsläget ställer höga krav på hela världssamfundets simultankapacitet.

Den aggressionshandling som Ryssland har begått mot Ukraina innebär den största utmaningen mot europeisk fred och säkerhet sedan det kalla krigets slut.

Först kom Rysslands ockupation och den illegala annekteringen av Krim som fullbordades.

Sedan såg vi hur den ryska aggressionen fortsatte genom understöd till så kallade separatister i östra Ukraina.

Ryssland har på intet sätt dragit sig för att använda avancerade ryska förband såväl över gränsen som i Ukraina för detta ändamål.

Allt ackompanjerat av en propagandamaskin som går på högvarv.

När flyktingkris och terrorisattacker kräver mer av uppmärksamhet, måste vi alltså behålla vårt fokus österut.

Å ena sidan har vi förhoppningsvis samma mål som Ryssland i kampen mot ISIL.

Ett ansvarsfullt och samarbetsvilligt Ryssland är en avgörande komponent om konflikten i Syrien ska få en lösning.

Men det är alltså oacceptabelt att skicka in soldater i Ukraina, bryta mot FN-stadgan och ta andra länders territorium.

Därför måste vi bibehålla enigheten inom EU – men även den transatlantiska enigheten mellan EU och USA – i synen på det ryska agerandet i Syrien *respektive* Ukraina.

Därför måste vi – på båda sidor av Atlanten – förlänga våra respektive sanktionsregimer som grundar sig på den ryska aggressionen.

Det gäller så länge som Ryssland inte har uppfyllt Minsköverenskommelserna.

Det gäller så länge som Ukraina inte har återfått full kontroll över sin internationellt erkända gräns.

Och samtidigt måste vi stå fast i vårt stöd till Ukraina och dess reformarbete.

Jag besökte nyligen Ukraina tillsammans med Litauens utrikesminister Linas Linkevičius.

Resan stärkte mig i övertygelsen om att EU har en skyldighet att hjälpa Ukraina att lyckas, och att Ukraina *kan* lyckas.

Den finns en stark förväntan om förändring, inte minst från unga människor och från Ukrainas dynamiska civilsamhälle.

Detta är kanske Ukrainas största och viktigaste tillgång.

Ytterst handlar det om respekten för länders rätt att själva välja sin framtid. Det är naturligtvis något som ska gälla i hela EU:s östra grannskap.

Samtidigt måste vi upprätthålla såväl våra bilaterala relationer som EU:s kontakter med det Ryssland som förblir vårt och EU:s största grannland.

Vi måste tala med varandra, och samarbeta där så är möjligt.

De många kontakter som finns mellan de ryska, svenska och finska samhällena, mellan enskilda människor, mellan kommuner och län, samt mellan organisationer har ett stort värde.

En kritisk dialog är nödvändig mellan grannar.

* * *

Ärade åhörare,

The Center for Climate and Security rapporterade nyligen att i Pakistan så dör numer fler människor av värmeslag än i terroristattacker.

Och kom ihåg att revolutionen i Syrien föregicks av en fyraårig torka som var den värsta i modern historia.

Så ser vår moderna värld ut. Det mesta hänger ihop.

Att klimatförändringarna har en uppenbar säkerhetspolitisk dimension är bara ett av många exempel på ett bredare säkerhetsbegrepp.

Samtidigt har vi kriser och utmaningar i flera väderstreck, vilket som sagt ställer krav på vår förmåga att agera på flera fronter samtidigt.

För att navigera i ett sådant landskap krävs mod och tålamod.

Mod att våga stå upp för de värden som är grunden för EU-samarbetet och som återfinns i Lissabonfördragets högtidliga inledning.

Och tålamod som innebär att vi orkar göra flera kloka saker samtidigt och över tid, även om det kan tyckas besvärligt på kort sikt.

De europeiska länderna behöver återfå sitt självförtroende, för vi behöver ett starkt europeiskt samarbete.

Och då kan vi inte ha ett EU *à la carte*, där du kan välja i vilket väderstreck som EU:s grundläggande värden gäller just för dig.

Vi behöver ett starkt europeiskt samarbete där vi agerar solidariskt och gemensamt, oavsett om det gäller aggression i öst; krig och flyktingströmmar i syd; en attack, kris eller katastrof i ett enskilt land; eller klimatförändringar som ingen av oss kan undslippa.

Vi är Europa tillsammans.

* * *

Ärade åhörare,

I tider av oro och stora utmaningar ska säkerhetspolitiken hanteras ansvarsfullt, långsiktigt och med brett parlamentariskt stöd.

Därför var det en tydlig signal till omvärlden när fem svenska riksdagspartier – regering och opposition – i våras enades om den svenska säkerhets- och försvarspolitik.

Sverige håller kursen. Vi förblir tydliga. Vi är militärt alliansfria och ska inte söka medlemskap i Nato.

Den militära alliansfriheten ger oss handlingsfrihet att stå upp för Sveriges suveränitet och att verka för säkerhet i vårt närområde. Vi fullföljer samma

linje som tidigare svenska regeringar, vilket jag senast framhöll i den svenska riksdagen häromveckan.

En aktiv, bred och ansvarsfull utrikes- och säkerhetspolitik är Sveriges främsta försvarslinje. Den byggs på sammanhållningen i EU och på ökat samarbete på bred front: i Norden, Östersjöområdet, FN och OSSE, med Nato och genom den transatlantiska länken.

Nu höjs också den svenska försvarsförmågan. Den svenska regeringen vänder en trend och satsar rejält på att stärka försvaret.

Övningsverksamheten utvecklas och förbandens förmåga höjs. 2016-2020 ökar anslagen med 10 miljarder. Med tidigare beslutade höjningar blir det 17 miljarder i ökning. Det motsvarar 11 procent.

Den svenska regeringen fördjupar nu våra bilaterala och multilaterala säkerhets- och försvarspolitiska samarbeten.

Bland dessa samarbeten värdesätter regeringen det finsk-svenska samarbetet mycket högt.

Sverige och Finland utvecklar i dag försvarssamarbetet både på djupet och på bredden.

Låt mig också understryka att vad gäller säkerhetspolitiska vägval är konsultationer mellan Sverige och Finland självfallet av central betydelse.

* * *

Ärade åhörare,

Jag vill tacka för möjligheten att återigen få tala vid Helsingfors universitet.

I samband med det svenska statsbesöket till Finland i mars talade jag på engelska om feministisk utrikespolitik.

Men det är naturligtvis roligt att få tala på det egna modersmålet vid den Svenska social- och kommunalhögskolan.

Därför vill jag avslutningsvis läsa något vackert på vårt svenska språk av författaren och poeten Ragnar Thoursie.

Dikten skrevs 1951, men sätter våra dagsaktuella utmaningar i perspektiv:

Över tidens sus i tallar, över årens flykt på fjädermolnets vinge bred och stark,

trår från natt till dag, från nöd till frihet ifrån fruktan den strävan som är lika för oss alla.

En öppen stad, ej en befäst, bygger vi gemensamt.

Dess ljus slår upp mot rymdens ensamhet.

Tack för att ni har lyssnat.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms tal vid ASEM utrikesministermöte i Luxemburg

Publicerad 05 november 2015 Uppdaterad 05 november 2015

Luxemburg 5 november 2015 Det talade ordet gäller

Dear friends and colleagues from Asia and Europe,

The Asia-Europe Meeting process is entering its 20th year, and over these two decades it has evolved into a multi-faceted forum for exchange between our two continents.

I believe that a forum that involves the free exchange of ideas, as ASEM does, contributes to better and necessary understanding between peoples, and between states.

Today, I would like to take this opportunity to talk about climate change and the connection between climate and security.

Countries have now presented more than 150 Intended National Determined Contributions (INDCs) from all over the world, representing coverage of around 90 per cent of global emissions. This is unprecedented.

However, this first round of INDCs on the table clearly does not keep the global temperature rise well below 2 degrees.

The Paris Agreement needs to ensure that we do much more.

Climate change and security are intimately intertwined.

We may think we are facing many security challenges today, but unfortunately a great deal of evidence indicates that in the foreseeable future the less fortunate will face mass migration, while the well-to-do will have to invest enormous sums to secure cities and infrastructure.

In a globalised world, insecurity, disease, extreme weather, migration and depleted biodiversity will affect us all.

The challenges may seem insurmountable, but I am cautiously optimistic.

ASEM represents 63 per cent of the world's population and 60 per cent of global GDP. Asian growth has been double that of Europe for the past two decades, Asian investments in green tech are larger than the rest of the world's put together, and the rise of the Asian middle class may be one of the biggest changes over the next generation.

According to some projections the Asian middle class will grow to more than 3 billion by 2030, up from slightly over a half a billion today. Whatever the numbers, the trend is evident. This means that Asian growth will be key for global growth and in lowering global poverty, but it will also tax our environment if not managed well.

In a world that is becoming more and more affluent, a growing urban middle class will want clean air, safe food and cities that are safe from extreme weather. And they will hold their leaders accountable. I believe that Asia will have no less an interest in climate and security than Europe, and probably even more.

We are in this together: south and north, west and east.

Our global institutions and international forums, including ASEM, must be recognised as key parts of the equation. We can only solve global challenges together, be it through the Global Goals and Agenda 2030 or COP21.

Climate change has a disproportionate impact on the most vulnerable and poorest people in the world. It adversely affects security in fragile settings where governance is weak and institutional capacity to deal with shocks and crises is low.

We therefore need to support capacity-building and strengthen resilience. Sustainable management of natural resources, livelihood programmes,

disaster risk management, and mechanisms for early warning and early action are equally important aspects in this regard – including here in the ASEM context.

A legally binding agreement in Paris is a crucial step towards a more sustainable and peaceful world.

We have to be concrete about what we need to do, and how to get it done. Adaptation and climate finance are essential parts of a new climate agreement. Sweden remains committed to the goal of mobilising USD 100 billion annually by 2020.

Furthermore, we need to provide extra financing to help fragile states build capacity. This is why Sweden has made the largest per capita commitment to the new Green Climate Fund.

Sweden is also one of the largest donors to the Adaptation Fund, the Least Developed Countries Fund and the Global Environmental Facility.

ASEM friends, we represent the bulk of humanity, the global economy and investments in green solutions. We are also on the receiving end of many of the challenges of today and tomorrow. We do not merely have an interest in working together on the climate and security nexus. We have a duty to do it: for ourselves and for our children.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Öppningsanförande av Margot Wallström: "Syrian Women Peacbuilders"

Publicerad 23 oktober 2015 Uppdaterad 23 oktober 2015

Sidoevent i FN om kvinnor som fredsaktörer i Syrien, 23 oktober 2015. Det talade ordet gäller.

Excellencies,

Ladies and gentlemen,

It is a great pleasure to be here this morning with Kvinna till Kvinna, our strategic partners and so many friends – Ms. Zainab Bangura, SRSG on Sexual Violence in Conflict, and Mr. Yannick Glemarec, Deputy Executive Director of UN Women. I also wish to extend a warm welcome to Ms. Rabheb Alwany from the Badael Research Institute. And I am pleased that we will also hear from Special Envoy Mr. Staffan de Mistura, whom I know – in his challenging task that we fully support – is a key advocate for the inclusion of Syrian women in the political process.

We are here today to learn from the experiences of the brave and dedicated women from Syria who amid violence and terror – and despite the risk to their own and their families' lives – continue the struggle for peace and security. This is a fight that does not involve weapons or brute force – but dialogue and conflict resolution. Your bravery and commitment deserve our full support.

The escalation of the violence in Syria in recent weeks is deeply concerning. The crucial efforts towards a political solution are more important than ever. The present situation calls for complete, genuine and concrete support to the Special Envoy Staffan de Mistura and his efforts. The fact that the

international community, including the Security Council, has failed to stop this blood-bath for four harrowing years is simply disgraceful. None of the Security Council's resolutions on Syria have been implemented.

The humanitarian crisis in Syria is the world's largest in modern time. Parallel to intensifying our efforts in support of a political solution Sweden shoulders its responsibility in three ways. Firstly, Sweden is now receiving 3,000 refugees from Syria every week, amounting to 100,000 since the outbreak of the conflict. After Germany we have received the most Syrian refugees in Europe, although I know it pales compared to the neighbouring countries Turkey, Jordan and Lebanon. Secondly, Sweden has so far contributed more than 213 million US dollars in humanitarian assistance to alleviate the Syria crisis. Thirdly, in addition to our humanitarian assistance, Sweden will allocate another 220 million dollars over the coming five years through a new Syria Crisis Strategy. The Syria crisis is unprecedented in recent times so our support needs to be unprecedented.

Ladies and gentlemen,

When I was appointed Minister for Foreign Affairs of Sweden a year ago, I was asked about my priorities, and my answer was clear: we will pursue a feminist foreign policy. This means that we aim to strengthen the human rights of women, improve women's access to resources and increase women's representation – in times of war, and in times of peace. It also means that we will apply a gender perspective in our political analyses and include and listen to the voices of both women and men. This event today is a good example of what a feminist foreign policy means in practice. It means combining our political and diplomatic work with development cooperation, and providing space for and giving a voice to women peacebuilders.

I welcome the unique report that is being launched today. It reveals how active Syrian women are in efforts to de-escalate violence and promote initiatives for peace, in a very dangerous environment where the personal risks are extreme. I applaud your work and look forward to hearing about opportunities for the growing women's movement for peace.

Ladies and gentlemen,

Let me take this opportunity to highlight three areas that Sweden prioritises in our work for women, peace and security in Syria.

Firstly, indisputable evidence, as highlighted by the recently launched Global

Study, has shown that women's participation leads to more sustainable peace. Women's organisations and women leaders have knowledge, experience and expertise that must be brought to the table. We simply cannot afford to ignore this in Syria. In the search of the political solution that Syria so desperately needs, political participation for all must be secured: both women and men must feel that they have a stake in their future. The importance of adequate representation of women in the political process is key and we are in close dialogue with the Special Envoy in this regard.

Local peacebuilding efforts carried out by women – often with great impact but little visibility – must be supported. The work of *Kvinna till Kvinna* in Syria, which Sweden supports, is crucial in building networks of agents at the grassroots level to drive change bottom-up. Sweden has worked with female peacebuilders, women's networks, women human rights defenders and lawyers and activists in Syria during the last three years, in strong partnership with *Kvinna till Kvinna*. The report launched here today is one example of our support.

Secondly, conflict-related sexual and gender-based violence is a core security challenge that must be firmly addressed. Throughout the conflict in Syria, women and girls have been targeted on the basis of their gender. Sexual violence is systematic and widespread amongst many warring parties, and used as a tactic of terror by ISIL. Women and girls from Syria are sold as commodities among extremist groups and are repeatedly exposed to horrendous acts. According to the UN Independent Commission of Inquiry, Assad regime forces have arrested female lawyers, journalists and peace activists. Women have suffered rape and other forms of sexual violence by regime personnel in detention facilities. It is time to speak up louder against these horrendous crimes, to support the victims, prevent stigmatisation and make sure that perpetrators are brought to justice. Sweden fully supports SRSB Zainab Bangura in her tireless efforts to address the issue of sexual violence in armed conflict and look forward to taking part of the details in her seven point plan.

Promoting women's participation in prevention, mitigation and peacebuilding efforts is imperative and key to countering radicalisation and terrorism. Empowering women and girls is an essential part of building peaceful communities that are less susceptible to the threat of radicalisation. Yet women's potential as peacebuilders to challenge extremist narratives, promote social cohesion and prevent radicalisation remains an untapped resource, in Syria and elsewhere. This needs to change.

Thirdly, I would like to draw attention to the plight of women human rights defenders. We know that fighting for peace and women's rights often comes at a high price. Women human rights defenders that Sweden has consulted have all spoken at length about the threats and risks they face. One of these women had a fresh bruise on her face – from an assault by unidentified men who wanted to frighten her into silence. Such acts are all too common. Women human rights defenders across the globe face threats, stigmatisation, harassment and violence. They are being persecuted, beaten and sometimes even raped or killed. This is unacceptable. We need to step up efforts to prevent these acts and protect those who struggle for peace and gender equality.

Sustainable solutions and measures to address root causes of violence are necessary. Sweden vows to continue promoting women's social, political and economic empowerment and to counter narratives that reinforce negative gender roles. We believe that it is crucial to engage men and boys in this work – to change behaviour and attitudes. We will also highlight the importance of supporting and finding better methods to protect women human rights defenders in our revised National Action Plan for the implementation of UN Security Council Resolution 1325 on women, peace and security, which will be adopted next year.

Ladies and gentlemen,

Finally, I wish to mention that the new strategy for the Syria crisis that I mentioned will include efforts to strengthen the capacity of Syrian civil society and women's networks to contribute to peacebuilding. Gender equality, human rights, and prevention and rehabilitation of sexual violence will be top priorities in this strategy.

Last week, the Security Council adopted a new Women, Peace and Security resolution (2242). Let us use this resolution as an opportunity for all of us to do better and step up efforts to advance women's contribution to lasting peace and security. As a representative of a feminist government I can assure you that we are fully committed to do just that – do better – in our work to enhance gender equality and promote women as actors for peace.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid säkerhetsrådets öppna debatt om fredsprocessen i Mellanöstern

Publicerad 23 oktober 2015 Uppdaterad 23 oktober 2015

Det talade ordet gäller.

Mr. President,

I would like to thank Spain for organising this timely meeting and Foreign Minister García-Margallo for presiding over it. I would also like to thank Deputy Secretary-General Eliasson for his remarks this morning.

I welcome the Secretary-General's visit to the region and as he said in Jerusalem earlier this week the terror attacks against civilians are deplorable. Such random attacks make every place unsafe and every person a potential victim. We are deeply concerned about the deaths on both sides, and almost two thousand injured, so far in October, a vast majority of them Palestinians. The Israeli response must be proportionate. All perpetrators must be brought to justice. Excessive use of force must not be used. A further escalation of violence would have unforeseen consequences. There is an urgent need for leadership, responsibility and restraint.

Mr. President,

One year ago, Sweden decided to recognise the State of Palestine. Our recognition aimed at making the parties to the conflict less unequal. It aimed at supporting moderate Palestinians and Israelis alike, providing a positive input into the dynamics of the dormant Middle East Peace Process, and to send a clear and convincing message of hope to younger generations that there is an alternative to violence and to the so called status quo. As we have seen in recent weeks, the absence of hope is one of the greatest challenges facing the prospect of peace and the vision of a two-state solution.

It is not too late for initiatives for de-escalation, confidence building and peace in the region.

- Now it is time to create conditions for a results oriented peace process, including confidence building measures such as settlement freeze;
- Now it is time for the full implementation of agreements reached between Palestine and Israel;
- Now it is time to end the isolation of Gaza, and for all factions in Palestine to cooperate;
- Now it is time to remove obstacles for economic development in all of Palestine, including access to area C and Gaza;
- Now it is time for an international recommitment regarding clear parameters and realistic time frames for negotiations and an end to the occupation.

We must not lose track of the real goal: a negotiated two-state solution and an end of the occupation where both Palestine and Israel can live side by side in peace and security. This Council should lead the way.

Mr. President,

The recent escalation of the violence in Syria is deeply concerning. The present situation more than ever calls for complete, genuine and concrete support to the Special Envoy Staffan de Mistura and a political solution. This humanitarian crisis is the world's largest in modern time. Sweden shoulders its responsibility in three ways: Firstly, we now receive 3,000 Syrian refugees every week and we have so far received 100,000, although I know it is a small number compared to the neighbouring countries Lebanon, Jordan and Turkey. Secondly, Sweden has so far contributed with more than 213 million US dollars in humanitarian assistance. Thirdly, in addition to our humanitarian assistance Sweden will allocate another 220 million dollars over the coming five years through a new Syria Crisis Strategy. I therefore encourage all others present here today to step up your engagement.

Throughout the conflict in Syria, women and girls have been targeted on the basis of their gender. Sexual violence is systematic and widespread amongst many warring parties, including used as a tactic of terror by ISIL. But Syrian women are not only victims but also actors. That is why I am hosting a meeting on Syrian women peacebuilders tomorrow morning.

Mr. President,

Lebanon is one of the most affected countries by the conflict in Syria. Domestic stability in Lebanon is key. Lebanese leaders need to set their differences aside and elect a new President without any further delay. But Lebanon also needs and deserves more international support. Lebanon, led ably by Prime Minister Tammam Salam, is hosting more than 1.2 million who have fled the war in Syria. Sweden's substantial humanitarian assistance and our contribution to the Trust Fund for Lebanon, managed by the World Bank, will soon be complemented by increased development assistance. I strongly encourage others to follow suit.

Mr. President,

As mentioned, the vicious cycle of direct and indirect violence has to be broken. Security cannot be achieved through bombs or rockets, war or violence, humiliation or threats. Genuine security can only be achieved through peace. We need to take our responsibility. We owe this to the children and future generations in Israel, Palestine, Lebanon, Syria and other countries in the region.

We need to restore the hope of a better future.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid FN-evenemang om kvinnors deltagande i fredsprocessen i Mali: “Supporting Women’s Role in the Implementation of the Malian Peace Accords”

Publicerad 22 oktober 2015 Uppdaterad 22 oktober 2015

Sidoevenemang anordnat av UN Women och Sverige i Förenta Nationerna, New York, den 21 oktober 2015. Det talade ordet gäller.

Excellencies,

Ladies and gentlemen,

It is indeed extremely timely to meet here today to focus on women’s role in the implementation of the Agreement for Peace and Reconciliation in Mali. The Agreement, finally signed by all parties on June 20th, provides a historic opportunity to address inequalities, the distribution of resources, democratic decision-making, the rule of law and bringing those responsible for human rights abuses to justice. It must also be an opportunity to ensure the active involvement of both women and men. The low level of female participation during the Algiers negotiations must not lead to low female participation in the implementation process and institutions.

I welcome the commitments made to the implementation of UN Security Council Resolution 1325 on women, peace and security through the adoption of Mali’s second National Action Plan. The peace accord and the

new National Action Plan are important first steps that lay the foundation for the work to come. But now is the time to move from policy to action, from words to deeds. All parties must stand by their commitments to the peace agreement and the ceasefire if people are to experience a tangible peace dividend. Strong commitment to the political process is necessary to reach long-lasting reconciliation and prosperity.

The primary responsibility for delivering on the commitments made rests with the Malian parties. Nevertheless, the international community must remain firmly engaged and assist in making the implementation of the peace agreement and the National Action Plan transparent and effective. You can count on Sweden's continued support in this regard.

Ladies and gentlemen,

Enhancing gender equality and the contribution of women to peace and security are top priorities for the Swedish Government. We believe that promoting gender equality not only means promoting the economic, political and social empowerment of women – it also means promoting development and conflict prevention. When I was appointed Minister for Foreign Affairs of Sweden a year ago, I was asked about my priorities, and my answer was clear: we will pursue a feminist foreign policy. The aim of this policy is to increase women's representation, strengthen the human rights of women, and improve women's access to resources – in times of war, and in times of peace. Let me elaborate on these three key areas of common interest.

The first aspect is **representation**. Women need to be represented in decision-making bodies at all levels. Only through women's active participation can we transform agendas so that the needs and interests of women are truly reflected and addressed.

Peacebuilding needs to be *inclusive*. Indisputable evidence, as highlighted by the recently launched Global Study, has shown that women's participation leads to more sustainable peace. This is no less true in Mali. We welcome the fact that the overall objective of Mali's National Action Plan is to promote women's participation in the implementation of the Malian Peace and Reconciliation Agreement. The engagement of women in this critical phase of the transition will support the process of cementing a fragile peace and also contribute to expanding the basis for a more inclusive and democratic post-conflict Mali. Women have a key role to play in building trust and reconciliation, guaranteeing the provision of basic state services in rural areas and informing the population about the content of the peace accord.

They can play key roles in the disarmament and reintegration process. Let us step up efforts to ensure that this opportunity – to ensure an inclusive peace process – is not an opportunity missed.

The second key aspect is **rights**. It should be evident and go without question that women's rights are human rights. Unfortunately, this is far from a reality today. Women's rights are far too often seen as a separate and marginal optional extra. This has to change. We must continue our efforts to ensure equal social, economic and political rights. In Mali, increased access to education, to income-generating work and to sexual, reproductive and maternal health would not only bring a better socio-economic situation for women but also contribute to the economic growth of the country as a whole.

Gender-based and sexual violence remains a real obstacle to women's empowerment. Last year's report of the Secretary-General on Conflict-Related Sexual Violence reported allegations of conflict-related sexual violence against women and girls in Mali. Progress in the investigation and prosecution of sexual violence was reported to be limited due to threats against local monitors and the constrained capacity of national justice institutions. Displaced women have faced an elevated risk of sexual violence due to the lack of community-based protection mechanisms and the proximity of armed groups to population centres, making it particularly dangerous to access isolated water points and forests.

It is of the utmost importance that the implementation of the Agreement on Peace and Reconciliation in Mali addresses conflict-related sexual violence by bringing perpetrators to justice. This is necessary to reach reconciliation. The reconciliation process also has to be careful when releasing individuals in custody, so as not to release persons linked to human rights violations, including conflict-related sexual violence.

We need to ensure accountability and strengthen legal mechanisms to stop impunity for these crimes. Nothing short of zero tolerance can be accepted. We welcome the fact that Mali's National Action Plan contains objectives and actions to build the capacity of institutional and community actors in preventing conflict-related gender-based violence.

The third aspect is **resources**. To achieve real change, political commitments need to be accompanied by sustainable financing. Women's organisations need our moral, political and financial support. Sweden is committed to continue to support and fund women's organisations in conflict and post-

conflict countries. We have increased this support threefold over the last five years, but we will strive to do even more.

We foresee a commitment of 140 million USD in our development cooperation with Mali over the next five years to support peace, stability and sustainable development throughout Mali. Our continued support to development in Mali will be conflict and gender-sensitive and it will strive to support inclusive peace and state building.

Ladies and gentlemen,

I would like to conclude by reaffirming my Government's commitment to support the Malian peace process and women's active participation long term. Sweden is present on the ground as a long-term cooperation partner to the Malian people, as well as contributing troops to MINUSMA. Around 250 Swedish men and women are present in Timbuktu, contributing to the implementation of the mission's mandate of bringing stability and protecting civilian women and men, boys and girls.

Recently my Government also decided to engage the Folke Bernadotte Academy in supporting peace and stability in Mali. The Folke Bernadotte Academy is the Swedish government agency for peace, security and development, and it has an overall mission to support international peace and crisis management operations. Contributing to the implementation of UN Security Council Resolution 1325 in Mali will be one of its main objectives.

Ladies and gentlemen,

Now it is time to accelerate our efforts. Sustainable development, peace and security can never be achieved if half the population is excluded. Let us ensure that women's voices are heard and promote women's active and meaningful participation in building the future of Mali.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

European cooperation – Why we must stay united in times of internal and external challenges

Publicerad 08 oktober 2015 Uppdaterad 08 oktober 2015

Tal av utrikesminister Margot Wallström inför studenter i samband med det svenska statsbesöket till Litauen, Institute of International Relations and Political Science, Vilnius, 8 oktober 2015. Det talade ordet gäller.

Ladies and gentlemen,

“Europe will not be made all at once, or according to a single plan.

It will be built through concrete achievements which first create a de facto solidarity.”

These were the words of Robert Schuman, one of the founders of what we now call the European Union.

The extraordinary enlargement of the Union in 2004 is one of the greatest achievements in modern European history.

Our Baltic Sea no longer divides us. It unites us.

I am proud that Sweden – and not least my predecessor and friend the late Anna Lindh – worked hard for enlargement.

Lithuania and the other Baltic States answered with impressive commitment to progress and reform and joined the EU as full members and equal partners. Back then, European politics were steeped in confidence.

The EU adopted a foreign policy strategy around that time, just a little over a decade ago. It began with the following words:

Never so prosperous, so secure, nor so free.

This description of our European continent was, at that time, a fitting one.

But we are now living in times of greater uncertainty, in which these words sound less convincing.

In the first draft of the EU's new foreign policy strategy, scheduled to be adopted in 2016, the wording has changed.

The world, it says, is "*more connected, more contested and more complex.*"

Our challenges are visible.

They are visible in our neighbourhood, in Russia's aggression in Ukraine, and war, terrorism and refugee crises in Europe's southern neighbourhood.

And they are visible globally, where shortcomings in our common institutions sometimes occur.

Our humanitarian systems are overstretched by the world's forty armed conflicts, of which eleven are full-scale wars.

Refugee flows are reaching the levels seen during the Second World War.

It is against this backdrop that we have to shape foreign policy.

This is why I will talk about the challenges we have to tackle together. I will begin with the EU, then move to the EU's neighbourhood and conclude with some global challenges.

* * *

In his State of the Union address a few weeks ago, President of the European Commission Jean-Claude Juncker said: "*This is not the time for business as usual*".

The economic and financial crises have indeed been followed by political tensions, both within Member States and within the framework of the EU as a whole.

We need to regain a steady course forward, where cohesion, solidarity and a new dynamic will help us achieve the goals of peace and prosperity that are at the heart of our Union.

What Europe needs today is an EU that focuses on employment, sustainability, and security in our neighbourhood.

Our common goals must be lower unemployment, decent working conditions, higher growth and a better political climate in which people's frustration is not exploited, and populism and short-sightedness no longer triumph.

European countries need to regain their self-confidence, because we need strong cooperation for a Europe that is competitive.

Now, as before, this cooperation must be open to new members. And it must also be the basis of a strong common European foreign policy.

The new European Security Strategy must therefore build on sound analysis of changes in the rest of the world and changes to the EU's relative strength.

The Strategy, due to be completed next year, will guide the 28 Member States in shaping how the EU should best relate to the rest of the world.

Also, much of what we have gained from this cooperation sometimes seems to be forgotten or taken for granted.

So let's remember what Robert Schuman said: concrete achievements create solidarity. We need a strong Lithuania and a strong Sweden in a strong European Union.

* * *

Our second challenge is the European neighbourhood – our neighbourhood.

It has been our ambition to contribute to peace, freedom and stability. But we are now forced to deal with serious crises on several fronts.

I am deeply concerned about developments in Russia.

The act of aggression that Russia has committed against Ukraine is the greatest challenge to European peace and security since the end of the Cold War.

This is accompanied by a propaganda machine in full gear.

We have together agreed the fundamental rules that must apply to European peace and security. These must also apply to Moscow, now and in the future.

The right of all countries to determine their own future must be respected.

We therefore insist on the full implementation of the Minsk agreements.

The current cease-fire and the continued discussions in the Trilateral Contact Group are steps in the right direction towards achieving the purpose of the Minsk agreements: withdrawal of all Russian troops and military equipment, and re-establishment of Ukraine's sovereignty and territorial integrity, including Ukraine's full control of its border.

The EU needs to stick together to hinder and contribute to make more costly any form of Russian aggression.

We must also stand firm in the face of Russian trade sanctions and intimidation, despite the economic pain.

And we will remain one of the most ambitious countries in our efforts to help Ukraine succeed.

The success of the Ukrainian reform process is of enormous strategic importance to Ukraine, to the broader region and to the EU.

In at least three areas, the EU and its Member States could do more: additional financial support, support of energy reforms and support to reforms needed for visa liberalisation.

At the same time, we must maintain both our bilateral relations and the EU's contacts with Russia. It is, after all, our largest neighbour. We cannot give up on people-to-people contacts with Russia.

To the east, we also have the Eastern Partnership countries.

We will give our full support to the countries wishing to pursue the path of European reforms and European integration. The choice is their own, and there should be no place for threats or interference from any other nation.

At the recent summit in Riga, both the EU and the six partner countries reaffirmed their support for this joint project.

It will not be easy, but I am convinced that this is the right path to take.

During my first few months as Minister for Foreign Affairs, I visited Ukraine, Georgia and Moldova.

I made the visit to Moldova with my close Lithuanian colleague Linas (Linkevicius). The young people we met there see the same future in and with Europe as the young people of Lithuania, Poland and Romania did 20 years ago.

Both Sweden and Lithuania have an important role to play in keeping these European prospects alive.

We must offer a path forward and ensure that the door is open to the countries that want and manage to make it all the way – that meet the requirements, regulations and conditions that apply to EU Member States in the future.

I am therefore very happy to announce that Linas and I will visit Ukraine together later this autumn.

* * *

However, external challenges and commitments are not limited to those in the east, as we are witnessing at an accelerating pace.

Our neighbours in the south also need our full commitment.

The war in Syria is no closer to resolution and the Russian air strikes in Syria risk derailing the UN-led political track. I strongly urge Russia to focus on the political process rather than on military escalation.

The barbaric atrocities of ISIL continue. The fighting in Libya is tearing the country apart. Sexual violence is increasingly used as both a strategic weapon and a source of income.

The human suffering is immense. As a result of these conflicts and other structural challenges in the region, refugees are looking for a way out.

Millions of people are fleeing to neighbouring countries. And many take the route across the Mediterranean or the Western Balkans to the EU.

Of the 60 million refugees worldwide, about one million are expected to seek

refugee in Europe in 2015. The crisis is acute and must be met through a comprehensive and united EU approach to migration.

The solidarity that Robert Schuman spoke about in 1950 is needed today. And perhaps more than ever before.

The European Union is a global actor with a strong commitment to human rights, democracy and rule of law.

The world expects us to respond to the current refugee situation according to our values.

And we should expect nothing less of ourselves. The right of an individual to seek asylum is a human right under international law.

In 2014 alone, Sweden offered asylum to 81 000 people – the highest per capita number in Europe. Since the outbreak of the conflict in Syria, almost 95 000 Syrians have fled to Sweden.

We will continue to do our part, but other Member States must do theirs – in the spirit of European solidarity.

At the same time, we must respect the historic and economic differences between EU countries.

Lack of immigration experience and structures for hosting and integrating refugees is an important aspect in this regard.

But immigration should never be seen as a burden. European countries with declining populations require an influx of workers from other countries. Today, one in six people living in Sweden was born in another country.

Many of the refugees from Syria are well educated. They will be able to join the workforce as soon as they have mastered the basics of the new language.

We Europeans should share our experiences in this current situation.

We need to discuss how to best integrate newcomers from different countries into the workforce and into our communities, how to provide them with opportunities and ensure their equal rights.

But above all, we need to work on two tracks simultaneously.

First, with winter approaching, the lack of resources for basic humanitarian work on the ground must be solved. Secondly, we need to address the underlying factors causing people to flee – be they conflict, oppression or economic vulnerability.

* * *

Ladies and gentlemen,

I would like to say a few words about global challenges and the role of the United Nations.

In recent years, we have been forced to witness our collective inability to resolve major problems. And I wonder whether the gap between problems and solutions may, in fact, be growing.

Finding a way to reduce this gap must be a priority of Swedish and European foreign policy in the years to come. To succeed, it is especially important to develop our dialogue also with countries outside our own neighbourhood, many of which are making rapid headway.

For this reason, Sweden is now renewing old friendships with countries in Africa, Latin America and Asia.

We also believe that the UN, which remains the backbone of the international system, must be strengthened. Sweden's candidacy for the Security Council is an expression of our readiness to listen and act with integrity.

And let me be clear on this last point. The Swedish Government sees no contradiction between a firm commitment to EU foreign policy and strong engagement in the UN. On the contrary. The EU needs a strong UN just as the UN benefits from a strong EU.

* * *

Ladies and gentlemen,

I would like to close with a quote by my colleague and friend, Lithuanian President, Dalia Grybauskaitė.

“(...) we together joined the European Union, becoming partners in a unified area of freedom, democracy and solidarity. An area founded on

respect for human rights and other freedoms. An area that brings down barriers between nations and people – where the challenges of your neighbour are also your challenges. And all of this is built on a strong foundation of solidarity.”

* * *

I would like to thank you for this opportunity to speak here today.

I have done so against a serious backdrop.

“Never so prosperous, so secure, nor so free” has changed into *“more connected, more contested and more complex”*.

Time will always change, but the foundation of our European Union must not.

As always, it is about solidarity.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministern vid rundabordssamtal om trafficking

Publicerad 08 oktober 2015 Uppdaterad 08 oktober 2015

Rundabordssamtal i samband med det svenska statsbesöket till Litauen, "United in Combating Human Trafficking", Constitutional Hall, Seimas (litauiska parlamentet), Vilnius, den 8 oktober.

Your Majesty,

Excellencies,

Ladies and gentlemen,

I am pleased to participate in this round-table discussion on an important topic. I represent a feminist government. As a feminist government we put gender equality at the heart of decision-making, in every policy area. Gender equality is an integral part of a modern welfare state and democracy. It is also key component in the pursuit of peace and security.

Gender and trafficking are interconnected at many levels.

Sexual exploitation is the most widespread form of human trafficking in the European Union, and women and girls make up the overwhelming majority of the victims. Trafficking of women and girls is a form of violence against women, rooted in gender inequalities and social structures that we need to acknowledge and address.

In Sweden, in our national work to counter trafficking we focus on the three Ps:

Prevention

Protection of victims

Prosecution of perpetrators.

Governments, in collaboration with civil society, must work to prevent trafficking and provide protection to those who fall victim to it. We need to improve instruments to detect the crime, identify those involved, protect and rehabilitate victims, and prosecute the traffickers.

Trafficking for sexual purposes and prostitution are closely related. In our view, the fight against trafficking for sexual purposes cannot be separated from the fight against prostitution. Where there is a market for prostitution, traffickers can profit from the sexual exploitation of women and girls.

In order to curb demand, Sweden criminalised the purchase of sexual services in 1999. It is a criminal offence to buy sex in Sweden. Sweden does not criminalise the seller of sexual services, because women and girls who are in prostitution or the sex industry are already in a vulnerable position and should not be subject to further stigma and double victimisation.

The sex trade is dehumanising and unacceptable, and this is reflected in the Swedish legal framework. Prohibiting the purchase of sexual services has proven to be an effective tool in the fight against human trafficking for sexual purposes. According to Swedish police and prosecutors, the law has made Sweden a less attractive destination country for traffickers. In addition, the law is believed to have a deterrent effect on demand. The number of men in Sweden who buy sex has dropped significantly, with an estimated decrease of 50 per cent since the introduction of the law.

For us, the fight against prostitution and sexual trafficking forms an important part of gender equality policy. As long as there is a market for prostitution, which in turn opens up opportunities for traffickers, we have failed to respect the human rights of women. Gender inequality makes women and girls vulnerable to traffickers. In order to end trafficking, we must build societies that offer women and men, girls and boys equal opportunities. The response to human trafficking – including the work of law enforcement authorities – must take into account the gendered nature of the problem. The European Institute for Gender Equality is undoubtedly a relevant actor on these issues and I am looking forward to visiting it later today.

International cooperation is crucial to success in combating trafficking. We need to work together and learn from each other.

Trafficking in persons is a global concern. It is a transboundary multi-billion dollar industry that requires multilateral responses. The UN Office on Drugs and Crimes, UNODC, is mandated to work against Trafficking in Persons. UNODC provides capacity building to member states and helps increase visibility of successful prosecutions and convictions. Moreover, UNICEF works to prevent child trafficking which affects an estimated 1.2 million children each year. The United Nations is a powerful arena for cooperation.

The Task Force against Trafficking within the Council of Baltic Sea States is a good example of international cooperation. The Task Force is working on several projects to counter human trafficking in the Baltic Sea Region through preventive and protective activities. Activities aim at strengthening assistance to victims, promoting cooperation, abolishing gaps in existing approaches and improving legislation. To this end, the Task Force works to facilitate and promote coordination and exchange of knowledge, results and best practices between existing local, regional, national and international initiatives.

We must work together at all levels: nationally and internationally. Sweden and Lithuania must continue the work together. Our countries are already closely linked on this issue, and this has proved successful in our efforts to combat organised trafficking networks. I am convinced that this round-table discussion among our experts will lead to greater knowledge of this modern form of slavery and how we can stop it.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministern vid FN:s 70-årsjubileum

Publicerad 01 oktober 2015 Uppdaterad 01 oktober 2015

FN, New York, 1 oktober 2015. Det talade ordet gäller.

Mr. Secretary-General, Excellencies, colleagues,

Events are often referred to as historic. This week, that description rings true.

We have set ourselves a new, universal agenda for sustainable development. We are in the midst of reviewing the peace and security work of the UN. And we are celebrating the seventieth anniversary of the United Nations – of our United Nations.

Anniversaries are, as pointed out in the invitation to this debate, an opportunity to both reflect on the past and to look ahead, to both learn from experiences and to think boldly and innovatively about the future.

I would like to limit myself to making three points.

The first one is partnerships. The UN has a unique mandate, scope, presence and resources. Yet, the organization must work with others to achieve sustainable peace and security. Cooperation with regional and sub-regional organizations has developed impressively during past years, but there is room for further action. The presence of you, representatives of regional and sub-regional organizations, here today is very important, and I appreciate the perspectives that you have shared with us. We welcome that regional and sub-regional actors are increasingly becoming first responders to a majority of the crises in Africa.

We need to further institutionalize this cooperation, define burden-sharing, and ensure predictable financing of regional organizations' capacity to

respond to conflicts. Strategic partnerships are crucial to ensuring early warning – and, even more importantly, early action.

Partnerships are key also within the UN. We should promote a well-integrated UN family, with a common vision, and an integrated approach to security and development. The joint DPA and UNDP programme on building capacity for conflict prevention is one of many good examples.

Dialogue is needed also with civil society – in our own countries and in conflict areas, to deepen our analysis and explain our actions. By drawing on civil society actors' knowledge and experience, we gain a deeper understanding of local realities, which in turn is a prerequisite for effective UN engagement. I am pleased to see representatives of civil society here today.

Secondly, the women, peace and security agenda. Achieving gender equality and strengthening women's participation in decision-making at all levels represents one of the main outstanding issues of the 21st century. We must secure women's rights and active involvement, or fail to achieve development, peace and security. The global study on resolution 1325 will be a critical contribution. But let us not forget our responsibility as Member States. Sweden is currently reviewing its national action plan, to set priorities and intensify efforts. We are also looking in to ways of strengthening the role of women in mediation – as mediators, but also as representatives of the parties around the negotiating table.

The other two reviews – of peace operations and of the peacebuilding architecture – are also key in strengthening the peace and security agenda of our organization. Together, they form a great opportunity – and responsibility – to adapt our instruments and policies.

This leads me to my third point: a strong, modern and reformed UN, with an effective and responsive Security Council. Sweden would like to see a more effective Council, equipped to meet emerging forms of conflict in an increasingly complex world. We need a Council that reflects the geopolitical realities of today, where Africa, Asia and Latin America are adequately represented. Enhanced consultations with, and transparency in relation to troop and police contributing countries, as well as regional and sub-regional organizations, not least the African Union, will undoubtedly lead to greater effectiveness and legitimacy.

Ladies and Gentlemen,

Dag Hammarskjöld, the second Secretary-General of the United Nations once wrote “never measure the height of a mountain until you have reached the top. Then you will see how low it was.”

Perhaps these words could serve as inspiration when we face the global challenges ahead of us. We have made great achievements – of which we should be proud. We see fantastic opportunities ahead – which should be seized. But we still also face tremendous challenges – which we must face up to.

The conflicts in 2015 may be more complex and multifaceted than at the time when the UN charter was written. However, changed circumstances do not alter our responsibilities. But it challenges us to adapt our approach and response.

We must make our organization fit for these tasks, and ensure that it reaches its full potential – building on the organizational wisdom of the first 70 years of the United Nations.

Sweden, as one of the largest overall contributors to the UN, wants to do its part. Sweden’s candidacy for a seat on the Security Council for the period of 2017-18 is a concrete manifestation of this readiness and willingness to contribute and to take responsibility for meeting the challenges.

Let me end by thanking the General Assembly and its President for organizing this debate, and for allowing us to take a moment to reflect and commemorate, and to mobilize new energy and commitments.

Most people would probably see it appropriate to slow down by the age of 70. I believe that the opposite holds true for the United Nations. Work needs to be done. Or with Hammarskjöld’s words: there is another mountain top to climb.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid svensk-amerikanskt sidoevenemang, om "Call to Action", vid FN

Publicerad 01 oktober 2015 Uppdaterad 01 oktober 2015

Svensk-amerikanskt sidoevenemang om skydd mot könsbaserat våld, Förenta Nationerna, 1 oktober 2015. Det talade ordet gäller.

Secretary of State John Kerry, Excellencies, ladies and gentlemen,

Good morning.

Transforming the way gender-based violence is addressed in humanitarian emergencies is a challenge which requires our strong, sustained and collective political commitment.

I would like to begin by expressing my gratitude to Secretary of State John Kerry and the United States for the dedication and engagement shown as leader of the Call to Action. I am convinced that the Road map, which we are launching here today, will serve as a powerful tool in driving change.

I would also like to express my appreciation to the states and humanitarian agencies who, by joining the Call to Action, have committed themselves to making significant changes to prevent and respond to gender-based violence in conflicts and natural disasters. I truly believe that systematic and coordinated collective action is imperative in order to achieve real progress, both in policy and, most importantly, on the ground.

Gender-based violence is a global structural problem that continues to plague every country on earth, regardless of economic wealth, culture or geographical location, both in times of war and peace. At the global level, it

is estimated that one out of three women are subjected to violence during her lifetime, a completely unacceptable figure.

We know that in conflicts, natural disasters and other humanitarian emergencies, the threat of gender-based violence increases.

In my previous capacity as the Special Representative of the Secretary General on Sexual Violence in Conflict I met regularly with women and children who had been subjected to the most horrendous forms of sexual violence. In warzones, rape was often being systematically employed as a weapon of war. On my first visit to the Democratic Republic of the Congo a young woman explained to me that in her country, “a dead rat was worth more than the body of a woman”.

But not only armed conflict leads to increased levels of gender-based violence. As natural disasters tear down the social structures of society and increase vulnerability *especially* women and girls face a heightened risk of exploitation and abuse.

What becomes clear is that despite increased international attention in recent years, adequate measures to prevent and respond to gender-based violence are still not undertaken.

We know that gender-based violence occurs in each and every humanitarian emergency. We also know that it is underreported due to fears of stigma and reprisals. Addressing gender-based violence from the onset of an emergency saves lives and must become an integral part of every humanitarian response. This is the promise and purpose of the Call to Action initiative.

Ladies and gentlemen, gender-based violence can be prevented and stopped.

Immediate preventive actions, such as ensuring that there is sufficient lighting in refugee camps, must be combined with more long-term strategies. We need to address the root causes of gender-based violence. Such an approach includes promoting gender equality and empowering women and girls.

Last week, here in New York, our leaders adopted the 2030 Agenda for Sustainable Development. Combatting gender-based violence will be of fundamental importance if we are to reach several of the development goals. For, ladies and gentlemen, let me be clear: there can be no sustainable development and no sustainable peace if women and girls continue to be

systematically discriminated, excluded, abused and exploited.

I am pleased to be here today as the incoming leader of the Call to Action. Promoting gender equality and empowering women and girls are critical priorities for the Swedish government. Last year we adopted a Feminist Foreign Policy, which means that a gender perspective is applied to all foreign policy areas. Addressing gender-based violence constitutes an integral part of this policy and we will continue to give this high priority, not least in our humanitarian assistance.

Now is the time to act. Pledges and high-level political commitments on gender-based violence must be translated into funding and concrete actions on the ground. I assure you that Sweden is committed to leading and advancing the Call to Action initiative - by striving to expand the partnership, through strong political advocacy and by supporting the effective implementation of the Road map. We look forward to working with all of you in realising the Call to Action goal.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid Säkerhetsrådets ministermöte

Publicerad 30 september 2015 Uppdaterad 30 september 2015

New York, 30 september 2015 Det talade ordet gäller.

Mr President,

Sweden aligns itself with the statement of the European Union. I would like to make a few additional remarks in my national capacity.

Let me first thank the Russian Presidency for organising this ministerial meeting on countering the terrorist threat in the Middle East and North Africa.

Mr President,

Allow me to focus on two issues of particular concern to us.

Firstly, we must intensify our efforts to find political settlements to end the civil war in Syria and the violence in Iraq.

In the case of Syria, it is unacceptable that the conflict is in its fifth year. The Security Council has to take its responsibility in accordance with the UN Charter. This bloodbath must end.

Special Envoy de Mistura deserves our support in his efforts to find a political solution and urgently implement the Geneva Communiqué of 2012.

The Security Council should endorse the establishment of an international contact group in support of Mr de Mistura's four working groups. I encourage key actors, including the United States, Russia, Saudi Arabia and

Iran, to participate. The EU should also be actively involved.

The ultimate goal is a genuine political transition that meets the legitimate aspirations of the Syrian people, including the women of Syria, and enables them to determine their own future independently and democratically.

In the fight against ISIL and terrorism, the Syrian regime must contribute by ending its attacks on civilians and committing to a genuine political transition. Let us not forget that the Syrian regime is responsible for the overwhelming part of the atrocities committed in Syria. Atrocities which may constitute war crimes and crimes against humanity, and which cannot be tolerated by the international community.

In Iraq, military and stabilisation efforts should be underpinned by a political process of national reconciliation and inclusive politics. Prime Minister Abadi has taken bold steps to include the Sunni community and all other groups in the governance of Iraq. Sweden will continue to play an active role in the Coalition against ISIL in Iraq. We are participating in the group on stabilisation – a key to a democratic, stable and unified Iraq. Yesterday my Prime Minister pledged USD 4 million to the UNDP Stabilisation Fund for Iraq. We are a major donor of humanitarian aid. And we are participating in the coalition's military training efforts in Northern Iraq.

Mr President,

Secondly, we need to counter the widespread and systematic violence against women and children. By using girls and women as sex slaves, and rape as a method of warfare, the Syrian regime and terrorist groups such as ISIL have committed flagrant human rights abuses and violations of international humanitarian law.

This matter is not new to me. When I briefed the Security Council in my previous capacity as the UN Secretary General's Special Representative on Sexual Violence in Conflicts, I used to highlight that my visits in the field taught me that that sexual violence was often considered either as something inevitable, unspeakable or as a lesser crime.

And now, the use of sexual violence has been taken to horrific new levels, when sexual violence is not only condoned, but openly commanded as a method of warfare.

This issue should be kept on the agenda of the Security Council, as it is a

matter of international peace and security. Sweden welcomes the announcement by the Secretary-General yesterday on the presentation of a comprehensive plan of action on countering violent extremism and terrorism. I urge fellow UN Member States to support Special Representative Bangura's efforts. Sweden is committed to strengthening our support to victims and survivors of sexual violence. There must be accountability for sexual violence and an end to impunity.

If we look at the broader Middle East, there are also other conflicts – in Libya and Yemen – that require urgent political solutions.

Today we are addressing the immediate threat from ISIL. If we also look beyond, we have to address the broader security challenges of the region. It is necessary to revive the Middle East Peace Process, support good governance, strengthen post-conflict restoration and peacebuilding, as well as tackle climate change and find solutions to water management issues.

In conclusion, Mr President,

The values of democracy, human rights and equality remain our best defence against terrorism. And they can only be achieved through political settlements based on reconciliation and inclusiveness.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid högnivåmöte för total eliminering av kärnvapen

Publicerad 30 september 2015 Uppdaterad 30 september 2015

New York, den 30 september 2015 Det talade ordet gäller.

Chairperson,

Let me start by expressing my sincere thanks to the initiators, conveners and participants of this meeting. Arranging a meeting on the total elimination of nuclear weapons a little less than two months since the 70th commemoration of the nuclear bombings of Hiroshima and Nagasaki gives us a special responsibility to bring remembrance into action.

Chairperson,

A few days ago, I participated in the Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty (CTBT) ministerial conference here at the UN. The CTBT has been an issue close to my heart ever since I campaigned to end nuclear testing in the South Pacific some 20 years ago. I was encouraged by the fact that the voices against testing resounded as strongly in the UN as they did all those years ago in the South Pacific.

And yet a ban on nuclear tests is just the beginning. As we learned 70 years ago, the use of nuclear weapons brings catastrophic destruction to human lives, creation and the environment on a scale that no single country, nor the international community, can hope to address.

Sweden's position is clear: the only real guarantee that these weapons will never be used again is their total elimination.

Chairperson,

Today, around 16 000 nuclear weapons remain, with a destructive power able to undo human civilisation many times over. This is simply unacceptable. We cannot continue to commemorate the victims of nuclear weapons year after year while at the same time accepting that these weapons still remain. We need to do more, much more.

All States Parties to the Nuclear Non-Proliferation Treaty have committed themselves to the total elimination of nuclear weapons. That commitment has to be brought into practical measures, change on the ground. One avenue ahead is the humanitarian impact of nuclear weapons agenda, which has gathered a great deal of support among UN Member States. Sweden would welcome another international conference on this subject; there are still a number of humanitarian aspects of nuclear weapons that merit further study.

Another road forward is the re-establishment of an Open-ended Working Group under the UN General Assembly that can take nuclear disarmament forward in an effective and structured way. Sweden would like the mandate of the OEWG to be to agree on recommendations on concrete legal and practical measures to achieve and maintain a world without nuclear weapons. We expect all States in possession of nuclear weapons to participate in the work of an OEWG to push the disarmament agenda forward.

Chairperson,

My country strongly believes in international cooperation. Time and again, great strides forward have been achieved by countries coming together with a unity of purpose. We believe that there is very much a unity of purpose in the international community regarding the subject of today's meeting: the total elimination of all nuclear weapons.

Sweden stands ready to contribute and support solutions that can bring us closer to making this goal a reality.

Thank you Chairperson.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid högnivåmötet Champions for a New Approach to Peacebuilding

Publicerad 29 september 2015 Uppdaterad 29 september 2015

International Peace Institute (IPI), New York, 29 september 2015. Det talade ordet gäller.

Thank you all for coming. From short and hectic meetings to something that is inherently long-term in nature: peacebuilding.

Let me also thank our co-hosts, the International Peace Institute and the Dag Hammarskjöld Foundation.

In your opening speech yesterday, Mr President of the General Assembly, you noted that “never before has such a large share of humanity enjoyed so good a life, yet never before have we been at greater risk of fundamentally disrupting the basic living conditions on our small globe”. You stressed the linkages between development, peace and security and respect for human rights, and to make progress in each of these areas. Yesterday, unprecedented pledges were made by member states to UN peacekeeping. To quote Ambassador Power’s closing words; “these commitments have the power to transform the enterprise of peacekeeping”.

For peace to endure, peacekeeping needs to be complemented by equally effective peacebuilding. This meeting is aimed at exactly that: to strengthen the UN peacebuilding capacities.

I would like to put forward a call for a more proactive UN with reinforced capacity to respond to conflicts. I want to see a United Nations that puts sustaining peace back at the core of its business – through ramping up conflict prevention capacity, adopting a holistic approach to peacebuilding

and ensuring that all engagement is built on thorough political understanding.

To create such a shift we need political courage and determination. And we need leadership from Member States. Sweden is deeply committed to do its part.

Let me touch briefly on three specific areas, where we need more action:

Firstly, effective implementation of Resolution 1325 is crucial to achieving sustainable results. We know that early investments in inclusive peacebuilding processes that empower women lay a stronger foundation for reconciliation, which in turn contributes to reducing the risk of relapse. Together, we need to ensure that the Women, Peace and Security agenda is placed at the centre of our discussions and mainstreamed into all aspects and phases of UN engagement: analysis, planning, training and implementation.

Secondly, we must acknowledge that the UN is far from the only actor in this field. For Sweden, finding ways to improve cooperation between the UN and regional, and sub-regional, organisations such as the African Union is a priority. This means institutionalizing cooperation, define burden-sharing and ensure predictable financing of regional organization's capacity to respond to conflicts. Such strategic partnerships are crucial to ensuring early warnings – and, even more importantly, early action. We also need smart and inclusive partnerships with civil society. By drawing on these actors' knowledge and experiences we gain a deeper understanding of local realities, which in turn is a prerequisite for effective UN engagement.

Finally, if we are serious about adopting a new approach to peacebuilding, we need to make sure that our allocations of resources are aligned with our rhetoric. We are currently spending billions of dollars on humanitarian aid and peacekeeping, we should therefore invest upfront in conflict prevention. The review of the Peacebuilding Architecture, as well as the report of the High Level Independent Panel on Peace Operations, put forward innovative suggestions on financing, which we look forward to discussing with all of you over the coming months. We also need do better in demonstrating the results of our efforts by conveying the success stories, where peace was maintained and an escalation of violence was averted. The Peacebuilding Fund has demonstrated its unique added value for early, rapid and flexible support to peacebuilding. As a significant donor to the Fund we urge other to step in to ensure that a critical shortfall can be averted.

As the current chair of the Peacebuilding Commission, Sweden will do its

outmost to make sure that the commission capitalizes on this momentum.

We also need to relate to other initiatives. The International Dialogue on Peacebuilding and Statebuilding, is one important platform for promoting sustainable peace in fragile societies.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid Artikel XIV-konferensen till stöd för provstoppsavtalet CTBT

Publicerad 29 september 2015 Uppdaterad 29 september 2015

Utrikesministerns tal vid Artikel XIV-konferensen till stöd för provstoppsavtalet CTBT vid Förenta Nationerna i New York, den 29 september 2015. Det talade ordet gäller.

Chairpersons,

Let me start by wishing Japan and Kazakhstan every success for their two-year term as Article XIV coordinators, and by thanking the Secretary-General for convening this important conference.

Chairpersons,

The Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty is close to my heart. Twenty years ago, when I was Minister for Cultural Affairs, I campaigned actively to end nuclear testing in the South Pacific.

I was therefore particularly moved by the statement at this year's NPT Review Conference by my colleague Tony deBrum from the Marshall Islands. As a nine-year old, sitting on his father's fishing boat, he saw the sky turn red and felt the shock wave when the 1954 Castle Bravo test detonated at Bikini Atoll, with a yield of 15 megatons. And he was 200 miles from ground zero.

The effects on humans and nature of the over 2000 nuclear tests carried out over 50 years are severe. Test sites remain uninhabitable for humans, and land and pristine coral reefs have been destroyed. These effects serve as a

stark reminder of the unacceptable and incalculable humanitarian and environmental consequences that would result if nuclear weapons were ever used again. The Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty gives us hope that such a horrific scenario will not be repeated.

Nuclear disarmament remains a top priority of my Government. One of my first actions as Minister for Foreign Affairs was to add Sweden to the countries that support the Humanitarian Initiative. Sweden's strong support for the entry into force of the Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty remains steadfast. Indeed, the entire European Union is united behind this goal, which would be an important milestone on the path to achieving the total elimination of nuclear weapons. And it is a step to which all States Parties to the Nuclear Non-Proliferation Treaty are committed.

Sweden's support for the CTBT was expressed through our hosting of the first substantive meeting of the CTBTO Group of Eminent Persons (GEM) last year. Among the participants were Dr Lassina Zerbo, Dr Hans Blix and High Representative Federica Mogherini, who will speak later today. In terms of technical support, the Swedish Defence Research Agency FOI recently began the development of a third generation of the SAUNA system for noble gas detection. We are pleased that the SAUNA system has proven its worth, most recently at the IFE on-site inspection exercise in Jordan. It is being installed at radionuclide stations around the world as part of the International Monitoring System.

Chairpersons,

The Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty gives us hope that my dream from all those years ago, and our shared vision of a more humane world in which nuclear testing remains a thing of the past, may come true. Today, we renew our call on all States that have not yet done so, in particular the eight remaining Annex 2 countries, to join us in realising that vision.

Thank you Chairpersons.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns anförande vid högnivåmöte i FN angående Sydsudan

Publicerad 29 september 2015 Uppdaterad 29 september 2015

Utrikesministerns anförande vid högnivåmöte i FN angående Sydsudan den 29 september 2015. Det talade ordet gäller.

Mr President, Mr Secretary General, Excellencies, ladies and gentlemen,

The people of South Sudan have seen too much hardship and struggle for so young a nation. They deserve not only an end to the civil war, but a secure, peaceful and prosperous future, with equal and sustainable development benefitting all.

The meeting today is very timely, since it gives us an opportunity to welcome the signing of the new peace agreement and allows us to commend this step by the country's leaders. We now enter a critical phase where the agreement needs to be implemented in good faith and without delay. This will require hard work and commitment by all.

The mediators and partners of South Sudan deserve full recognition and gratitude of the international community. The efforts of neighbouring countries, the African Union, and in particular IGAD and its member states, have been key in bringing about this agreement. We must give these efforts our full support and I want to assure you that Sweden will continue to stand by the people of South Sudan.

As a priority, the signatories must do all in their power to ensure that the ceasefire holds. All levels of society and all ethnic groups must be involved in the implementation. This concerns not least women, who are important

actors and agents of change. There needs to be active involvement and participation of both women and men in formal as well as informal processes. Sustainable development, peace and security can never be achieved if half the population is excluded.

The successful implementation of the agreement also depends on ending impunity, again with a particular focus on violence against women.

Let us not lose sight of the still ongoing humanitarian crisis. Sweden was the fourth largest bilateral donor of humanitarian aid to South Sudan in 2014, with a total contribution of approximately 62 million US dollars. We continue to follow the situation closely, and have disbursed 22 million dollars so far this year.

Still, fragile as the situation is, we need to look ahead and bridge humanitarian aid with long term development. Sweden has therefore adopted a strategy for development cooperation with South Sudan to help rebuild critical basic institutions, with a particular focus on the health sector.

But, in our support, we also need to find ways to strengthen the cooperation between the UN and the African Union. Synergies need to be further developed in order to effectively address all aspects of conflict. We need to enhance regional capacities, including with adequate resourcing. Something we have made a main priority in our chairmanship of the UN Peacebuilding Commission.

In concluding, I would like to reiterate Sweden's commitment to work with South Sudan to help improve the quality of life of its people – fulfilling the great expectations that we all held at independence. Echoing President Kiir's conclusion in his Address to the Nation on 15 September: "Remember that it is our collective responsibility and love of our country that will make us succeed and feel respected always as 'One People, One Nation'."

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal vid Arktiskonferensen i Anchorage

Publicerad 02 september 2015 Uppdaterad 02 september 2015

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid Arktiskonferens i Anchorage, Alaska den 31 augusti 2015. Det talade ordet gäller.

Dear colleagues and friends,

The views you see on arriving in Anchorage are stunning.

In northern Sweden we have a suitable expression: “*Unnecessarily beautiful*”.

Looking at this landscape, I came to think of the late Rolf Edberg, a Swedish author and politician. Describing the role of the atmosphere, he wrote:

“Yonder, the blue mountains. Below them, a veil brushed across the continents, so thin that not even the finest brush could trace its like on any globe. But this veil is the precondition and home of all we understand by the concept of organic life”.

* * *

I would like to say a few words about science and climate change, then about the Arctic, and finally about political priorities.

* * *

As we are speaking, a joint US-Swedish polar expedition is exploring the retreating Peterman Glacier in Greenland. It is led by the icebreaker Oden.

Last year a US-Russian-Swedish research expedition – also led by Oden –

travelled along the Russian Arctic coastline, all the way to Alaska and back.

These are fine demonstrations of Arctic cooperation, securing invaluable scientific data and observations, fundamentally necessary for international climate work.

And science is clear: the main cause of climate change is our emissions of carbon dioxide. We are already feeling the consequences.

Carbon dioxide emissions also lead to ocean acidification – a fact we sometimes overlook. Action to reduce emissions is thus the backbone of any climate change mitigation strategy.

The year 2015 *is* crucial. We, the members and observers of the Arctic Council, have a special responsibility to push for a ground-breaking outcome in Paris.

To succeed, we need to secure trust between rich and poor nations.

Our deliberations today have one overriding goal: to galvanise our efforts in this direction. Thank you, Secretary Kerry and your super-Arctic team, for inviting us.

Let me also thank president Obama for his leadership in combating climate change during this critical year.

* * *

In Sweden, the Arctic is a region of the future.

Sustainable green mining and forest industry aside, the northern part of our country is also about space industry, research, advanced car testing...

Facebook recently set up a 28 000 square metre server facility outside the city of Luleå. The reasons were cool weather, a secure supply of renewable energy, and state-of-the-art broadband connections.

Looking at the Arctic as a whole, it truly is an irreplaceable asset of local, regional and global importance.

It is also one of the fastest changing regions of our planet.

It is a region where we can literally hear and watch the melting ice and snow

with our own ears and eyes.

And it is a region first and foremost of people. Talking about climate change, the Sami people are the first in our country to notice its effects.

Theirs is an experience shared by indigenous people across the Arctic.

As elected leaders, it is our duty to act.

We need a resilient Arctic because it gives us a resilient planet.

So let me describe the four pillars underpinning Sweden's Arctic Policy.

1: Strengthening climate work

Since a large proportion of the global emissions of greenhouse gases comes from the Arctic states, we have a special responsibility.

While welcoming the Council's agreement on soot and methane, Sweden would like to see a *wider scope* and *further action* within the Council when it comes to climate and renewable energy.

2: Providing legal protection for sensitive nature

In particular the marine environment – opening up as the ice melts – needs protection.

Sweden is promoting the idea of a network of protected areas.

We welcome a framework for a Pan-American Network of Marine Protected Areas and support the American initiatives for a Task Force on Arctic Marine Cooperation (TFAMC).

Nationally, we are increasing financial support for protection of our own Arctic areas.

3: Arctic oil and gas exploitation

Dear friends,

If we are to end up as far below the two-degree limit as possible, a large part of the world's fossil energy reserves should be left in the ground.

This is a scientific fact, and we all know it.

We need robust regulations, ensuring the highest possible level of security of exploitation.

To get permission for operations, oil and gas companies should take full responsibility for any costs related to a possible accident.

The vision is fossil-free societies.

4: Protection against overfishing

We welcome an inclusive process leading to robust protection of the central Arctic Ocean from unregulated fishing.

The recent initiative of the Arctic coastal states in this regard is timely.

* * *

Dear friends,

These four pillars have a common thread: resilience.

Resilience provides us with the capacity to deal with change while continuing to develop.

To respond, adapt, and transform in situations of abrupt change.

We see an increasing risk of large-scale threshold effects in the fast-changing Arctic.

But we still need to understand the nature of these critical thresholds much better.

To have an impact, adaptation must be mainstreamed into our policies, plans and programmes.

I am therefore very pleased that the US joined us to co-chair an important Swedish initiative in the Arctic Council: the *Arctic Resilience Assessment* led by Professor Johan Rockström.

We will continue to prioritise this work so that the Council can take decisions at the 2017 Ministerial.

But we will also continue these discussions with Professor Rockström himself, as I have the honour to introduce him to you all in a moment.

If Alaska is *unnecessarily beautiful*, I hope you will find Professor Rockström *necessarily educational* about the challenges we face.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid diplomeringsceremonin för studenter vid Sciences-Po, Paris

Publicerad 04 juli 2015 Uppdaterad 04 juli 2015

Diplomeringsceremonin för studenter (vid programmen "Paris School of International Affairs (PSIA)" och "Master in European Affairs") vid "Sciences-Po", UNESCO:s högkvarter, Paris 2 juli 2015. Check against delivery.

Graduates and faculty, parents and relatives, partners and friends,

It is an honour to say the following words: *Congratulations to the class of 2015!*

I wish I could say that preparing this speech reminded me of how I wrote papers at university.

You start when the deadline is only 48 hours away.

But first there's a party you have to go to.

It's a great party and it goes on a little longer than most parents here would like to know about. You get into very deep and meaningful discussions. You get close to solving all the world's problems.

So you have to sleep in the next day. And when you finally get up, you have to clear the dirty dishes and old copies of *The Economist* off your desk.

You open your internet browser, your books, your energy drinks. The paper actually turns out well, and life rolls on.

The problem with this analogy is not the parties, the discussions or the desperate attempt to meet deadlines. I have all that at the Ministry for Foreign Affairs.

Instead, it is that one of the biggest regrets of my life is that I never went to university. I have never experienced the excitement you feel today.

I'm the first to admit that my career has gone well anyway. After many years in politics, I have been awarded honorary doctorates by four universities.

I have been chair of the board of one of the most prestigious universities in Sweden.

I am the mother of two wonderful sons who know everything about writing term papers at the last minute.

And thanks to your kind invitation, my life now also includes a graduation ceremony in Paris for students from over 100 different countries.

So, dear class of 2015,

It's an honour to share a few experiences with you, right before you step out into the life that awaits you beyond the doors of this hall.

Since Sciences Po was established in 1872, many of its students have graduated in times of peace and progress. Others have graduated in difficult times. You will start your careers at a time when the state of global affairs is challenging, though with some important and positive exceptions.

The act of aggression that Russia has committed against Ukraine is the greatest challenge to European peace and security since the end of the Cold War.

Our humanitarian systems are overburdened by the world's forty armed conflicts, of which eleven are full-scale wars.

Refugee flows are reaching the levels seen during the Second World War.

Terrorist attacks call for continued efforts to fight terrorism, here in France and around the world.

And climate change poses a threat to our very existence.

But at the same time, extreme poverty and infant mortality are declining. Technology is advancing. Our interdependence is growing.

My job is to use these opportunities to tackle the challenges.

However, I came here to tell you that although I am a Minister for Foreign Affairs, you are the future VIPs – the Very Important People.

Thanks to your extremely hard work, you are graduating from a university that is ranked among the best in the world in politics and international studies.

The list of degrees awarded here today resembles an agenda at my meetings in the EU Foreign Affairs Council: international security, energy, human rights, development – to give a few examples.

And I'm perfectly confident when I say that many of you will be future leaders of governments, global organisations and companies.

My French colleague in the Foreign Affairs Council, Laurent Fabius, is a graduate of Sciences Po, of course.

And to be sure, Monsieur Fabius and I still have a lot of work to do. But my point is that the responsibility will gradually move to your shoulders.

Therefore, I would now like to do my duty as a graduation speaker: it's time for three pieces of personal advice.

First: Remember that life is more than self-service.

I understand that a vast majority of you has already gotten a job before graduation. That must make a lot of parents happy. But even when success and decent pay checks arrive, don't forget the value of doing something for someone else.

If you would like to be remembered for who you are rather than for the title on your business card, do something that benefits others.

After a decade as a European Commissioner, I moved to New York and started working for the United Nations. Sounds like a dream, of course.

But the combination of a huge city and a huge bureaucracy made me sometimes feel very small. I started volunteering at a soup kitchen, where we distributed food packages to elderly citizens.

When you feel that you are losing sight of who you are, put yourself in a situation where you are *not* the centre of attention. Because life is more than just self-service.

My second piece of advice is this: Unlock the frozen sea within you

Every evening when I leave the Ministry, my staff gives me a thick binder full of things to read.

These documents are important, but not always inspiring. So I have always made a point of alternating the binders with novels, short stories and poetry.

Franz Kafka puts it brilliantly: “*A book must be the axe for the frozen sea within us*”.

Whatever your jobs demand in the future, I am certain that you will perform better if you continue to feed your imagination, your sensitivity, your knowledge, your language skills, and your ability to both persuade and understand others.

And remember that just a few words can stimulate and inspire your imagination – this was true even before Twitter.

When it comes to Ernest Hemingway, we can never be 100 per cent sure that a story is true. But as many of you know, Hemingway is said to be the author of the following six-word story:

“For sale: baby shoes, never worn.”

These six words can send your thoughts flying in many directions. My experience is that an unexpected few words, like unwelcome events, can change your whole world very quickly.

Then people will look at you as a future leader, expecting *you* to act. **This leads me to my third piece of advice:**

Let your values be your backbone.

I have lived long enough to understand that courageous people have

something in common.

Their values are their compass, showing right from wrong.

I have also lived long enough to know that being anxious, or even afraid, can make things difficult when choosing between the right way and the easy way.

But strong values will help you.

So let me tell you about some of my values and what I believe in.

I believe that women's rights are human rights. Gender equality is among the great unfinished business of our century.

With ISIL selling naked women and girls at actual slave markets, it is obvious that sexual violence is a weapon of terror and a source of income that is used worldwide.

Yet of the 585 peace agreements signed since 1990, only 17 mention this type of crime. Of 300 ceasefire agreements, only 6 consider that sexual violence entails a breach of the agreement.

Research shows that women's participation in peace processes increases the likelihood of achieving sustainable peace and security.

This means that everyone benefits from the feminist foreign policy that the Swedish Government is pursuing.

I believe in solidarity across borders. Because if you live on a planet with billions of people, it doesn't matter which direction you choose to take.

The world is round. You will inevitably meet fellow citizens, and eventually you will be back where you started. We share a common destiny. We must act for the common good – not just for ourselves.

And if you need an example, I will answer with science: Last year the world was warmer than at any time since records began in 1880.

And don't believe the populist and xenophobic groups claiming that Europe's problems are caused by immigration.

Our industries are not moving to low-income countries in Southeast Asia

because of refugees fleeing the wars in the Middle East.

Cuts to the welfare state are not made by people fleeing economic hardship in Africa.

And your local post office did not disappear because of the arrival of unaccompanied minors from Afghanistan.

Instead, I believe in the primacy of politics. The levels of poverty that we once had in Europe were not a law of nature.

Decent lives, universal suffrage and eight-hour working days were goals that could be achieved.

We are not helpless victims just because globalisation has made national politics more difficult for the time being.

It's up to us to make the European Union stronger, to make the global world order better, and to build more equal, tolerant and sustainable societies.

Dear class of 2015,

Welcome to the best years of your lives!

On the other side of the doors to this hall, there is a world waiting for new leadership and strong values.

If you go into politics, remember that values are more important than opinion polls.

If you go into business, remember that values are more important than profits.

Work hard. Look after others. Read books. Make your values your backbone.

And fantastic things will happen.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal på Utrikespolitiska Institutet den 8 juni 2015

Publicerad 09 juni 2015 Uppdaterad 09 juni 2015

Det talade ordet gäller.

Never so prosperous, so secure, nor so free.

Så inleds den utrikespolitiska strategi som Europeiska unionen antog för drygt ett decennium sedan. Strategin är präglad av den tillförsikt som vi alla kände då.

Freden tycktes given i vår del av världen. Blod på slagfältet hade ersatts med tålamod vid förhandlingsbordet. Ärren efter Europas delning läkte. EU-samarbetet växte sig starkt och utvidgades österut.

Den europeiska utvecklingen var nära sammankopplad med globala framsteg. Världens totala BNP fördubblades under perioden 2000 till 2013. Vi uppnådde målet att halvera andelen av världens befolkning som lever i extrem fattigdom.

Samtidigt har teknologin satt en mobiltelefon i handen på varannan världsmedborgare. Den västerländska demokratin framstod under en tid som framtidens givna samhällsmodell och det talades om historiens slut.

Att vår europeiska kontinent aldrig hade varit så välmående, så säker och så fri – *never so prosperous, so secure, nor so free* – var en träffande beskrivning då.

Men nu lever vi en mer osäker tid där dessa ord klingar falskt.

För även om Sverige alltjämt är ett av de friaste, säkraste och mest välmående länderna på jorden så har världen – och vi med den – gått in i en osäkrare tid.

Vi ser det i form av ett stundtals gnisslande europeiskt samarbete.

Vi ser det i vårt närområde, med rysk aggression i Ukraina och med krig, terrorism och flyktingkatastrofer i Europas södra grannskap.

Och vi ser det globalt, där våra gemensamma institutioner ibland går i baklås. De humanitära systemen är överbelastade av världens fyrtio väpnade konflikter, varav elva är storskaliga krig. Flyktingströmmarna når andra världskrigets nivåer. 2014 var över 100 miljoner människor i behov av humanitärt stöd. Fler än 50 miljoner tvingades fly sina hem. Ojämligheten i länder och mellan länder ökar.

Det är mot denna bakgrund som regeringen har att forma sin utrikespolitik. Därför kommer jag nu att tala om de utmaningar som vi gemensamt har att hantera. Jag kommer att börja med EU, fortsätta med närområdet och EU:s grannskap, och avsluta med globala utmaningar.

* * *

Vår första utmaning är utvecklingen inom Europeiska unionen.

Den ekonomiska krisen har följts av politiska spänningar, i medlemsländerna såväl som inom ramen för vårt gemensamma samarbete.

Vi behöver på nytt hitta en fast kurs framåt, där sammanhållning, gemenskap och ny dynamik leder oss mot målen om fred och välfärd som ska prägla vår union.

Sverige ska, som ni vet, uppnå EU:s lägsta arbetslöshet till 2020.

Och att fler medborgare får ett jobb med goda arbetsvillkor är självfallet önskvärt i alla EU:s medlemsländer. Vårt gemensamma mål måste vara en lägre arbetslöshet, ordning och reda på arbetsmarknaden, högre tillväxt och ett förbättrat politiskt klimat, där människors frustration inte utnyttjas och där populism och kortsynthet inte längre firar triumfer.

De europeiska länderna behöver återfå sitt självförtroende, för vi behöver ett starkt europeiskt samarbete. Ett samarbete för ett konkurrenskraftigt Europa. För ett jämställt och socialt Europa, som även inger respekt för sin ambitiösa miljö- energi- och klimatpolitik.

Ett sådant samarbete ska nu, liksom tidigare, vara öppet för nya medlemmar. Och det ska också tjäna som avstamp för en kraftfull gemensam europeisk

utrikespolitik.

EU:s nya globala säkerhetsstrategi måste därför bygga på en god analys av förändringar i omvärlden och förändringar av EU:s relativa styrka, internt och externt. Strategin ska vara klar nästa år och kommer att bli en bra vägvisare för de 28 medlemsländerna i arbetet med hur EU bäst ska förhålla sig till omvärlden.

* * *

EU-samarbetet har alltså, inte minst i finanskrisens spår, flera viktiga utmaningar.

Men i dag – 20 år efter vår folkomröstning – tror jag att de flesta svenskar menar att EU i grunden är någonting positivt, och att Sverige naturligtvis ska vara med. De ungdomar i studentmössor som går ut gymnasiet just i dessa dagar föddes som medborgare i Europeiska unionen. Europasamarbetet har äntligen blivit något självklart.

Mot den bakgrunden känner jag viss oro över att det europeiska projektet allt oftare ifrågasätts på flera håll inom EU, samt över att mycket av det som samarbetet har gett oss glöms bort eller tas för givet.

För regeringen är övertygelsen klar: Vi vill ha ett starkt Sverige i ett starkt EU.

Och vi vill därför, kan jag tillägga, att alla de länder som i dag är medlemmar av denna union så förblir.

* * *

Vår andra utmaning är det europeiska närområdet – vårt grannskap.

Vi har haft som ambition att bidra till fred, frihet och stabilitet. Men för närvarande tvingas vi hantera allvarliga kriser i flera väderstreck.

Jag känner djup oro över utvecklingen i Ryssland.

Den aggressionshandling som Ryssland har begått mot Ukraina innebär den största utmaningen mot europeisk fred och säkerhet sedan det kalla krigets slut.

Först kom Rysslands ockupation och den illegala annekteringen av Krim som

fullbordades. Sedan såg vi hur den ryska aggressionen fortsatte genom understöd till separatister i östra Ukraina. Och till sist har vi bevittnat hur Ryssland inte har dragit sig för att skicka avancerade ryska militära förband över gränsen för att ge stöd åt separatisterna. Allt ackompanjerat av Putins propagandamaskin som går på högvarv.

De grundläggande regler som vi tillsammans kommit överens om ska gälla för europeisk fred och säkerhet, de ska gälla också för Moskva och också i framtiden.

Man får inte skicka sina soldater in i andra länder.

Man får inte ta andra länders territorium.

Och man måste respektera andra länders rätt att själva välja sin framtid.

Vi kommer därför att insistera på att Minsköverenskommelserna ska genomföras till fullo: att samtliga ryska styrkor dras tillbaka, att Krim återlämnas och att Ukrainas territoriella integritet återupprättas.

Geopolitikens gengångare hör inte hemma i det moderna Europa.

Från svensk sida kommer vi, om så behövs, att fortsätta försvåra, fördyra och fördöma varje form av rysk aggression. Och vi kommer att fortsätta höra till de länder som är allra mest ambitiösa i våra ansträngningar att hjälpa Ukraina att lyckas.

Samtidigt måste vi upprätthålla såväl våra bilaterala relationer som EU:s kontakter med det Ryssland som förblir vårt och EU:s största grannland.

Vi måste tala med varandra, och samarbeta där så är möjligt. De många kontakter som finns mellan de ryska och svenska samhällena, inom forskningen, mellan län och kommuner, mellan organisationer, har ett stort värde. En kritisk dialog är nödvändig mellan grannar.

* * *

I öster möter vi också länderna inom Östliga partnerskapet. Vi ska ge fullt stöd åt dem som önskar söka sig framåt längs vägen av europeiska reformer och europeisk integration.

Vid toppmötet i Riga nyligen bekräftade än en gång såväl EU som de sex partnerländerna sitt stöd för detta gemensamma projekt.

Det kommer inte att vara lätt, men jag är övertygad om att det är rätt väg att gå.

Under min första tid som utrikesminister har jag besökt såväl Ukraina som Georgien och Moldavien. De unga människor som jag har träffat där ser samma framtid i och med Europa som deras jämnåriga i Estland, Polen och Rumänien gjorde för 20 år sedan.

Sverige har en mycket viktig roll i att hålla detta europeiska perspektiv levande.

Vi ska erbjuda en väg framåt och se till att dörren kan öppnas för de länder som vill och klarar av att ta sig ända fram – som uppfyller de krav, regler och villkor som gäller för EU-medlemmar.

Vårt stöd för Östliga partnerskapet handlar om ländernas rätt att välja sin egen väg och framtid.

* * *

Vi har också ett mycket starkt engagemang för grannarna i syd. Vi förstärker och betonar detta alltmer, bland annat genom EU:s grannskapspolitik, och i våra egna relationer med dessa länder.

Där finns länder som Tunisien, som genomför reformer, demokratiska val och söker samarbete. De förtjänar allt vårt stöd.

Men i regionen finns också enorma problem.

Inbördeskriget i Syrien är inte närmare en lösning. ISIL:s barbariska härjningar fortgår. Striderna i Libyen sliter sönder landet.

Det mänskliga lidandet är enormt. Som ett resultat av dessa konflikter, och alla de strukturella utmaningar som regionen har att hantera, får vi också flyktingar som söker sig bort. De flyr till grannländer men också till Europa.

För vissa av dessa flyktingar går vägen över Medelhavet. De tar sig till Europa med hjälp av flyktingsmugglare som gång på gång sätter hundratals människoliv på spel samtidigt som de tjänar pengar på medmänniskors desperation.

Och alldeles för många gånger har vi tvingats se hur flyktingarnas drömmar och människosmugglarnas hänsynslöshet har resulterat i obeskrivliga

katastrofer till havs.

Det finns tyvärr inga enkla lösningar på detta komplexa problem.

Samtidigt måste vi agera. Medelhavet får inte bli en kyrkogård för människor som flyr. Vi måste hjälpa till att rädda liv.

Vad som behövs är ett samlat europeiskt agerande, i nära samarbete med berörda länder och internationella organisationer.

Först och främst måste vi göra mer för att komma åt grundorsakerna till att människor flyr, om det så är konflikter, förtryck eller ekonomisk utsatthet.

Vi måste bekämpa smugglingsnätverken. Våra insatser mot smugglarna måste ske inom folkrättens ram och med tydligt beaktande av mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt.

Vi måste även verka för fler lagliga vägar in i Europeiska unionen. Asylrätten måste värnas, samtidigt som EU:s interna solidaritet måste stärkas och ansvarsfördelningen tydliggöras. Fler måste göra mer när EU tar gemensamt ansvar.

Ett samlat agerande är också vad som behövs för att hantera regionens konflikter.

Sverige gör liksom andra EU-länder betydande insatser inom koalitionen mot ISIL. Vi agerar humanitärt och, efter riksdagens godkännande i förra veckan, också i form av militära utbildare som nu skickas till Irak.

Vi bidrar även med omfattande humanitär hjälp och biståndsinsatser på andra håll i regionen. Men i grunden är det de politiska motsättningarna som måste hanteras.

Därför stöder vi de medlingsinsatser som leds av FN i Syrien och Libyen. Vi vill se ett fungerande och inkluderande Irak.

Vidare vill vi se förnyade samtal mellan Israel och Palestina. Det svenska erkännandet av Palestina medför också ett ansvar för oss. Vi vill stödja en politisk process för varaktig fred. Vi vill stärka EU:s engagemang och kommer att arbeta oförtrutet i EU och i FN för att bidra till att förhandlingar kommer igång och att de avslutas på ett rättvist sätt inom rimligt kort tid.

EU kan göra mycket mer. USA måste också driva på, liksom engagerade

länder i regionen.

Vi vill stödja varaktig fred, baserad på en tvåstatslösning och med utgångspunkt i 1967 års gränser. Endast så kan verklig fred och verklig säkerhet garanteras regionens människor.

Ett upphörande av ockupationen och genomförande av en rättfärdig lösning kan också påverka utvecklingen i hela Mellanösternregionen. I dag används bristen på lösning av den israelisk-palestinska konflikten som skäl att rekrytera till ISIL. Det måste få ett slut.

Samtidigt är de humanitära behoven stora och situationen i Gaza katastrofal. Sveriges bilaterala bistånd till Palestina ökar därför till 1,5 miljarder kronor under den kommande femårsperioden. Sverige ställer självfallet krav i genomförandet av biståndet, vars strategi har tre huvudsakliga områden: demokrati, miljö och privatsektorutveckling.

* * *

Ärade åhörare,

Vår tredje utmaning är global.

Det internationella samfundet klarar i dag inte av att ta sitt ansvar för fred och säkerhet.

Under senare år har vi tvingats bevittna vår kollektiva oförmåga att lösa stora problem. Och jag undrar om inte klyftan mellan problem och lösningar bara växer.

Att minska denna klyfta måste vara en prioritering för svensk och europeisk utrikespolitik under kommande år. För att lyckas är det extra viktigt att utveckla vår dialog med länder också bortom vårt eget grannskap – länder som i många fall är på stark frammarsch.

Därför återknyter vi nu gamla vänskapsband med länder i Afrika, Latinamerika och Asien. Under mina resor till bland annat Moçambique, Colombia och Indonesien har jag mött respekt och förväntan. Respekt för vad vi står för, och förväntan på samarbete för att ta vara på våra gemensamma möjligheter, och möta våra gemensamma utmaningar. Det här arbetet fortsätter jag närmast i slutet av veckan, då jag är inbjuden till Afrikanska unionens toppmöte i Sydafrika.

Samtidigt har Kina, liksom Indien vars president just har varit här på statsbesök, en allt viktigare roll och ett allt viktigare ansvar.

Tillsammans måste vi också under 2015 arbeta för ett nytt starkt klimatavtal i Paris samt för nya globala utvecklingsmål. Vi är kanske den sista generationen som kan hantera klimatförändringarna, och den första som kan utrota fattigdomen.

Tillsammans ska vi driva arbetet med internationell nedrustning och icke-spridning, trots misslyckandet vid den senaste NPT-konferensen. Just därför måste vi tillsammans med andra lyfta fram och bemöta kärnvapenhotet.

Tillsammans ska vi värna demokratin, folkrätten och de mänskliga rättigheterna.

Och tillsammans behöver vi hantera en global flyktingproblematik som katastroferna på Medelhavet bara är ett av flera uttryck för.

The system is broken, sa FN:s flyktingkommissarie när han var i Stockholm på besök. Systemet har brakat ihop. Pengarna räcker inte till. Nöden är för stor. En tydligare varningssignal om tillståndet i världen kan vi knappast få.

Vår samlade oförmåga att lösa världens konflikter leder till onödigt och svårt lidande. Det leder också till att våra resurser får användas till att lindra nöd i stället för att bygga för framtiden.

Vi måste därför stärka Förenta nationerna, som förblir ryggraden i det internationella systemet.

Vår kandidatur till säkerhetsrådet är ett uttryck för vår beredskap att ta ansvar.

Vår inställning är inte alls okritisk. I orostider behöver vi en global gemenskap mer än någonsin, och just därför måste vi göra vad vi kan för att FN ska bli bättre på att hantera globala utmaningar, säkerhetsproblem, klimathot och ojämlikhet. Ytterst vilar ansvaret förstås på medlemsländerna och särskilt de permanenta medlemmarna i FN:s säkerhetsråd.

Vi skulle till exempel vilja se ett säkerhetsråd som satte stopp för blodbadet i Syrien, som agerade beslutsamt för att värna Ukrainas territoriella integritet och som satte ramarna för förnyade samtal mellan Israel och Palestina. Vår uppfattning är också att ett mer legitimt och effektivt säkerhetsråd kräver en mer adekvat representation från Afrika, Asien och Latinamerika.

Men det är vår övertygelse att vägen framåt inte är svalt avståndstagande, utan ökat engagemang. Vi, liksom andra länder, måste göra vad vi kan för att Förenta nationerna ska fungera så bra som det är möjligt. Ambitionen kan sammanfattas med Dag Hammarskjölds ord:

”FN har inte skapats för att föra mänskligheten till himlen utan för att rädda den från helvetet.”

* * *

Den senaste tiden har vi haft en diskussion om säkerhets- och försvarspolitik i vårt land. Det har skett mot bakgrund av det förändrade läget i omvärlden efter den ryska aggressionen mot Ukraina och en ökad spänningsnivå också i vårt eget omedelbara närområde.

Det finns ett stort värde i att allvarliga frågor om fred och säkerhet hanteras med varsamhet och med bred uppslutning i riksdagen. Därför var det en positiv signal, också till omvärlden, när fem riksdagspartier som representerar över 70 procent av väljarna nyligen enades om inriktningen för den framtida försvarspolitiken.

Sverige är militärt alliansfritt. Med brett stöd i riksdagen förstärker vi också våra olika regionala och internationella försvarssamarbeten. En modern svensk säkerhetspolitik byggs på samarbetet i EU och på ökat samarbete med flera partner på bred front: med Finland och inom övriga Norden, i Östersjöområdet samt i OSSE och FN. Regeringen vill också fördjupa samarbetet med Nato inom ramen för vårt partnerskap. En stark transatlantisk länk är helt central för Europas säkerhet.

Allt detta är bra och viktigt. Och det understryker att vi ska komma ihåg att utrikespolitiken är den första och främsta försvarslinjen.

Vad jag har talat om – vårt interna EU-samarbete, våra ansträngningar för att stödja grannländerna och det globala samarbetet – handlar i förlängningen också om vår svenska säkerhet.

Våra medel för att stoppa den ryska aggressionen är i första hand politiska och ekonomiska, inte militära. Det bästa sättet att förhindra provokativt ryskt beteende på och över Östersjön är sannolikt att bromsa rysk framfart i Ukraina.

Sveriges säkerhetspolitik utgår från en bred syn på säkerhet. Respekten för grundläggande värden som demokrati, rättsstatens principer och mänskliga

fri- och rättigheter är direkt kopplad till internationell säkerhet och grunden för den europeiska säkerhetsordningen.

Hot som inte kan bemötas med militära medel måste också konfronteras. Jag syftar på allt ifrån internationell terrorism och cyberhot till pandemier och det tunga, svåra hotet som klimatförändringarna utgör. Regeringen avser som bekant att ta fram en nationell säkerhetsstrategi för att identifiera mål och medel.

* * *

Säkerhetshoten i det globaliserade samhället är så mycket bredare och mer mångfasetterade än de var för bara några decennier sedan. Hur ska Sverige då agera i ett sådant landskap? Mitt svar är att vi ska visa ledarskap och ta ansvar.

På egen hand kan vi naturligtvis inte hantera alla de utmaningar som vi nu står inför.

Men jag vill att alla ska veta att Sverige gör sin del, och mer därtill, oavsett om det sker nationellt, som EU-medlem eller som ett av de 193 medlemsländerna i Förenta nationerna.

Vi ska visa det genom ett fortsatt generöst flyktingmottagande, genom vårt omfattande bistånd, genom vårt stöd till klimatarbetet och genom vår beredskap att skicka svensk personal till fredsinsatser, i första hand i FN:s eller EU:s regi, men också tillsammans med andra.

Och jag stolt över de svenskar som tjänstgör utomlands, om det så är i Timbuktu, Donetsk eller Mazar-e Sharif.

* * *

Jag vill att Sveriges röst ska användas.

Det finns tillfällen då vi måste våga ta till orda när andra är tysta. Men socialdemokratins princip har aldrig varit att ensam är stark.

Vår ambition ska därför vara att vår röst ska sälla sig till andra, för att den ska höras bättre.

Vi ska arbeta nära våra nordiska länder, och med våra baltiska grannar.

Vi ska vara en drivande kraft för en tydlig och enad europeisk utrikespolitik.

Vi ska bygga allianser med länder världen över för att driva viktiga frågor.

Och vi ska återupprätta Sveriges roll inom Förenta nationerna just för att tillsammans med andra arbeta för till exempel jämställdhet, jämlikhet, nedrustning, konfliktlösning, goda arbetsvillkor och de många andra globala frågor som kräver sin lösning om tillståndet i världen ska bli bättre.

Låt mig vara tydlig på den sista punkten: Denna regering ser ingen motsättning mellan en tydlig förankring i EU:s utrikespolitik och ett starkt engagemang för FN. Snarare tvärtom. EU behöver ett starkt FN på samma sätt som FN mår bra av ett starkt EU.

* * *

Ärade åhörare,

Vi ska stå upp för våra värderingar.

Sverige ska förknippas med ett principfast försvar för mänskliga rättigheter och demokrati. Vi eftersträvar en värld där alla människors rättigheter respekteras. Vi ska stå upp för yttrandefriheten och det fria ordet. Vi ska värna alla rättigheter: politiska och medborgerliga, ekonomiska, sociala och kulturella.

Vi ska våga påverka andra länder, till exempel i arbetet med det nya årtusendets stora och oavslutade uppgift: Mänskliga rättigheter är kvinnors rättigheter. Det är en dimension som jag vill föra in i den traditionellt manliga utrikes- och säkerhetspolitiken.

Därför har jag sagt att en feministisk utrikespolitik ska fokusera på kvinnors rättigheter och kvinnors representation samt öka kvinnors del av samhällets resurser.

Nyligen träffade jag Zainab Hawa Bangura, som efterträdde mig som FN:s särskilda representant för att bekämpa sexuellt våld i väpnade konflikter. Hon berättade hur ISIL systematiskt använder prostitution, tvångsaborter och människohandel – samt hur kvinnor sys ihop efter genomförda våldtäkter. Därefter får de ett papper som intygar att de har oskulden kvar.

Att ISIL säljer nakna kvinnor på regelrätta slavmarknader är ett övertydligt exempel på att sexuellt våld är ett vapen, en strategi och en inkomstkälla

som används världen över.

Men av 585 fredsavtal som har undertecknats sedan 1990 är det bara 17 som nämner denna typ av brott. Av 300 eldupphörsavtal är det bara 6 avtal som anser att sexuellt våld innebär att avtalet bryts.

Forskningen visar att kvinnors deltagande i fredsprocesser ökar möjligheten att uppnå en hållbar fred och långsiktig säkerhet. Därmed gynnas alla av en feministisk utrikespolitik.

* * *

Ärade åhörare,

More connected, more contested and more complex. Mer sammanbunden, mer omtvistad och mer komplex. Så beskrivs världen i det första utkastet till ny utrikespolitisk strategi för EU.

Det är en annan ton jämfört med motsvarande strategi för drygt ett decennium sedan. *Never so prosperous, so secure, nor so free,* hette det som sagt då.

För att Sverige ska kunna verka i denna nya och komplexa värld, och hävda våra intressen och våra värderingar, krävs bred samsyn i vårt land.

Därför har jag sagt att utrikespolitiken ska vara folkligt förankrad och diskuteras runt om i Sverige, också långt bortom Arvfurstens palats där jag har mitt tjänsterum.

Därför vill jag tacka för möjligheten att få tala här i dag. Om en värld som blir mer sammanbunden, mer omtvistad och mer komplex. Där Sverige allt mer blir en del av världen, och världen allt mer en del av Sverige.

Låt oss fortsätta det samtalet.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Uppsala

Publicerad 03 juni 2015 Uppdaterad 03 juni 2015

Uppsala, 2 juni 2015 Det talade ordet gäller

Honourable President,

Your Royal Highnesses,

Vice-Chancellor, Rectrix Magnifica,

Excellencies, friends and students,

It is a privilege and a pleasure for me to introduce the Honourable President of India, Mr Pranab Mukherjee. And it is particularly gratifying to do so here in Uppsala, at the University.

Among the many factors that draw our two countries together are our cooperation on science, research and technology, and the meetings of students, minds and ideas. During this historic State Visit – the first ever from India – we have deepened our relations in these and numerous other areas, such as trade and people-to-people contacts, renewable energy, sustainable development and health. A Memorandum of Understanding on Sustainable Urban Development has been signed, as have various agreements between universities.

Uppsala has been the host and home to some of the greatest Indian and Swedish voices of peace and global dialogue. Nobel Laureate Rabindranath Tagore is, as we have heard, one of them. He embraced humanism and universalism. He was an idealist, an internationalist and an environmentalist. He was also, as you know, the first non-European to receive the Award.

During his first visit to Sweden, in 1921, he was guided around Uppsala by Archbishop Söderlund, who, less than a decade later, was awarded the Nobel Peace Prize. Alva Myrdal, another Nobel Laureate and the first Swedish

ambassador to India, called Uppsala home, and former UN Secretary-General Dag Hammarskjöld had this University as his Alma Mater. As we keep our eyes on the road ahead, I believe we should also once in a while glance back, to learn from these women and men who preceded us.

Mr President, you have had a long and outstanding career in Indian and global political affairs representing the people of India, the world's largest democracy. I have learned that you draw strength and inspiration from the great Indian civilization and way of life, and from the fundamental principles and ideas about peaceful coexistence between humans.

I will soon leave the floor to you, Mr President, to speak to us about *Tagore and Ghandi – do they have contemporary relevance for global peace?* Before doing so, I would like to briefly address three areas, to which I believe India and Sweden share a commitment. They all centre around the topic of your speech, that of global peace.

First, global peace calls for global dialogue.

The world knows India as a strong advocate of global collaboration within the framework of the United Nations. Our two countries have a steadfast confidence in multilateralism, and in the belief that the nations of the world can meet collective challenges only by working together.

In this increasingly uncertain world, effective multilateralism – with the UN at its core – is perhaps of greater importance than ever before.

Tagore spoke about the necessity to see the world as one. Globalisation offers great opportunities. It brings individuals and nations closer together. People trade and travel, they exchange ideas and information. But the challenges have also become more complex: climate change, pandemics, food insecurity, intolerance and violent extremism.

These changes are putting the UN system to the test. Sweden will continue to take an active part in the continuous process of reforming the UN, to ensure that it is fit for purpose. This includes the Security Council. For the Council to be more legitimate and effective, a more adequate representation from Africa, Asia and Latin America is required. It is inconceivable that an important global actor such as India would not be part of an enlarged Security Council.

Second, global peace needs equality.

We need to respond to one of the most critical and as yet unresolved problems of our time: the fact that women and girls are systematically denied the full enjoyment of their human rights. Violence against women is a global scourge. More than 700 million women are exposed to domestic abuse or sexual violence.

Gender equality is not simply a goal in itself, but also a precondition for achieving our wider foreign and security policy objectives.

No matter what you set out to achieve, change inevitably faces opposition. This also holds true for gender equality. Ghandi's famous words on the stages of non-violent activism lend support and encouragement: *First they ignore you, then they laugh at you, then they fight you, then you win.*

Third, global peace depends on our ability to instil hope and meet the aspirations of young generations.

Our success in building prosperous, sustainable societies and in preventing social unrest and youth radicalisation will depend on whether or not coming generations believe they have a future. A future in which they can study and find a job. Where their human rights are guaranteed and protected by their governments and leaders. And where they can realise their full potential as individuals.

Tagore knew this. He used his Nobel Prize money to found a university, Visva Bharati, in your home state (West Bengal), Mr President. And he wanted it to be a meeting place for the East and the West.

With these words, I have the great honour to leave the floor to you, Mr President, to share your reflections on the timeless and ever relevant subject of global peace.

Thank you.

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid debatt om Irakpropositionen

Publicerad 03 juni 2015 Uppdaterad 09 juli 2015

Det talade ordet gäller

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

Redan i höstas började regeringen undersöka möjligheten om och hur Sverige skulle kunna utöka sina insatser till stöd för demokrati och mänskliga rättigheter i Irak, inklusive i den kurdiska regionen i norr, KRG.

Sverige deltar, tillsammans med samtliga andra EU:s medlemsstater, i den internationella koalitionen av ett 60-tal länder som bildats för att på olika sätt bekämpa ISIL, stabilisera Irak och hantera följderna av terroristorganisationens framfart.

Sverige har fram till nyligen agerat på tre sätt:

För det första politiskt för att nå en långsiktig lösning på de underliggande politiska problemen i regionen som har gett ISIL fotfäste. Vi stödjer de politiska processer som på sikt ska eliminera grogrunden för terroristorganisationer som ISIL.

Vi gör detta i form av vår uppbackning av FN:s ansträngningar att finna en lösning på våldet och inbördeskriget i Syrien. Och vi gör det genom att verka för ett inkluderande och sammanhållet Irak, som med stärkta demokratiska institutioner möjliggör inflytande för landets många olika grupperingar, både religiösa och etniska.

Framväxten av ett rättssamhälle är nödvändig för att långsiktigt kunna bekämpa terrorismen. En långsiktig hållbar lösning i Irak måste vara politisk och bygga på att alla folkgrupper och religiösa minoriteter inkluderas i det politiska livet och respekteras fullt ut.

För det andra agerar vi för att lösa den akuta krisen på plats, för att lindra lidande och nöd. Det handlar inte minst om humanitärt stöd. Vi har gett – och fortsätter att ge – ett omfattande humanitärt stöd till dem som tvingats på flykt från sina hem i Syrien och Irak. I Syrien har Sverige bidragit med totalt 1653 miljoner kronor i humanitärt stöd sedan 2011. I Irak har totalt 422 miljoner kronor betalats ut sedan 2012 för humanitära insatser. Och vi stödjer det stabiliseringsarbete som det internationella samfundet planerar. De svenska insatserna är långsiktiga och omfattar bland annat stöd till lokal förvaltning i Dohuk i norra Irak och al- Qadessia i södra Irak. Sverige är ett av de sista länderna som har långsiktigt utvecklingsamarbete med irakiska regeringen på plats. Vi, liksom andra, vidtar därtill åtgärder för att förhindra eventuella sympatisörer att resa till regionen i syfte att delta i terroristhandlingar eller terroristträning.

För det tredje har vi ett generöst flyktingmottagande. Sverige har sedan Syrien/Irak-krisens utbrott tagit emot cirka 70 000 flyktingar. Därmed är Sverige, efter Tyskland, det EU-land som har tagit emot flest.

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

Det är uppenbart att Irak befinner sig i ett läge där det även krävs militärt stöd för att stoppa ISIL.

Irak har begärt stöd från världssamfundet till de irakiska försvarsstyrkorna inklusive den kurdiska peshmergan, och det är just vad den internationella koalitionen nu bistår med genom flygunderstöd, materiel och utbildningsinsatser.

Sedan i vintras har regeringen undersökt Sveriges möjlighet att delta även i de gemensamma militära utbildningsinsatserna, precis som Finland, Norge och Danmark redan fattat beslut om.

I början av april lämnade regeringen en proposition till riksdagen med förslag om att Sverige ska delta i den militära utbildningsinsatsen i Irak, och då i den del som genomförs i den kurdiska regionen i norr, KRG.

Regeringen föreslår att en svensk väpnad styrka bestående av 35 personer ställs till förfogande under 2015 för att delta i den militära utbildningsinsats som genomförs av den internationella koalitionen mot ISIL i Irak. Om säkerhetssituationen skulle försämrats föreslås att Försvarsmakten ges möjlighet att tillfälligt utöka styrkan till att omfatta 120 personer för evakuerings- och förstärkningsinsatser.

Regeringens beslut är grundat på samtycke från den irakiska regeringen. Detta har tagit sig i uttryck genom Iraks konkreta begäran om assistans för att stoppa ISIL.

FN:s säkerhetsråd har konstaterat att ISIL, tillsammans med några andra grupper, utgör ett fortsatt hot mot internationell fred och säkerhet. [*FNSRR 2170*]

Mot bakgrund av det allvarliga hot som ISIL utgör för befolkningen i Irak, har Irak i ett brev till FN:s generalsekreterare [*den 25 juni 2014*], och som följdes upp genom ytterligare ett brev till FN:s säkerhetsråd [*den 20 september 2014*], bett det internationella samfundet om brådskande hjälp att bekämpa ISIL. Mer konkret välkomnade Irak militärt stöd, som skulle ske i enlighet med folkrätten och utan att civilbefolkningens säkerhet äventyrades. Detta hörsammades av de länder som nu bistår Irak, och vars målsättning är att svara upp till Iraks begäran på bästa sätt.

Detta visar att insatsen vilar på en solid folkrättslig grund.

Det planerade svenska styrkebidragets huvudsakliga uppgifter kommer att vara utbildning och rådgivning till de irakiska försvarsstyrkorna, den kurdiska peshmergan, i de norra delarna av landet.

Det kan bland annat handla om stabstjänst, vapenträning, sjukvård, försvarsstrid, strid i bebyggelse samt detektering av improviserade sprängladdningar liksom internationell humanitär rätt och genderfrågor. Genderperspektivet är – liksom i alla svenska insatser – en naturlig del av arbetet.

Försvarsmakten kommer att sätta ihop en allsidig och ändamålsenlig styrka för att lösa uppgifterna i insatsen.

Även om det svenska bidraget i princip inte kommer att ha väpnade uppgifter inom insatsen måste den kunna svara för skydd av sig själv och andra. Den svenska styrkan kan komma att behöva agera på ett sätt som går utöver självförsvar av den egna personen för att skydda material, förlägningsplatser och andra förband.

Det svenska styrkebidraget ska stå under svensk nationell ledning och kontroll under insatsen. Nödvändig koordinering kommer att ske inom den internationella koalitionen mot ISIL och främst med andra aktörer i insatsområdet, bland annat USA, Tyskland, Nederländerna, Danmark, Norge

och Finland.

* * *

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

De svenska kvinnor och män som sänds ut i världen ska känna att de har vårt fulla, odelade stöd.

Jag har lyssnat till inläggen här i debatten och uppskattar först och främst den enighet jag uppfattar. Det är en fin svensk tradition och en stor tillgång att vi har politisk enighet i dessa frågor. Jag hoppas att det också är det budskap som vi nu skickar till dem som vi vill sända på detta mycket besvärliga uppdrag till den komplexa och svåra situation som de har att möta. De ska veta att vi är eniga, att vi står bakom dem och att vi tackar dem för det de ska uträtta.

* * *

Herr/fru talman, ärade ledamöter,

ISIL:s härjningar är skoningslösa. Aggressiviteten och hatet tycks sakna gränser. Dess mål är att inge fruktan så att motståndet ger vika och våldet kan triumfera. Det får inte ske.

Därför är den internationella koalitionen insatser mot ISIL avgörande.

Samarbetet mot terrorismen är nyckeln till framgång.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal av utrikesminister Margot Wallström vid CARICOM:s utrikesministermöte i St Lucia

Publicerad 22 maj 2015 Uppdaterad 25 maj 2015

CARICOM:s utrikesministermöte, St Lucia 22 maj 2015 Det talade ordet gäller.

Minister Baptiste, esteemed host of this meeting, Secretary-General, Ambassador LaRocque, fellow foreign ministers, ladies and gentlemen,

Allow me first of all to thank you for the kind invitation to address you here today on the beautiful island of St Lucia. Our vision is to expand and deepen our relations with the Caribbean countries – bilaterally, multilaterally and regionally. For the long term.

We share many views and challenges. As small and medium-sized countries we promote a transparent and rules-based international system. We see the need for a strong and effective United Nations fit to meet the challenges of today and tomorrow. And I believe we all see the need for more collaboration, more solidarity and more dialogue.

Nobel Laureate Derek Walcott wrote in *The Odyssey* that: “The future happens. No matter how much we scream.”

This is indeed true. So, we have a collective responsibility to work for a better future. To tackle the challenges that we face together and strive to make the world a better place for our children.

I wish to use this opportunity to touch upon several areas where we see opportunities for greater cooperation with you.

Firstly, climate change.

Climate change is the challenge of our time. Hurricanes, floods and landslides. Droughts, food insecurity and sea-level rise. The effects of climate change are already taking a heavy toll on many countries, not least here in the Caribbean. We are seeing the effects already – it is not a question of effects in the distant future. These effects could shatter the important gains that have been made to combat poverty and build sustainable development. We have a responsibility to do everything in our power to change this trajectory.

Like you, the Swedish Government has made combating climate change a top priority. Cooperative responses are needed, including actions both at home and abroad. A global, fair and legally binding agreement at COP21 later this year is a crucial step towards a safer world that respects the boundaries set by our planet.

To achieve a positive outcome in Paris, we need to work together. Sweden is working both in the European Union and through the UN climate change negotiations to show that making the transition to a low-carbon development pathway should be seen as an opportunity, rather than a burden.

The important voice of the States in the Alliance of Small Island States must be heard in the UN climate change negotiations. When I visited New York in connection with the opening of the Non-Proliferation Treaty Review Conference in April, I met and discussed this issue with colleagues from AOSIS. Their testimony made clear that the issue of climate change is an existential one for many island states. It is essential that the rest of the world fully understands this. Sweden has recently made a financial contribution AOSIS in order to strengthen this voice in the UN climate negotiations.

Climate finance is another key issue in the negotiations. Financing is needed to support vulnerable and developing countries in their efforts to combat climate change and adapt to the impacts. Through our support to the Green Climate Fund – USD 580 million, making us by far the biggest per capita donor to the Fund – Sweden has shown that we are serious when we talk about this. This has also inspired and leveraged additional funding from other donors.

Our support to many of the global climate change funds has also given us the opportunity to influence the rules and practices of these bodies. Sweden has strived to increase access to climate finance for vulnerable and developing

countries. We have listened to, and acted upon, the information we have received from your countries regarding the obstacles to accessing international climate finance, and we intend to continue to do so. Those most in need should be the first in line.

Along with Barbados and others, Sweden has successfully argued for the Green Climate Fund to set a floor of at least fifty per cent of the allocation for particularly vulnerable countries. And together with Grenada and others, Sweden contributed to the recent adoption of modified procedures for the Adaptation Fund for smaller implementing entities. This should increase access to climate adaptation finance for all small island developing states.

I am pleased that Sweden is collaborating with the SIDS DOCK (sustainable energy initiative) and the Caribbean Climate Change Community Centre in Belize on a project to facilitate enhanced resilience of the energy systems.

Secondly, the ocean.

Our lives depend on the health of the ocean. Understanding the ocean is essential to protecting our planet.

The ocean binds us together. All over the world, women and men depend on the ocean for their livelihood and well-being. Protecting and preserving the marine environment and its resources is one of our greatest challenges. After decades of pollution, habitat degradation and overfishing, now climate change, ocean acidification, marine debris and increased pressure from mineral extraction, the health of our oceans is threatened in unprecedented ways.

This is a defining moment to honour the commitments we made in Rio. I believe Sweden and the Caribbean countries can work together to make a difference in the process for a global and legally binding instrument for the conservation and sustainable use of marine resources beyond national jurisdiction.

Thirdly, the international efforts to combat illegal trade in arms.

Two years ago, the negotiations on an international Arms Trade Treaty were concluded successfully. This was an important achievement for the world.

Sweden has declared its support for Trinidad and Tobago's offer to host the Secretariat. We believe in spreading international cooperation geographically as a means of achieving a broader sense of ownership. We believe that locating the Secretariat in Port of Spain will reinforce the role that CARICOM can play in fostering South-South cooperation. Your experiences are much more relevant than those of many other countries, including my own. We must work for a strong Treaty that can contribute to effectively addressing the scourge of irresponsible, unregulated and illegal international trade in arms.

Fourthly, a word about recent developments in the region.

I believe that all of us welcome the improvement in relations between the United States and Cuba. My deputy, the Vice Minister, recently visited Cuba with the aim of re-establishing the bilateral dialogue between Cuba and Sweden. The visit underscored the historical ties between our countries and demonstrated Sweden's commitment to strengthening the relationship and accompanying Cuba on the path of reform and modernisation.

Colleagues, friends,

Thank you once again for allowing me to address you today. I sincerely look forward to deepened exchanges between us. I have touched upon several potential areas for closer cooperation. Let me conclude by highlighting a fifth area in which I think we could cooperate, namely gender equality. Twenty years after the adoption of the Beijing Declaration, we see significant, but still limited, global progress with regard to eliminating gender discrimination. Women's rights are still violated in the world. My Government has launched a feminist foreign policy in order to ensure that these issues will figure prominently on the global agenda. I look forward to close cooperation with all of you also in this regard.

Only global solutions can meet the global challenges we face. We need to find these solutions together. Sweden is committed to contributing to these efforts. And this commitment is the foundation of our candidacy to the UN Security Council for the 2017–2018 term, for which I hope we have your support. If elected, Sweden would once again have a seat on the Council after twenty years of absence. Sweden's candidacy is also a joint Nordic

candidacy, and thus has the support of the other (four) Nordic countries.

We have a great deal of work to do together.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid SIPRI-seminariet "Promoting a successful outcome of the 2015 NPT Review Conferen

Publicerad 27 april 2015 Uppdaterad 18 maj 2015

New York 27 april 2015 Det talade ordet gäller.

Excellencies, colleagues, friends,

I am honoured to be a part of this panel. Nuclear disarmament is a top priority in Swedish Foreign Policy. One of my first decisions as Foreign Minister when I was appointed after the elections last year was that Sweden too, finally, would join the Humanitarian Initiative. It's all about putting people first.

* * *

But first, let me just say some words about the NPT:

Sweden is a strong supporter of the NPT, which has contributed to increased peace and security for Sweden, and worldwide.

For the NPT to continue to make this contribution, we must make sure that commitments are implemented. We are pleased that implementation is moving forward in some areas, but note with concern the lack of implementation in others, especially in the field of nuclear disarmament.

* * *

Having said this, I want to highlight five key challenges I believe are of particular importance for the international community to address.

1. The first challenge is how to address the disconnect between commitments and implementation

Over time, the gap between commitments made and their implementation, particularly in the field of nuclear disarmament is striking. Of course, much has been achieved: the number of nuclear weapons has been reduced and the number of nuclear weapons possessors has not reached 20 or 30, as was once feared.

However, the fact that 16 000 nuclear weapons still exist cannot be attributed to a lack of technical disarmament capability; it is mainly a lack of political will.

In the area of proliferation, a number of countries have developed and tested nuclear weapons outside of the NPT, while others have not lived up to their non-proliferation obligations. This is also due to lack of political will.

Failure to deliver on commitments slowly erodes the international disarmament and non-proliferation regime, of which the NPT is the cornerstone.

In order to strengthen the link between commitments and implementation Sweden has together with partners proposed recommendations to this Conference:

- on nuclear disarmament with our Nordic neighbours;
- on the humanitarian dimension of nuclear weapons with a cross-regional group;
- on risk reduction with the de-alerting group;
- and on CTBT, non-proliferation and peaceful uses with the EU and the Vienna Group of 10.

Sweden believes that planned and additional legal instruments to implement Article VI of the NPT need to be taken forward and explored.

2. The second challenge is how to address the inertia of the UN disarmament machinery

The existing UN institutions and fora remain deadlocked, and have been so for a long time. The most jarring example is the Conference on

Disarmament. For nearly twenty years it has not been able to do substantive work.

We now face the risk of a new generation growing up increasingly sceptical of the international system's ability to deliver solutions to urgent international issues, such as disarmament and non-proliferation. Such a development would be detrimental to all our efforts.

If the CD remains unable to fulfil its mandate, we need to consider other avenues for bringing disarmament work forward, working groups and expert groups under the UN General Assembly for example.

It would be an important step if this Review Conference could agree to set up a forum to move nuclear disarmament forward. And ad hoc fora could be considered for specific issues. The focus should be on progress, not process.

3. A third challenge is how to take the human security perspective into account

The human security perspective has gained increased traction in the last decade. To put people first, at the heart of the discussions on international security, is key. The focus is on the harmful effects of weapons on humans, animals and plants; on the impact of military decisions on the security of the individual; on the situation of women and children; on gender perspectives, just to mention a few factors.

The voices of more States, organisations and people are being heard; and these are the voices of people affected by security measures. I believe this democratisation of security is a welcome development.

To reap the benefits of this movement, the international non-proliferation and disarmament regime and States must adapt.

From our point of view, civil society organisations and academia have a lot to contribute. They should be given increased opportunities to present their ideas in international fora such as the CD, which in general need to become more inclusive.

4. A fourth challenge is how to achieve and maintain a world free of nuclear weapons

Together with others, Sweden wants to seek paths leading to the total elimination of all nuclear weapons. We believe, today, that's achieved

through an inclusive and substantial process where all options are on the table.

However, nuclear disarmament and non-proliferation is also a technical issue. To achieve and maintain a world free of nuclear weapons, we need robust technical arrangements and solutions.

We need to make sure that proliferation does not take place. The IAEA has a crucial role, not least through the important task of verifying non-proliferation commitments.

We need to make sure that no nuclear explosion goes undetected. Sweden, through the Swedish Defence Research Agency, provides a unique capability to detect noble gases emanating from an underground nuclear explosion. The Swedish SAUNA system is installed at monitoring stations worldwide and provided for on-site inspections, as an essential contribution to the CTBT Verification Regime. When the DPRK tested in 2006 and 2013, it was the SAUNA system that detected the radioactivity that was released from the tests.

We believe it is crucial that non-nuclear-weapon States also contribute to verification efforts.

We need to make sure disarmament takes place. Trust, but verify, as President Ronald Reagan famously said. Sweden has joined the International Partnership for Nuclear Disarmament Verification, convened by the U.S. Department of State together with the Nuclear Threat Initiative. This partnership group seeks to develop innovative monitoring and verification solutions to put the necessary building blocks in places to achieve the total elimination of nuclear weapons. In this area as well, the active involvement of non-nuclear-weapon States and of the IAEA is crucial.

5. A fifth and final challenge concerns nuclear weapons and the economy

At a time when daily headlines speak about economic hardship, poverty and high unemployment rates, especially among youth, – the world is spending billions of dollars annually to develop, produce, maintain and modernise nuclear weapons.

From an economic standpoint, is this a sound investment?

From a social standpoint, does this contribute to the welfare of people?

From a security standpoint, does this contribute to our security?

My answers are no, no and no. It was for all these reasons that Sweden decided to put a stop to its nuclear weapons programme in the 1960s and join the NPT as a non-nuclear-weapon State.

Friends,

Finally, I would like to highlight one common thread in all these challenges, the issue of trust.

Trust in disarmament and non-proliferation is created in cooperation with others through discussions, mutual achievements, hard work and solid technical solutions. And through solidarity.

I'm looking forward to the discussion here at this seminar and during the Conference ahead. And to continued cooperation for the goal we share: a world free of nuclear weapons.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms anförande vid Asian African Summit, Jakarta, 23 April 2015

Publicerad 23 april 2015 Uppdaterad 28 april 2015

Asian African Summit, Jakarta, 23 April 2015 23 april
2015 Det talade ordet gäller.

Co-chairs, Excellencies,

It is an honour and a privilege to be here today, as you mark 60 years of Asian-African cooperation. Let me express my sincere appreciation for the invitation, and for the opportunity to be part of a meeting that gathers representatives of half of the countries of the world.

I am also happy to rediscover the beauty, hospitality and diversity of this vast country Indonesia, and to experience the consolidation of democracy and the progress made since my last visit in 2002.

Coming here, I travel in the footsteps of Sweden's late Prime Minister Olof Palme. In the early 1950s, a few years prior to the Bandung conference, he spent three months in Asia. From here, and from Indonesia in particular, he brought back ideas of non-alignment and international solidarity. Strong ideas that influenced the Swedish Social Democratic Movement and our international policies.

Co-chairs,

This is a summit of south-south cooperation to promote world peace and prosperity. I would like to add a perspective from the north. In many ways, this is however a perspective that I believe is rather similar to yours.

Let me give three examples.

First, our solidarity with Palestine.

Among the first decisions taken by the new Swedish government was that of recognizing the State of Palestine. It was a decision taken with pride and joy. It aimed at making the parties to the conflict less unequal, to support moderation, and to provide a positive injection into the Middle East Peace Process. And it was a natural step to meet the legitimate aspirations of the Palestinian people of self-determination.

My government will continue to work hard, with you and others, to do what we can to bring the peace process back on track and to create conditions for a two-state solution where Israel and Palestine can live side by side in peace and security. We want to contribute to regional security and stability.

Sweden and Indonesia yesterday agreed to deepen our cooperation to contribute to the social and economic development of Palestine. We will exchange knowledge and best practices in areas such as democracy, good governance, human rights and gender equality. For us, this is part of our long-term significant – and now substantially increasing – development assistance to Palestine.

Some have said that the Swedish recognition of Palestine was premature. I say it might be too late. Young women and men in the Middle East are about to lose hope. They need to see an alternative to violence, status quo and continuously negative developments on the ground.

This leads me to the second example of perspectives that I believe we have in common: addressing global challenges and meeting the aspirations of the youth.

We live in a globalised world where the threats to our security of course are rather different from the ones we faced 60 years ago. The interconnectedness, the ability to travel and to trade, and the constant flow of information and ideas have made the globe smaller and more prosperous. But it has also brought more complex challenges: climate change, pandemics, foreign terrorist fighters, food insecurity, and organized crime.

Non-state actors kidnap school children and behead journalists. Conflict and disasters force an incomprehensible number of people to leave their countries and homes. Democracy and freedom of speech are under pressure, and the multilateral system with its rules based order is being challenged. Extremism and radicalization illustrate that the problems we face have no boundaries.

While some countries are more severely affected than others, these are truly global issues. As political representatives of our countries we need to show leadership and courage to address these issues, to increase our international cooperation, and to do so in a way that installs hope in the youth.

We need inclusive socio-economic development that allows both young women and men to study, to find a job and to shape their own future. This is as true for Sweden and the rest of Europe, as it is for Africa and Asia. Educational and economic empowerment is also the best antidote against radicalization and terrorist recruitment. And as someone said: If you think education is expensive, try ignorance.

We need to be clear on our principles and obligations. Democracy and human rights are universal values and important tools in the creation of vibrant societies. They are also indispensable in the fight against extremism and radicalization.

And we need to involve both women and men. Gender equality is not only a goal in itself, but also a precondition for our wider foreign and security policy objectives.

My third example of a shared perspective brings us back to the theme of this summit. It is the need for dialogue. South-south cooperation is an important part, I see great value also in strengthening the relations between the EU and the African Union, ASEAN, the League of Arab States and other regional organisations.

At the heart of the global dialogue is the United Nations. Strong support for the United Nations has always been – and will always be – key to Sweden's foreign policy. Our candidacy for a non-permanent seat at the Security Council 2017 to 2018 is an expression of this. It's been 20 years since we last served at the Council – and we are ready to assume the responsibilities that a seat on the Council implies. As a member, we would continue our engagement for the issues I just mentioned: Palestine, the youth and global dialogue.

You – the African and Asian leaders of this room – represent countries with some 75 per cent of the world population. This needs to be reflected in the composition of the Security Council. Sweden believes that emerging powers of Africa, Asia and Latin America must be provided with adequate representation in a reformed Council.

Co-chairs, Excellencies, Friends,

It is an honour to be here today. I am looking forward to continued dialogue and exchange of views in a spirit of solidarity, and wish you the best of luck with the meeting.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesministerns tal om kärnvapenedrustning – hur når vi framsteg?

Publicerad 16 april 2015 Uppdaterad 28 april 2015

Seminarium vid Utrikespolitiska institutet, Stockholm 16 april 2015 Det talade ordet gäller.

Setsuko Thurlow, en av överlevarna efter Hiroshima, besökte riksdagen för några månader sedan. Hon uppmärksammade den stora oro som hon och andra överlevare kände: att bomben, också i dag, påverkar hennes barn och barnbarn, och kommer att fortsätta påverka hennes barnbarnsbarn och deras barn.

Jämfört med dagens kärnvapen var bomberna som fälldes över Hiroshima och Nagasaki för 70 år sedan enkla: ändå dödade de 200 000 människor direkt eller efteråt, lemlästade många fler och ödelade – i ordets totala bemärkelse – två städer.

På 1980-talet fanns 70 000 kärnvapen. I dag återstår 16 000. Även om framsteg har skett så är det inte tillräckligt. Uppmaningen från Hiroshimas och Nagasakis män och kvinnor är tydlig: framstegen för kärnvapenedrustning måste gå längre och snabbare. Alla kärnvapen måste avskaffas. Vårt mål är en värld fri från kärnvapen.

Som i så många andra frågor krävs för detta både mod och tålamod.

* * *

I slutet av april far jag till översynskonferensen för icke-spridningsfördraget NPT i New York. Sedan den förra översynskonferensen 2010 har mycket hänt. Framsteg har gjorts inte minst när det gäller NPT:s andra och tredje

pelare icke-spridning och fredlig användning av kärnenergi. Bland annat har man nått framsteg för att säkra att känsligt nukleärt material inte faller i orätta händer och till exempel används i terroristdåd.

Men jag är bekymrad över att arbetet med NPT:s första pelare – kärnvapenedrustning – inte går framåt lika fort. Vi är ännu långt ifrån en kärnvapenfri värld, som alla NPT:s statsparter har åtagit sig att arbeta för. Min förhoppning är att vi tillsammans vid NPT:s översynskonferens ska kunna enas om konstruktiva och framåtblickande åtgärder för att föra NPT-arbetet vidare mot det målet.

* * *

Utgångspunkten för Sveriges arbete för kärnvapenedrustning handlar om att människan placeras i centrum. Den enda garantin för att kärnvapen aldrig mer används är att de helt elimineras.

Ett av mina första beslut som utrikesminister var att se till att Sverige äntligen gick med i det humanitära initiativet, där alla nordiska länder nu ingår. Initiativet, som sätter fokus på de fruktansvärda effekter kärnvapen har på människor, har vuxit till att omfatta fler än 150 länder, som nu samlas kring ett gemensamt anförande vid NPT:s översynskonferens.

Sveriges intensifierade arbete för att värna icke-spridningsavtalet kan sammanfattas i tre punkter:

- Samarbete
- Konkretion
- Synlighet.

* * *

Låt mig börja med den första: samarbete – och resultatınriktat sådant.

Som inom så många andra områden är det omöjligt att nå resultat om vi inte samverkar med andra. Det är också nödvändigt för att Sverige ska bidra till en framgångsrik NPT-konferens.

Självklart arbetar vi – som vanligt – med våra nordiska grannar och tillsammans kommer vi att presentera våra rekommendationer till översynskonferensen för att främja kärnvapenedrustning.

Givetvis arbetar Sverige även ihop med likasinnade för att NPT:s

översynskonferens ska lyfta fram just det humanitära perspektivet. Det är viktigt att människan och mänsklig säkerhet återigen sätts i centrum för diskussionerna.

Jag vill också passa på att nämna två av de seminarier vi kommer att ordna under NPT. Ett arrangerar vi ihop med Irland, Österrike, Trinidad & Tobago och Costa Rica som kommer att lyfta fram kärnvapens särskilda inverkan på kvinnor och flickor och, kopplat till detta, vikten av kvinnors deltagande i nedrustningsdiskussioner. Tidigare har man trott att kärnvapen slår blint, men ny forskning visar att kvinnor drabbas hårdare än män, och flickor mer än pojkar genom att cancer slår hårdare mot kvinnor och flickor inte minst mot de reproduktiva systemen.

Ett annat seminarium genomför Sverige tillsammans med SIPRI. Jag kommer att tala där, och jag är särskilt glad över att chefen för FN:s nedrustningskontor, Angela Kane, och hennes företrädare Jayantha Dhanapala, har tackat ja till att delta.

Sverige verkar naturligtvis också genom EU. Det är ingen hemlighet att åsikterna går isär inom EU när det gäller synen på kärnvapen. Där arbetar vi för att få genomslag för en svensk progressiv syn. Samtidigt är EU enat i viktiga frågor som provstoppsavtalet CTBT, ett produktionsstopp mot klyvbart material för vapenändamål (FMCT), icke-spridning och fredlig användning av kärnenergi. I dessa frågor kommer vi att agera kraftfullt tillsammans.

Sverige ingår också i den så kallade Vienna Group of 10 där vi tillsammans kommer att presentera rekommendationer om provstoppsavtalet, icke-spridning och fredlig användning av kärnenergi.

Som vi vet är nedrustning och icke-spridning ömsesidigt förstärkande. Sverige värnar och vill stärka det internationella atomenergiorganet IAEA:s roll och verktyg. Organisationen är fundamental i bland annat våra ansträngningar att verifiera icke-spridningsåtaganden, det vill säga att stater inte skaffar sig kärnvapen. Vi måste kraftfullt förhindra att fler stater utvecklar och skaffar sig kärnvapen och verka för att icke-statliga aktörer hindras från att få tillgång till kärnmaterial.

Jag tycker att det är på sin plats att komma ihåg den betydelse NPT har haft för att förhindra att vi har fått en värld med tjugo eller kanske även trettio kärnvapenstater. Det var ju vad många fruktade på 1960-talet innan NPT kom till.

En del säger ibland att samarbete kring nedrustning och icke-spridning är lönlöst. Att det är slöseri med tid. Det är helt fel. Överenskommelsen nyligen i Iran-förhandlingarna är ett aktuellt exempel som visar det, att samarbete och tålamod lönar sig.

Sverige välkomnar att parterna lyckades nå fram till detta genombrott i förhandlingarna som skapar förutsättningar för en gemensam övergripande handlingsplan att antas i juni. Det är ett stort framsteg för diplomatin och en hoppningivande signal för en region som brottas med stora utmaningar.

Samtidigt återstår fortfarande svåra detaljer att lösa och därför är det viktigt att nu inte förlora tempo i förhandlingarna fram till att tidsfristen går ut i sommar. Jag uppmanar alla att ge sitt fulla stöd till de fortsatta förhandlingarna, så att ett fullständigt avtal kan nås senast den 30 juni.

Iran måste leva upp till sina internationella förpliktelser och förse det internationella samfundet med trovärdiga och verifierbara garantier att det nukleära programmet är uteslutande fredligt. Vi bör bidra med att effektivt implementera det som parterna överenskommer, inklusive suspendering av EU:s sanktioner.

En övergripande lösning, som ju också ger garantier för ett kärnvapenfritt Iran, bidrar till att skapa trygghet i regionen och internationellt.

* * *

Den andra punkten i Sveriges arbete handlar om konkretion, om sakorientering.

Internationellt samarbete är avgörande för att kärnvapenedrustning ska kunna äga rum. Det är långa ledtider och kan därför ibland uppfattas som abstrakt. Från svensk sida är vi måna om att även kunna bidra konkret här och nu. För att möjliggöra nedrustning och minska risken för kärnvapenanvändning. Det gör vi också, några exempel är:

Dealarting: Sverige verkar för att minska kärnvapens avfyringsberedskap och har återinträtt i den så kallade de-alertinggruppen. Den arbetar för sänkt stridsberedskap för kärnvapen och att minska risken för oavsiktligt kärnvapenanvändande. Många kärnvapen står idag klara för användning inom några få minuter. Det utgör en stor risk för freden och säkerheten. De-alertinggruppen består förutom av Sverige även av Schweiz, Chile, Malaysia, Nigeria och Nya Zeeland. Sverige stödjer också högnivånätverket Global

Zeros arbete för de-alerting som inkluderar personligheter och militära experter på hög nivå från alla kärnvapeninnehavare utom Nordkorea.

Verifikation: För att kärnvapenedrustning ska kunna äga rum krävs också instrument för verifikation av detta. Sverige har gått med i ett tekniskt samarbete på initiativ av USA tillsammans med tankesmedjan NTI (Nuclear Threat Initiative) som just handlar om verifikation. Samarbetet samlar 25 länder, både kärnvapenstater och icke-kärnvapenstater. Detta är ett exempel på hur svensk expertkunskap från bland annat FOI kan bidra till att lösa konkreta frågor.

Stopp för provsprängningar: Vi vill inte se några nya provsprängningar. Sverige och EU har länge arbetat till stöd för att provstoppsavtalet CTBT ska träda ikraft. I morgon träffar jag chefen för CTBT:s genomförandeorganisation, Lassina Zerbo, för att se hur vi kan gå vidare med detta. På den tekniska sidan har regeringen gett FOI i uppdrag att vidareutveckla det svenska systemet SAUNA som upptäcker kärnsprängningar genom ädelgasdetektion. SAUNA är en nyckelkomponent i CTBT:s verifikationssystem och Sverige är ett av endast tre länder som har spetskompetens på detta område.

* * *

Och så den tredje punkten: Synlighet.

Ska total kärnvapenedrustning kunna äga rum måste kärnvapenstaterna engageras. Det spelar ingen roll hur mycket vi andra gör om de som har de befintliga kärnvapnen inte ges – och tar – plats i nedrustningsarbetet.

Vi vill hitta former för inkluderande diskussioner, med deltagande av de länder som innehar kärnvapen, för att föra nedrustningsarbetet framåt på ett konkret sätt. En möjlighet kunde vara att återinrätta den öppna arbetsgruppen inom ramen för FN:s generalförsamling för att undersöka möjliga vägar framåt.

Sverige kommer också att synliggöra och fortsätta uppmärksamma kärnvapenstaterna på deras åtaganden enligt NPT och dess översynskonferenser och uppmana dem att nedrusta. Vi fortsätter också att uppmana de stater som ännu inte gjort så att ansluta sig till NPT som icke-kärnvapenstater.

Det är hög tid att följa president Obamas uppmaning i Prag och Berlin och

minska kärnvapnens roll i försvarsdoktriner och förhandla ordentliga neddragningar i kärnvapenarsenalerna. Sverige uppmanar Ryssland att tillsammans med USA gå vidare med detta. Vi är särskilt oroad över att taktiska så kallade slagfältskärnvapen finns i vårt närområde och understryker vikten av att dra tillbaka och avskaffa dessa.

Jag vill också här ta upp Nordkorea. Sverige och EU har kraftfullt fördömt de provsprängningar som Nordkorea genomfört – så sent som 2013 – och vi uppmanar landet att utan dröjsmål återvända till NPT och IAEA:s kärnämneskontroll och att tillträda CTBT.

* * *

Vänner,

För 20 år sedan protesterade jag tillsammans med en hel värld mot Frankrikes kärnvapentester i Mururoa.

Sedan dess har mycket hänt, men två saker dröjer sig kvar:

- För det första att flera framsteg har gjorts som visar att kärnvapenedrustning och icke-spridning är möjligt.
- För det andra, att väldigt mycket ännu återstår att göra.

Regeringen har sedan i höstas höjt den svenska profilen i nedrustningsfrågor och med detta kommer en förhöjd aktivitet.

Här spelar också ni en viktig roll. Jag kan inte nog understryka hur viktigt det är att svenska riksdagsledamöter, forskare, civila samhället och media driver på kärnvapenedrustningen och även deltar i översynskonferensen. Det handlar inte minst om att arbeta för att förändra den allmänna opinionen i kärnvapenstaterna, eftersom det ju också är de länder som har kärnvapen som vi måste påverka.

Tillsammans – genom resultatriktade samarbeten, konkretion och synlighet – kan vi göra skillnad. En kärnvapenfri värld är möjlig.

Tack för ordet.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid Eldfesten, Chaharshanbeh Soori, i Kungsträdgården, Stockholm

Publicerad 18 mars 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Eldfesten, Kungsträdgården i Stockholm 18 mars 2015
Det talade ordet gäller.

Kära vänner!

Det är en ära att få fira Eldfesten tillsammans med er. Att blicka ut över Kungsträdgården ikväll ger många starka känslor.

Det är omöjligt att inte tänka på våren, att det nu blir ljusare för varje dag som går.

Men det känns också högtidligt att få vara med om en mångtusenårig tradition, som i ordets rätta bemärkelse har förts vidare av generation efter generation.

Tack till er som har tagit Eldfesten hit till Kungsträdgården. Tack till er som har kommit till Sverige och gjort ett land långt upp i norr till ert nya hemland.

Vi vet att den här dagen firas på en rad andra håll i världen. I Teheran, Erbil och Kabul – och på flera andra håll i Sverige. Vi är miljoner människor som runt ett helt jordklot firar in våren.

Vänner,

Den här traditionen, och alla ni – vi tillsammans – visar hur rikt Sverige är.

Oavsett om våra rötter finns här i Norden och Europa – eller i Iran, Kurdistan, Tadjikistan, Afghanistan eller någon annanstans.

Oavsett om vi är kristna, muslimer, judar, har ingen tro eller annan tro – så har vi samlats för att fira våren och ljuset.

Den här kvällen symboliserar hur den svenska rikedom växer när vi i solidaritet ser våra medmänniskor. När vi lever upp till insikten om att mina öden är dina öden. Att andras öden är våra.

Oavsett var du kommer ifrån, eller vad du tror på, så ska Sverige vara ett land där alla känner sig välkomna och trygga. Ett sådant Sverige är en gemensam uppgift. Då krävs att vi står upp för varandra, för öppenhet, mångfald och medmännisklighet.

Jag kommer från Norrland. Så jag vet hur svart det kan vara under vintermånaderna. Har man upplevt mörkret, så vet man att älska ljuset och elden.

Men det finns också ett annat mörker, mitt bland oss människor.

Jag mötte det under mitt arbete i FN. Mitt ansvarsområde var sexuellt våld i konflikter, och jag fick höra historier jag aldrig glömmer. Om massvåldtakterna på Balkan, i Kongo och på många andra platser. Med kniven mot strupen och med barnaskrik tätt inpå.

Det finns ett mörker hos de regimer som förvägrar sina medborgare demokrati och mänskliga rättigheter. Som i Syrien där den egna befolkningen bombas.

Och det finns ett becksvart mörker som följer i terrorismens spår. Som när ISIL mördar, förstör kulturskatter och genomför barbariska kidnappningar. Som när Boko Haram placerar bomben på ett barn.

Men i tider av mörker krävs mod. Och tålamod.

Det som är rätt är inte alltid ofarligt eller enkelt. Men om inte det som är rätt får utgöra din kompass, så riskerar du att bli kvar i mörkret.

Vänner,

Tack för att jag får vara med er här ikväll. För att fira inledningen av Nouroz och ljuset som återvänder. Välkomna våren som äntligen kommer till oss.

För nu dröjer det inte länge innan Kungsträdgården är full av blommande träd att vandra mellan.

Låt eldarna, ljuset och våren påminna oss om att vi kan förmå mörkret att ge vika. I alla dess former. Att vi kan vara varandras ljus.

Noruzetan piruz!

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Utrikesminister Margot Wallströms planerade tal vid Arabförbundets utrikesministermöte

Publicerad 09 mars 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Kairo, Egypten 9 mars 2015 Med anledning av Arabförbundets utrikesministermöte den 9 mars publiceras här det tal som utrikesminister Margot Wallström hade planerat att hålla.

Se nedan för talet i översättning till svenska.

Secretary General, Excellencies, dear friends,

It is a great honour for me to be standing here today. To be here in Egypt, in Cairo, in this building – the House of Arabs, is special. Egypt has always played an indispensable political, economic and cultural role in the region. And it is here that the Arab world, Africa and Europe meet.

I wish to express my sincere gratitude to the Secretary General for inviting me to address this meeting. Your invitation is proof of the excellent relationship between the League of Arab States and Sweden – a longstanding relationship built on respect and commitment to serve the interests of the States and peoples that we represent, also in times of huge challenges.

In 1933, a time of crisis and depression for Europe as well as for the Arab world, a young Tunisian poet wrote about “The Will to Live”:

“Those without passion to climb up the mountains,
must live forever among holes in the ground”

I have always been inspired by the passion and energy that I see in the many

bright and highly motivated young people that I meet during my trips, especially in this region.

It is our responsibility, as leaders of our respective communities, to offer young members of our populations the means to fulfil their dreams and the possibility to live their lives in freedom, peace and security.

Excellencies,

The League of Arab States is a key partner for Sweden, as are your members. I highly appreciate the accreditation to the League of our Ambassador in March 2012.

The Swedish Government will put increased emphasis on the Southern leg of the EU Neighbourhood Policy that is being developed. North Africa and the Middle East are our neighbours and we will work together with EU partners and with you to make this shared region prosperous and peaceful.

Our destinies and paths are intertwined, through geographical proximity, history, economy and family ties. One fifth of all Swedes have a background outside the borders of Sweden. We have for example a large Iraqi diaspora – close to 2 per cent of our population – that is a vibrant part of our society.

Sweden is also extending a hand in development cooperation and humanitarian assistance throughout the region. Palestine, of course, is a case in point. So are those affected by conflict in Syria, Iraq, Libya, Yemen and elsewhere.

We have in relative terms received more asylum seekers from Syria than any other Western country – approximately 65 000 in the last three years. Yet, of course, this is nothing compared to many of your countries. I especially admire the responsible approach of Lebanon, Jordan and Turkey towards Syrians fleeing the war. Efforts of others are equally important.

Excellencies,

As you are all well aware of, as the first EU member state, Sweden recently decided to recognise the State of Palestine. The Swedish government took this decision with joy and pride.

Our decision to recognise Palestine fully complies with international law. It is a natural step to meet the legitimate aspirations of the Palestinian people

to self-determination. The hard work of the Palestinian Government, state-building and reforms have made Palestine ready to perform the duties of a state.

The recognition aims at making the parties of the conflict less unequal. It aims at supporting moderate actors in both Palestine and Israel. And it aims to provide a positive injection to the Middle East Peace Process.

Some say our recognition was premature. I say it may have been too late.

Young women and men in both Palestine and Israel are about to lose hope. They need to see that there is an alternative to violence, to a depressing status quo and to a continuously negative development on the ground.

I am heartened by the fact that our step is inspiring a renewed debate in Europe and beyond on what the international community can do to provide them with preciously needed hope.

We are very concerned to see how the economy of Palestine is being squeezed from several ends. Jointly with other EU member states we will do our utmost to try to alleviate the burden and to convince Israel to change its actions, in particular to fulfil their legal obligations to transfer Palestinian money to the Palestinians.

And we will work hard, with other members of the EU and the international community, and with you, to do what we can to bring the peace process back on track and to arrive soon at a two-state solution with Israel and Palestine living side by side in peace and security.

Excellencies,

Together we face growing extremism and radicalisation. ISIL or Da'esh is an example in the extreme. We need to work together to fight this scourge, to identify and deal with its root causes and to do this while paying full respect to human rights and international law.

I wish to express Sweden's solidarity with all innocent victims, in so many of the Member States of the League of Arab States, that every month, every week, every day – suffer from the brutal violence that Da'esh and other terrorist organisations create.

Terrorism and foreign terrorist fighters illustrate that the problems we are

facing have no boundaries. International cooperation is crucial while we still need to address these issues in parallel on local and national levels. Tirelessly.

Excellencies,

Democracy, security and economic development are interrelated. Without progress in one of these fields, sustainable results in the other cannot be expected.

Inclusive socio-economic development is particularly important. Educational and economic empowerment is the best antidote to radicalisation and terrorist recruitment.

Employment is crucial, especially for our youth. Youth unemployment is a key challenge, in Europe and in this region.

Excellencies,

Human rights are a priority in Swedish foreign policy. Freedom of association, assembly, religion and expression are not only fundamental rights and important tools in the creation of vibrant societies. They are indispensable in the fight against extremism and radicalisation. So is a vibrant civil society.

Yesterday was International Women's Day. This is a day to celebrate women's achievements, recognise challenges, and focus attention on women's rights, women's representation and their adequate resources. Our experience is that women's rights do not only benefit women, but society as a whole.

More than 20 years ago, in 1994, the International Conference on Population and Development met here in Cairo to discuss various issues, including education of women and protection of women from all forms of violence, including female genital mutilation and sexual harassment. Many of these issues are still very much in play today and I urge you to contribute to upholding the agreements made here in Cairo 20 years ago.

Excellencies,

Many of you here today have the privilege of representing large young populations. They are a valuable asset. It is for their sake, and their

children's sake, that all our efforts must be concentrated.

Many of them were not born 15 years ago when my predecessor and friend Anna Lindh came to inaugurate the Swedish Institute of Alexandria together with Amr Moussa. Let me invite you to commemorate Anna Lindh and celebrate 15 years of the Institute this autumn. It will be a great opportunity to strengthen our ties and make use of this unique platform for dialogue and instrument to dispel dangerous ignorance.

Let us together break the negative spiral of war, conflict and terrorism into a movement towards democracy, respect for human rights and socio-economic development. We have to continue to create hope.

Thank you. Shukran.

Talet i översättning till svenska

Herr generalsekreterare, Ers excellenser, kära vänner.

Det är en stor ära för mig att stå här i dag. Att vara här i Egypten, i Kairo, i denna byggnad – arabernas hus – är speciellt. Egypten har alltid spelat en oumbärlig politisk, ekonomisk och kulturell roll i regionen. Och det är här som arabvärlden, Afrika och Europa möts.

Jag är djupt tacksam över att få tala vid detta möte och vill framföra mitt tack till generalsekreteraren för att ha bjudit in mig. Inbjudan är ett bevis på den utmärkta relationen mellan Arabförbundet och Sverige – en mångårig relation som bygger på respekt och vårt åtagande att tjäna de stater och människor som vi företräder och tillvarata deras intressen, även i tider som präglas av stora utmaningar.

År 1933 när kris och depression rådde i såväl Europa som arabvärlden skrev en ung tunisisk poet om viljan att leva:

"Den som inte trängtar att bestiga berg, får leva för evigt bland markens hålor".

Jag har alltid inspirerats av passionen och energin hos de många begåvade och mycket motiverade unga människor som jag möter under mina resor, särskilt i denna region.

Som ledare för våra respektive samhällen är det vårt ansvar att erbjuda

ungdomar i våra länder möjligheten att förverkliga sina drömmar och att leva sina liv i frihet, fred och säkerhet.

Excellenser,

Arabförbundet är en central samarbetspartner för Sverige, liksom förbundets medlemsländer. Jag sätter stort värde på förbundets ackreditering av vår ambassadör i mars 2012.

Sveriges regering kommer att lägga större tonvikt på den södra delen av EU:s grannskapspolitik som håller på att utvecklas. Nordafrika och Mellanöstern är våra grannar, och vi kommer att arbeta tillsammans med EU:s samarbetspartner och med er för att skapa välstånd och fred i denna gemensamma region.

Våra öden och vägar är sammanvävda, genom geografisk närhet, historiska och ekonomiska band och familjeanknytning. En femtedel av alla svenskar har en bakgrund utanför Sveriges gränser. Vi har t.ex. en stor irakisk diaspora – nära 2 procent av vår befolkning – som är en dynamisk del av vårt samhälle.

Sverige sträcker också ut en hand när det gäller utvecklingssamarbete och humanitärt bistånd i hela regionen. Palestina är naturligtvis ett exempel på detta. Ett annat exempel är de människor som drabbats av konflikten i Syrien, Irak, Libyen, Jemen och på andra platser.

Vi har i relativa termer tagit emot fler asylsökande från Syrien än något annat land i väst – ungefär 65 000 under de senaste tre åren. Men det är naturligtvis ingenting jämfört med många av era länder. Jag beundrar särskilt Libanons, Jordaniens och Turkiets ansvarstagande inställning till syrier som flyr kriget. Andras ansträngningar är lika viktiga.

Excellenser,

Som ni är väl medvetna om beslutade Sverige, som det första av EU:s medlemsländer, att erkänna Staten Palestina. Sveriges regering fattade detta beslut med glädje och stolthet.

Beslutet att erkänna Palestina är fullt ut förenligt med folkrätten. Det är ett naturligt steg att uppfylla det palestinska folkets legitima strävan efter självbestämmande. Den palestinska regeringens hårda arbete, statsbyggande och reformer har gjort att Palestina är redo att åta sig de förpliktelser som åligger en stat.

Erkännandet syftar till att göra parterna i konflikten mindre ojämlika. Det syftar till att stödja moderata krafter i både Palestina och Israel. Och det syftar till att ge positiv energi till fredsprocessen i Mellanöstern.

Somliga hävdar att erkännandet kom för tidigt. Jag vill mena att det kan ha kommit för sent.

Unga kvinnor och män i både Palestina och Israel håller på att förlora hoppet. De behöver få se att det finns ett alternativ till våld, till det deprimerande dödläget och till den ständigt negativa utvecklingen i området.

Det är glädjande att vårt erkännande har lett till en förnyad debatt i och utanför Europa om vad det internationella samfundet kan göra för att ge dem välbehövligt hopp.

Vi är mycket oroadе över att Palestinas ekonomi pressas på flera sätt. Tillsammans med andra medlemsländer i EU kommer vi att göra vårt yttersta för att lätta på bördan och att förmå Israel att ändra sitt agerande, i synnerhet att fullgöra sina rättsliga förpliktelser att överföra palestinska pengar till palestinierna.

Och tillsammans med andra medlemmar i EU och det internationella samfundet, och med er, kommer vi att arbeta hårt för att göra vad vi kan för att föra in fredsprocessen på rätt spår igen och att inom kort nå en tvåstatslösning där Israel och Palestina lever sida vid sida i fred och säkerhet.

Excellenser,

Tillsammans står vi inför växande extremism och radikalisering. Isil eller Daish är ett extremt exempel. Vi måste arbeta tillsammans för att bekämpa detta gissel, för att identifiera och ta itu med dess bakomliggande orsaker och göra detta samtidigt som vi fullt ut respekterar de mänskliga rättigheterna och folkrätten.

Jag vill uttrycka Sveriges solidaritet med alla oskyldiga offer, i så många av Arabförbundets medlemsländer, som varje månad, varje vecka, varje dag drabbas av det brutala våldet från Daish och andra terroristorganisationer.

Terrorism och utländska terroriststridande visar att de problem som vi står inför är gränsöverskridande. Internationell samverkan är av avgörande betydelse, men vi måste samtidigt ta itu med dessa frågor lokalt och nationellt. Outtröttligt.

Excellenser,

Demokrati, säkerhet och ekonomisk utveckling hänger ihop. Om framsteg inte görs inom ett av dessa områden går det inte att förvänta sig hållbara resultat inom ett annat.

En socioekonomisk utveckling som kommer alla till del är särskilt viktig. Utbildning och ekonomiskt självbestämmande är det bästa motgiftet mot radikaliserings- och terroristrekrytering.

Sysselsättning är av avgörande betydelse, särskilt för våra unga. Ungdomsarbetslösheten är en central utmaning, i Europa och i denna region.

Excellenser,

Mänskliga rättigheter är ett prioriterat område i svensk utrikespolitik. Förenings-, mötes-, religions- och yttrandefrihet är inte bara grundläggande rättigheter och viktiga förutsättningar för livskraftiga samhällen. Dessa friheter är oundgängliga i kampen mot extremism och radikaliserings- och terroristrekrytering. Likaså är ett livskraftigt civilsamhälle.

I går var det internationella kvinnodagen. Detta är en dag att fira kvinnors insatser, att inse de utmaningar som finns och att rikta uppmärksamheten mot kvinnors rättigheter, kvinnors representation och tillräckliga resurser. Vår erfarenhet är att kvinnors rättigheter inte bara gynnar kvinnor, utan hela samhället.

För mer än 20 år sedan, närmare bestämt 1994, sammanträdde den internationella konferensen om befolkning och utveckling här i Kairo för att diskutera olika frågor, bl.a. kvinnors utbildning och skydd av kvinnor från alla former av våld, inklusive könsstympning och sexuella trakasserier. Många av dessa frågor är fortfarande högaktuella i dag och jag uppmanar er att bidra till att upprätthålla de överenskommelser som ingicks här i Kairo för 20 år sedan.

Excellenser,

Många av er som är här i dag har förmånen att företräda stora grupper av unga. De är en värdefull tillgång. Det är för deras skull, och för deras barns skull, som vi alla måste förena våra krafter.

Många av dem var inte födda för 15 år sedan när min företrädare och vän Anna Lindh kom för att inviga Svenska institutet i Alexandria tillsammans

med Amr Moussa. Jag vill bjuda in er att hedra minnet av Anna Lindh och fira att institutet funnits i 15 år denna höst. Det kommer att vara ett ypperligt tillfälle att stärka våra band och använda denna unika plattform för dialog och instrument för att skingra farlig okunskap.

Låt oss tillsammans bryta den negativa spiralen av krig, konflikt och terrorism och i stället satsa på demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och socioekonomisk utveckling. Vi måste fortsätta att inge hopp.

Tack för ordet. Shukran.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid Helsingfors universitet i samband med det svenska statsbesöket till Finland

Publicerad 03 mars 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Helsingfors universitet 3 mars 2015 Det talade ordet gäller.

Excellencies, Ladies and Gentlemen, Professor Laakso, Students,

One million, forty-two thousand and sixty-six. That is the estimated number of internally displaced persons in Eastern Ukraine. Recent reports about the humanitarian conditions highlights the increase in gender-based and sexual violence against women. Many women are forced to live in public places, such as train stations, where some of the perpetrators are men who have fought in the ongoing conflict.

Twenty-seven. That is the number of times the word ‘rape’ is mentioned in the latest report to the UN from the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic. The report describes crimes committed both by government forces and ISIL. Regarding ISIL, it says the following:

"Information collected recently indicates that groups of dozens of girls and women have been transported to various locations in Syria (...). There, the girls and women are raped and held in sexual slavery."

I am here to talk about why Sweden is the first country to declare that we will pursue a feminist foreign policy. Given these two examples, I hope it is obvious why we must include 100 percent of the population when we face war and conflict.

* * *

I am honoured to address you at this prestigious research institution. I would like to thank the Finnish Ministry for Foreign Affairs, the University of Helsinki and the Finnish Institute of International Affairs for hosting us.

Thank you, Professor Laakso, for your introductory comments. I look forward to a discussion with you, Dr Jauhola and your students.

This year, the University of Helsinki will celebrate 375 years of learning and intellectual endeavour. It is a very fitting place to highlight one of the most acute challenges facing us today: How to effectively combat persistent, and in many places growing, human rights violations against women and girls.

I have divided my talk on this broad topic into three parts. First, I would like to set the agenda and discuss the need for gender analysis in international politics. I will then move on and describe the concept of a feminist foreign policy in more detail. Lastly, I will talk about areas where we can achieve real change.

* * *

1. Setting the agenda

Gender analysis is as complex as it is crucial. It entails mapping, understanding and ultimately transforming norms, power structures and gender relations.

Traditional and narrow concepts of security still dominate the global agenda. There is a clear gap between what people in conflict zones experience – not least women – and the high-level discussions in the UN and elsewhere.

This gap is adequately captured by the Nobel Peace Prize Laureate Leymah Gbowee in her book “Mighty Be Our Powers: How Sisterhood, Prayer, and Sex Changed a Nation at War”. Gbowee speaks about the multitude of sensitivities and risks of discrimination surrounding international peacebuilding efforts, and the challenges of ensuring inclusive processes:

"You cannot go to another country and make a plan for it. The cultural context is so different from what you know that you will not understand much of what you see. (...) People who have lived through a terrible conflict may be hungry and desperate, but they are not stupid. They often have very

good ideas about how peace can evolve, and they need to be asked. That includes women. Most especially women. To outsiders like the UN, these soldiers were a problem to be managed. But they were our children."

The history of women and girls in conflict and war is one of silent suffering in the face of overwhelming insecurity. This is true also after peace agreements have been signed – by men of course – challenging the very definitions of peace and security.

It is often through personal biographies and fiction that we gain knowledge about massive violations against women in war and conflict zones. And there are many eye-opening accounts. One of the most exceptional writers of her generation, Sofi Oksanen has in a painfully effective way described the extreme vulnerabilities of women in the face of conflict, and their limited choices in structures defined and controlled by men.

Even today, when the unspeakable horrors of the Holocaust have been mapped out, we still have only scant knowledge of the sexual violence that Jewish and other women were subjected to. The record of the Nuremberg trials comprises 42 volumes. Not one heading in these 42 volumes includes the words ‘rape’, ‘prostitution’ or ‘women’.

Impunity has reigned supreme for these crimes.

A huge and very welcome legal shift took place in the 1990s, notably through the Rwanda and Yugoslavia Tribunals, and later the International Criminal Court, recognising sexual violence as a war crime under international humanitarian law.

Enormous academic and political efforts have paved the way for progress. Finland’s contributions in this regard have been as outstanding as they have been crucial. Hopefully some of you in this room will carry that tradition forward.

Today, women in Syria, Iraq and Ukraine are under siege – in sexual slavery or in a train station, for example. Today, these crimes may have a name, but the road to justice still remains a long and uncertain one. When we travel down that road we must remember that women are not only victims or survivors, but most importantly strong actors for change in their societies.

* * *

2. Some steps along the road: What a feminist foreign policy can do

Sweden's feminist foreign policy aims at ensuring women's rights and participation in central decision-making processes, including in peacebuilding efforts and peace negotiations. Gender equality is not just the right thing to do. It is the necessary thing to do if we want to achieve our wider security and foreign policy objectives.

Feminist foreign policy will be an integral part of activities throughout the Swedish Foreign Service. Our methodology can be summarised in four words, all beginning with the letter "R".

Reality check is about getting the facts right from the outset. What is the situation on the ground, if we want to include a 100 per cent of the population?

Rights – the simple fact is that human rights are also women's rights. Here, two fundamental tracks must be followed when pursuing a feminist foreign policy. Firstly, there are areas where we must aim for prohibition, such as gender-based discrimination, forced marriages and female genital mutilation. Secondly, there are areas where the aim is progress, for example equal rights to inheritance and access to education and health, including sexual and reproductive health and rights. These areas are key to women's empowerment.

Resources refers to Sweden's ambitious international work, for example in development. The most basic starting-point here is the need to apply a gender perspective when distributing aid and resources.

Representation, which includes influence over agenda-setting, starts by asking a simple question: Who conducts foreign policy – at all levels? It starts at the highest level at the Swedish Ministry for Foreign Affairs, where all the four top positions – two ministers and two state secretaries – are held by women.

I am very proud that Swedish Prime Minister Stefan Löfven has made it very clear that gender equality is a whole-of-government priority. The Prime Minister himself will pursue the agenda in all facets of the Swedish Government's work – in Sweden, in the EU and globally.

On the same note, I am grateful for a strong ally in Foreign Minister Erkki

Toumioja, who consistently makes the case for gender equality as a prerequisite for progress. We would like to work even more closely with Finland to push forward at the global level.

I am convinced that the Nordic countries have experiences to share. We have set a global example of how ensuring women's rights has benefited both women and men, and our societies at large. Step by step. Parental leave by parental leave. Pushing forward in all areas, we have started to transform norms and values.

3. How can we achieve real change?

In order to discuss what a feminist foreign policy can mean practically on the ground, let me return to one of the countries I mentioned initially: Ukraine. Women represent the largest group of internally displaced persons in Ukraine. A large number of women – exact numbers are unknown – remain in the conflict zone.

A recent visit to Eastern Ukraine by the Swedish Ministry for Foreign Affairs and the Swedish International Development Cooperation Agency brought to light that women were more or less invisible in the humanitarian work, and in the reporting of the conflict.

No disaggregated data was available. Overall, very few of the international humanitarian organisations on the ground had considered the different needs of women, girls, boys and men. As I have already mentioned, there were several testimonies to the increased risks of sexual and gender-based violence, and trafficking.

Building competence and capacity in humanitarian and military structures is paramount to addressing these shortcomings.

15 years ago, the ground-breaking UN Security resolution 1325 on women peace, and security was adopted. Without a doubt, 1325 has impacted global policies and forced the issue of gender-based violence onto the global agenda. However, 1325 has so far failed to bring about real transformative change in how we operate with regard to gender in peacebuilding and peacekeeping.

In some cases, national action plans under 1325 have proved to be potentially important vehicles for this to happen. But, ultimately, what it takes is political will. No matter how many documents we sign. If the will to

act is not there, we will not move forward.

To date, only 46 UN Member States countries have adopted National Action Plans. This is way too few. And even when national plans have been adopted, too little concrete action has been taken. Accountability mechanisms are clearly too weak and must be given greater consideration.

Together with Finland and Denmark, Sweden has proposed the establishment of a high-level position in the European External Action Service, responsible for promoting gender equality and ensuring effective implementation of 1325 in EU operations. We believe such a function would be instrumental in strengthening the EU's gender approach to peace and security.

And secondly: Over the past 20 years, only 8 per cent of the mediators in UN-led peace processes have been women. Of all the peace treaties signed during 2011 and 2012, only 20 per cent contained language on women's security, which raises the question: Security for whom? Therefore, Sweden is considering how to support a network of women mediators.

* * *

Dear friends,

A feminist foreign policy aims to respond to one of the greatest challenges of this century: The continued violations of women's and girls' human rights – in times of peace and in conflict. Failing to do so will ultimately undermine our overarching foreign policy and security objectives.

Fifteen years into the 21st century, the world is torn by conflicts that are more complex and more difficult to solve than ever before. Today, 1.5 billion people live in fragile states and conflict zones, placing far-reaching demands on international peacekeeping and crisis management. International actors are under pressure to adapt – moving towards the protection of civilians rather than observing ceasefires.

Applying routine gender analysis, strengthening the collection of gender disaggregated data, improving accountability and bringing women into peace negotiations and peacebuilding will be key in moving forward.

When doing so, let's remember how the Swedish feminist and author Elin Wägner compared values and ideals to old-fashion bicycle lights: They don't light up until you pedal forwards.

In our work for global gender equality, Sweden and Finland can do great deal in together. I am confident that many of you in this room will help us when we pedal forward.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid Conference on Disarmament

Publicerad 02 mars 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Förenta nationerna, Genève 2 mars 2015 Det talade ordet gäller.

Mr. President, Mr. Secretary General, Excellencies.

I am glad to be here in Geneva today, to address the Conference on Disarmament on issues of top priority for Sweden.

Setsuko Thurlow, one of the survivors of the Hiroshima bombing, visited the Swedish Parliament a few months ago. She gave voice to the great concern that she and other hibakushas feel: that the bomb, also today, affects her children and grandchildren, and will affect her future great-grandchildren and also their children.

Compared to the nuclear weapons of today, the bombs that were dropped over Hiroshima and Nagasaki were simple and crude; still, they killed 200 000 people outright or in the aftermath, maimed many more, and brought complete devastation on two cities.

Today, more than 16 000 nuclear weapons remain. This is unacceptable. The call from the men and women of Hiroshima and Nagasaki rings clear: We need to move further and faster on nuclear disarmament. All nuclear weapons must be abolished.

There are positive developments. Three international conferences have been held, highlighting the catastrophic consequences of nuclear weapons for men, women and children. Human beings have once again been put at the heart of our discussions.

A humanitarian perspective on nuclear weapons helps us bring disarmament

forward. Sweden will work actively with all stakeholders, at the upcoming NPT Review Conference and beyond, to pursue effective measures to eliminate all nuclear weapons.

Today, I am pleased to announce that Sweden is returning to the de-alerting group. There is widespread agreement that hair-trigger alert multiplies the risks associated with nuclear weapons. De-alerting is an important risk reduction measure on which real progress can be achieved in the short term. We look forward to working with our partners Chile, Malaysia, Nigeria, New Zealand and Switzerland on advancing this issue.

Mr. President,

Important work is done here in Geneva in the wider field of disarmament.

Questions of life and death must never be delegated to machines. We welcome the continued discussions on Lethal Autonomous Weapons Systems at the CCW (Convention for Certain Conventional Weapons). We are actively preparing for these discussions and have asked SIPRI, the Stockholm International Peace Research Institute, to study possible ways forward on central issues, such as definitions and transparency.

The Ottawa Convention that bans anti-personnel landmines is one of the most successful conventions in disarmament. Mine clearance and assistance to survivors have brought relief to affected people, countries and regions everywhere. But much remains to be done. Sweden will do its share and continue its longstanding and active engagement in mine action worldwide.

I am glad to announce that Sweden will soon have decommissioned all its cluster munitions, in accordance with our obligations in the Convention that bans this inhuman weapon. For the ban to become effective, it is important that also the world's largest manufacturers and users of cluster munitions join the Convention.

We are deeply concerned about reports of the use of cluster munitions against civilian populations in South Sudan and in Syria. The use of cluster munitions is unacceptable, and Sweden calls on all actors to strictly observe International Humanitarian Law.

Mr. President,

Contagious disease used as a weapon continues to be a major global security threat. To understand the potential dangers we need only to look at the

Ebola outbreak in West Africa. Sweden is a major contributor to the fight against Ebola, and will continue to help strengthen states' capacity to prevent, detect and respond to epidemic outbreaks in Africa and elsewhere.

Sweden will do its part in promoting a constructive and tangible outcome at next year's Review Conference for the Biological Weapons Convention. The universal adherence to the Convention is of particular importance, as well as the strengthening of confidence-building measures.

Mr. President,

The peaceful uses of outer space have contributed immensely to the welfare of people around the globe. This has to be safeguarded and strengthened so that more countries – and people – can benefit from space services.

Sweden welcomes that discussions are moving forward on how to update the international rules on outer space. I would especially like to highlight the International Code of Conduct for Activities in Outer Space, which will provide voluntary "rules of the road" to counter the pressing issue of space debris and help prevent conflicts in outer space. The Code will also be a complement to and help achieve a legally binding instrument to prevent an arms race in outer space.

Mr. President,

I warmly welcome the initiative to hold a CD Civil Society Forum. Civil society organisations represent our people and contribute with expert knowledge, and should be allowed to participate in all non-negotiating sessions.

I regret that no new negotiations have been undertaken by the CD despite many vigorous efforts. A Fissile Material Cut-Off Treaty, an FMCT, should have been concluded many years ago. We call on countries to remedy the blockages and stop linking items. If the Conference remains unable to fulfil its mandate, we will need to consider other possible avenues for bringing disarmament work forward, including the UN General Assembly. The key word is progress – not process.

This year, it is 70 years since nuclear weapons were used in armed conflict for the first and, I very much hope, the last time. In light of the worsened security situation in Europe, the abolition of nuclear weapons is more important than ever. It is only through their total elimination that we will

have a real guarantee that nuclear weapons will never be used again. We owe it to Setsuko Thurlow, to all hibakushas, to their and our children and grand-children, to pursue and conclude this work with vigilance.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid öppnandet av FN:s råd för mänskliga rättigheters 28:e session

Publicerad 02 mars 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Förenta nationerna, Genève 2 mars 2015 Det talade ordet gäller.

Thank you Mr President. High Commissioner, Excellencies.

My friend and predecessor Anna Lindh once said: “Human rights are praised more than ever, and violated as much as ever.” We truly live in troubled times of unrest where good news are too rare, and reports of human rights violations are too many.

When Boris Nemtsov was shot in Moscow two days ago – those bullets also hit the Russian people and affected the rest of the world.

All human rights are indivisible and mutually reinforcing. It is through cooperation, dialogue and with mutual respect that we can ensure compliance with human rights law.

We stand up for the human dignity, integrity, freedom and inviolability of the individual. That includes taking a stand against states claiming the right to execute, torture or imprison people in contravention of international norms. We are deeply concerned over the excessive application of the death penalty and call on governments to halt executions and introduce a moratorium on capital punishment.

It is true that women’s rights are human rights, and human rights are women’s rights. These can never be set aside with reference to culture, tradition or religion. The Swedish Government wants to strengthen gender

equality, improve women's access to resources and increase women's representation - we call it a feminist foreign policy. Furthermore, a key focus is to help protect female human rights defenders – “femdefenders” who often are particularly at risk.

All discriminatory barriers to women's economic empowerment must be removed. Equal right to inheritance is crucial in this context. Likewise, women must be allowed to control their own bodies. Sweden will continue to increase respect for sexual and reproductive health and rights and strive for their inclusion on the new global development agenda.

We must increase our efforts both to take preventive measures and to combat impunity for gender-based violence. This is true both in times of peace and in connection with armed conflicts such as in Syria and Iraq. Gender-based violence can also be part of atrocity crimes. Let us make our most to prevent genocide, crimes against humanity, war crimes and other serious international crimes, and make sure that the perpetrators are held accountable.

The economic, social and cultural rights are crucial for the survival and health of millions of people and for their working conditions. Sweden will fight different forms of forced labor and child labor, and defend a person's right to form and join trade unions, negotiate and take industrial action.

Safeguarding human rights also implies a responsibility to fight racism and discrimination. Building sustainable societies requires inclusive participation of all individuals, regardless of their origin, religious beliefs, political opinion or sexual orientation. This remains a challenge and priority also in Sweden. Our experience is that civil society often plays a key role in promoting and protecting human rights.

Free speech, free media and active journalists play a key role in ensuring human rights. We cannot stand idly by while freedom of speech is threatened. We cannot stand idly by while journalists are imprisoned, kidnapped and killed. Last year at least 60 journalists were killed. We must ensure a stronger protection of these vital voices.

We witness the barbaric offensive by ISIL. Events such as those in Nigeria, Middle East, Paris and Copenhagen prove that we all face the challenge of violent extremism. However, efforts to counter extremism must be in line with our democratic values and our conviction that we can all live side by side regardless of religion and ethnicity. The fight against terrorism must

always fully respect human rights.

The new challenges show that it is time for us to sharpen our work. Sweden will present a new strategy on human rights, democracy and rule of law which will guide our efforts in these fields.

Sweden attaches great importance to the work of the Human Rights Council, including the Special Procedures, to address specific country and thematic situations. Sweden will continue with our strong support for the mandate of the UN special rapporteur on human rights in Iran. The EU continues to follow the situation in Palestine with close attention and we call on Israel to fully cooperate with the Human Rights Council, including through issuing a standing invitation to all UN Special Procedures.

In conclusion, we need to work together and ensure that the UN delivers. 2015 is a key year for global efforts. Through the UN we can take concrete steps for human rights and democracy, to achieve peace and security, gender equality and sustainable development.

I repeat “Human rights are praised more than ever, and violated as much as ever.”

Let us rise to that challenge.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid överlämnandet av Challenges Forum-rapporten Designing Mandates till Ban Ki- moon den 27 januari 2015

Publicerad 03 februari 2015 Uppdaterad 02 april 2015

FN-högkvarteret, New York 3 februari 2015 Det talade ordet gäller.

Mr. Secretary-General, Excellencies, Partners, Ladies and Gentlemen,

It gives me great pleasure to address you today on behalf of the Challenges Forum Partnership, which brings together practitioners and decision-makers from 21 countries and six continents committed to making peace operations more effective and better fit to meet the challenges of the 21st century.

Peace operations is one of the most important and visible instruments in the UN tool box, and the demand for them is ever growing. While this can be seen as a positive sign of the trust and confidence that the international community places in the UN for managing conflicts, it also puts increasing pressure on the UN – alongside regional and other actors – to deliver more effectively on their peacekeeping mandates.

My own country, Sweden, is deeply committed to peacekeeping. Over the years, more than 80 000 Swedes have served in UN peace operations. Our deployment to MINUSMA, in Mali, is the most recent expression of this commitment. As we are now deploying, our troops will join their colleagues from other troop contributing countries in UN missions around the globe, who put their lives in harm's way in the pursuit of peace. They will face many challenges.

What can we do in response to the changing nature of conflict and the new kinds of challenges facing peacekeepers in different conflict arenas around the world?

First of all, we must recognise that although there are challenges, these are not insurmountable. By partnership and cooperation between all stakeholders we can find a common way forward.

There is a need to rethink and transform the approaches to UN peace operations. Many times the developments on the ground have outpaced the progress in strategic-level policy and operational guidance.

Going forward, we need to:

- 1) close the gap between the strategic and tactical levels of peace operations, not least with regard to the ability to respond more swiftly to contingencies at all levels;
- 2) enhance cooperation between the UN and regional organizations engaged in peace operations, and
- 3) better equip and train peacekeepers in order for peace operations to fulfil their mandates in increasingly volatile environments.

These are some of the main conclusions of the report *Designing Mandates and Capabilities for Future Peace Operations* by the Challenges Forum Partnership.

This report is the result of a two-year undertaking and contains a range of findings and 24 targeted and realistic recommendations. I would like to highlight two issues in particular:

First, the need for gender mainstreaming, both in the way that the peace operations are designed, and how they conduct their work in the area of operation. Much has happened since UNSCR 1325 was adopted in 2000, not least on the normative level, but work is still lagging behind in practice. Gender mainstreaming in peace operations is critical simply because it does make a real difference for the effective implementation of peacekeeping mandates. Reaching out and encouraging the active involvement of women in the peace efforts, in the local communities and around the negotiation tables, enhances the prospects for a lasting peace. I know from personal experience, in my capacity as SRSG on Sexual Violence in Conflict, how important this is.

Second, there is a need to further incorporate modern tools and technology in peace operations, as a means for tackling new and emerging threats. This serves the purpose of enhancing the safety and security both of the civilian population of the host nation and the peacekeepers themselves, and thus also improving the operational efficiency of the mission. With our contribution to MINUSMA, Sweden aims to help develop the capacity of UN operations to gather and process intelligence, which is expected to contribute to a more effective implementation of Security Council mandates.

On two previous occasions, the Challenges Forum Partnership has presented major reports on the challenges of peace operations to the UN Secretary-General, in 2002 and in 2006. The first was presented by my dear friend Anna Lindh, the late Foreign Minister of Sweden. Today, it is my honour to present a third Challenges Forum report to you, Mr. Secretary-General.

Before doing so, I would like to conclude by thanking everyone who has contributed, intellectually and otherwise, to the work of the Designing Mandates report. This includes all Partner Organizations, as well as the International Secretariat of the Challenges Forum.

The report's findings and recommendations have a wide buy-in from Partner Organizations from both the Global South and the Global North. We hope that it will may inform the ongoing review of UN peace operations.

Mr. Secretary-General, on behalf of the Challenges Forum Partner Organizations, it is indeed a great honour for me to present this report Designing Mandates and Capabilities for Future Peace Operations to you, and to ensure you of the Challenges Forum Partnership's continued and unwavering support to enhancing peace operations, one of the most valuable tools of the UN.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal i FN:s säkerhetsråd: "Protection of civilians in armed conflict"

Publicerad 30 januari 2015 Uppdaterad 02 april 2015

FN:s säkerhetsråd, New York 30 januari 2015 Det talade ordet gäller.

Mr. President,

I have the honour to speak today on behalf of the Nordic countries: Denmark, Finland, Iceland, Norway and Sweden.

First, let me thank the Assistant Secretary-General Kyung-wha Kang and Dr Helen Durham from the ICRC. I would also like to thank, in particular, Ms Ilwad Elman from the Women, Peace and Security working group. The role and influence of civil society in preventing conflict and building peace are essential and must be supported.

For more than 150 years, the international community has been in agreement that warfare should be made less inhumane, through the rules and principles of international humanitarian law. Civilians should be protected in armed conflict. We need to prevent and to respond to mass atrocity crimes, in accordance with the Responsibility to Protect. However, these rules and principles are challenged and sometimes even ignored. Civilians are particularly exposed in today's complex and often protracted conflicts, as we have seen in the Middle East and in West and Central Africa. This is for instance the case in Syria (and Iraq) where hospitals and schools are being made the actual targets of warfare. This must stop.

Women, men, girls and boys face different threats and difficulties during and after conflict. International humanitarian law does not always assist in

addressing these threats and difficulties. The laws of war were written during a time when only men were defined as combatants and the responsibilities of women were seen as far distant from the battlefield. A stronger gender perspective needs to be applied to international humanitarian law.

Mr. President,

Women and especially girls are particularly exposed to violence in conflict. Violence against women affects a third of all women globally. The violence is often amplified in areas affected by conflict. As we see in many parts of the world today, extremism and terrorism are prominent features of conflict situations, often constituting new kinds of threats to women's rights and lives and causing flight and displacement. We need to prevent and combat these violations of women and girls' fundamental human rights.

Gender inequalities lie at the heart of the issue. Progress on gender equality and women's rights is a goal in its own right but it also remains a critical factor in achieving poverty reduction and sustainable development.

Furthermore gender equality helps to prevent sexual violence in/and armed conflicts. We must therefore firmly address the root causes of gender inequality. This includes changing laws, norms, practices and attitudes in societies that are denying women and girls' human rights. It also means pursuing laws, including equal rights to inheritance, and policies that ensure women's political and economic empowerment, secure sexual and reproductive health and rights and policies that improve women's security. And not least, we must guarantee the right to quality education for all women and girls.

The fight against impunity for sexual and gender-based violence is also crucial. Each state has a duty and a responsibility to investigate and prosecute such crimes. It is primarily at the domestic level that solutions to the impunity gap must be found. The role of the International Criminal Court is complementary, but nevertheless crucial in ensuring that accountability is achieved. We therefore welcome and support the undertakings and in particular the special policy of the Chief Prosecutor of the International Criminal Court in order to more efficiently investigate and prosecute SGBV crimes within the jurisdiction of the Court. We furthermore recall the unique capacity of Justice Rapid Response, in close cooperation with UN Women, to address situations where expertise is needed for investigating SGBV crimes.

Mr. President,

Women are first and foremost actors and agents of change. Sustainable peace and security can never be achieved if half the population is excluded. In excluding women, we are also excluding the contribution of those sectors of society which are considered as feminine or to be women's duties. These often include raising children, education, health care, and taking care of the elderly. When these sectors, which are vital to the long-term success of nations, are not adequately represented in decision-making, it is to the detriment of peace and security. We need the participation of both women and men in formal and informal processes, in mediation, peace negotiations, and humanitarian and peace-building efforts to bring in new angles, solutions and perspectives to problems.

Mr. President,

This year provides an unique opportunity to assess and accelerate the implementation of the WPS agenda. Currently, several critical reviews are under way, including the UN Secretary-General review of peace operations, the review of the UN's peacebuilding architecture, the review of the Beijing Platform for Action and the High-level Review of Resolution 1325. In order to ensure coherence, all these reviews and especially their recommendations and outcomes should take into account the implementation of 1325 objectives in a coordinated manner. To promote the Women, Peace and Security agenda is not an isolated issue. On the contrary, it is a major part of the Peace and Security agenda.

Mr. President,

Although there has been an increase in the number of mandates of UN missions that include references to women, peace and security, this is not enough. All mandates should be based on a gender-sensitive conflict analysis in order to also be tailored to the security needs and ensuring the participation of women and girls. Gender issues should be part of reporting requirements and all UN missions should have a gender advisor at the strategic level, supplied with resources respective to his/her tasks. Leadership is critical in ensuring progress on this agenda, at the highest levels of the UN, as in member states.

Lastly, I would like to underline the importance of the Post-2015 Agenda. Among others, the Nordic countries support the gender equality goal (Goal 5) and the goal on freedom from violence and peaceful societies (Goal 16) proposed by the Open Working Group on Sustainable Development, which together includes targets concerning the prevention of all kinds of violence,

including violence against women and girls. We believe that the Post-2015 Agenda represents a unique opportunity to address violence against women, including sexual violence, on a fundamental level. It is a chance to make real progress!

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid United States Institute of Peace (USIP)

Publicerad 29 januari 2015 Uppdaterad 02 april 2015

United States Institute of Peace, Washington DC 29 januari 2015

Dear friends and colleagues,

It is a pleasure and honour to address you today. Thank you for the opportunity to say a few words about Sweden's feminist foreign policy and the global challenges facing us today.

I particularly look forward to what is certain to be a rich discussion following my introductory remarks.

Let me start by saying how impressed I am by USIP's commitment to advancing the agenda for gender and peacebuilding, while consistently aiming to improve action on the ground. If we are to more effectively address the challenges facing women – and indeed facing societies at large – the link between analytical work and operative measures clearly needs to be strengthened. USIP plays a crucial role in providing that link. I want to particularly thank Ambassador Bill Taylor for opening USIP to us and so graciously hosting me here today. And I want to extend a warm thank you to Dr Kathleen Kuhenast, Director of the Gender and Peacebuilding Center, for all the preparation she and her team have done for today's event, but more importantly for the work you do every day to move this agenda forward. Thank you!

I also want to take the opportunity to express my appreciation and support for the leadership of the US administration, and that of the many excellent American civil society organisations, private sector actors and academic

institutions for their efforts in advancing this agenda. It takes the effort of many to make a difference!

A feminist foreign policy

In October last year, as I walked to the Royal Palace in Stockholm for the formal transition of power following the September elections, a journalist asked me about my priorities and vision for Sweden's foreign policy. My answer was clear:

We are going to pursue a feminist foreign policy.

My statement has since then been received with much enthusiasm, but also a fair share scepticism, to put it kindly. Just as the suffragettes at the turn of the 20th century, fighting for their political rights in the UK and the USA, were met with considerable derision – even the term “suffragettes” was initially intended as a mockery - the notion of “a feminist foreign policy” has also given rise to irony among some observers. However, looking back, history proved women right and our democratic institutions are stronger for it. Today, the idea that women could be excluded from Parliament, or their right to vote questioned, would be seen as an utter contradiction in terms. So as we move forward, I take great strength in Gandhi's words:

“First they ignore you, then they laugh at you, then they fight you, then you win.”

A feminist foreign policy essentially seeks to address what former Secretary of State Hillary Clinton has so aptly described as “the great unfinished business of the 21st century”.

Many countries, including my own, are still characterised by the systematic subordination of women. In many parts of the world, the fact that women and girls continue to be denied their human rights constitutes a growing threat to peace and security. Women are also increasingly becoming the target of violence as a means of control to prevent them from exercising their rights.

A newly published report by the World Bank shows that in most of the world, no place is less safe for a woman than her own home. More than 700 million women globally are subject to physical or sexual violence at the hands of their husbands, boyfriends or partners. Not only is impunity widespread, in many countries intimate partner violence remains outside the law, and in some cases even allowed by law.

The extent of this problem is dramatic and in many places violence against women and girls is seen as the norm even by women themselves. In the World Bank's recent analysis, derived from 52 developing countries, one in three women agree that wife beating is justified for going out without permission.

Striving towards gender equality is not only a goal in itself, but also a precondition for achieving our wider foreign, development and security policy objectives. Working towards greater gender equality and ensuring women's rights is therefore at the heart of the Swedish Government's foreign policy.

I will focus here today on the 'how' and the 'what' of our feminist foreign policy. What are our priority areas and what are the tools at our disposal to advance the feminist foreign policy agenda?

a. Rights, representation and resources

There are three indispensable and interdependent concepts that are crucial to the 'how' of moving the feminist foreign policy agenda forward: RIGHTS, REPRESENTATION and RESOURCES – “the feminist toolbox”.

First, respect for human rights and the rule of law constitute essential starting points for every discussion about gender equality. Ensuring women's rights and access to justice must be seen as central to achieving the overall human rights agenda. This is far from today's reality. Women's rights are often seen as a specific and separate issue. We will need to work multilaterally and bilaterally, creating global coalitions in order to ensure that gender perspectives are included in strategic discussions, decisions and, most importantly, concretised at country level.

Second, increasing women's representation across the board – in governance and peacebuilding efforts, in economies and core institutions – is a sine qua non in achieving gender equality. Only through women's active participation at different levels of decision making can we transform agendas so that the needs and interests of women are truly reflected and addressed.

Reality on the ground gives considerable scope for improvement: out of 585 negotiated peace agreements from 1990 to 2010, only 92 contained references to women. From 1992 to 2011, fewer than 4 per cent of signatories of peace agreements, and less than 10 per cent of peace negotiators, were women. Furthermore, women head only 19 per cent of all UN field missions. 97 per cent of military peacekeepers are men. Do I need to go much further?

We will actively advocate women's inclusion in all peacebuilding processes, but also initiate measures in order to create a network of women mediators that can be called upon. I do not want anyone to say that there were no competent women around to involve.

We will continue to support women's organisations in conflict and post-conflict settings, in cooperation with civil society and through the UN. Achieving a better gender balance in UN peacekeeping operations is long overdue and we will give this issue full priority.

Finally, resources to achieve these ends must be increased and channelled in such a way so as to ensure that essential gender goals have financial backing. As an example: today only one per cent of spending in security sector reform is allocated to initiatives which consider gender equality a significant objective. Furthermore, in a sample of six post-conflict countries, less than eight per cent of spending was specifically budgeted to empower women or promote gender equality. Increasing and redirecting resources towards gender-specific targets will require political commitment and specific budgeting, but more importantly budgetary methods that direct major flows of money to support gender targets. We will develop and bring such methods to bear at home and in foreign policy settings.

Achieving gender equality will require new and coherent approaches, upstream and downstream, including everything from agenda setting, information and data gathering, analysis and decision-making, and intervention design to follow-up and accountability. Accountability will be key.

b. Prioritised areas:

Much of what we are already doing – politically, in pursuing international law and within the context of Swedish development cooperation – will continue to be prioritised within the feminist foreign policy framework. We will continue to give priority to the following five interdependent pillars, which we see as essential to achieving gender equality targets and improving the lives of women and girls.

1. Rule of law and human rights. These are crucial elements and constitute both the means and the end. Delivering on binding commitments and developing central aspects of international law in a gender-sensitive manner are of paramount importance.

Despite the difficulties experienced in many contexts, we must aspire to

move beyond merely defending current achievements – not least to counteract the notion that women’s rights can be denied by reference to traditional norms and religious beliefs.

2. Combating gender-based and sexual violence in peace time and in conflict remains a core priority.

- Violence against women and girls remains a global epidemic. Women in particular are vulnerable in conflict. Gender discrimination and deep inequalities are at the heart of this issue. It is only through consistent work to achieve progress at all levels that we can hope to mitigate women’s particular vulnerabilities. The fight against impunity for sexual and gender-based violence, in peace time as in conflict, is of course crucial.

- Let me elaborate a bit further on gender-based violence in conflict: 2015 will mark the 15th anniversary of the adoption of the ground-breaking resolution 1325, which established the agenda on women, peace and security. However, ensuring results on the ground is still an outstanding challenge in many ways.

- Our goal must be to bring gender aspects and priorities to the heart of peacebuilding and peacekeeping. We must ensure women’s full inclusion in all phases of formal and informal processes. Women’s representation remains marginal and gender aspects tend to be seen as complementary, rather than central to the successful outcome of the operations. Sustainable peace and security can never be achieved if half the population is excluded.

- A number of reviews directly related to women, peace and security are currently under way. In addition to the 1325 review later this year, the UN Secretary-General’s review of peace operations and the review of the UN peacebuilding architecture offer crucial avenues for addressing several of these aspects and ensuring implementation of the main objectives of resolution 1325 across the board.

3. The third pillar, which Sweden has consistently championed for a long time, concerns sexual and reproductive health and rights.

- This is an area of work that represents perhaps the greatest normative challenges. While maternal health – and to a certain degree even reproductive health – have become accepted benchmarks, sexual and reproductive rights remain highly controversial. This is true in many parts of the world, including the EU. Important progress and central elements of the

EU acquis have regretfully been undermined, so we have work to do in our own backyard as well as on the global level.

- The issue of women's reproductive rights is an issue that concerns the whole of society, men and women alike. Involving men in this work is therefore just as crucial as increasing women's representation in relevant contexts and forums. Education and dialogue are key.

4. The fourth pillar concerns another crucial building block of a feminist foreign policy: the economic empowerment of women for overall development and growth. We must combat discrimination in the labour market, but also promote women's legal rights with regard to inheritance, land acquisition and possession, as well as equal access to various social services.

5. Finally, we will also integrate feminist perspectives in our work to promote sustainable development and tackle climate change and other related threats.

The post-2015 agenda will offer important opportunities to mobilise a feminist agenda and promote gender-sensitive approaches in all of these areas.

Putting our own house in order for delivery on a feminist foreign policy

Success will, however, ultimately depend on our ability to mobilise, inspire ownership and develop adequate working methods. This in turn will require investing in capacity building and raising competence levels. I have therefore initiated an overhaul of my foreign service in order to ensure that the necessary competencies are developed and integrated into all sectors of the Ministry's work. Following a great example by the US administration, I have appointed an ambassador at large for women's issues and gender equality to be responsible for coordinating Sweden's feminist foreign policy. We have also taken steps to involve civil society at an early stage of this process. The role of civil society will be crucial both upstream in defining priorities and downstream in implementing the policy on the ground.

Conclusion

Before I close, I would like to say a few words on women's rights defenders. They are true heroes of our time. Fighting relentlessly for women's rights,

often in very difficult circumstances and at their own peril, they prove that women are at the forefront of the struggle for equality and change. But their struggle comes at an unacceptably high price.

Many of these women are confronted on a daily basis by an incomprehensible level of hate, threats and violence.

In a recent survey conducted by the Swedish NGO “Kvinna to Kvinna”, more than 60 per cent of the women interviewed had experienced public abuse, violence or received online threats; 14 per cent reported that they had been the victims of attempted murder, 29 per cent had received death threats in public places and 21 per cent had been sexually harassed.

By calling for increased influence and measures aimed at improving the lives of women, women’s rights defenders are in fact challenging existing power structures and the distribution of power. Violence is a way of trying to silence these efforts for change and development. Therefore, supporting and defending the women who are fighting for women’s rights is crucial to the overall struggle for human rights, peace, democracy and the rule of law. I count on your support.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid FN:s Peacebuilding Commission-möte om ebola

Publicerad 26 januari 2015 Uppdaterad 02 april 2015

New York 26 januari 2015 Det talade ordet gäller

Let me first express my deepest condolences to the families of all those who have perished in the Ebola epidemic. I commend Liberia, Sierra Leone and Guinea for their determination in facing this formidable challenge. And I pay tribute to the many brave healthcare workers engaged in the medical response and acknowledge the support provided by the UN and other international partners. Continued attention and support to fight Ebola is still needed.

Sweden has made significant contributions to the response to Ebola. We have provided about USD 73 million, as well as healthcare workers and other experts – mainly in Liberia, but also in Sierra Leone.

As Chair of the Peacebuilding Commission's Liberia configuration, we have actively advocated that commitments and pledges made to the global Ebola response must be translated into action on the ground.

We have also stressed the importance of addressing immediate peacebuilding needs and meeting the broader security, developmental and governance challenges along with the medical public health response.

And we have pointed to the need to prepare for the medium term by planning for enhanced and accelerated peacebuilding support in the aftermath of the immediate crisis.

Alongside emergency support, beginning to prepare for the post-Ebola recovery phase will be critical. Not least considering the severe impact the epidemic has had on the economy.

However, the current outbreak also once again demonstrates how urgent it is that all countries have strong, resilient and integrated health systems, capable of fully implementing the International Health Regulations and having the capacity for health-related emergency preparedness. They must also make progress towards achieving universal health coverage that promotes universal, equitable access to health services and ensures affordable, quality service delivery.

The post-Ebola recovery in Liberia will take place as the UN peacekeeping mission (UNMIL) begins to transition out, and as preparations commence for the important presidential elections in 2017. Although the epidemic has affected men and women to the same degree when it comes to the total number of infected individuals, in some respects women have been particularly hard hit. A recent World Bank survey from Liberia shows that in the last three months, 60 per cent of the women were unemployed, as compared with 40 per cent for the male population. Women have also been severely hit by the non-existent or limited access to healthcare in connection with antenatal care, births and the health of newborns.

We therefore look forward to the Ebola Recovery Assessment led by UNDP. We welcome the inclusive process, with special emphasis on the affected countries in which the assessment will be conducted. We note that the review will cover four areas of priority: peacebuilding, social services, economic recovery and infrastructure.

Let me stress that peacebuilding is not only about governance and the rule of law. It must be an integrated part of all four of these pillars. Capacity building and the strengthening of national institutions must be at the centre of these efforts. We hope that the findings of this assessment will include recommendations on the way forward and provide input for a renewed and focused commitment to peacebuilding in all the affected countries.

The PBC will continue to play an important role in providing a platform for coordination and mutual commitment, and in linking the relevant developmental, political and security aspects. We look forward to continuing to support this process, not least in the role of Chair of the PBC Organisational Committee for 2015, for which we have been nominated by the Western European and Others Group and hope to be appointed shortly.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande vid Folk och Försvars rikskonferens

Publicerad 11 januari 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Folk och Försvars rikskonferens, Sälen 11 januari 2015 Det talade ordet gäller.

Ers kungliga höghet, ärade åhörare.

Tack för att vi får komma till Sälen. Det svenska etablissemanget tycks uppskatta att varje år få komma till snön. Men snön faller också över de stridande i östra Ukraina, över flyende människor i Syrien och Irak, över tält i flyktingläger i Libanon.

Och himlen har gråtit över Paris de senaste dagarna. Frågan som ställs där är: Hur lever vi vidare med detta? ”Comment vivre avec ça?”.

Den frågan avslutar en kort videofilm på New York Times hemsida. I filmen berättar Julien Beupé om den 7 januari 2015. Han jobbar på gatan där Charlie Hebdo har sin redaktion. När de första ambulanserna anlände blev han ombedd att gå med in på redaktionen för att bistå hjälparbetet.

”Det finns inga ord som kan beskriva det jag såg där. Det var inte ens som en skräckfilm. Sådana scener existerar inte”, säger Julien.

Efter en stund började anhöriga till medarbetarna på Charlie Hebdo att komma till platsen. Att se människor bryta ihop inför det faktum att deras älskade inte finns längre var värre än förödelsen som terroristerna skapade, säger Julien.

Och han frågar: ”Comment vivre avec ça?”. Hur lever du vidare med detta?

Det är frågan som de anhöriga har ställts inför. Men Juliens fråga måste även ställas av oss som försvarar de grundläggande demokratiska värden som terroristerna attackerade. Hur lever vi vidare? Vilka åtgärder bör vi vidta?

* * *

Vi har sett många fall av ursinningslös terrorism under de senaste åren. Madrid, London, Breiviks dåd i Oslo och på Utöya, Burgas, Toulouse och Montauban – för att nämna några exempel i vår närhet. Även Sverige har upplevt extremistiskt våld och attacker.

Fruktansvärda nyheter når oss nu också från Nigeria, där 2 000 människor befaras ha mördats i Boko Harams dödligaste massaker hittills. Senast igår ska minst 19 människor ha mist livet i ett bombattentat mot en populär marknad i en stad i nordöstra Nigeria. Enligt vittnen var bomben monterad på en flicka i tioårsåldern.

Politisk och religiös fanatism av detta slag är svår att förebygga, förutspå och bemöta. Därför blir det än viktigare att vi kraftsamlar för att göra just det.

* * *

Vi ska fortsätta att bekämpa den internationella terrorismen genom att söka verkningsfulla gemensamma verktyg – som samtidigt inte gör avkall på de grundläggande demokratiska värden som vi vill försvara. Vi behöver stoppa rekryteringen till extremistiska organisationer, och skapa ett sätt att hantera de som återvänder till Sverige efter att ha stridit utomlands.

Det gäller islamistiska organisationer, men även till exempel de svenskar som rest till Ukraina och stridit med högerextrema organisationer där. Detta är ett av Europas största säkerhetshot, som kräver internationellt samarbete. FN:s säkerhetsråd har fattat ett bindande beslut om att alla länder ska göra det olagligt att delta i terroristövningar eller terroristhandlingar.

Regeringen snabbtredet nu hur detta ska genomföras i Sverige. Statsministern kommer inom kort att kalla till ett möte med regeringens säkerhetspolitiska råd för att göra en bedömning av läget.

Säkerhetspolisen gör samtidigt ett omfattande arbete för att få unga människor som tänkt resa till terroriststrider att avstå. Våra polisiära myndigheter har även tydliga befogenheter för att kunna utreda och förhindra terroristbrott, samtidigt som vår lagstiftning innehåller tydliga rättssäkerhetsgarantier.

Jag vill särskilt nämna lagstiftningen om så kallade preventiva tvångsmedel som Sverige har sedan den 1 januari 2008. Lagstiftningen grundar sig på en proposition som den dåvarande S-regeringen lade fram i mars 2006. Den

nuvarande regeringen har gjort denna lagstiftning permanent från 1 januari i år, och den rör grov samhällsfarlig brottslighet som till exempel sabotage, mordbrand, spioneri och terroristbrott.

Lagstiftningen gör det möjligt att använda hemlig avlyssning och övervakning av elektronisk kommunikation, hemlig kameraövervakning och kvarhållande av försändelser i förebyggande syfte för att förhindra brott. På så sätt kan våra polisiära myndigheter ges möjlighet att ligga steget före grupper eller personer som planerar allvarlig brottslighet.

* * *

Den här utmaningen är långt ifrån bara ett polisiärt uppdrag. Det handlar till stor del om att stödja de många lokala aktörer, föreningar och samhällsfunktioner som arbetar med att förebygga att unga människor radikaliserar med tragiska följder.

Demokratiminister Alice Bah Kuhnke meddelade i fredags att regeringen under 2015 kommer att presentera en handlingsplan som rör förebyggande av att människor i Sverige värvas som utländska terroriststridande. Mona Sahlin är nationell samordnare för dessa frågor. Givet omfattningen på hennes uppdrag och det stora behovet av samordning finner regeringen det angeläget att redan nu stärka hennes roll. Vi kommer därför ge henne ökade befogenheter och mer personella resurser.

Vi kommer även att uppdraga åt Mona Sahlin att skyndsamt återkomma till regeringen kring skapandet av en hjälplinje dit människor kan vända sig när deras anhöriga eller vänner visar intresse för att ansluta sig till extremistiska grupperingar och strida utomlands.

* * *

Terroristattacken i Paris bidrar till oron inför ett på många sätt dystert världsläge. Nyhetsrapporteringen 2014 präglades av Rysslands aggressivitet och folkrättsbrott, kriget i Syrien och ISIL:s hänsynslösa framfart, samt ebolaepidemin. Inom vår europeiska union – där 25 miljoner människor går arbetslösa – upplever många hur främlingsfientligheten växer, samtidigt som inkomstklyftorna ökar och polariseringen tilltar. Till det kommer naturkatastrofer. Skyfallen och översvämningarna i sydöstra Europa i våras lär ha varit de värsta sedan mätningarna började för 120 år sedan. Och många människor har fått sätta livet till i försöken att ta sig över Medelhavet till Europa.

De händelser som präglade 2014, kombinerat med den tragiska inledningen på 2015, blir en påminnelse om hur gränsen mellan inrikes- och utrikespolitik suddas ut. Låt mig därför utveckla regeringens syn på det förändrade världsläget och den svenska säkerhetspolitiken år 2015.

* * *

I regeringsförklaringen sa statsministern att den militära alliansfriheten allttjämt tjänar vårt land väl. Och det är jag övertygad om att vi alla ser: Att den är bra för Sverige, som fortfarande är ett av världens tryggaste länder. Den skapar en god grund för ett aktivt ansvarstagande, för såväl vår egen som andras säkerhet. Sverige ska inte förhålla sig passivt om en katastrof eller ett angrepp skulle drabba ett EU-land eller ett nordiskt land. Vi förväntar oss att dessa länder agerar på samma sätt om Sverige drabbas. Vårt land ska både kunna ge och ta emot stöd, såväl civilt som militärt.

Regeringsförklaringen gjorde också klart att Sverige inte ska söka medlemskap i Nato. Några har tolkat detta som att vi vore motståndare till Nato. Så är det naturligtvis inte. Vi har ett utmärkt och viktigt samarbete med Nato. Inom Försvarsberedningen har vi för bara ett halvår sedan nått en bred överenskommelse om att vår relation till Nato ska handla om att utveckla detta partnerskap. Det är vad vi nu ska göra.

Vår militära alliansfrihet handlar alltså inte om vad vi är emot, utan om vad vi är för.

Vi är för ett Sverige som gärna samarbetar med andra för att bygga säkerhet – men utan försvarsförpliktelser i förhållande till andra länder eller allianser; ett Sverige som fattar sina egna grundläggande säkerhetspolitiska beslut.

Vi är för ett Sverige som kan driva en mer självständig linje i olika internationella frågor, ett Sverige som har givits och kan ta en särskild roll, inte minst kring konfliktlösning och nedrustning.

Och vi är för ett Sverige som blir trovärdigt i vårt arbete mot kärnvapen. Inte bara för att vi själv har avstått från kärnvapen, utan för att vi också avstår från att ingå i en allians med kärnvapenparaplyet som en del av sin gemensamma strategi.

* * *

Efter det andra världskrigets slut var det viktigaste att det slags aggression som utlöste kriget aldrig skulle få upprepas. FN-stadgan slog entydigt fast

förbudet mot att bruka våld mot en annan stat med bara två undantag – i självförsvar och när FN:s säkerhetsråd sanktionerat det.

Under hela det kalla kriget – med det omedelbara kärnvapenhotet, och med oerhörda konventionella stridskrafter riktade mot varandra – var det ändå risken för ett nytt krigsutbrott som stod i centrum. Återkommande kriser spädde på nervositeten – kring Berlin och Kuba, kring Vietnam och Afghanistan.

Men sedan Berlinmuren fallit, och det kommunistiska styret i östra Europa med den, så kände nog alla att risken för ett nytt världskrig blev mindre överhängande. Åtminstone för en tid blev det mer av samarbete och mindre av konfrontation i världspolitiken. Samtidigt blev andra hot mot vår säkerhet allt mer påtagliga.

* * *

Det långsiktigt mest allvarliga är att människans livsbetingelser här på planeten jorden är i fara, till följd av klimatförändringarna. Forskarna i FN:s klimatpanel har tydligt visat att den globala uppvärmningen måste hejdas om vår civilisation ska kunna överleva. Detta hot är en säkerhetspolitisk fråga av högsta rang.

Redan i dag hotas mänskligt liv av att klimatet blivit alltmer extremt – genom översvämningar och andra allt mer frekventa naturkatastrofer, genom torka och förstörelse, genom att havsnivån stiger. Stora öar och hela länder hotas av att snart hamna under vatten.

Klimatförändringarnas påverkan på tillgång till vatten, på migration, på den evinnerliga kampen om marken och andra resurser – allt detta är också långsiktiga och hotfulla företeelser som utgör tydliga säkerhetsrisker, vid sidan av själva naturkatastroferna.

Världens nationer har detta år ett utmärkt tillfälle att vända utvecklingen. Klimatoppmötet i Paris i december måste resultera i en bindande överenskommelse om hur vi tillsammans kan hejda jordens uppvärmning. EU har tagit ledningen med ett mer ambitiöst klimatmål än tidigare. Men med det får vi inte slå oss till ro fram till december. Vi måste också utnyttja varje tillfälle under detta år för att också förmå andra att fatta rätt beslut för att rädda klimatet.

* * *

Ett annat alltmer uppenbart samband är det mellan utveckling och säkerhet. Som generalsekreterare i FN lade Kofi Annan ner all sin energi på att visa hur nödvändigt det är, för allas vår säkerhet, att bekämpa fattigdomen och göra levnadsvillkoren på vår jord mer rättvisa. Arbetet med FN:s millenniemål var en viktig början. De kommer senare i år att få en efterföljare i de så kallade post-2015-målen som ska gälla alla länder, fattiga som rika, och som ska sätta mål för en hållbar värld – ekonomiskt, socialt och miljömässigt.

Stora delar av mänskligheten har ett drägligare liv i dag, jämfört med för en generation sedan. Men det är fortfarande 10 000 barn som dör varje dag, helt i onödan, på grund av brister i sanitet och sjukvård. Och det är fortfarande närmare en miljard människor som inte får möjlighet att äta sig mätta.

Detta är naturligtvis inte acceptabelt, för den som hyser den minsta medkänsla med drabbade medmänniskor. Men det finns flera skäl. Klyftor mellan fattiga och rika orsakar spänningar och konflikter. De bidrar till instabilitet och osäkerhet. Att bekämpa fattigdom och ojämlikhet är därför också en säkerhetspolitisk uppgift.

* * *

Digitaliseringen av vårt samhälle har inneburit mycket stora välfärdsvinster. Medborgarnas möjligheter att få information och kommunicera med andra har revolutionerats genom internet. Vetenskapliga upptäckter kommer allt snabbare med hjälp av allt kraftfullare datorer. Tillverkningsindustrin har genomgått en andra revolution. Den digitala handeln har en särskilt stor potential att stärka tillväxten i ekonomin.

Men det finns en annan sida. Gång efter gång har det visat sig att de informationssystem som byggts upp är sårbara för intrång – oavsett om det är i privat eller statlig regi. Det blir särskilt bekymmersamt ju större del av vår samhällsviktiga infrastruktur som är beroende av fungerande IT-system.

I vårt land fokuserar vi nu på att stärka förmågan att skydda våra viktigaste nätverk, och på att spåra varifrån attacker kommer. En utredning kommer nu i mars redovisa förslag om att inrätta en obligatorisk IT-incidentrapportering.

Men i den globaliserade värld vi lever i räcker det inte med vad vi själva gör. Det ökade IT-hotet kräver internationellt samarbete, främst inom EU och med andra likasinnade. Inom EU slutförhandlas nu ett direktiv med ett samlat grepp på IT-säkerhetsfrågan, med aktiv svensk medverkan.

Allt det vi gör måste utgå inte bara från att skydda vårt samhälle, utan också från att värna medborgarnas integritet. När den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna antogs, i december 1948, anade nog ingen vilken roll som internet och sociala media skulle komma att få. Men likväl har formuleringarna i förklaringens artikel 12 högsta relevans också i dag: ”Ingen får utsättas för godtyckligt ingripande i fråga om privatliv, familj, hem eller korrespondens och inte heller för angrepp på sin heder eller sitt anseende. Var och en har rätt till lagens skydd mot sådana ingripanden och angrepp.”

* * *

Världen bevittnar nu de mest avskyvärda handlingar som utförs av ISIL i Syrien och Irak. Den rapport som FN:s undersökningskommission lade fram i november är nästan oläsbar i sin katalog över grymheter som begås just nu, på vårt jordklot, i det tjugoförsta århundradet. Jag läste nyligen detta, i ett referat av rapporten:

”IS halshugger, skjuter och stentar män, kvinnor och barn på offentliga platser i nordöstra Syrien. De amputerar händer på män som stjal och hugger fingrar av män som röker. Människor tvingas komma och bevittna avrättningar på torget, och stympade män hängs upp som varning på gator och torg.”

Det är av största vikt att de skyldiga till dessa brott mot mänskligheten ställs till svars. Därför har regeringen tillsammans med de andra EU-länderna uppmanat säkerhetsrådet att hänskjuta situationen i Syrien till Internationella brottmålsdomstolen.

ISIL har nu pressats tillbaka av den USA-ledda koalitionen flygattacker. De har också berövats finansiella tillgångar såsom rudimentära oljeraffinaderier och de har misslyckats med att inta städer som Kobane.

Men mycket återstår att göra. Säkerhetsrådets resolutioner, som syftar till att begränsa ISIL:s rekryteringar och finansiella flöden, måste nu genomföras av alla FN:s medlemsländer.

Så länge det saknas full, demokratisk, politisk kontroll i Syrien och delar av Irak finns risken att områden i dessa länder förblir fristäder för terroriströrelser. Regeringen förväntar sig att FN:s säkerhetsråd ger ökat stöd till en politisk lösning i Syrien. Vi stöder Staffan de Misturas försök till en frysning av konflikten i Aleppo.

I Irak stöder vi centralregeringen i Bagdad och premiärminister Abadis ansträngningar att hålla ihop landet och via gemensamma krafter bekämpa ISIL.

Sverige gör mycket redan i dagsläget, inte minst för att lindra den katastrofala humanitära situationen. Konflikten i Syrien har hittills skördat 200 000 människoliv och över tolv miljoner är i behov av humanitärt stöd – hälften av dessa är barn. Sedan 2011 har Sverige avsatt 1,3 miljarder kronor och tagit emot cirka 60 000 asylsökande. Vi stödjer Syriens grannländer som är utsatta för ett hårt tryck.

Sverige ingår också i den breda koalitionen för att bekämpa ISIL och stödja Irak, vilken samlat ett 60-tal länder och entiteter, däribland EU och samtliga EU:s medlemsstater. Regeringen undersöker nu också förutsättningarna att skicka svensk militär personal till Irak för att bidra till utbildning av trupper som strider mot ISIL. Om det blir aktuellt kommer frågan att underställas riksdagen. Det skulle bli en viktig insats för att visa att vi vill fortsätta dela ansvaret för att möta ett svårt hot.

Det starka behovet av internationell konfliktlösning på många håll är en viktig anledning till att Sverige nu aktivt driver vår kandidatur till FN:s säkerhetsråd. Vi vill och bör ta ansvar. Det är också i vårt egenintresse.

* * *

Under 2014 har risken för globala epidemier gjort sig skrämmande påmind. Ebolan slog till, snabbt och skoningslöst. Dödligheten uppmättes till upp till 90 procent av alla fall.

Det ger en påminnelse om att vår beredskap inför hot mot vår egen säkerhet också måste innefatta detta – att snabbt hantera smittsamma sjukdomar. Samtidigt behöver vi arbeta för att hindra utspridningen av antibiotikaresistens, som skulle kunna slå hårt mot den globala hälsan och säkerhetsläget.

* * *

De nya utmaningarna för vår säkerhet betyder emellertid inte att de traditionella helt försvunnit, på det sätt som vi hade önskat. I Ukraina pågår en väpnad konflikt, med en olaglig rysk annektering av Krim och med fortsatt ryskt stöd till separatisterna i östra delen av landet. Det är länge sedan som vi i vår närhet har sett ett lika flagrant brott mot internationell rätt som det som Ryska federationen har begått i Ukraina. Det har fördömts av

samtliga riksdagspartier. Viktigt är också att EU:s medlemsstater enhälligt beslutat om verkningfulla sanktioner mot Ryssland, samt att hålla fast vid en tydlig linje att inte acceptera det ryska agerandet.

Ännu närmare vårt eget lands gränser – och ibland alldeles för närgånget – har den militära verksamheten i Östersjön successivt trappats upp. Ryska övningar genomförs i en stor skala. Och i höstas kunde som bekant Försvarsmakten rapportera om en helt säkerställd olaglig undervattensverksamhet på svenskt inre vatten, utan att inkräktarens nationalitet kunde fastställas.

Jag vill göra tydligt att regeringen inte uppfattar den här verksamheten som ett direkt hot mot vårt land. Men en samlad bedömning ger ändå anledning att vidta åtgärder.

* * *

För Sverige är sedan lång tid utrikespolitiken den främsta försvarslinjen. Det betyder att vi med utrikespolitikens alla medel, öppna såväl som mer förtroliga, gör klart för var och en som är berörd att Sverige med alla medel kommer att slå vakt om vår territoriella integritet. Det betyder också att vi med vår utrikespolitik, i bredast möjliga mening, försöker motverka alla de andra hot mot säkerheten som jag har berört här i dag, och att vi verkar för avspänning och stabilitet i vår region.

Vårt mål är gemensam säkerhet, och vi ska fortsätta att verka för fred och nedrustning. Vi vill engagera oss mer aktivt i de fredsinsatser som FN och EU gör. Den internationella utvecklingen, liksom vad som händer i vårt närområde, påverkar självfallet vår försvarspolitik.

Det är till exempel med europeisk enighet, med stöd till Ukraina och med en tydlig politik gentemot Ryssland, som vi bäst bemöter den utmaning mot europeisk säkerhet som vi har sett under det gångna året. Så skapas stabilitet och säkerhet i vårt eget närområde framöver.

Jag kan säga som Olof Palme sade i ett annat besvärligt säkerhetspolitiskt läge för trettio år sedan: Svensk arbetarrörelse har alltid varit beredd att ta sitt ansvar för landets värn. Palme sa då det fanns skäl att något räta på morrhåren. Och att vi också nödgats att något vassa klorna.

Den signalen, och de åtgärderna, är nu återigen aktuella. Låt mig därför säga att jag känner den djupaste respekt och tacksamhet för det arbete som alla

kvinnor och män gör i försvaret av vårt land. Försvarsministern kommer här i morgon att kommentera arbetet med propositionen om försvarets framtida inriktning.

Det finns en god tradition i vårt land att söka blocköverskridande överenskommelser om försvars- och säkerhetspolitiken. Det förändrade och försvårade säkerhetspolitiska läge som vi har i dag understryker vikten av samverkan kring denna politik. Detta är också en viktig del av den Decemberöverenskommelse som slöts för ett par veckor sedan mellan regeringspartierna och de fyra allianspartierna.

Det vore dessutom en fördel om dessa centrala frågor kunde föras ut till ett ännu bredare samtal i vårt land, som i sin tur bidrar till en större folklig förankring. Som utrikesminister är jag självklart beredd att ta min del av ansvaret. Debatten ska fortsätta även när snön har smält i Sälenfjällen – och den ska involvera fler än de vanliga debattörerna.

Under våren kommer jag därför att genomföra en rundresa i Sverige. Syftet är att möta engagerade medborgare och organisationer i en diskussion om hur vi kan uppnå gemensam säkerhet i en ny tid. En tid där vi måste ställa svåra frågor om hur vi ska leva vidare med varandra. ”Comment vivre avec ça?”, som Julien Beaupé säger i videoklipppet från Paris.

I arbetet med att ge utrikes, försvars- och säkerhetspolitiken en folklig förankring finns även en viktig roll för Folk och Försvar, som just uppmärksammar många andra faktorer än de rent militära. Därför är ni tydligt är en organisation i tiden, och jag tackar för möjligheten att inledningstala på er konferens i Sälen 2015.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid Sieps seminarium "Tar EU mänskliga rättigheter på allvar?"

Publicerad 08 december 2014 Uppdaterad 02 april 2015

Svenska institutet för europapolitiska studier,
Myntkabinettet, Stockholm 8 december 2014 Det talade ordet gäller

MR-vänner, EU-vänner,

Tidigare i höstas var jag med när Stilleståndsdagen högtidlighölls på Kulturhuset. Där lyssnade vi till Hédi Fried som överlevde Auschwitz. Hennes livshistoria ledde mina tankar till en essä av författaren Per Wirtén, som påpekar att det europeiska fredsprojektet inte symboliseras av någon skinande frihetsgudinna. Det är inte naiv eufori, utan vår mörka historia som understryker fredens och därmed EU:s nödvändighet.

Wirtén skriver allvarligt att i Auschwitz blir du europé. När han ser hur en ny generation ungdomar besöker koncentrationsläger och synagogor blir han optimistisk. Han menar att ett europeiskt självmedvetande – rotat i historiens allvar – håller på att växa fram. Insikten att vi måste lära av historien för att undvika att den upprepar sig var även Hédi Frieds slutsats under kvällen på Kulturhuset.

Att Sverige för 20 år sedan axlade sitt europeiska ansvar fullt ut och gick med i EU var ett klokt beslut. I en orolig tid med konflikter såväl i vårt närområde som i Syrien och Irak, är de värden som EU som vilar på en utmärkt grund för den roll som Sverige ska spela i europeisk och internationell politik.

Ett exempel på de värden som EU vilar på är skyddet för de mänskliga rättigheterna, som är huvudämnet för dagens konferens. Jag vill tacka Sieps och Fonden för mänskliga rättigheter för att ni arrangerar den här

eftermiddagen och stimulerar en viktig debatt.

* * *

Låt mig inledningsvis lyfta tre exempel i syfte att ge några ytterligare aspekter på den övergripande frågan om mänskliga rättigheter och människorättsskydd.

Nyligen deltog jag i en konferens om "Femdefenders", kvinnor som kräver att deras mänskliga rättigheter tas på allvar – trots att de ständigt motarbetas. Våld mot kvinnor drabbar mer än en miljard kvinnor och flickor varje år. Det är den främsta dödsorsaken bland kvinnor och den främsta anledningen till att kvinnor får nedsatt rörelseförmåga. I rapporten "Femfenders" av Kvinna till Kvinna beskrivs en av de orsaker som gör att kvinnor inte åtnjuter sina mänskliga rättigheter: Hatet mot de modiga kvinnor som står i frontlinjen för just den kampen.

I Bryssel ligger European Trade Union Institute som bland annat granskar förhållandena på Europas arbetsmarknad. I rapporten "Benchmarking Working Europe 2014" kartläggs en oroväckande utveckling i finanskrisens spår. Från 2008 till 2014 ökade antalet arbetslösa från 16 till drygt 25 miljoner européer. I många länder förekommer en press nedåt på fackliga rättigheter. Särskilt bland ungdomar är arbetslösheten hög och arbetsvillkoren dåliga. I Storbritannien handlar debatten om utbredningen av noll-timmar-kontrakt, en anställning där arbetsgivaren inte utlovar något arbete till den anställde.

I förra veckan deltog jag i OSSE:s ministerråd i Basel. Parallelet med vårt ministermöte hade civilsamhällets organisationer en konferens. Deras rapport beskriver en ökning av våld som härleds till hat och som bland annat drabbar olika religiösa och etniska grupper, migranter, romer samt hbtq-personer. Rapporten presenterar flera förslag kring hur OSSE kan arbeta för att stävja det våld och hat som i vissa länder även sprids av medier och under valrörelser – två företeelser som egentligen ska garantera mänskliga rättigheter.

* * *

Efter dessa lite bredare reflektioner vill jag specifikt adressera EU:s roll för människorättskyddet i EU. Först vill jag tala om nuläget: Vad gör Sverige och EU i en tid med flera olika utmaningar, och vilka är principerna som vägleder oss? Därefter vill jag kommentera de förslag inom unionen som handlar om

att stärka rättstatsen. Till sist vill jag kommentera EU:s utvidgning och vårt östra grannskap.

* * *

1. Nuläget: Vad gör vi, vilka principer vägleder oss?

Mänskliga rättigheter är en av hörnstenarna i vår utrikespolitik. De är vägledande för Sveriges agerande, såväl i EU-samarbetet som globalt. De slår fast att alla människor, oavsett land, kultur och sammanhang, är födda fria - lika i värde och rättigheter.

Men dessvärre lever vi i en tid då våra gemensamma värderingar utmanas i takt med att rasistiska och populistiska partier växer i flera av EU:s medlemsstater. Utvecklingen påverkar inte bara Sveriges riksdag, vilket vi bevittnade i förra veckan, utan även EU-samarbetet och arbetet i Europaparlamentet.

Trots olikheterna inom vår union måste vi nu ta ett ännu fastare grepp om de gemensamma värden som EU vilar på. Därför är det angeläget att påminna om vad Sverige och EU redan gör för att stärka skyddet för mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen i Europa.

Grundprincipen är att makten aldrig får bli godtycklig och individer måste få göra sina rättigheter gällande. Här på hemmaplan har vi regeringsformen som slår fast att all makt utövas under lagarna. I EU-fördraget talas det om rättsstaten som ett grundläggande värde.

Mänskliga rättigheter lever i symbios med rättsstatsprincipen. En fungerande rättsstat är förutsättningen för att människor ska kunna åtnjuta sina rättigheter. Rättsstaten är dock inte bara ett medel, utan också ett mål i sig självt.

Jag talar nu inte om rättsstaten som en egen sektor, eller något som bara angår polis, åklagare eller domstolar. Det handlar om en princip som ska råda överallt där offentlig makt utövas och individers rättigheter påverkas.

Sverige har länge varit en viktig aktör för att reformera lagstiftning och stärka rättsliga institutioner i utvecklings- och konfliktmiljöer. Som många av er vet har jag personlig erfarenhet av sådant arbete, inte minst efter min tid som FN:s specialrapportör för sexuellt våld mot kvinnor.

Då mötte jag bland annat kvinnor i Bosnien-Hercegovina som hade utsatts

för sexuella övergrepp i samband med kriget på 1990-talet, men som fortfarande inte har fått upprättelse via rättstaten. Mannen som begick övergreppen kan hon tvingas se flina i kön när hon gör sina bankärenden. Resultatet är naturligtvis att förtroendet för rättstaten undergrävs.

* * *

Sverige har också varit ledande i att utveckla nya verktyg för att stärka rättsstaten inom offentlig förvaltning. Nyligen besökte jag Ukraina och där inleder Sverige nu ett omfattande samarbete i samverkan med Folke Bernadotte Akademin, som även är representerade här i dag. Insatserna handlar bland annat om att säkerställa att individer får ett rättssäkert bemötande när de till exempel ansöker om id-handlingar, olika tillstånd, eller basala behov som el och vatten.

En av våra viktigaste uppgifter just nu är att säkerställa att rättsstaten får en tydlig plats i FN:s nya utvecklingsmål. Det är en utmaning, men samhällsstyrning och rättighetskydd borde ha en given plats i ett så viktigt dokument. Jag vill därför framhålla att Sveriges regering kommer vara pådrivande för att rättsstaten blir ett eget mål med tydliga indikatorer, även om konkurrensen är hård då listan med angelägna mål och prioriteringar redan är lång.

2. Förslag inom EU: Stärk rättstaten!

Som jag nämnde ser vi en oroande utveckling i vissa av EU:s medlemsstater. Rättsliga institutioners oberoende begränsas, människors grundläggande rättigheter kränks, civilsamhällets möjlighet att arbeta försämras. Det är oacceptabelt och ovärdigt ett medborgarnas Europa.

EU måste därför utveckla redskapen för att hävda och värna respekten för mänskliga rättigheter och rättsstaten. Det gäller både inför EU:s egna medborgare och gentemot länder utanför unionen. Men då måste medlemsländerna själva leva upp till EU:s gemensamma värden.

Europarådets Venedig-kommission har framfört att vissa av de grundlagsförändringar som har genomförts i Ungern både riskerar domstolsväsendets oberoende och äventyrar maktodelningsprinciper. Även EU-kommissionen och Europaparlamentet har i vissa avseenden riktat kritik mot Ungern. Det är bland annat mot den här bakgrunden som en intressant fråga har aktualiserats: Hur ska EU hantera frågor som rör medlemsstaternas efterlevnad av grundläggande rättigheter och rättsstatens principer? En

annan fråga som diskuteras är romernas situation.

Utmaningarna mot rättsstaten står inte oemotsagda. Flera medlemsstater, däribland Sverige, har efterfrågat ett tydligare agerande från kommissionen när en medlemsstat agerar på ett sätt som strider mot EU:s värden.

Det var därför mycket välkommet när kommissionen presenterade sitt förslag om ett nytt ramverk i EU för att stärka rättsstaten. Kommissionen har ett särskilt ansvar som väktare av fördragen. Det nya ramverket tydliggör det ansvaret och kommissionens möjlighet att agera.

Tanken är att ge kommissionen verktyg att föra dialog och ge rekommendationer när en medlemsstat riskerar bryta mot de grundläggande värden man förbundit sig till. Ramverket ska aktiveras vid allvarliga och systematiska hot mot rättsstaten och när de nationella systemen inte bedöms kapabla att avvärja dessa hot.

Ramverket kompletterar de mekanismer som redan finns genom sanktionsförfarandet i artikel 7 i EU-fördraget, samt kommissionens möjlighet att inleda överträdelseförfaranden.

För regeringen är det viktigt att ramverket omfattar upprätthållandet av unionens värden och att det tillämpas i situationer där enskilda fall påvisar strukturella brister rörande rättsstatsprincipen. Exempel kan vara där domare skiljs från sitt ämbete eller mål på osakliga grunder, eller fall där möjligheten för civilsamhällets organisationer att arbeta allvarligt inskränks.

* * *

En annan välkommen utveckling är att kommissionens förste vice ordförande Frans Timmermans har ett övergripande ansvar för frågor om rättsstaten och EU:s stadga om grundläggande rättigheter. Det är en viktig signal om att dessa frågor alltid måste vägas in i EU:s arbete.

Just nu diskuterar vi även i medlemskretsen hur rådet kan utveckla sitt eget arbete för att stärka rättsstaten. Ett exempel är genom återkommande dialog i rådet för att öka den gemensamma förståelsen för efterlevnad av rättsstaten.

En del i en sådan dialog skulle kunna vara hur befintlig information, som rapporter från Europarådet och EU:s byrå för grundläggande rättigheter (FRA), skulle kunna komma till bättre användning. På så sätt kan onödigt dubbelarbete undvikas.

Min förhoppning är att med dessa nya verktyg så ska kommissionen och rådet kunna komplettera varandra i syfte att stärka rättsstatsarbetet och bidra till EU:s demokratiska legitimitet. Ytterst handlar det om trovärdigheten för EU som ett medborgarnas Europa.

3. EU:s utvidgning och vårt östra grannskap

I essän av Per Wirtén åker författaren bil genom östra Europa med sina döttrar. De åker genom städer och landskap som Wirtén senast hade besökt några år efter murens fall. Författaren skriver om ett socialt, ekonomiskt och politiskt mirakel som bara kan jämföras med de västeuropeiska rekordåren mellan 1945 och 1970. Fast den återhämtningen berodde till stor del på stödet från USA. Östra Europa har rest sig med hjälp av unionens egen, inneboende kraft.

De politiska och ekonomiska reformer som utvidgningsprocessen har medfört, har även varit avgörande för ländernas transformation i riktning mot fungerande rättstater där de mänskliga rättigheterna respekteras. Utvidgningsprocessen är tveklöst ett av de viktigaste redskapen vi har även för EU:s inflytande i närområdet.

Våra ansträngningar att värna om mänskliga rättigheter tar följaktligen inte slut vid EU:s gränser. Stärkandet av mänskliga rättigheter inom ramen för EU:s grannskapspolitik är högt prioriterat. Genom den så kallade ”more for more”- principen uppmuntrar EU välbehövda reformer i partnerländerna. Ju fler reformer ett land genomför, desto fler finansiella incitament får landet ta del av.

Östliga Partnerskapet är uppbyggt kring partnerländernas gradvisa förening med EU:s principer och värdegrund. De nyligen undertecknade associeringsavtalen med Ukraina, Moldavien och Georgien innehåller till exempel viktiga MR-klausuler.

* * *

Unikt för Europa är också Europarådet, Europakonventionen, Europadomstolen och dess starka bidrag till en fungerande rättsordning. Som bekant kan enskilda individer ställa regeringar till svars för överträdelser av de grundläggande rättigheterna inför en europeisk domstol – en unik process som saknar motstycke i resten av världen. För att ansluta sig till EU krävs ju också att den aktuella staten blir medlem i Europarådet och undertecknar Europakonventionen.

Europarådet har även i uppgift att vara en brygga mellan EU och Europarådets medlemmar i EU:s östra grannskap. Syftet är att stärka det sam-europeiska skyddet för grundläggande fri- och rättigheter. Europarådet har därför en central uppgift i att befästa mänskliga rättigheter och främja demokratisk utveckling.

Krisen i Ukraina har förtydligat den rollen ännu mer. Arbetet med att stärka den ukrainska samhällsordningen – och strukturerna i rättsväsendet och förvaltningen – är en mödosam uppgift som kommer att nå framgång först på medellång sikt. Det är ett arbete som kräver målmedvetenhet, uthållighet, stark vilja – samt en kontinuerlig kamp mot den korruption som riskerar att underminera reformarbetet.

* * *

Mycket har också hänt under de senaste åren med EU:s utrikespolitiska arbete för mänskliga rättigheter och demokrati. Det strategiska ramverket med tillhörande handlingsplan samt upprättandet av EU:s första särskilda representant för mänskliga rättigheter har skapat reella förutsättningar för ett mer samlat agerande. EU har även sedan mitten av 1990-talet också fört separata dialoger på expertnivå om mänskliga rättigheter i länder utanför EU. Effekterna av EU:s MR-arbete kan dessvärre inte alltid mätas. Men ett konkret exempel är att EU genom ett aktivt och engagerat arbete lyckats säkerhetsställa frisläppande av flertal MR-aktivister.

* * *

MR-vänner, Europavänner,

I slutet i sin essä om Europa citerar Per Wirtén den svenska feministen och författaren Elin Wägner. Wägner gjorde en jämförelse som passar bra nu när decembermörkret lägger sig redan på eftermiddagen. Dina ideal är som gammeldags cykellampor: De lyser bara när du trampar framåt.

Nu ser jag fram emot att lyssna till era diskussioner. Jag räknar med att få inspiration till vårt gemensamma arbete med att sprida ljus över den europeiska kontinent där mänskliga rättigheter ska värnas – och främlingsfientlighet tryckas tillbaka.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Anförande av utrikesministern vid OSSE:s ministerråd

Publicerad 04 december 2014 Uppdaterad 02 april 2015

Basel 4 december 2014 Det talade ordet gäller.

Mr Chairman, Excellencies,

Let me start by thanking the Swiss Chairmanship and the Chairperson-in-Office, Mr Didier Burkhalter, for your efforts during the past year, and for hosting us here in Basel.

Sweden fully subscribes to the EU statement just made.

Next year, we will mark the 40th anniversary of the Helsinki Final Act.

The Act was the result of several years of negotiations resulting in an agreement on a set of core principles fundamental to subsequent developments in Europe.

The objective was clearly spelt out: to promote better relations among the participating States and ensure conditions in which their people could live in “true and lasting peace free from any threat to or attempt against their security”.

The Act was a significant achievement.

Also because it recognised that real security means respect for human rights and fundamental freedoms.

Fifteen years later, we declared in the Paris Charter that the power of the ideas of the Helsinki Final Act had “opened a new era of democracy, peace and unity in Europe”. We agreed that our relations would be founded on respect and cooperation.

And now, we are in the midst of a serious crisis.

The fundamental principles that we have all agreed are being challenged.

Russia's aggression against Ukraine, its illegal annexation of Crimea and its direct involvement in destabilising military activities in eastern Ukraine are serious breaches of international law.

If we do not defend the sovereign rights of each State and its people to make decisions about their own future, within the framework of international law, where will we be?

Violations of these core principles and commitments pose a threat to the European security order and are thus of fundamental concern to all of us.

We need to rebuild the spirit of common interest in common security for all participating states.

The OSCE and its tools have proven their value during the current crisis. The three autonomous OSCE institutions have shown their relevance. Their autonomy and mandates must be safeguarded.

We must also make sure that we provide field operations with the necessary political and practical support. Allow me in this context to highlight the important role of the OSCE Special Monitoring Mission in Ukraine in monitoring and supporting the implementation of all OSCE principles and commitments and the full implementation of the Minsk Agreement.

Mr Chairman,

It is also time to revisit the confidence building mechanisms that we have agreed on. After the suspension of the Conventional Armed Forces in Europe Treaty, we have noted with concern attempts to undermine the Vienna Document and the Open Skies Treaty. To raise the threshold for the use of military force, it is important that these regimes are respected.

Mr Chairman,

The human dimension is at the very heart of the concept of comprehensive security.

I would like to highlight the importance of the right to freedom of expression – essential for the enjoyment of other human rights and freedoms. It is with

concern that we continue to see restrictions on the freedom of expression, including many cases of violence against journalists in parts of the OSCE region.

Human rights and fundamental freedoms must apply equally, regardless of gender, religion, sexual orientation and ethnicity.

Gender equality must be an integral part of our security work. It is remarkable that we have not yet been able to mainstream UN Security Council Resolution 1325 into the work of the OSCE. The role of women in building peace and economic development is crucial. There are plenty of examples of women playing a key role in mediation, confidence-building and dialogue in various parts of the OSCE area. But there is still room for improvement. Foreign policy can never be smart if half of the world's population is excluded before, during and after an international crisis.

Mr Chairman

We should mark the 40th anniversary of the OSCE not only by reaffirming the founding principles, but also by honouring them through the full implementation of these principles agreed by all of us, and by reconfirming the concept of comprehensive security. This must be the point of departure for a panel of eminent persons.

It is by respecting the principles underpinning this organisation, and by engaging in constructive dialogue, that we best build common security now and in the future.

Finally, I would like to thank the incoming Serbian, German and Austrian chairmanships for their willingness to shoulder the responsibility of chairing the OSCE in these challenging times.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid Kvinna till Kvinna seminarium om #femdefenders

Publicerad 28 november 2014 Uppdaterad 02 april 2015

Medelhavsmuseet, Stockholm 28 november 2014 Det talade ordet gäller.

Dear friends,

It is an honour to be here with key women human rights defenders from all around the globe. Let us start by declaring that women who defend women's rights are defending all human rights. Human rights are indivisible.

The organiser of today's conference – Kvinna till Kvinna – supports no more than 130 women's organisations in five regions afflicted by conflict. Thank you for your important work, and for bringing us together today.

This year marks the 20th anniversary of the establishment of the mandate of the 'Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences'. The current special rapporteur, Rashida Manjoo, notes that we therefore have an important opportunity. It's time to reflect on the global developments towards the elimination of violence against women and girls. At the same time we must also identify new and remaining gaps and challenges.

Manjoo, whom I have met on several occasions, concludes that violence against women is – and I quote – “a pervasive and widespread human rights violation” that has “reached epidemic proportions in some parts of the world”. A recent WHO report indicates that violence against women is the number one cause of death and disability among women – violence that affects well above one billion women and girls.

That is a statistic that almost makes you lose all hope. But when you lose all

hope, you can always find it again.

In the new report ‘Femdefenders’, published by Kvinna till Kvinna, the Secretary General Lena Ag writes the following, and I quote again:

“Women are not only victims. Throughout the world there are those who organise themselves and resist. People who stand up for girls’ and women’s right to education, the right to their own bodies, the right to move freely in society – and the right to be involved in shaping the future of our societies. They are our femdefenders.”

As I continued to read the report, my hope grew as I read about Brikena Puka from Albania and Lara Aharonian from Armenia. These brave women are here today and they will be joined by Mary Jane Real from the Philippines in a discussion later.

And for those of you who have travelled far: when it’s 08.40 on a November morning in Sweden, you have the right to be tired. But standing here I have the opportunity to look out over a room full of femdefenders, determined to fight for women’s rights.

I mentioned hope, and that’s what we must give each other.

* * *

I would like to make three main points. First, I will talk about the hate and threats against women who stand up for their rights. Secondly, what does this mean for a feminist foreign policy? Thirdly, I will comment on a few policy proposals I have received from Kvinna till Kvinna.

* * *

1. The general picture

The new report that I mentioned, ‘Femdefenders’, maps and reveals the hate expressed against women who stand up for their rights. The report also highlights the often systemic and structural discrimination and violence facing women human rights defenders.

There are a number of different threats which I have seen in my own work – each summarised by Kvinna till Kvinna in a few words – that femdefenders are facing across the globe:

- Sexualised violence.
- Isolation through scare tactics if you dare to act.
- Rumours and slander.
- Silence and lack of action.
- Authorities as perpetrators.
- Shrinking space for human rights through restrictive legislation.
- Monitoring and mapping on the internet.

These threats must be brought to the attention of the public. Visibility helps in addressing the fact that far too many individuals and organisations engaged in promoting and defending human rights do face threats and harassment. Moreover, they suffer insecurity and restrictions in freedom of expression.

I recall a meeting in Colombia, where violations against human rights are a persistent problem. I met a group of women in a small wooden house in an IDP camp. Plastic chairs were brought out and put in a circle, and the women told us their stories.

One woman described how she locked herself in every evening, fearing for her life. Her husband had beaten her up badly; she had lost her teeth and had bruises everywhere. The next woman told a story about how her daughter had been missing for the last ten years, nobody knowing what had happened. Then a woman described how her whole family had been threatened because of her fight for human rights, and how you might have to be separated from your loved ones in order not to put also them into danger.

It was an afternoon of sad stories and desperation, also because they saw no point in going to the police. They knew that some of the policemen had raped women in the camp. The question must be asked: What happens to a woman, to a family, to a village and to an entire country when there is a total lack of justice?

It must also be known and dealt with that women who are human rights defenders often face particular risks. Hina Jilani, previously the UN Special Representative of the Secretary-General on Human Rights Defenders, has no illusions about why women defenders arouse more hostility than their male colleagues: “As women, human rights defenders may defy cultural, religious or social norms about femininity and the role of women in a particular country or society.”

Hina Jilani’s words ring true to us all, but the question is how a feminist

foreign policy can be a part of the solution.

* * *

2. A feminist foreign policy

As you might have heard, the Swedish Government will pursue a feminist foreign policy. I have started to develop this ambition around three concepts: representation, resources, and respect.

Representation, which includes influence over agenda-setting, starts by asking a simple question. Who takes part in conducting foreign policy – at all levels? It starts at the highest level over at the Swedish Ministry for Foreign Affairs – where all the four top positions, two ministers and two state secretaries, are held by women. It must continue in every other part of the Ministry: when ambassadors are appointed, when mediators and their teams are sent to conflicts, and when a position as mid-level executive is filled. But it is also about the knowledge and awareness about gender equality among all our staff in the Ministry, both at home and abroad. To this end, I have already initiated a process within the Ministry for Foreign Affairs involving all of our different departments.

This signal seems to have an effect already. When I have ambassadors visiting me, they often start by saying that they, for example, “have appointed three new women to the government in their country, and today we have this and that proportion of women in politics.” Something seems to be happening.

The term resources highlight Sweden’s ambitious international work, for example in development. Let me use an example about a bridge in Sri Lanka, which in a simple way captures what it means to have a gender perspective when distributing resources.

Sweden has an impressive number of activities and projects abroad, but when we distribute our foreign aid – do we always make sure to include a gender perspective in what we do? I think the answer is increasingly so. But when the plan for this bridge in Sri Lanka was presented, women could point out that one thing was missing: a lane for pedestrians. Men travel by cars and motorbikes, but women and children often walk. In the end, the bridge turned out to have an effect on gender. How a bridge is built can discriminate against women in their everyday life. Therefore it can also be a symbol of the necessity to always include a gender perspective when we

distribute resources.

Respect is about what femdefenders do on a daily basis: it's about women's rights, and let me develop this part of a feminist foreign policy in more detail.

It is my ambition to actively address the structural and historical inequalities in power relations from a rights perspective. Inequalities are founded on discrimination and reinforced by extremism and fundamentalism, which are root causes and serve to condone the violence. These matters are also pointed out in the UN resolution on protection of women human rights defenders. The resolution was adopted in the UN General Assembly last year.

The protection of women's enjoyment of human rights is of fundamental importance for each and every individual. It is a must for the prosperity and development of societies at large. No country can afford gender-based discrimination, which also constitutes a major obstacle to sustainable development.

If you aim at pursuing a feminist foreign policy, the work must follow two paths when dealing with women's human rights. There are areas where we must aim for prohibition, such as in relation to gender-based discrimination, forced marriages and female genital mutilation.

Secondly, there are areas where the aim is progress, such as in regard to equal rights to inheritance, access to education and health, including sexual and reproductive health and rights. These areas are key to women's empowerment.

To this end, it is pivotal to promote UN special rapporteurs – like you, Asma Jahangir. In these roles the rapporteurs can help strengthen national investigation, prosecution, legal reforms and law enforcement to promote women's human rights.

One focus now is to support the Chief Prosecutor of the International Criminal Court in promoting gender justice by combating impunity for sexual and gender-based crimes. We must also support the ICRC in engendering international humanitarian law.

In order to promote women's rights, it is crucial to cooperate with civil society and the organisations represented here today. Without people like you, with the courage you have demonstrated in spite of harassment,

violence and personal sufferings, women's human rights would have been even worse than they are today.

I do indeed want to pursue, expand and explore further approaches to cooperating with you for the common goals we have in strengthening women's rights. I will need your advice when moving forward with our feminist foreign policy. But first, let me bring out the tool-box and discuss a few concrete policy proposals.

3. The feminist foreign policy tool-box

Before coming here today, I received some very useful recommendations from Kvinna till Kvinna. Let me mention them, while adding a short comment.

a. "Recognition and rights: The single biggest threat to women's rights defenders is the lack of recognition from governments and international bodies. The work on women's human rights is not seen as part of the 'real' work to promote human rights."

Comment: This analysis is correct. I can promise to support and hopefully develop the existing legal framework supporting the work of femdefenders.

b. "Support: Strong women's organisations increase the chances for better laws and policy in terms of gender-based violence."

Comment: Absolutely, this is also something I learnt as the Special Representative of the UN Secretary-General. In terms of funding and support, the Government has presented a budget that hopefully will pass through the Riksdag next week. I'm glad to announce that we will increase the support to women's domestic violence shelters by an additional SEK 100 million.

c. "Meet: By meeting women's rights defenders during official visits to their countries and by inviting them to international conferences we can hear their analysis."

Comment: I saw in today's paper that Lena Ag, the Secretary General of Kvinna till Kvinna, asks if I met with women's organisations in Ukraine. The answer is yes, that was the first thing we did. I met with La Strada – a Ukrainian civil society organisation working on women's issues. During my travels abroad I will always ask to meet with civil society organisations before I meet with representatives from the government. I will

do so since I know that it will give me different and important perspectives. In Ukraine I also discussed the Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence (the Istanbul Convention) with the Prime Minister, and during our press conference he actually promised to ratify it.

I have also declared that our foreign policy will be solidly based in civil society, and being here this morning is one example.

d. “Diplomatic dialogue: Kvinna till Kvinna also urge me to underline the importance of organisational freedom and femdefenders’ living conditions in the diplomatic dialogue with countries such as Afghanistan, Egypt, DR Congo and Russia.”

Comment: My answer is yes. To stand up for women’s rights will always be part of Swedish foreign policy. This is exactly what we use diplomacy for.

e. “Knowledge and awareness: Sweden’s diplomatic corps should work strategically on these matters and also undergo training so they have the right skills regarding these issues, and a specific manual should be developed, like the Norwegian Action plan for human rights defenders.”

Comment: We already have a fantastic diplomatic corps, but I am willing to look into how awareness can be improved. I will definitely read the Norwegian Action Plan. We always feel a bit triggered when the Norwegians are moving ahead of us.

f. “Update EU guidelines: The EU Guidelines on Human Rights Defenders turns 10 this year. Kvinna to Kvinna suggest that Sweden should invite the EU Special Representative for Human Rights, Stavros Lambrinidis. The purpose would be to update the guidelines with a gender perspective in accordance with UN General Assembly resolution “Protecting Women Human Rights”.

Comment: I cannot make such a promise here, but the idea to invite Stavros Lambrinidis need to update the guidelines is noted. And in such a discussion I am sure that Asma Jahangir, who is here with us today, would have valuable comments.

* * *

In addition, Kvinna till Kvinna have two proposals that I will need to reflect on further.

One is about security and the need for legislation to be reviewed and adapted to the new times we live in. As I mentioned earlier, much of the threats and violence against femdefenders today take place over the internet.

The second proposal regards the establishment of a system that could provide femdefenders with temporary visas and temporary residence permits. In addition, Kvinna till Kvinna propose that the Government should give the Migration Board the task of developing administrators' expertise. The focus should be on sexual violence and trafficking, but also the specific threat against women's rights defenders.

Again, I have noted the ideas and I look forward to discussing them further, both with you and with my colleagues in the Government.

* * *

I started by saying that November might be dark in Sweden, and that we need to give each other hope. One person who can inspire us all is the Swedish feminist and author Elin Wägner. She once made a very accurate comparison that is also very fitting on a November morning. She compared values and ideals to old-fashion bicycle lights: They don't light up until you pedal forwards.

I will remember Wägner's words when I move forward in order to implement a feminist foreign policy. In all my work as a foreign minister, our policies must be built on the idea of gender equality. It's about having a foreign policy for 100 per cent of the world's population. It's about never accepting a world in which violence against women is the number one cause of death and disability among women.

So let's listen to Elin Wägner. November might be dark in Sweden, and developments in many parts of the world are worrying. Therefore we have to move on. Let us listen to our values and strive forward together.

In that way, millions of lights will light up the world.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Kabinettssekreterare Annika Söders anförande vid plenarmöte i FN:s generalförsamling om Palestina

Publicerad 24 november 2014 Uppdaterad 02 april 2015

FN:s generalförsamling 24 november 2014 Det talade ordet gäller

Mr President,

Sweden fully aligns itself with the statement made by the European Union but would like to take the opportunity to make a few additional remarks.

Let me say upfront that the Swedish recognition of the State of Palestine aims at making the parties less unequal and to improve the prospects for a negotiated final status agreement. We are taking sides for peace, not for one party. And we are joining 134 other states.

Our decision is built on human rights and engagement in finding a peaceful solution since Count Bernadotte in the 1940s, our early contacts with PLO through Olof Palme and the, successful work with Egypt and Sweden to start a dialogue with the US and PLO in 1988. And the many Swedes that went to experience Kibbutz life in the 1960s and onwards. We have a longstanding relation with Israel.

Now, young people in both Palestine and Israel need to see that there are alternatives to violence. Our hope is that the recognition will strengthen constructive and moderate forces on both sides, will contribute to an end of the occupation and help to stop a development towards a one state reality.

It is critical times. The recent vicious circle of violence – the devastating Gaza war and the recent increase of provocations, violence and terrorist attacks in Jerusalem – is a painful warning signal of urgency. Sweden condemns the horrific terrorist attack on Jewish worshipers in Jerusalem last week. All actors have to unite to prevent the political conflict to turn into a spiral of violence with also religious dimensions. If not, the prospects of reaching a two-state solution that meets the aspirations of both parties would be gone. The lack of progress fuels new acts of violence in the immediate area, but also in the wider Middle East.

There are no acceptable excuses for provocations, terrorist attacks, rockets towards civilians or other violent actions. The Israeli settlement expansion, the demolitions, land confiscation, forcible transfer and resettlements in Palestine – which is not in accordance with international law – are making a negotiated final status agreement on a sustainable two state solution not only more difficult, but soon almost impossible.

The conditions in Gaza are unacceptable and unsustainable and a return to the situation before the Gaza war is not an option. Status quo means that the two-State solution is fading away during the rapid deterioration of the situation on the ground, both in Gaza and in the West Bank, including East Jerusalem.

The borders of Gaza must be opened for construction material, goods and people. The trade possibilities must increase. The inhabitants of Gaza need to see immediate improvements of their living conditions so that they don't lose hope about the future and the faith in the international community.

Against this backdrop, the time has come for a more active involvement by the international community. The UN Security Council, the USA, the EU, the Arab League and the Quartet must assist the parties with clear parameters and with a defined time frame aimed at the realisation of a just, lasting and comprehensive settlement of the conflict. The goal is that Israel and Palestine could live side by side in peace and security within recognised borders, based on the pre-1967 borders.

The international community has a responsibility to protect and to reassure constructive and moderate actors in Palestine, which adhere to non-violence, recognition of Israel, recognition of previous agreements. Sweden will certainly contribute.

On today's occasion it is high time to turn words into concrete actions on the

ground. At this moment it is important to support President Abbas, strengthen the Palestinian Authority and the Consensus government in the West Bank and in Gaza. Sweden has recently adopted a new five year development strategy for Palestine with a total amount of 200 million USD, an increase with 50 percent. Just this week we will deposit the annual contribution to the Palestinian Authority through the PEGASE-mechanism with an amount approximately of 6 million USD.

This year it is 65 years since UNRWA was established to support millions of Palestinians forced to flee their homes. Sweden has been, and will continue to be, one of the main supporters of UNRWA and this year we have contributed with approximately 50 million USD to the agency. We are proud to exercise the chairmanship of its AdCom.

Mr. President,

Let me end by saying that we expect both the Palestinian and Israeli leaderships to do their utmost to ensure that both peoples soon may live in prosperity, peace and security.

Only with peace can true and full security be obtained.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid the High-Level Partnership Forum on Delivering Somalia's New Deal Compact

Publicerad 19 november 2014 Uppdaterad 02 april 2015

High-Level Partnership Forum on Delivering Somalia's New Deal Compact, Köpenhamn 19 november 2014 Det talade ordet gäller

Mr President, Excellencies,

Thank you for bringing us together here today, and for setting the agenda through your opening statements.

Twenty years ago, I read an article in my local newspaper about eight refugee boys, orphans, from Somalia, arriving in my small town. I called the municipality and offered to be a contact family. Young Mohammed became our third boy in the family. We learned something about his sorrows and frustrations, his longing and hopes and love for his country. We also had an exotic exchange of experiences – of camels and skiing respectively.

No one describes the challenges Somalia faces better than you, President Mohamud. It is first and foremost the daily life of your citizens and the future of your country that are at stake. When we talk about the forming of a stable federal state, poverty reduction and social services delivery, it is the key tasks for you and your government that we are talking about. You have formulated your Vision 2016. We, as international partners, have provided sustained support and cooperation.

It is sometimes said that “the meeting is the message”. This is a meeting with a very clear message.

I have three points to make.

First: there is a need for clear, brave and determined political leadership, in order not to halt or reverse progress made. As in any country, political leadership is about listening, finding compromises and working together. It is about mobilising political will and rising above politics of personalities and advancing the interest of the citizens. No one can have their way in every single detail. But everyone can – and must – play their part in shaping a long-term political solution that ensures the unity, stability and prosperity of the country. We all know how difficult this can be. I hope that we can be of help to each other, and share each other's experiences.

This is important for Somalia, but also for how we as partners engage with, and support, the Somali government's priorities.

Time is not really on our side. The pace needs to accelerate if Vision 2016 is to be realised. The most critical laws must be passed and vital commissions set up. Schools, roads and hospitals must be built. Employment opportunities for Somali young people must be identified.

And – this is my second message – the voice of Somali women must be strengthened.

Women make up some 60 per cent of the population, but less than 10 per cent of parliamentarians at national and regional levels in Somalia. A young girl in Somalia today is less likely to go to school than her brother. Even if she – and not her brother – is the one with the better business skills or more talent, her capacity is less likely to be utilised to its full potential. This is a waste of human resources that no society can afford. And it is a matter of fundamental human rights that no country can ignore. I am encouraged by all the work that has already started.

We need to see an end to women and girls in Somalia being socially, economically and politically discriminated against. We need an enhanced legal and social framework to tackle gender inequality. And we need to pay attention to the fight against gender-based violence.

There is no magic solution for tackling gender inequality. But it is my firm belief that without gender equality there is no sustainable solution to the long-term challenges in Somalia.

In other words: nothing about them without them. No women, no peace.

The third message I'd like to convey is one of support, and of cooperation.

Partners stand ready to continue to assist in building a sovereign and secure Somalia with democratic and inclusive political institutions. Coordination is, as always, key – and always complicated. The dialogue between all donors could be so much stronger. The international support to the Somali security sector and AMISOM needs to be sustained. Our development cooperation has to work faster and with more flexibility and creativity than usual. It needs to link in with humanitarian assistance and security and stabilisation efforts, and ensure that tangible support quickly reaches the population also outside Mogadishu, especially in newly recovered areas. In all of this, the UN is a key partner and we commend the leadership of the SRSG and the work of the integrated UN mission.

Sweden is ready to continue its substantial partnership with Somalia. It is a partnership of political engagement, development and security. The Swedish development cooperation in Somalia is long-term. Our support of USD 45 million per year is aimed at peace-building, job-creation, the strengthening of democratic institutions, health and private sector development. It focuses in particular on the needs of women and children. We have a substantial humanitarian assistance – USD 23 million last year.

And Sweden is supporting the strengthening of the Somali security sector, primarily through the EU missions on the ground and at sea. We are currently preparing for our fourth contribution to Operation Atalanta.

It is also a partnership of people. We have a significant Somali diaspora – nearly 60 000 people – in Sweden. They are an asset to us. Thank you, Mr President, for letting us benefit from the talent and experience of your citizens. And they are, of course, an asset to you. There ought to be more effective ways of harnessing their strong capacity and willingness to engage.

And it is a partnership for seeing opportunities. In June, we held a Somali trade and investment conference in Stockholm on the role of private actors in state-building and job-creation. Some 150 participants came to explore the emerging business opportunities. We are now looking into ways of supporting diaspora investments in Somalia.

Friends,

My message has been threefold: political leadership, a stronger voice for the women of Somalia, and coordinated and long-term international support.

What is at stake here is – of course – the future of Somalia, but also the possibility of being a shining international example. Strong national institutions, determined people and a committed international community have pushed Somalia forward in a way few believed to be possible only a few years ago. A failed state with the potential of becoming a great success story and a source of inspiration and hope for many societies affected by conflict and crisis.

So let's make sure – through brave and determined efforts – that this is the story of Somalia that will be remembered.

Thank you.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid FN-förbundets seminarium inför FN-dagen

Publicerad 22 oktober 2014 Uppdaterad 02 april 2015

FN-förbundets seminarium inför FN-dagen, Stockholms Konserthus 22 oktober 2014 Det talade ordet gäller.

Kära FN-vänner,

Det är kemilektion i Birmingham. En 17-årig flicka från Pakistan får veta att hon ska få Nobels fredspris. Samma dag håller hon ett tal på stadens bibliotek. Hon får stå på en låda för att kunna se publiken från det höga podiet. Men hon talar först efter skoldagens slut. Att vara närvarande på dagens alla lektioner är viktigare än allt annat.

Från bibliotekets talarstol dedicerar Malala priset till alla barn som inte kommer till tals. Hennes kamp mot våld och för flickors rätt till utbildning sprider hopp, kraft och värme.

Hon är talibanernas största hot. En flicka med en bok!

Malala delar priset med den indiske barnrättsaktivisten Satyarthi, som anses gå i Gandhis fotspår. På en direkt fråga medger den norska Nobelkommittén att valet av pristagare även är en markering mot extremism och våld i Mellanöstern. Det är ett våld som exemplifieras av extremistgruppen ISIL:s vedervärdiga förbrytelser.

* * *

FN-vänner,

I regeringsförklaringen betonade statsministern att vi vill se ett starkt och reformerat FN. De Förenta Nationernas plats i svensk utrikespolitik ska återupprättas och utvecklas. FN-systemets förmåga att hantera freds- och

statsbyggande måste alltså stärkas. Som FN-vänner kommer vi också att ställa höga krav på att FN är effektivt, transparent och fungerar ändamålsenligt.

Om fred och säkerhet ska nå de mest utsatta måste FN:s fredsfrämjande insatser och FN:s utvecklingssamarbete gå hand i hand. Varaktig fred byggs underifrån. Den måste involvera alla.

Att främja och respektera folkrätten och de mänskliga rättigheterna är en central prioritering för den svenska samarbetsregeringen. Det är en av många delar av vårt FN-engagemang som ligger fast.

Inledningsvis vill jag framhålla att Sverige kandiderar till FN:s säkerhetsråd för perioden 2017-2018. Säkerhetsrådet är en unik plattform som ger möjlighet att föra ut svensk fredspolitik, påverka världspolitikens skeenden och få igenom vår agenda. De senaste två veckorna har vi växlat upp vår kandidatur, som har nordiskt stöd och som nu drivs av regeringen med full kraft.

* * *

I dag vill jag även ta tillfället i akt och utveckla agendan för vårt engagemang i FN. Det kan sammanfattas i fyra punkter.

- Fred.
- Jämlikhet.
- Jämställdhet.
- Hållbarhet.

Dessa tidlösa begrepp kommer att vägleda vårt arbete och jag vill berätta något om hur vi fyller dessa vackra ord med konkret handling.

Självklart hänger allt ihop – det vet vi. Ingen fred utan jämställdhet, ingen hållbarhet utan fred, och ingen jämställdhet utan jämlikhet. Vi delar vad som med Olof Palmes ord närmast kan beskrivas som en ödesgemenskap.

* * *

Freden först.

Låt mig starta här i vårt närområde. Rysslands annektering av Krim är ett tydligt brott mot folkrätten. Sverige har tillsammans med EU och det övriga internationella samfundet ett stort ansvar att motverka kränkningar av

Ukrainas territoriella integritet, kränkningar av landets suveränitet och en destabilisering av landet.

Vi måste samtidigt stödja Ukrainas egna reformansträngningar. Med anledning av utvecklingen kommer Sveriges bidrag till insatser i Östeuropa att öka.

Sverige bidrar substantiellt till OSSE:s särskilda observatörsinsats, som bedriver oberoende observationer av situationen i Ukraina och verkar konfliktförebyggande. Sverige bidrar även till EU:s delegationskontor i Kiev.

Sverige tänker också ge ett omfattande personalbidrag till EU:s nyinrättade och rådgivande insats i Ukraina. Och naturligtvis: Vi kommer fortsatt stå upp för folkrätten, hävda Ukrainas rätt till självständighet, suveränitet och territoriell integritet.

* * *

Så vill jag gå vidare till dagens rubrik, situationen i Syrien och Irak samt hotet från ISIL.

Först måste det återigen slås fast att frågan handlar om mänskliga rättigheter och om solidaritet människor emellan. Regeringen har i kraftiga ordalag fördömt ISIL och dess hänsynslösa agerande. Rapporter visar på grova, systematiska och omfattande övergrepp av de mänskliga rättigheterna och överträdelser av internationell humanitär rätt.

Mord, tortyr och våldtäkter förekommer i stor skala. Dessa avskyvärda handlingar, riktade mot civilbefolkningen, kan utgöra brott mot mänskligheten. De skyldiga måste ställas till svars.

Vi måste nu klara av att göra två saker parallellt. Det handlar dels om att hantera den akuta krisen, dels att långsiktigt verka för en politisk lösning.

För att hantera den akuta krisen är Sveriges primära bidrag vårt humanitära stöd till de drabbade. Sedan 2011 har vi bidragit med mer än 1,3 miljarder kronor för att hjälpa människor på plats.

I dagarna kommer ytterligare ett svenskt bidrag om drygt 100 miljoner kronor, då vi öronmärker delar av vårt kärnstöd till World Food Program till förmån för Syrien. Vi har även tagit emot över 55 000 asylsökande från Syrien, vilket är flest i EU.

Den enda långsiktigt hållbara vägen framåt i Syrien är att få till stånd en politisk process och lösning. Sverige och EU har sedan konflikten början 2011 arbetat i den här riktningen. Arbetet har skett i nära samarbete med FN:s tidigare Syriensändebud Lakhdar Brahimi. Det kommer att fortsätta under nya sändebudet Staffan de Mistura, som jag talade med helt nyligen.

Regimen har även fortsatt begå grova övergrepp mot de mänskliga rättigheterna. Över 200 000 människor, däribland 135 000 civila, har dödats.

FN:s säkerhetsråd och olika FN-organ har en viktig roll att spela. Sverige kommer självfallet agera i och genom FN för att bidra till politiska lösningar. Vi välkomnar att säkerhetsrådet har antagit tre resolutioner i kampen mot ISIL. Vi ser gärna ett fortsatt samlat agerande.

Men vi beklagar samtidigt att Ryssland blockerar säkerhetsrådet från att agera för att få slut på konflikten i Syrien. Detta är ännu en illustration av att säkerhetsrådet behöver reformeras, vilket Sverige vill bidra till.

* * *

De förslag och instrument som Svenska FN-förbundet nämner i en debattartikel i dag, till exempel FN-mekanismen ”samverkan för fred”, är intressanta. Det är viktigt att ha en öppenhet och inventera hela FN:s verktygslåda när situationen är akut.

Det är också viktigt att sätta ISIL-problematiken i dess kontext. Utan lösning på den större Syrienkonflikten kommer man inte framgångsrikt kunna bekämpa ISIL. Jag har noterat förslagen i artikeln och välkomnar debatten. Men för att komma vidare krävs ett brett stöd. Där är vi inte ännu.

* * *

Vi vet alla att konflikten mellan Israel och Palestina har stor påverkan på internationell fred och säkerhet. Konflikten kan endast lösas genom en tvåstatslösning, framförhandlad i enlighet med folkrättens principer. Den måste garantera så väl palestiniernas som israelernas legitima krav på nationellt självbestämmande och säkerhet.

En tvåstatslösning förutsätter ömsesidigt erkännande och en vilja till fredlig samexistens. Därför kommer Sverige att erkänna staten Palestina.

* * *

När vi talar om fred vill jag även lyfta behovet och vikten av FN-insatser. Genom bidraget till FN:s operation i Mali – MINUSMA – inleder Sverige nu sitt första substantiella bidrag till en fredsfrämjande operation i FN:s regi sedan insatsen i Liberia 2006.

Bidraget i Mali kommer att uppgå till ungefär 250 personer och beräknas vara fullt operativt under det första kvartalet 2015.

Sveriges engagemang för FN:s fredsfrämjande verksamhet är inte nytt. Mer än 80 000 svenskar har deltagit i FN:s fredsfrämjande operationer genom åren. Det är en stolt tradition som den nya svenska regeringen vill fortsätta.

Vårt engagemang för FN:s fredsfrämjande verksamhet är självklart inte bara militärt. Vi deltar med civil personal – poliser, rådgivare och kriminalvårdare – till en rad FN-insatser världen över, bland annat i Sydsudan, Afghanistan, Liberia, Demokratiska Republiken Kongo och i Mellanöstern. Det ska vi fortsätta med.

* * *

Så till jämlikheten.

I dagens värld är det ofta ekonomiska och sociala klyftor, snarare än de rent militära spänningarna, som orsakar väpnade konflikter.

Därför är arbetet mot fattigdomen i världen avgörande. Det svenska enprocentsmålet för det internationella utvecklingssamarbetet illustrerar på ett handfast sätt vår solidaritet med människor världen över som kämpar mot fattigdomen.

Sverige ska engagera sig i arbetet med FN:s nya utvecklingsmål, den så kallade post-2015-agendan. Tillsammans med biståndsministern kommer jag att återkomma om detta vid ett senare tillfälle. Men låt mig redan nu slå fast att en dimension av ojämlikheten är när människans arbete sker på oacceptabla villkor.

Ta textilfabriken i ett höghus i Bangladesh som saknade nödutgångar när branden bröt ut. Elden tvingade arbetare att möta döden genom att hoppa ut från fönstren, flera våningar upp.

Fattigdom ska bekämpas genom att främja såväl arbete som schyssta arbetsvillkor. Arbetstagarens rättigheter måste garanteras. Genom FN och de internationella finansiella institutionerna kan spelregler för arbete skapas och

effektiv sysselsättningspolitik uppmuntras.

Fria fackföreningar och mänskliga rättigheter i arbetslivet är avgörande i kampen mot fattigdomen.

* * *

Jämställdhet är tredje punkten på vår FN-agenda.

Kvinnors roll ska prioriteras särskilt. I FN-arbetet ska Sverige uppfattas som en tydlig feministisk röst, och som en stark partner för jämställdhet. Vi ska vara ledande i kampen för kvinnors och flickors rättigheter.

Sverige ska ta ett helhetsgrepp om de globala jämställdhetsfrågorna. Från ekonomisk och politisk egenmakt till rätten att bestämma över sin egen kropp och sexualitet - via kvinnors roll i konflikter och för fredsbyggande - till bekämpandet av alla former av våld mot kvinnor och flickor.

Uppgiften kommer att vara svårt i det hårdnade internationella klimatet. Där knyts ofta oheliga allianser mellan konservativa krafter för att minimera kvinnors makt och inflytande. Men vi kommer inte att ge oss. Kvinnor har rätt till makt, liv och säkerhet.

Som FN-vänner vet ni kanske att jag omöjligen kan låta bli att nämna säkerhetsrådsresolutionerna 1325 och 1820. Skälet är enkelt. Kvinnors roll i fredsprocesser är avgörande för att nå fred. Det sexuella våldet i krig och konflikter måste belysas och bekämpas.

Jag vill bidra med den erfarenhet jag har fått av att arbeta med kvinnors roll i krig – och i byggandet av fred.

* * *

Den fjärde punkten på vår FN-agenda är hållbarhet.

I går kom jag hem från EU:s allmänna råd i Luxemburg där klimatfrågan diskuterades. Inför nästa års klimatomöte i Paris måste EU axla en global ledarroll. Här blir ödesgemenskapen tydlig. Sverige ska engagera sig med politisk vilja, kunskap och resurser – såväl i FN:s som i EU:s klimatarbete.

Men hållbarhet handlar såväl om klimathotet som om vår gemensamma säkerhet – och ytterst om planetens fortlevnad. Nedrustning och icke-spridningspolitiken kommer att vara en stor del av det svenska FN-

engagemanget. Överutbudet och förekomsten av vapen i dagens värld är inte hållbar.

Redan förra veckan höjde vi den svenska profilen i nedrustningsfrågor. I generalförsamlingens första utskott aviserade regeringen att Sverige kommer att vara engagerat i det så kallade humanitära initiativet som pekar på kärnvapnens enorma humanitära konsekvenser. Mer än 150 länder står bakom initiativet och många är de som väntat på att Sverige ska ansluta sig. Det har nu äntligen skett.

Den illegala spridningen av små och lätta vapen är det största vardagshotet mot mänsklig säkerhet. FN:s nya vapenhandelsfördrag – ATT – kan bidra till en mer ansvarsfull handel med vapen. Jag välkomnar att frågan om könsbaserat våld inkluderats i ATT.

Sverige ska vara fortsatt aktivt i arbetet för nedrustning av B- och C-vapen. Användningen av kemiska vapen i Syrien är fruktansvärd, oacceptabelt – och förbjuden. Sverige ska fortsätta ansträngningarna mot dessa vapen.

Och jag vill slå fast: Sverige vill avskaffa alla kärnvapen, något som de 189 medlemmarna i icke-spridningsavtalet har ställt sig bakom.

Jag vill också inskräpa följande: Beslut om liv och död kan inte delegeras till maskiner. Vi har en skyldighet att bedöma lagligheten för nya vapen. Därför ser vi fram mot fortsatta diskussioner om autonoma vapensystem med utgångspunkt i 1980 års vapenkonvention.

* * *

FN-vänner,

Sveriges mångåriga och starka stöd till de Förenta Nationerna har gett oss respekt i världssamfundet. Den traditionen vill vi fortsätta. Därför har vi en tydlig FN-agenda. För fred, jämlikhet, jämställdhet och hållbarhet.

FN:s särskilda ställning i Sverige – hos den svenska allmänheten, vid lärosäten, hos folkrörelser och i civila samhället – ska tillvaratas. Därför var det viktigt för mig att komma hit i dag. Jag ska försöka ta tillvara varje möjlighet som kan bidra till en ökad folklig förankring av utrikespolitiken.

* * *

I sitt tal i Birmingham berättar Malala att hennes tidigare dröm var att bli

läkare. Men nu har hon bestämt sig för att bli politiker.

Jag ser fram emot att få sällskap av Malala – och av nya generationer av unga politiker – när vi tillsammans formar svaret på en av vår tids viktigaste frågor:

Hur FN, vår viktigaste globala aktör, ska användas för att hantera världsmedborgarnas ödesgemenskap.

Regeringskansliet

Tal från Utrikesdepartementet

Tal vid The Cairo Conference on Palestine - Reconstructing Gaza

Publicerad 12 oktober 2014 Uppdaterad 02 april 2015

The Cairo Conference on Palestine - Reconstructing Gaza, Kairo 12 oktober 2014 Det talade ordet gäller.

Excellencies, friends,

A six year-old girl in Gaza has experienced three wars during her lifetime. During the course of a few short weeks this past summer, more than 500 children died. Families were torn apart. Schools were destroyed. The hopes and aspirations of young Palestinians – the generation of the future – were once again crushed.

Now, arms seem to have come to rest again.

We need to keep it that way, through determined diplomatic and political efforts, and through substantial economic support. My country is trying to do both.

The Government of Sweden will recognise the State of Palestine.

Some say this announcement is premature – that it will make the peace process more difficult. Our own worry is rather the opposite – that it might be too late.

The peace process is stalled. Facts on the ground are rapidly changing and will soon render a two-state solution not only more difficult, but almost impossible.

There really is no time to waste. Our recognition aims at making the parties to the conflict less unequal. It aims at supporting moderate Palestinians, providing a positive injection into the dynamics of the Middle East Peace Process, and sending a clear and convincing signal to younger generations

that there is an alternative to violence and an alternative to the status quo.

Sweden firmly believes that a negotiated two-state solution that guarantees the legitimate aspirations of both peoples in terms of security and national self-determination remains the solution.

We commend the impressive state-building efforts and reforms undertaken by the Palestinian Authority – often under very difficult circumstances. The Palestinian Authority has state-readiness. This has been recognised by the international community.

But recognition also means responsibility. Just as we have expectations on Israel – and they have been clearly voiced, including by the EU – we also have expectations on Palestine, not least since there is a willingness to continue reforms, and to have a strong and well-functioning consensus government in place. We expect the Palestinian government to fight corruption and nepotism, to guarantee respect for civil and political rights, to create opportunities for public participation and accountability, and to increase the political influence of women.

And we expect it – as well as the Government of Israel – to do everything to ensure that both peoples can live in peace and security. This cannot be done through bombs or rockets, war or violence, humiliation or threats. Genuine security can only be achieved through peace.

The consensus government in itself is a confirmation of the unity of the whole of Palestine: the West Bank, including East Jerusalem, and Gaza. They belong together, and they should be physically linked to each other, with Gaza as a window to the sea. This fact should be a guiding star for the international community in our aid to Palestine.

The focus today is on the people of Gaza.

The war made an already critical situation worse, generating immense needs: housing, infrastructure, schools and medical relief. To meet these needs, and to facilitate the development of a sustainable economy, the policy of the closure of Gaza must come to an end. Restrictions must be lifted.

Mechanisms for import and – perhaps even more importantly – export are crucial conditions for economic development, state-building and basic services delivery. I welcome the constructive engagement of Israel in the establishment of the tripartite agreement to allow imports of construction material to Gaza. It is a small but important first step towards opening the

borders.

The Swedish Government will soon adopt a new five-year plan for its development assistance to Palestine. It will focus on state-building, environment, climate and sanitation as well as private sector development. It will aim at creating conditions for women to enjoy their rights, shape political decisions and participate fully in the economy. And it will increase already the significant Swedish support to Palestine. Swedish annual assistance to the Palestinians amounts to over USD 100 million, including USD 40 million in core funding of UNRWA. This year USD 20 million has been assigned to humanitarian aid to Gaza. Today, I can announce that Sweden has decided to contribute an additional USD 10 million to Gaza in humanitarian and development support.

Palestinians need our solidarity and our long-term support to live on their land in dignity and peace.

We must not lose track of the real goal: a negotiated two-state solution and an end to the occupation.

We should all realise that giving people hope for a better life is a strategic way to obtain sustainable peace.

We owe this to the children of Gaza.

Thank you.